

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1967

(Грани Агни йоги 1967)
(Записи на Б.Н.Абрамов от 1967 год.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлаганата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето

Благовестие за благото на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО (Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с

Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестяйки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ (Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите

бъдещи възплъщания. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде създанието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със създаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на

Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забрава на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово

постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К. Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К. Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н. Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възпламеняване, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът

и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1967 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.”(Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов.

Записи на Б.Н.Абрамов от 1967.

1967 г. 001. (1 януари). Разлагането на Светлината при отдръпване от нея е много мъчително, тъй като се разлага не Светлината, а съзнанието, лишено от Светлина.

1967 г. 002. (М. А. Й.). Когато от духа се утвърждават самопроизводните лъчи, силата на въздействие върху хората става особено осезаема. И тогава няма безразлично отношение към носителя на зараждащите се лъчи. А тъй като в сърцата на болшинството хора преобладава тъмнина вместо Светлина, то и реакцията на хората при съприкосновението им със Светлината често е отрицателна, тоест противодействаща на Светлината. Оттук и работата сред хората се превръща в подвиг; тъй като постоянното докосване до тъмнината действа на сърцето много угнетяващо.

1967 г. 003. (Гуру). До Фокуса на Йерархията можете да се докосвате както чрез Самия Владика, така и чрез най-близките до Него. И тогава се получава пряка връзка или пряко съединение, тъй като Средоточието на Битието е Единно. Обединението се осъществява по веригата, от която нито едно междинно звено не може нито да се прескочи, нито да се отхвърли. Разбирането на това и съблюдаването на йерархичната последователност правят пътя прав.

1967 г. 004. (2 януари). Главното е да се откъснеш от себе си и от всичко, което така здраво е свързано с личността и нейните преживявания. Как по друг начин да се излезе на простора на планетата. Имам предвид себелюбието на личността. Отдавна беше Казано: “Отвърни се от себе си”. “Аз-ът” остава, но големият, разширеният, не зает със себе си, живеещ с интересите на цялото човечество. Даже човечеството не е задължително. Жертващите своите лични удобства и интереси заради колектива са вече на правилния път. Интересите могат да бъдат насочени към себе си или пък - извън себе си, към другите. В това е цялата разлика. Необходимо е да се измъкнете от черупката на собствената аура, за да се докоснете до световния океан. Добре е като начало с мисъл да се облита планетата, помагайки на тези, на които иска сърцето. И добре е това да се превърне в привично и любимо занимание.

1967 г. 005. (М. А. Й.). Съкровището от знание от Общуването с Великото Сърце ще съхраняваме и пазим като най-ценното, което можем да имаме на Земята и което можем да вземем и по-нататък, извън пределите на Земята. Съкровищата на духа са безтегловни и не обременяват съзнанието, затова те могат да се събират във всякакво количество. Те не обременяват духа по пътя в Безпределността. Остава само да се чудим на това какво взимат хората със себе си вместо тези съкровища. И се прегъват тежко под непосилния товар, едва придвижвайки крака, а то и стоейки неподвижно под бремето на непосилния товар. Преживяванията и натрупванията от миналото, тъмни и тежки, приличат на чугунени гюлета, приковани с верига към краката. Но чистата, светла мисъл наричат крилата. Така мислите или придават на духа крила, или се превръщат във вериги на краката. Ето защо е толкова нужен контролът над мислите. Мисълта може да се превърне в тъмничар, ако е от тъмнината. От всички тъмници най-

страшна е тъмницата на духа, самоутвърдената тъмница, създадена от собствените ръце. И най-лошото положение е когато човек не разбира, не осъзнава целия ужас на тези самоналожени връзки. Осъзнаването е вече крачка към освобождаването. Но кой доброволно ще поиска собственоръчно да се затвори в тъмница.

1967 г. 006. (Гуру). Човекът привързан здраво към Земята прилича на каторжник, прикован с верига към количка. Всяка верига се състои от звена и на всяко звено може да се различи отчетлив надпис с какво именно и как свързва тя човека. Добре е да се разгледат тези надписи, за да се знае с какво и как е свързан духът и кое звено трябва да се разбие преди всичко. Не е ли достатъчно робството на своите недостатъци, така здраво привързващи съзнанието към Земята.

1967 г. 007. (3 януари). Ярката очевидност създава илюзия за откъснатост от Нас и заменя действителността, карайки да се забравят думите: “Аз Съм с вас винаги”. Може да се борите против това само с утвърждаване на Невидимото Присъствие въпреки плътната видимост. Липсата на усещане. на Тънкия Свят с всичките негови възможности служи като причина за това забравяне. Беше Казано: “Аз Съм с вас винаги, във всички дни, до свършека на века”. Как още по-убедително да се внедри в съзнанието реалността на Невидимото Присъствие? И ако сетивата мълчат, трябва да се повярва, да се повярва с цялото сърце, с цялото разбиране, с цялата вяра.

1967 г. 008. (М. А. Й.). Ако обвивките затъмняват знанието на духа, тяхната активност трябва да се намали и да се позволи на тишината да започне да звучи. Ще се научим да слушаме тишината. От тишината на мълчанието ще Зазвучи Беззвучният Глас. Но шумът на суетата може да заглуши тънкото звучене на тишината.

1967 г. 009. (Гуру). Не е ли все едно по какви пътища се докосват до Света на Учителя, ако докосването се е състояло. Всеки си избира път според сърцето. А сърцето е знаещо. И пътят през сърцето е най-близкият. Защо да се блуждае, когато магнитът на сърцето привлича така мощно желаните възможности. Нека пътят на достиженията премине през сърцето.

1967 г. 010. (М. А. Й.). Разбирането на условията на изпитанието не освобождава от неговата тежест и от самите условия, но облекчава борбата.

1967 г. 011. (Гуру). Аз бях принуден осемнадесет години да търпя присъствието на врага пред себе си. Но нима изпитанията се заключаваха единствено в това? Те бяха много от началото и до края на живота. Работата не е в тях, а в тяхното успешно преодоляване. Едни ще свършат, ще започнат други. Стига само да завършват с победа, в това е техният смисъл.

1967 г. 012. (5 януари). Основите са непоколебими. Съзнанието се стреми да се отклони от тях, потапяйки се в илюзиите на Майя. Даже в Тънкия Свят хората се крият по ъгълчетата на призрачните натрупвания, стига само да избягат от Действителността. Майя на Тънкия Свят е още по-плътна от земната, по-ярка и цветиста. Хората преследват нейните призраци още повече отколкото на обикновената Майя. Но Основите не са Майя. Затова утвърждавайки се върху тях се утвърждаваме върху действителността. Някога Казах за Камъка на Вечната Основа на Живота. Огнената действителност на битието се разполага върху него.

1967 г. 013. (М. А. Й.). Външните явления настъпват към съзнанието на вълни. И всяка трябва да се посрещне достойно. Колкото и да се блъскат вълните в

скалата на духа, те не могат да я съкрушат, дори Майя на очевидността да показва друго. Осъзнаването на неунищожимостта и несъкрушимостта на духа трябва да се пренесе през живота. То ще послужи и по-нататък, ще послужи много. То е необходимо за утвърждаване на проявите на непрекъснатото съзнание. Духът е безсмъртен, но човек достига безсмъртието само тогава, когато течението на неговото съзнание не се прекъсва. Живеейки изцяло в своите обвивки и отъждествявайки се с тях, той се обрича на смърт заедно с тях.

1967 г. 014. (Гуру). Битието на мисълта се различава от битието на плътните предмети. Те живеят и умират, но мисълта подлежи на действието на други закони. Мисълта може да се продължи далеч зад пределите на живота на тялото. Безсмъртието на духа, съзнателното безсмъртие, се кове по този път. Несъзнателно безсмъртие на духа притежават всички хора, съзнателно – твърде малко.

1967 г. 015. (6 януари). Победата над външните условия се заключава не в изменението на тези условия, а в това те да престанат да въздействат на аурата и да подтискат нейната светлоносност. Докато това състояние на неуязвимост от външните въздействия не е постигнато, не може да се говори за власт на духа над неговите обвивки. Аурата служи като проводник на вибрациите, изпращани от Учителя. Те могат да се възприемат само от светлоносна аура. Ако тя се помрачава, изменя и погасява под влияние на непосредственото обкръжение, достъпът за Лъчите е затворен. Въпросът за поддържането на аурата в порядък е необичайно важен. Можете да си представите какво прониква вътре при раздразнение, униние, злоба или недоволство или при другите емоции, когато Светлината се заменя с тъмнина. Да бъдеш постоянно на стража в охрана на своите излъчвания е най-първо задължение на този, който върви след Призовалия.

1967 г. 016. (М. А. Й.). Колко поводи могат да се намерят, за да се помрачите от ставащото наоколо. Но всички тези поводи са самоизмама, тъй като нито един от тях не струва това да се затвори входа за Лъча. Тъй като това е равносилно да се отвори вратата за нахлуване на тъмнината. С всяко чувство или емоция, звучащо на низшата скала, отваряме себе си за въздействието на тъмнината. Допустимо ли е това?

1967 г. 017. (Гуру). Мисълта, заредена с чувство, тоест с енергията на сърцето, съединява съзнанието със сферите, съзвучни на мисълта. Да се съблюдава мисълта ще бъде пряк път за приближаване към Учителя на Светлината.

1967 г. 018. (Гуру). Всяка победа над себе си и над това, което подлежи на преодоляване, носи на духа радост. Всяко дерзание предизвиква противодействащи сили. Всяко утвърждаване на звучащо качество обуславя проверка на решимостта и искреността то да бъде удържано. Движението по пътя се състои в постоянна борба за утвърждаване на растящата вътре Светлина.

1967 г. 019. (9 януари). Бисерите на Съкровеното Знание се събират и натрупват постепенно, според растежа и разширяването на съзнанието. Да се даде изведнъж всичко - значи да се разруши. Освен това всяко стъпало изисква укрепване. Неукрепеното знание не дава отлагане на кристали в Чашата. Но това, което е утвърдено по формулата “с ръката и крака човешки”, е неотнимаемо. Трябва да се премине през всичко за утвърждаване на получаваното Знание. Животът, проведен в покоя на благополучието, не дава нищо за натрупване.

Обикновено хората искат да получат без да платят или да имат без да заработят с труд. Участиа на длъжника е незавидна. Даващият получава законно. Нищо не може да попречи на раздаването на духовни дарове. Невидимото раздаване и с мисъл е висока степен на даване. Служителят на Светлината със своите излъчвания се явява носещ благо на света. Въздаването идва винаги, но не в обикновените мерки. Но кой от Служителите на Светлината мисли за награда. Лъчът на Учителя и пребиваването в Него няма ли да е висша награда?

1967 г. 020. (М. А. Й.). Неотстъпността и постоянството на устрема са едно от качествата на признатия ученик. Даже в обикновените условия не е лесно да се прояви това качество. А какво да се каже тогава за трудностите на преходното време на границата на двете епохи? Пътят на ученичеството в този период е особено труден. Тежестта на антагонистичните пространствени токове ляга тежко върху сърцето. Да се удържи равновесие е равносилно на подвиг. Утехата е в това, че “даже и това ще премине” и Новата Ера ще настъпи.

1967 г. 021. (Гуру). Докосването до Светлината насища съзнанието със Светлина. Светлината на Йерархията е огромна. Това е спасителна котва за човечеството. Желаетият Светлина я има. Законът за магнетизма е мощен.

1967 г. 022. (М. А. Й.). Как да разясним още по-добре, че Тънкият Свят се разкрива за човека, освободен от тялото, в съответствие със степента на разширеност на неговото съзнание и подготовката му за Надземното пребиваване. Всички общи разсъждения са относителни. Всички индивидуални впечатления са различни при всеки дух. Всички те се възприемат чрез излъчванията на собствената аура и се оцветяват от нея. Колкото по-широко е съзнанието, толкова по-богати и верни са възприятията. Нужно е пълно откъсване от всичко земно и пълно освобождение от земните привички и земните притегляния, за да се възприема повече или по-малко вярно. И това, което там е напълно недостъпно и невъзможно за едни, е лесно достижимо за други. Разкрепостява и освобождава мисълта. Свързва и лишава от свобода мисълта, и всичко се обуславя от мисълта.

1967 г. 023. (Гуру). Ако нищо земно няма да спре по пътя към Нас, то и нищо надземно няма да задържи. Трябва да се премине през всичко, без да се забавя крачката.

1967 г. 024. (11 януари). Познанието и усъвършенстването се осъществява чрез изтънчване на всички обвивки и очистване от всичко, което пречи. Съзнанието не може да вмести повече от това, което е в състояние да вмести. Нарушеното храносмилане заради преяждане и невъзможността да се асимилира духовно повече от вестимостта на съзнанието са много подобни явления. За усвояване от съзнанието на нови постъпления е нужно време. В спиралата на времето духът расте. Всичко ще дойде в своето време, ако устремът не секне.

1967 г. 025. (М. А. Й.). Учителят е обвързан от правила, написани за учениците преди хилядолетия. И ученикът, на свой ред, е длъжен да ги следва. Тези правила са ненарушими, тоест, само изпълнявайки ги може да се достигне. Така например някои сили не се дават на разположение преди да се очисти съзнанието. Опасността е в това, че е невъзможно да се избегнат следствията, породени от злоупотребата с тези сили. А това може да задържи напредъка на духа

за векове. По-добре да не знаеш, отколкото, знаейки, да злоупотребиш със знанието.

1967 г. 026. (Гуру). Ще приведа пример за това как незаконно полученото знание може да навреди на получилия. Представете си, че ученикът е придобил силата да въздейства върху психиката на друго и се е възползвал от нея за користи цели. Той е постигнал желаното, но е лишил себе си от възможност да развива тази способност с помощта на Учителя в бъдеще. Злоупотребата със знание отрязва възможностите на духа.

1967 г. 027. (12 януари). Мисълта не умира в пространството. Мисълта е безсмъртна. Мисълта е дете на безсмъртния дух-огън на човека. Тя живее според законите на Извънплътния Свят. Материята на духа-творец и материята, създадена от неговата мисъл, са близки по същността на своя състав. Мозъкът е видим и веществен, както и всички земни предмети. Но мисълта, създадена с участието на мозъка, е невидима и не принадлежи към предметите на плътния свят. Без участието на мислителя-дух е невъзможно да се създаде мисъл. Всички произведения на човешките ръце в крайна сметка са производно на мисълта. Мисълта твори даже земните предмети. Науката за мисълта е наука на бъдещето. Овлабяването на мисълта ще доведе до овлабяване на много тайни на природата. Могъществото на духа се постига чрез овлабяване на мисълта.

1967 г. 028. (М. А. Й.). Овлабяването на себе си не се постига изведнъж. Обичайната грешка се заключава в това, че волята посяга към големи дела, без да е подредила и овлабяла малките. Няма да се уморя да повтарям за ползата на малките начинания и малките преодолявания в себе си, довеждащи в крайния си резултат до победа и овлабяване на всички обвивки. Именно малките успехи в това направление придават увереност и сила да се движите по-нататък и да се борите по-нататък. Можете да се приближите към постигането на големите и огромни дела и към постигането на невъзможното по пътя на малките преодолявания в началото.

1967 г. 029. (М. А. Й.). Тънкия Свят е според съзнанието и в Тънкия Свят всичко се върши и движи от мисълта. Можете да си представите цялото разнообразие от човешки съзнания и цялата безкрайност на вариациите, на различията в представянето на Тънкия Свят. Мисълта се движи с устрем. По устрема и желанията на човека се определят неговите мисли, а по мислите – тънкото обкръжение и неговият характер. Така всеки е творец на условията, в които се оказва в Надземното. Каквото си искал и към каквото си се стремил, това и имаш наоколо. Стремящите се към Красота на Земята и живеещите с нея ще пожънат обилно от красотата на своите стремежи. Посетителите на пивниците, игралните домове и всички останали вертепи ще бъдат магнитно въвлечени в съответстващите слоеве на пространството. Всичко, което го има на Земята, съществува в астралния свят и по-нагоре, и на всекиго ще се намери място точно съзвучно на неговите желания и стремежи. Тънкия Свят е много справедливо състояние. Всеки получава според стремежите.

1967 г. 030. (Гуру). Защо толкова много говорим за Надземния Свят? Говорим, защото той е тясно свързан със земния свят, и плътният и Тънкия Светове, бидейки свързани, мощно въздействат един на друг. Всички земни действия незабавно се отразяват на онзи свят, а явленията от Тънкия Свят

предшестват земните. Тази взаимовръзка трябва да се осъзнае. Мозъкът е видим, мисълта е невидима, но невидимата мисъл може да въздейства силно на плътното тяло на човека, и особено думата. А думата е нематериална. Тя може да се чуе, но е невъзможно нито да се претегли, нито да се разреже. Така са се преплели помежду си плътните и тънките явления. Само че хората не искат да разберат това.

1967 г. 031. (14 януари). По силата на сънищата може да се съди за това, доколко силни са някои впечатления и въздействия на Тънкия Свят. Не неяснотата, а яркостта, силата и отчетливостта на тънките условия обострят всички възприятия. Ако те са от Светлината, благо на звучащия на тях дух. Но ако са от тъмнината, борбата е неизбежна и победата е задължителна. Да попаднеш безволно под вълните от тъмни въздействия означава да се предадеш на тъмнината. С откликването на тези звучения е невъзможно да се борите, ако съзвучни на тъмнината елементи все още замърсяват проводниците. Затова очистването от тях се извършва още на Земята. Изпитанията за освобождаването от тях се случват толкова често, че самоизмамата вече е невъзможна. И ученикът не може да каже, че не е знаел от какво именно е трябвало да се освободи. Може да се разруши очарованието на изкушенията с анализ на тяхната същност, разкривайки тяхната скрита измамност. И понякога е добре да се погледне отстрани, за да се забележи непривлекателността на всяко изкушение. Обикновено неговата прелест се раздува от тъмните нашепници. Мъдрият ще каже: “Зная, че под привидната привлекателна външна форма са скрити шипове и бодли, и отрова, разяждаща тялото и душата, и външността няма да ме измами. Зная и края, ако се поддам”. В примера с наркоманите, алкохолиците може да се види целия ужас на последствията от всякакви съблазни.

1967 г. 032. (М. А. Й.). Всяка тъмна мисъл по закона за противоположностите може да се замени със светла и нечистата - с чиста. В това е и залогът за преуспяването. И колкото по-силна е мисълта, толкова по-могъщ е нейният противоположен полюс. Трансмутацията се осъществява по линията на родствените противоположности. Полюсът се променя, но силата остава. Антипод на безобразието ще бъде Красотата. Това е сигурен критерий за безпогрешността на мисленето и избора. “С нея ще достигнем върховете оттам, където няма достъп”. Преображението на Савел (апостол Павел) се е извършило по пътя на промяната на поляриността на енергиите на неговия дух.

1967 г. 033. (Гуру). Ще прекараме рязка разграничителна черта между безпочвената възторженост и горенето на сърцето. Първото няма нито основа, нито корен и възниква също така бързо, както изчезва даже при леко противодействие или стълкновение с живота. Второто не зависи от очевидността и случайността на външните явления. Именно върху огньовете на сърцето се преобразява животът. Да се пренесат през живота огньовете на сърцето без да угаснат, ще бъде победа над живота.

1967 г. 034. (15 януари). Какво от това, че има Тънък и Огнен Светове и има Безпределност и Йерархия на Светлината, какво от това, ако те не са осъзнати, тоест не съществуват за съзнанието? Ако явлението не е осъзнато, то не съществува за човека. Ето защо така Настояваме за разширяване на съзнанието. Отначало осъзнаване, а после овладяване. Осъзнаването е вече почти овладяване, във всеки случай, пряк път към него. И как да се влезе в отсъденото бъдеще, ако то

не се осъзнае? Ще кажат, колко далечни са вашите разсъждения от това, което се върши в света. Отговорете: колкото и да са далечни те, Еволюцията на Битието се развива съгласно Великия План, осъществяван от Йерархията на Светлината. Всички човешки страдания произтичат от своеволното отклоняване от него. Но Планът е нерушим. Всичко, което върви срещу него, ще се саморазруши. Светлината на бъдещето е огромна и тя изисква осъзнаване от страна на тези, които я желаят.

1967 г. 035. (М. А. Й.). Безусловното приемане на едни или други положения от Учението на Живота автоматично влече след себе си редица неизбежни и благодни следствия, които незабележимо, но неотклонно преобразяват съзнанието. Така например “любовта към Йерархията ражда непосредственото Общуване” или разбирането на Кармата ражда чувството на отговорност за своите постъпки. Даже частичното приемане на Истината вече преражда човека според степента на нейното осъзнаване.

1967 г. 036. (Гуру). Всички Носители на Светлина знаят своя път и не само пред лицето на всички противоречия, суеверия и грешки на човечеството, но и пред лицето на тези противодействия, които се устремяват срещу Тях от съзнателните и несъзнателните врагове на Светлината. Но Те все пак Вървят, все пак напред, тъй като Знаят своя път.

1967 г. 037. (16 януари). Ще приемем за окончателно ръководство правилото да се движим напред по утвърденото направление независимо от това и въпреки това какви мисли, препятстващи напредъка, могат да дойдат в главата. А да дойдат може много неща и подхвърлени - още повече от това. Целта е да смутят, да спрат и да отклонят встрани. Слабият може да спре и даже да тръгне назад. Но утвърдилият се здраво в Основите и знаещият, че Учителят никога няма да Изостави, все пак върви, независимо от всичко. Върви и достига.

1967 г. 038. (М. А. Й.). Нима си мислите поради неразбиране че тези, които са преминали преди вас, са избегнали изпитанията, през които се налага да преминете вие? Не от много мъдрост мислите така. Пътят е древен и всички вървящи към Светлината са преминали по него. И тези, които са победили, се намират сред най-близките до Фокуса на Йерархията. Дори не трябва да се допуска мисълта за възможно поражение, тъй като победата е в духа и се кове от мисълта.

1967 г. 039. (Гуру). Преди Часа на Пришествието напрежението и нагнетяването на тъмнината ще бъдат особено силни. Това трябва да се очаква и да не се учудвате, тъй като напрежението на тъмнината на единия полюс е необходимо за утвърждаването на другия в света.

1967 г. 040. (17 януари). Въображаеми могат да бъдат не само едни или други качества на духа, но и много други неща, например заеманото стъпало върху стълбата на живота или някои достижения, или близостта до Учителя, или собствената значимост в построяването на Новия Свят. Често много неща се създават от въображението без действително основание. Цели тълпи заблудени изпълват някои слоеве на Тънкия Свят. Всичко това е много печално. Но най-печалното зрелище е въображаемият ученик, тоест човекът, въобразил си че е ученик на Учителя на Светлината. Това е още по-лошо от условното ученичество. Често не издържалият изпитанията ученик и отрязал си възможностите си за напредък все още си въобразява, че нищо не се е случило и че всичко продължава

както е било някога. Възможности се дават на всички, но този, който собственоръчно ги унищожава, трябва да се сърди само на себе си.

1967 г. 041. (Гуру). Как да се различат въображаемите качества от истинските в себе си? Само на практика, в прилагането им в живота. Въображаемостта няма да издържи даже негово изпитание, тъй като в действителност не съществува. Защо да чакате изпитания от страни, когато може винаги да изпитате себе си по собствена воля. Животът дава твърде много възможности за това. И за съдържаност, и за бързина, и за раздразнителност, и за чистота на мислите можете да се проверявате всекидневно. Това е примерно, тъй като самопроверката не може да се ограничи с нищо, ако има желание за това. Школата на живота, давайки уроци, проверява постоянно тяхното изпълнение. Желанието да се учи и да се проверява има възможност да прави това през цялото време, стига да има желание.

1967 г. 042. (М. А. Й.). Земният ум или разсъдък често въстава срещу знанията на духа. "Вярвам, помогни на моето неверие" - възкликва стремящият се към Светлината. Защо? Двама са в един, земният човек и небесният, и двамата се борят непрестанно за надмощие и власт над съзнанието. Земният иска да си похапне вкусно и да поспи на меко, иска спокойствие и безгрижен живот, а небесният зове на подвиг, устремявайки се към върховете. Той знае колко кратко е всичко, което е свързано с еснафския начин на живот, че всичко свършва и преминава, че безсмъртен е само духът и че съзнателното безсмъртие се постига само с отричане от обикновения еснафски живот в името на утвърждаването на необикновения, в името на това да се живее отвъд пределите на смъртта на физическото тяло.

1967 г. 043. (Гуру). Когато всичко се колебае и почвата започва да се изплъзва изпод краката, се утвърждавайте върху Основите. Те са непоколебими. Можете да се заловите за тях като за спасителен пояс в бурно море. Те няма да изменят. Колкото и ярък и убедителен да изглежда този призрачен свят на плътни илюзии, знайте, че той е пределно кратък за вас, че отсъденият живот е извън границите на този свят и че не заради този земен живот, а заради онзи, другия, Надземния, трябва да преминете живота на Земята, за да съберете нужните елементи за съзнателно пребиваване в Надземния Свят.

1967 г. 044. (23 януари). В сънищата много често постъпваме и виждаме себе си както наяве. Затова дневното поведение има голямо значение за пребиваването в Тънкия Свят. Поведението насаме показва познаване на Основите. Подреждането на бита и поведението ще даде своите положителни резултати когато бъде оставен земния план. Тъй като във външните действия и постъпки се проявява вътрешният човек, неговите чувства и мисли. Необходимо е целесъобразността да ръководи всяко движение на човека. От съответствието на вътрешното с обкръжаващото се създава магнитно притегляне към този слой от пространството, в който на развъплътения е отсъдено да пребивава.

1967 г. 045. (9 февруари). Всеки опит за се утвърди някое качество на духа незабавно предизвиква проверка за искреността и силата на това желание, тъй като няма по-печално зрелище от въображаемите качества. Това е едно от основните условия на ученичеството. Второто е, че трябва да се израства духом от всяко противодействие, за да се намерят сили то да се преодолее. И тъмните

противници се допускат според съзнанието, по-точно, според силите. И ако отшелникът е заплашен от бесове, то Владиците – от йерофантите на злото. Растежът на духа предизвиква и растеж на противодействията, както ускореният ход на кораба – усилено съпротивление на водата. Законите във всичко са еднакви. Силите на духа растат с растежа на препятствията и противодействията. И по тях може да се съди за степента на растежа.

1967 г. 046. (М. А. Й.). “Защо си ме изоставил, Владико” - това е формулата на преминаването трудно изпитание на духа. Трябва да се замислите за това явление. Дерзаещият към великото не може да го отмине.

1967 г. 047. (Гуру). Всяко изпитание има край.

1967 г. 048. (10 февруари). “Много са званите, но са малко избраните” – така е било винаги. Затова няма да се учудваме на броя на напусналите. Тъй като предаността към Учението се проверява с огън и страдания. Всички идват да получаване и искрено дошлият идва с факел. Но това е само в началото, когато се раздухват огньовете на устрема. После се налага да се върви на собствена пара. И тук именно и се осъществява разделението: някой отпада, а някой проявява сила на духа и продължава да върви към Светлината. И мнозина не издържат, тъй като розовите мечти на начинаещите са много далеч от суровата действителност на подвига. И колкото по-далеч, толкова повече отпадащи, и до върха достигат само единици. Така беше по-рано, така стоят нещата и сега.

1967 г. 049. (М. А. Й.). Виждате как най-добрите начинания се разрушават от тъмните, които се стремят да заменят всяко добро семе със зло. Колко начинания са извратени и ползата от тях е сведена до нула. Усещат края на своето царстване и беснеят в безсилна злоба, но не могат да спрат бяга на времето.

1967 г. 050. (13 февруари). Неопитността често упорито се стреми да получи знания, даващи власт, забравяйки при това, че такова знание при неочистено съзнание ще бъде по-скоро проклятие, отколкото благословия. Затова очистването и освобождението от всякакъв боклук е преди всичко. Можете да си представите психическите продукти на силното, ярко, тренирано въображение при отсъствие на чистота и при необузданост на астрала. По-добре е да не знаеш, отколкото да задълбочаваш знанието с нечисти ръце.

1967 г. 051. (14 февруари). И все пак най-безопасните и полезни упражнения са упражненията за утвърждаване на едни или други положителни качества на духа. Няма да навреди утвърждаването на предаността или на любовта към Учителя, или на постоянството, или на твърдостта, или владееенето на себе си. Във всичко това може да се упражнявате даже и без непосредственото ръководство на Гуру. Също безусловно полезни са и всички упражнения по очистване на съзнанието от боклук. Те може и да не дават особени сили или разкриване на способности, но несъмнено са условия, без които всякакво отваряне на центровете е безусловно опасно. И още може да се препоръча и друго полезно упражнение - това е упражнението в труд. Напрегнатият и светлоносен труд придвижва по-бързо от най-изисканите йогически упражнения.

1967 г. 052. (М. А. Й.). Вече е казано толкова много, че остава само да се приложи казаното на дело.

1967 г. 053. (Гуру). Осъзнаването на действителността разсейва миража на Майя. Потапяйки се в бъдещето се докосвате до действителността, тъй като

действителността е това, което съществува и което ще бъде, и което подлежи да се сбъдне.

1967 г. 054. (15 февруари). Насила не можеш да бъдеш мил, всяко изкуствено предизвикване на тънките чувства на дружба, любов и признателност в съдружниците непременно ще претърпи поражение. По-добре всичко да се остави на собственото течение знаейки, че отдавнашният приятел такъв и ще си остане, а случайните срещи и случайните чувства ще пламнат и ще угаснат. И враговете от далечното минало също ще се разкрият и ще проявят себе си извън думите. Истинските чувства се коват във времето и не умират във времето. Пръстите на ръката на Учителя са повече от истинските ученици. Излишък ще има и при вас, ако поискате да преброите истинските приятели, предани за цял живот и след това.

1967 г. 055. (М. А. Й.). През това, което е набелязано от Кармата, ще се наложи да преминете, без да се отклонявате от Пътя, колкото и трудно да е това. Първо трябва да се платят старите дългове, второ, да се утвърдите в решението да вървите през всичко. Така или иначе, но все едно трябва да се върви, тъй като кармичната неизбежност е неотвратима. Хората не забелязват как покрай тяхната воля Кармата ги поставя в своите железни рамки и гърбавият носи своята гърбица на гърба, подчинявайки се на железния закон на Кармата.

1967 г. 056. (16 февруари). Непоколебимостта на духа, когато тя е постигната, не зависи от изменчивостта на външните условия и движенията, ставащи в обвивките. Тя се утвърждава над едните и другите. Ако над съзнанието властва временното и определя неговото състояние, как може вечното и непреходното да се утвърди в него. Само осъзнаването нерушимостта на ядрото на духа може да породی непоколебимост. И само Стълбата на Йерархията ще даде опора на крака върху своите стъпала. Даже и това, което е било преди сто години, е било и е потънало в забравата. Даже станалото преди двадесет или тридесет години е необратимо и вече няма да се върне отново. Така тече потокът на живота в миналото, без да се връща назад, а на брега на потока е Гледащият. Той е от вечността.

1967 г. 057. (Гуру). Йерархията и Безпределността и духът над обвивките - ето трите отправни точки на мислене. Обвивките се сменят с всеки цикъл, но духът пребивава вовеки. Безпределността е сферата или средата, в която той се проявява. А Йерархията е непоколебимата основа, върху която се утвърждава духът в Съществуващата Безпределност.

1967 г. 058. (17 февруари). Връзката и единението с Мен остават над всичко, тъй като всичко е временно, а връзката е завинаги. С това съзнание и трябва да се върви през живота. И тогава ще се окаже възможно да се преживее и издържи най-трудното, без да се губи единението. Импулсът идва от устремното към Мен сърце. Сърцето подава знака за единение. Законът указва да се отговори на енергията на устремното сърце. Мълчащите със сърцето и не знаещите устрем нямат единение. Връзката се поддържа съзнателно със сърцето.

1967 г. 059. (Гуру). И с нас връзката се поддържа също над суетата и течението на обикновения живот. Свързва делото на Владиката, тоест служенето на Еволюцията. Ако то е невъзможно по друг начин, то в мислите и с мисъл то е възможно винаги. Насищането на пространството с еволюционни мисли е дело от първостепенна важност, тъй като при оскъдността на мислите на болшинството от

човечеството еволюционните мисли са като лъч Светлина сред мрака. С мисли за Еволюцията може да се служи на Общото Благо.

1967 г. 060. (М. А. Й). Може ли да се негодува срещу Висшата Мъдрост заради това, че на човека периодически се отнема всичко, което той счита за свое и което е свързано с неговото тяло и временната смъртна земна личност. Невъзможно е да си представите съществуване в едно и също тяло в обикновените земни условия, да кажем хиляда години. Такова продължително пребиваване в едно и също тяло и в едни и същи условия би уморило необичайно съзнанието и би го обременило. Даже и сега хората не знаят какво да правят със свободното си време. Какво да се прави тогава? Смяната на живота и на всички обвивки, и обновяването на всичко, което обкръжава човека, са продиктувани от целесъобразността, в нея е Висшата Мъдрост.

1967 г. 061. (18 февруари). Добре е да си представите себе си в този живот във всички положения и при всички промени на обкръжението и на хората, добре е да си представите себе си в минали или бъдещи животи, когато се сменя народността, цвета на кожата и всички обвивки, добре е да си представите себе си в Тънкия Свят и в пространствата на другите измерения, добре е, Казвам, да си представите себе си при всички тези изменения здраво държащ връзката с Учителя на Светлината, тъй като, както вече Казах, тази връзка е над всичко. Само с такова разбиране тя може да се удържи. И тогава каквото и да е настроението или състоянието на духа, връзката и единението остават нерушими. Иначе ще се разколебаят при първия тежък удар на съдбата. А ударите не могат да се избегнат, тъй като тези, които са дръзвали на Велико Служене, са били преследвани, обременявани, подигравани и изтезавани. Инквизиторите не са се изгубили и сега, макар и да са сменили облеклото и да са се прикрили зад паравана на съвременността. Копнете по-надълбоко и ще видите същата тази муцуна на тъмнината.

1967 г. 062. (М. А. Й). Така се е случвало винаги, че със заминаването на Учителя или най-близките Неговите последователи обикновено са губели най-близката нишка на връзка и са се потапяли в ежедневността. Вярно, не всички, но заминаването на звеното, с което е имало непосредствена връзка, се е отразявало тежко на състоянието на съзнанието на вървящите след него. Това е едно от най-трудните изпитания. Може да изглежда, че всичко е свършено. Майя се старее да замени действителността с очевидност. И се изискват много сили и напрежение на сърцето, за да се удържи невидимата нишка на връзката. Временната връзка често се къса. Но вековната връзка, донесена от миналото, издържа това изпитание и укрепва още повече, ставайки нерушима. Благо на тези, които са победили очевидността на плътния свят, удържайки надземната връзка.

1967 г. 063. (Гуру). В търсенето на най-лекия път хората често се отклоняват в крайности. По-лесно е да се ядат сурови зеленчуци, отколкото да се откажеш от поне една привичка или заблуждение, или недостатък, или да поправиш куцащото качество. За правилното решение на въпроса можете да попитате себе си: а как в този случай сме постъпвали ние.

1967 г. 064. (19 февруари). Още по-трудно е да се запази доверието и увереността в мощта на Водещата Ръка пред лицето на измамната очевидност. Ето, струва ви се, че не се оказва Помощ, ето, струва ви се, че сте изоставени, ето,

виждате, че сте отдадени на разкъсване от тъмните. Как да се запази доверието, когато сте обкръжени и е останал изход само нагоре. Но знаете за чудовищата на Прага, запречващи пътя, знаете за нашепниците, внушаващи безизходност и знаете, че трябва да се премине през всичко, че няма отстъпление назад. Кажете си: „Вярвам във Владиката и все пак ще премина, и все пак ще достигна, когато съм призован“.

1967 г. 065. (М. А. Й.). “Претърпял докрай“ не значи ли устоял във Владиката? Но за да победиш трябва да изтърпиш, тоест да издържиш вълните на прибоа на относителните и временни явления на плътния и Тънкия Светове. Тъй като и Тънкият Свят изпитва, но изтънчено и подробно, и още по-остро, отколкото земния свят. Земните изпитания могат да се разглеждат като подготовка за надземните изпитания, нещо като репетиция преди главното и решаващо действие, което определя по-нататъшния напредък на духа в Световите. Устоялият тук, на Земята, ще устои и ще издържи там. Но какво ли очаква този, който не е издържал?

1967 г. 066. (Гуру). Предаването на себе си на волята на Владиката, неизбежността на изпитанията и неотложността на Висшата Помощ трябва да могат се съчетаят в разбирането и да не се изисква отмяна на набелязания от Учителя трънлив път на духа. Само опитът дава възможност да се разбере колко мъдро Води Учителят. И предаването на себе си на Неговата воля се явява условие за преминаването на известно стъпало на възходящото съзнание.

1967 г. 067. (20 февруари). Ето, измина още един ден и можете да се попитате какво е направено в течение на този ден, за да застанете още по-близо до Мен. Може би нищо? Приближаваме се с мисъл и в мислите. И се отдалечаваме по същия път. Невидимото Присъствие се определя не по лекотата на живота или по благополучието, по-скоро обратно. Нещастieto се счита за посещение на Господа. Трънният венец е символ на духовния живот. Назовете тези от преуспелите, които са имали безгрижно съществуване. Животът на духа се запечатва със страдания. Избралите го не познават земното щастие. И ако някой, независимо от всичко това, все пак познава радостта, то тази радост не е от този свят. Това е приобщаването на духа към радостта на Висшите Сфери. Отдавна е Казано: „И вашата печал ще ви бъде в радост“.

1967 г. 068. (М. А. Й.). Можете да продължите по-нататък, но е жалко за вековния боклук. Външно всичко изглежда добре, но боклукът е в мислите. Очистването на мислите до корените е трудно с това, че корените продължават в дълбините на миналото. И временното очистване на съзнанието съвсем още не означава, че са премахнати корените. Неочистеният проводник привлича пространствен боклук от същия вид и придвижването се спира. Трябва да се намери решимост, за да се разделите с негодните натрупвания. С товар върху крилата е невъзможно да се полети.

1967 г. 069. (Гуру). Трябва да се помисли за това какво ви очаква в Надземния Свят, ако си отидете от Земята свързани. Необходимо е да се освободите докато сте още в тяло, тъй като се освобождавате само от негодните мисли, не отбелязани с печата на Светлината. Отказът от мисли и в мислите е пълнозвучен отказ, без тайното желание да задържите нещо и да се отдадете на нещо в някакво бъдеще. Това не е така просто, както изглежда, тъй като отсечените глави на чудовището израстват отново. Победителят на дракона наистина ще бъде

герой на духа. Но нека копие то да не спи дори и над победения дракон, тъй като той е много жизнен.

1967 г. 070. (21 февруари). Действителното спокойствие се проявява не тогава, когато всичко наоколо е тихо и спокойно, а когато сте тревожени постоянно; Спокойствието се утвърждава сред непрекъснатите безпокойства. Иначе острието на духа няма да се закали. Разбира се, стъклото и всичко чупливо се разлита на парчета под ударите на чука, но острието все пак се кове и става по-здраво. По такъв начин безпокойствата имат чисто служебна роля - да се изработи нужното качество. Ако не е изработил нужните качества, човешкият дух не може да прояви своята пълноценност и полезност за еволюцията. На неустойчивото съзнание не може да бъде дадено отговорно поръчение. А нали учениците са Наши помощници. Доверен може да бъде наречен този, който е преминал тежкия път на изпитанията и ги е издържал.

1967 г. 071. (М. А. Й.). Тягостта на този свят не е въображение, а действителност. И когато понякога сърцето пее и на душата става леко без всякакви видими външни причини, може да се смята, че организмът реагира на изменящата се пространствена нота, която звучи светло, радостно и призивно. Изтънченият организъм не може да не реагира на ставащото в света. Той съзвучи с него и мъката или радостта са отговор на човешкия микрокомос на звученето на Макрокосмоса.

1967 г. 072. (Гуру). Съществува този свят и другият свят, съществува Йерархия на Светлината, съществува тялото - носител на духа, но носител временен и смъртен. Смъртта застава да се разделите с всичко, което е свързано с плътното съществуване. Това са Основите. От тях не може да се избяга. И колкото ярко да проявява себе си суетата, за нея ще настъпи край. Затова може да се утвърждават само върху Основите, знаейки за преходността на текущия час и на всички земни условия.

1967 г. 073. (22 февруари). Чувствата са двигатели на духа и заслужават да бъдат ценени именно заради свойството им да придвижват духа по стълбата на живота. Най-мощното от тях е любовта. Но няма да подценяваме и другите, например надеждата и вярата. Вярата е по-добре да се замени със знание, тъй като вярата в съществуването на Тънкия Свят е едно, но опитното знание на човека, пребивавал в него и то пребивавал нееднократно, е нещо съвсем друго, тъй като никаква очевидност вече не е в състояние да разколебае такова знание. Но все пак даже и до такова знание довежда вярата във възможността за съществуването на друг свят. Тя довежда също така до осъзнаването и овладяването на скритите способности на духа и разпалването на центровете. Само отричанията са недопустими, тъй като убиват възможността за познаване. Така че надеждите, даже не изпълнили се, са твърде полезни със своето свойство да придвижват и разширяват съзнанието.

1967 г. 074. (23 февруари). Ще Подам Ръка, но когато Намеря за нужно. Много може да се облекчи, но от кармата трябва сами да се освободите. И ако тя се ускорява, значи освобождението не е зад девет планини. Под ускорение се има предвид ускорено заплащане на старите дългове. С товар е тежко да се върви. Затова освобождаването от кармичните дългове може само да се приветства и особено ускореното. Можете да се порадвате и на това, че определено сте

отбелязани от тъмните, тъй като за тях е непоносимо и нетърпимо усиливането на Светлината вътре в тези, които вървят след Мен. Тази Светлина не се вижда от вървящите, но се вижда от Водещия. Обременяването с обстоятелства обуславя побързия растеж на духа. Обремененият от тях дух не вижда това, което е видимо за Нас. Но след нощта има Светлина, след бурята – слънце. И след изпиването на Чашата със земни страдания - надземно щастие.

1967 г. 075. (М. А. Й.). Доверието към Призовалия може да се усили с осъзнаване на това, че Той е Алфата и Омегата на всички стремежи, на всички надежди, на всички упования на духа. Камъкът на Вечната Основа на Живота остава неизменен във времето. Има на какво да се опрете и на какво да застанете здраво. Блуждаенето се изключва и още повече търсенето на други наставници. Това ще означава, че пътят е намерен. Остава само да се пожелае той да бъде победен.

1967 г. 076. (Гуру). Във външния свят много не зависи от волята на човека и е невъзможно много да бъде променено. Но в своя вътрешен свят човекът е сам господар. Всичко някога е било породено от самия него, от неговата воля и всичко зависи от самия него, от неговата твореща воля. Стената може да спре тялото, но какво може да спре духа, носещ се в огнен устрем към Светлината?

1967 г. 077. (24 февруари). Така отминават ден след ден, укрепвайки или отслабвайки свързващата нишка. Сърцето добре знае от какво се укрепва и от какво отслабва връзката. Възможно е да бъдете постоянно на стража, наблюдавайки зорко да не проникне в съзнанието нищо, отделящо го от Ръководителя. Да се отделиш е лесно, особено когато е огромен броят на желаещите и стремящите се да нарушат това единение. И през тези пълчища трябва да се премине така, че Близостта да се утвърди още по-здраво. Съмнението, недоверието, оплакванията, недоволството и всички останали отделящи от Нас свойства се отливат в конкретни, явни, макар и невидими за физическото око форми и тези чудовища на мрака могат да застанат като стена, отделяща от достъпа на Светлина. Всички те трябва да се преодолеят, победят и унищожат. Те могат да препречат пътя и в Надземния Свят, където явно и ярко се обективират недостатъците, пороците, страстите и всички отрицателни качества на духа. Но е по-добре борбата да се издържи и завърши на Земята, докато сте още в тяло. Без борба няма победа и няма достижения. Нарекох ви воители защото Мога да водя след Себе Си само сражаващите се. На всекиго Давам Щит и на този Щит е написана думата „победа“.

1967 г. 078. (М. А. Й.). Отровата на съмнението е страшна с това, че тя разлага съзнанието и унищожава психическата енергия. Няма значение какви причини са предизвикали за живот ларвата на съмнението. Впила се в аурата, тя изсмуква нейните жизнени сокове. Ето Владиката Каза: „Аз Съм с вас винаги“ - повтаряйки отново това, което беше Казано вече преди две хиляди години: „Ето Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“. Но очевидността и еснафската суета яростно се изправят срещу тази истина на духа и борбата, в която обикновено побеждава очевидността, отричаща огнената действителност, е неизбежна. Победените от логиката на земната очевидност с нея и остават, тоест в крайна сметка с нищо, тъй като земната очевидност завършва със смъртта на тялото. И къде ще отидат те, лишилите се от Светлина, окрали своя дух и станали

празни обвивки. Всяко завоевание на духа изисква утвърждаване и защита. Достатъчно е да се утвърди нещо в себе си, което и да е качество на духа и тутакси започва изпитанието на неговата здравина, и утвърдилият го нездравео го губи. Същата тази защита и утвърждаване изискват и всички йогични завоевания. Трябва да се прояви много упоритост, настойчивост и сила, за да се удържите на тясната пътека, водеща в живота. Всички достижения, всички завоевания, всички способности се превръщат в нищо при отстъпление. Не е лесно те да се завоюват, но да се удържат е още по-трудно.

1967 г. 079. (25 февруари). „Ще ви Запазя на гребена на вълната“, но към това състояние трябва да се привикне. Състоянието на крайна напрегнатост и готовност за всичко не е от леките. Тук влиза също и готовността за изпитания, която изисква те да се посрещат без да се губи равновесие. Лесно е да се говори за това, но опитът показва колко трудно става всичко когато трябва от думи да се премине към дела. Словесните и въображаеми достижения се отличават много от истинските. Не е лесно да се разбере необходимостта от някои изпитания, с които нашият ум не иска да се смири. Но и през тях се ще се наложи да се научите да преминавате, удържайки с всички сили на духа равновесието. Неизбежността на някои явления и необходимостта да се овладее реакцията на съзнанието на тях ще дадат възможност да преминете и през тях победно. „Нищо няма да тревожи, когато сте тревожени постоянно“.

1967 г. 080. (М. А. Й.). Спомнете си думите, че някои наричат пътя на ученичеството в някои негови отрязъци каторга. Съпоставете това със ставащото около вас и ще видите, че това сравнение има определено основание. Еснафският живот се различава така чудовищно от живота на ученика, че отричането от първия не може да премине без особени мерки и затруднени условия. Тъй като е необходимо да се откъснете в духа от всичко, което привързва обикновените хора така здраво към Земята и това откъсване е много болезнено, но не толкова с отричането от земното, колкото с обстоятелствата, пораждащи това откъсване. И само освободили се от земните притегляния ще разберете щастието на свободата и ще се примирите с тази цена, която се е наложило да заплатите за нея.

1967 г. 081. (Гуру). Нека вървящите след вас да усвоят здраво, че няма половинчатост по Пътя, че отдалият всичко и отказалият се от всичко получава според пълнотата на това отдаване и способността за вместиране на това, което той получава в замяна. Но обикновено хората искат и да получат, и да оставят за себе си нещо от миналото, с което не желаят да се разделят. За получаването ще съдим по пълнотата на отдаването.

1967 г. 082. (26 февруари). Ще Дадем Знаци, когато наближи времето. Съкровеното трябва да бъде опазено. Ако се обяви всичко на глас, вълната на противодействие ще предизвика съкрушителен обратен удар и огромно, но ненужно разрушение. Преди срока се дава възможност да се прояви докрай всичко добро и всичко зло. Сякаш се дава право на вход в Новия Свят на всички, които са му отсъдени и се лишават от право на вход отсъдените на мрака. Великото разделение ще премине от край до край. И няма да има нерешили своя път: към тъмнината или към Светлината. Настъпва великото време за приключване на крайните сметки.

1967 г. 083. (М. А. Й.). Помощта се оказва в действията. Действайте и помощта ще бъде оказана. Само под лежащия камък не тече вода. Снежната топка нараства в движение, така също и психическата енергия. Устремът, тоест движението към бъдещето събира нейните кристали и увеличава силата. Ако искате да достигнете, устремете се в действие.

1967 г. 084. (Гуру). Приветстваме всяка искра на желание да се потрудите на нивата на изкуството - чрез него има светлина, чрез него има съзнателен вход в полосата на Светлината и следването ѝ. Беше Указано - да се върви по линията на Лъча.

1967 г. 085. (27 февруари). Тези, които са се докоснали до Учението, се различават помежду си като плодовете и листата. Листата с времето увяхват и окапват, плодовете носят в себе си семената, даващи живот на ново растение. Ембрионът на безсмъртието е заложен не в листата, а в семето. Неутвърдилите се в Учението на Живота отпадат като сухи листа. Листата обикновено са повече от плодовете. Отпадащите са неизбежни, тъй като не всички могат да вместят, но за тях няма да тъгуваме. Не само листа, но и цели клони отпадат от ствола. От това стволът става по-здрав на мястото, където е станало отделянето. Вредата не е от отпадащите, а от предателите, каквито стават някои от тях. Така също и от люлеенето, предшествашо отделянето, има малко полза, тъй като то е заразно. Слугите на тъмнината са постоянно на стража и сеят смут, недоверие и клевета по отношение на всичко, което е свързано с лагера на Светлината. Колебаещите се лесно попадат в заложените мрежи и заразяват със съмненията си тези, които са се утвърдили недостатъчно. Утвърдилият се върху Основите е непоколебим. Повтаряйте Основите.

1967 г. 086. (М. А. Й.). Ще бъде грешка да се опитваме да търсим надземни съвършенства сред въздушените земни жители. Можем да се порадваме даже на малкото горене. Къде са те, съвършените? Разбирайки това, може да се проявява търпимост и състрадание. И да се съсредоточава своето внимание и мисли не върху недостатъците на хората, а върху достойнствата. А такива в една или друга степен има у мнозина. Подкрепените качества ще растат. Така духът на приближилите се ще се укрепи във времето. Укрепнат ли корените, ще устои и цялото растение. Ще проявим търпимост и разбиране за немоцта на човешката природа.

1967 г. 087. (Гуру). Зад дърветата може лесно да не се види гората, също и зад отрицателните черти на характера на човека лесно могат да не се видят положителните. И това е много печално. Брилянтът, даже покрит с кал, все пак е скъпоценен камък. А калта може да се очисти. С тази мярка и трябва да се подхожда към хората. Съкровището може да бъде покрито с боклук и шлага, но очистено ще заблести. Търсете доброто в хората. Мнозина се отзовават лесно на търсенето на доброто. И е по-добре да се мисли какво добро има във всекиго, отколкото лошо. Но това не значи да се умиляваме от маски. Да виждаш и да знаеш, и да не осъждаш, но да подкрепяш всичко добро в човека ще бъде правилното решение.

1967 г. 088. (28 февруари). Ще разгледаме явлениято Близост. Тя далеч не винаги се усеща еднакво. Понякога сякаш съвсем изчезва, понякога звучи явно и многострунно. Понякога това звучене изобщо не зависи от ученика. Понякога се

нарушава от самия него. Постоянното усещане на Близостта е невъзможно по много причини. Първата от тях е спирално вълнообразното придвижване на самото съзнание, преминаващо своите полети и Пралаи. Законът за полярността обуславя проявите на деня и нощта, тоест на гребена и на спада на вълната. Второто е редуването на пространствените токове и космическата нота на планетата. Хората ярко реагират на нея. Третото е въздействието на колективните мисли. Много условия влияят на апарата на човешкия микрокосмос. И все пак, независимо от всичко, ако направлението е избрано правилно, пътят е определен и знаете накъде да вървите, постъпателното движение не се прекратява никога и никъде, нито на Земята нито в Световите. Пътниците от безпределния път напредват в еволюцията, вливайки се по този начин в течението на Световния Поток.

1967 г. 089. (М. А. Й.). Когато попитат: „Защо на него, а не на мен“, отговорете: „Той има свой път, а ти - твой“. Той е бил прокарван в течение на много векове и животи, точно както и твоят. Различните вериги от причини и следствия продължават от далечното минало през настоящето в бъдещето. Те не могат да се сравняват или унищожат произволно. Те се обуславят от кармата. Всеки има своя карма. Колективната карма често свързва хората, понякога само временно, понякога задълго, съчетавайки личната и общата помежду им и обединявайки нейните участници. И все пак всички достижения на духа и неговите особености са индивидуални и следват неотлъчно духа. Всяка способност е заработена в миналото с труд и изпитания. Нелепо е да се претендира за това, което не принадлежи и не може да принадлежи на духа, тъй като не е заработено от него. При раждането талантите на човека се дават кармично, по космическо право. Справедливостта на закона е безусловна.

1967 г. 090. (Гуру). Симпатиите и антипатиите на хората могат да бъдат два рода: или идват от миналото, или се обуславят от характера на ауричните излъчвания, от тяхната хармония или дисхармония. В последния случай те може да се управляват, настройвайки своята аура на нужната вълна. Обикновено смятат, че трябва да се въздейства на другата аура, докато в същото време трябва да можете да управлявате своята и да я поляризирате по заповед на волята. Пламването на раздразнение в чуждата аура може да се погаси само настройвайки своята на вълната на спокойствието и благожелателността. Раздразнението гасне под синия лъч. Погасявайки в себе си нежелателните вибрации, предизвикваме в другите хора положително отношение. Чуждите настроения може да се управляват по пътя на настройване на собствената аура в нужната тоналност. Обикновено се стремят да влияят на хората, подтискат тяхната воля и техните прояви, докато в същото време трябва да владееете и управлявате себе си, тъй като владеещият и победилият себе си побеждава всичко.

1967 г. 091. (1 март). Материалната земна обвивка, в която се облича духът при възплъщението, прилича на тежкия скафандър на водолаза. И само неумението да се сравни нейното неудобство с преимуществата на тънкото тяло позволява да се примиряват с телесната тъмница на духа. Затова и се отнема споменът за Надземното пребиваване и за пространствата на Надземния Свят. Без да говорим вече за старостта и болестите, ограниченията на плътта са огромни. Като каторжник веригите на краката човекът влачи след себе си своя калъф, от който за него няма изход и освобождение, докато е в него. Тялото трябва да се

облича, обува, пои, храни и да се влачи навсякъде със себе си. А то има тегло и то немалко и не може да се движи бързо. Нужен му е транспорт. Нужен му е транспорт, нужни са му толкова неща, че само освободил се от него, човек разбира доколко то е претенциозно и обременително. Огромни магазини, складове за продоволствия и почти всичко, което е създадено от човешките ръце, показва колко труд се изразходва за удовлетворяване потребностите на тялото. Нищо от това не е нужно в Надземното: нито заводи, нито фабрики и всички видове транспорт, нито храна. Тънкото тяло, обличащо духа, не се нуждае от всичко това. Условиата на тънкото пребиваване са съвършено други. Разбира се, много земни условия са нужни за еволюцията на духа и тяхната полезност е несъмнена, но разликата между Надземното и земното обкръжение на човека все пак трябва ясно да се разбере, за да не се обременява съзнанието с преживяванията от плътния свят. Земните възплъщения са нужни за да се изработят едни или други способности и качества на духа и за да се изтънчи и развие земното тяло до толкова, че да може да замени за човека всички апарати. В това е целта на еволюцията. Трябва да се разбере смисълът на земното съществуване и да не се ограничава това разбиране поради кратките години земен живот.

1967 г. 092. (М. А. Й.). Помощта се оказва лесно и просто в тези случаи и там, където не се нарушава Законът на Кармата и условията, през които човек трябва да премине кармично. Ето защо в едни случаи помощта се дава бързо и явно, а в други се задържа или не се оказва изобщо. Плащането на кармичните дългове е неизбежно и тук е трудно да се разчита на освобождаване от тях. Не мислете, че Владиката не Иска да помогне, по-добре смятайте, че Той Иска да ускори вашия път и затова не Препятства неизбежната разплата за миналото, тоест освобождението от него.

1967 г. 093. (Гуру). Всичко неразбираемо и неразбрано отложете внимателно настрана и не допускайте в никакъв случай то да запречи пътя. Неразбирането с времето ще се замени от разбиране, но прекратяването на движението по пътя или отклонението от него поради неразбрани обстоятелства могат да се окажат фатални. И освен това, много гласове ще ви поканят в своя двор и много забрани ще прозвучат. Но нищо няма да спре този, който се е решил необратимо.

1967 г. 094. (2 март). За съзнанието съществува само това, което се осъзнава. За непризнаващите Мен, тоест за неосъзналите Ме Аз не съществувам, Мен Ме няма. Признаването е много важно - в него е животът, а в отричането има смърт. Отричането кулминира по своята сила в Надземния Свят, когато тялото е отхвърлено, тъй като там царства мисълта и всичко се обуславя и твори от мисълта. Признаването Ми дава съзнателно съществуване там, тоест Живот, тъй като Аз Съм Пътят, Истината и Животът. Това, с което живее и се храни съзнанието, е необичайно важно, тъй като вътрешният свят на човека, живеещ на Земята, става за него външен, обективен свят, който го обкръжава и е видим в Надземния Свят, когато той премине там. Става промяна на полярностите и човек навлиза в сферата на собствените порождения и психическите продукти на собственото си творчество, и всичко, което се възприема от него, се възприема според съзнанието. За утвърждаващия се обективира това, което той утвърждава, което признава, в което вярва, за отричащия отричаното от него престава да съществува. В това

плътният свят се отличава от Тънкия. Но даже и в плътния свят с отричане можете да лишите себе си от много неща. Отричането е разрушително по своята природа, тъй като не твори и не създава нищо.

1967 г. 095. В живота на всеки човек могат да се случат най-неочаквани промени: и мястото, и обстоятелствата, и обкръжението - всичко може да стане напълно друго. Съответно се променят и постъпленията от впечатления в съзнанието. Но при всички тези изменения Основите и връзката с Учителя остават неизменни. Така върви през живота признатият ученик. Трябва само да се потрудите външното да не закрива вътрешното и да не нарушава невидимите връзки. Това няма да се постигне веднага. Нужно е време и твърдо желание вътрешно да се утвърдите върху несъмненото. Тогава може да се издържи до края. На кораба му е трудно в буря. Стихиите са излезли от бреговете. Вихрите се носят над света.

1967 г. 096. (М. А. Й.). Обикновеният живот с всичките му дребни грижи и преживявания и работа, дори най-сериозна и важна, отвлича силно съзнанието от най-нужното. Решението е в това всичко - и голямото, и малкото да се върши съвместно с Владиката. Тогава и дребните неща придобиват нов смисъл и значение и за ненужните вече няма да остане нито място, нито време. Иначе всички достижения на духа ще потънат в мяркация се поток на земната суета.

1967 г. 097. (Гуру). В училището на живота всеки ден се дават нови уроци и нови задачи, ако старите са изпълнени. Изпълнението на старите дава право на нови. Осъзнаването на себе си като ученик в училището на живота усилено придвижва съзнанието по избрания път.

1967 г. 098. (3 март). Разбира се, преимуществата на пребиваването в тънко тяло са несъмнени в сравнение с плътното, но при условие на освобождение от властта на последното, от неговите преживявания и от земните притегляния. Иначе няма да е свобода, а страданията и мъките на Тантал поради невъзможността да се усетят тези преживявания и да бъдат удовлетворени. Тъй като там не е нужно нищо от всичко това, което човек счита за необходимо за себе си, намирайки се в плътно тяло. Добре е да се задълбочи това разбиране отрано, за да бъде по-лесно да се отхвърли от себе си черупката от плътните наслоения. И е добре да се освободите в духа от дома – тъмница. Пътешествията помагат. Ако те са фактически невъзможни, можете да приучите себе си към пътешествия в духа, мислено извършвайки ги във въображението си. При движението по лика на Земята аурата се откъсва от уседналото място. Това усещане на лекота, свобода и откъсване, което изпитва човек напускатки привичното си местоживееене, е много характерно. Ползността на пътешествията е несъмнена. Новите места, новите хора, новите впечатления и вибрации обновяват аурата.

1967 г. 099. (М. А. Й.). Състраданието и помощта съвсем не означават, че трябва да се потопите в помраченото състояние на духа на този, на когото оказвате помощ или подкрепа, и заедно с това да усилите и без това обремененото състояние на съзнанието на страдащия човек. Преди всичко е необходимо да се запази собственото равновесие и да не се допуска помрачаване на собствената аура, колкото и да ви е жално за другия, може би много близък човек. В противен случай и двамата ще се окажат в ямата. Учението говори напълно определено за това. Предупреждавах собствената светлина да не се разтвори „в мрака на съжалявания“.

Именно в този случай е много важно да не се поддавате на чуждото настроение. Изобщо необходимо е много внимателно и твърдо да се пази светлинната тоналност от странични въздействия. Нищо освен вреда и помрачаване на пространството няма да се получи при заразяване на собствената аура с мрачните настроения на другите хора, даже ако това се случва вследствие на съжаление. Истинското състрадание е много далеч от такова съжаление. То е активно и светлоносно. И как да се помогне на другия, ако не със собствената светлина, неугасима от чуждото малодушие, слабост или страдание. Трябва да се разбере погрешността на своето поведение, ако подобни явления са се допускали по-рано. Тъй като човек трябва даже и да съжали с умение, подкрепяйки го с бодри, радостни и светлоносните излъчвания на своята аура. Много печално зрелище е процесът на разтваряне и поглъщане от мрака на съзнанието на съжالياвания на светлоносните излъчвания на този, който се опитва да му окаже помощ. По-добре е да не се помага, отколкото да се усилва мракът и да се затъмнява Светлината в себе си с удвоена тъмнина. Състраданието е трудно качество, изискващо голямо умение да се владеят собствените излъчвания и заградителната мрежа.

1967 г. 100. (Гуру). Малко е да се разбере указанието на Ръководителя, то трябва непременно да се приложи на дело. Всяко такова прилагане придвижва по-нататък и освобождава от веригите на миналото. Тъй като свободата от веригите на миналото също е в духа. Учителят Искра по-скоро да ви види свободни. **1967 г. 101. (4 март).** Знаете случаи, когато независимо от най-горещото желание и молби от страна на обръщания се, той не можеше да бъде приет за ученик, тъй като семейството му и задълженията по отношение на него или други външни или кръвни връзки с близки пречеха на това. Ученикът трябва да бъде свободен в известни предели от кармичните семейни и родствени връзки. Освен това самите условия и задълженията на семейния човек пречат на това. Добавете тук още и думите, че “възлюбеният баща или майка, или жена, или деца повече от Мен не е достоен за Мен”. Тези думи трябва да се разбират в смисъл, че човекът, поставил нещо или някого преди Учителя и Неговите Дела, не може да стане истински ученик. Правилата, отнасящи се за учениците, са толкова сурови и строги, че само малцина могат да ги удовлетворят. Не трябва да се огорчаваме от това, тъй като съществуват твърде много стъпала за подход към Учителя на Светлината и Учението, и напред е Безпределността. Всяко възплъщение трябва да се използва за приближаване към Светлината, за да може, когато настъпи времето, да станеш отсъден ученик. Но Учението е отворено за всички и всеки има възможност да стъпи върху стъпалата на стълбата на живота. Качествата, необходими за ученика, бяха указани. Предаността е едно от главните. Малкото, но предано съзнание по-скоро ще се окаже до целта, отколкото блестящото и развитото, но не познаващо това качество. За всеки устремен вратите са отворени.

1967 г. 102. (М. А. Й.). Да си се представиш в Тънкия Свят, преминал там, е достатъчно трудно, тъй като неговите условия се отличават много от плътните, но все пак има известно сходство. Например там, също както и на Земята, съществува въпросът за облеклото. Там никой не ходи без облекло, освен диваците, но и те носят прикриващ пояс. Разликата е в това, че там се обличат в дрехи мислено и често автоматично, представяйки си се облечени така, както са привикнали да се обличат през живота. Остават всички земни емоции,

включително чувството на глад, което постепенно оставя преминалия. Остават Неговите симпатии, антипатии, наклонности и привички. Пушат и пият, но във въображението си, създавайки с мисъл желаното. Мнозина имат стремеж да си създават подобие на земния дом и да пребивават в него; добре е на бившите скитници, нямащи нищо и не нуждаещи се от дом. Но освобождава и свързва съзнанието и предварителното запознаване с условията на извънтелесното съществуване. Пушачът се привлича към пушенето, пияницата - към виното, картоиграчът - към картите, постоянните посетители на различни вертепи - към вертепите. Така всеки се търкаля по привичните релси в сферите, съответстващи на привичните земни стремежи на човека. Сходните общочовешки стремежи създават свои сфери, наситени със съзвучни на тях образи и в тях, в тези сфери пребивават духовете, родствени им по своята същност. Всеки има каквото поиска, по-точно, към каквото се устремява и към каквото го увличат неговите неизживени страсти или желания. Желанията и стремежите от висок порядък имат също свои сфери на осъществяване и всеки намира според себе си. Тънкото състояние е много справедливо състояние, тъй като всеки получава това, което някога е искал, към което се е стремил и каквото е създал за себе си в бъдещето със своите собствени усилия и мисъл.

1967 г. 103. (Гуру). Ако попитат защо толкова много се говори за Тънкия Свят, отговорете: за земния знаят много, за Тънкия - почти нищо. Трябва поне нещо да остане в паметта, тъй като да влезеш там, не знаейки нищо за него, е и трудно, и мъчително. По-добре е да се знае. А кой може да даде тези Знания, ако не този, който знае. Считайте тези записи за много нужни и полезни за бъдещето.

1967 г. 104. (5 март). В Тънкия Свят не може да се потапяте преди забравата на плътния. Така също и в плътния – преди забравата или отричането на Тънкия. Следователно е нужна хармония или равновесие между единия и другия, хармония в съзнанията. Това и ще означава сливане на двата свята. Тъй като фактически единият не може да съществува без другия, по-точно казано, те са неразривно свързани. Постройките на Тънкия Свят постоянно се вливат в плътния и кристализират в него вече във видими форми. А формите от плътния свят преминават в Надземния Свят, отразявайки се в него като в огледало и изпълвайки със себе си пространството на този Свят. Всичко, което някога е съществувало в земния свят, е дошло в Тънкия Свят, макар и, може би, плътните форми да са се разрушили и да са престанали да съществуват. Вярно, разрушават се и постройките на Тънкия Свят, но хрониката на Акаша пази всичко. Осъзнаването на тази тясна връзка между двата Свята ще доведе до разбиране на отговорността за всичко, което се върши от човека и на неунищожимостта на следствията на тези деяния. Всичко се запечатва в пространството. Фактът на съществуването на Тънкия Свят трябва да получи признанието на човечеството.

1967 г. 105. (М. А. Й.). Тъмната глутница с всички сили се старее да прекрати записите и за тази цел вдъхновява обкръжаващите да пречат именно по време на записването. Ако пък записът продължава независимо от всичко - в това е победата, а тъмните злосторници се оказват помощници и служители за изработването на твърдост и имунитет към тяхната активност. Наистина и светлите, и тъмните сили започват да служат на победителя. Ако записите са се

състояли в тези напълно невъзможни условия и без помрачаване на духа или загуба на равновесието, можете да се поздравите с победата.

1967 г. 106. (Гуру). Ще гледаме на земния път на ученика като на сурова закалка на духа в нелеките условия на земния живот. Да се удържи равновесието ще бъде гаранция за напредъка към нови висоти. Главното е да се задържите и да удържите достижението. Нужните качества на духа се утвърждават не на топло и при удобства, и в опиянението на благополучието. И може ли да се оплаквате от това, което така усилено помага да се преминава от стъпало на стъпало, все по-нагоре и по-нагоре. Трябва да се разберат ударите-двигатели и тяхната полезност и благо.

1967 г. 107. (Гуру). Служенето не се прекъсва от нищо: нито от болест, нито от старост, нито от тежестта на външното обкръжение. То се извършва сякаш над всички съчетания на плътните условия: и благоприятни, и противоборстващи. Затова то се нарича Велико. Великото Служене е по силите само на този, който е велик духом.

1967 г. 108. (7 март). Много неща подлежат на чистка и унищожаване. Много ненужни и вредни наслоения са натрупани в миналото. Очистването на духа е много дълбок процес, тъй като засяга това, което се натрупвало векове. Ако се допуска съчетаване с всеки мислен образ, възникващ от миналото, то освобождение няма да бъде постигнато, тъй като връзката с образа и съединителната нишка не се унищожават. Някога и някъде те ще застанат с цялата си сила и яркост и ще поискат обединяване с тях, обхващайки съзнанието и сякаш поглъщайки го в себе си. Възможно е да се затъне в тези непобедени образи от мисли, спускайки се все по-надолу и по-надолу. Трябва да бъдат победени тук и сега, без да се отлага победата за в бъдеще, тъй като те растат в пространството, ставайки все по-силни и може да не достигнат силите, за да се преодолее техният натиск. Трябва да се наблюдава зорко как набъбват и оживяват тези образи при съчетание със съзнанието, заимствайки и вземайки сили от своя породител. Всяка проява на тези порождения на миналото може да се счита като проверка за освобождаване на съзнанието от тях. Ако те не предизвикват съзвучни вибрации, значи с тях е свършено и техните елементи са изживени. Ако пък е обратно, те трябва да се отхвърлят като нещо не съответстващо на достигнатото стъпало на духа и увеличащи го назад и надолу. Много трудно е да се започва борбата с тях в Тънкия Свят, след освобождението от тялото, тъй като там всичко се обостря и придобива особена яркост и жизненост. Победата на низшата дуада свежда до нула всички достижения на духа от последното въплъщение.

1967 г. 109. (М. А. Й.). Обединявайки се с Йерархията в духа можете да победите всяко изкушение. Много неща се подхвърлят от тъмните. Те даже се обличат във формата на тези образи, които в миналото са смущавали и тревожели ума, за да се приближат още по-близо. И вече не познатият и, може би, съвсем не страшен, а привлекателен образ от минали срещи се изправя пред съзнанието. Злобната същност се облича в позната форма, за да може, приближавайки се, да нанесе още по-дълбока вреда и травма, които се получават при съприкосновение с тъмнината. Трябва да бъдете много внимателни към тези явления, трябва да се научите да бодърствате даже насън, здраво ограждайки се преди заспиване от враждебни нахлувания. Тъмните са постоянно на стража. Следователно срещу тях

се изисква още по-голям дозор. Явлението персонификация се прилага много широко от тях. Под привлекателния съблазнителен облик може да се крие чудовище на тъмнината и горко на този, който бъде изкушен от външната форма. Здравата връзка с Йерархията на Светлината охранява от хитрините на служителите на тъмнината. Но се изисква постоянен дозор и бодърстване на духа.

1967 г. 110. (Гуру). Човекът, отричащ проявите на Тънкия Свят, е беззащитен срещу обитателите на низшите слоеве на астрала, ако няма имунитет срещу тях. Иmunитетът се създава с чисто мислене и чист живот. Виното и тежката храна разрушават имунитета. Но главно - мисленето. Чистите, светли мисли не могат да съзвучат с тъмнината. В тях е и защитата, и неуязвимостта. Дисциплината на мислите е необходима, както въздуха. Кой ще поиска да диша заразен и отровен въздух. Заразата от нечистите мисли е още по-отровна.

1967 г. 111. (8 март). Основите на Учението се внедряват незабележимо, но здраво в съзнанието, незабележимо, но трайно, преобразявайки цялото същество. Всичко, което е прието и внедрено в паметта, се намира там, дедуктивно въздействайки на постъпките и мислите на човека. При това са неизбежни конфликтите между това, което постъпва и това, което е било вложено по-рано. По-късните вложения са по-активни в своите влияния. Контролът над новите постъпления е особено нужен и особено тогава, когато те се разминават с Учението. Целият си психически багаж човек отнася със себе си по-нататък и всеки непотребен товар е много обременителен. Кой от спомените да се отнесат е важен въпрос. Характерът на натрупванията обуславя пребиваването на човека в Надземното.

1967 г. 112. (М. А. Й.). Чувството на тържественост пресича множество постъпки, несъвместими с него. Пряката борба с тези постъпки и привички е трудна, но тържествеността просто не ги допуска. Така също стои въпросът и с някои други качества. Утвърждаването на положителните качества лишава отрицателните от достъп. Пряката борба е много по-трудна. Не винаги може да се пробие стената с чело, по-добре е да се заобиколи, без да се губят напразно сили.

1967 г. 113. (Гуру). Сега мисълта обединява с нас и с Учителя на Светлината невидимо, а там - лице в лице. Исканият да види ще види, исканият да достигне ще достигне и исканият да бъде с нас и с Учителя ще бъде и с нас и с Него, тъй като там, където всичко се твори и движи от мисълта, с нея и се осъществяват стремежите на човека.

1967 г. 114. (9 март). На всеки Учител на Светлината, идващ в света, се е налагало да има работа с хората и да общува отблизо с тях. Ще бъде невярно да се мисли, че по-рано хората са били по-добри. Човешката природа се е изменила малко през цялото това време. По това, което ви обкръжава и по отношението на хората може да се съди колко нелеко е било на Учителя, идващ в света, да пребивава сред хората, когато даже вие сте подложени на постоянни опити от страна на тъмните, за които повечето от обикновените хора служат като послушни изпълнители на тъмните внушения. Така е било винаги. С малки изключения е имало или равнодушие, или враждебност, или възторжено признание, което е завършвало с ненавист и злоба. Наистина не знаят какво вършат. Знаят само съзнателните служители на тъмнината. Така и са преминавали Те, Носителите на Светлината, своя Път. Сред чудовищно неразбиране, подигравки и преследване. И

може ли да се учудваме на това, че вървящите след Учителя на Светлината в една или друга степен, но в по-малка степен, изпитват същото, което и Учителят. Краят на Кали Юга ознаменува особено набъбване на тъмнината и особена активност на тъмните сили. Новият Свят няма да се утвърди без страшна борба за Светлина. Но е отсъден Новият Век - Сатия Юга. Светлината ще победи. Времето на войни и насилия, и потъпкване на духа ще свърши. Трябва да се вярва в победата на Светлината и да се издържи до края.

1967 г. 115. (М. А. Й.). Колкото и да е тежко, все пак може да се прояви и равновесие, и спокойствие, и търпение, тоест известна степен на владение на себе си. Във всички обстоятелства е възможно да се упражняват звучащите в дадения момент качества на духа. Само отпуснатата безволна разпуснатост е недопустима. За да се съберат силите на духа съвсем не се изисква да се воюва с вятърните мелници на текущия час. Силите на духа се съсредоточават и напрягат над и извън зависимостта от това, което се случва вън. И никой не може да попречи на това, освен самият човек. Този процес е вътрешен. Ще се учим да призоваваме силите от дълбините на духа въпреки всичко, което се случва във външния свят, който ни обкръжава.

1967 г. 116. (Гуру). Мисълта, устремена към Твърдината, неизменно ще донесе нужния отговор. Стига само да съумеете да се устремите, стига само да намерите сили да направите това. Зовът и откликът са подчинени на Закона за съзвучието. Законът е нерушим. Мисълта е над всичко. Но мисълта е оръжие на духа. Трябва да се научите да боравите с всяко оръжие.

1967 г. 117. (10 март). За контакт е необходима бодра и светла аура. По Закона за съзвучието скръбта предизвиква скръб и сълзите – сълзи. Плачещите или печални воители са достатъчно неубедително зрелище. С такива воюващи не е весело да се има работа. Искаме да ги видим бодри, радостни, силни, устремени дръзновено и не боящи се от нищо. Страхът е разноцветен. Страхът пред дамоклевия меч на неприятностите, тревогите или огорченията трябва да се замени с осъзнаване на небезопасността на всеки час, но при пълно отсъствие на страх. Тъй като страхът или очакването на терзания, причинявани от обкръжаващите, ги привлича и усилва, и сякаш ги задържа наблизо. Трябва да се научите безстрашно и смело, без да се боите от нищо, да гледате напред. А страданията за близките да се заменят с твърда, спокойна и уверена решимост да им се помага. Но как да се помага, ако съзнанието е помрачено и потиснато от бездушното отношение отстрани? Затова преди всичко е необходимо да се удържи равновесието, за да се устреми по-късно волята на помощ. Срещу равновесието никой няма да устои и особено когато сте с Нас. Срещу Нас никой не е силен.

1967 г. 118. (М. А. Й.). За общуването е нужна сънастройка. Винаги ли е налице тя? А принципът е един - каквото повикало, такова се и обадило. И трябва с умение да се призове. Да се знае как е малко. Знанието без умение да се прилага е нищо. Но понякога и умението не дава желаните резултати. Това се случва при Пралайя на съзнанието. Тогава трябва спокойно да се изчака знаейки, че законното редуване на вълните отново ще го възнесе на гребена.

1967 г. 119. (Гуру). А колко условни и относителни са всички човешки реакции на външните въздействия, ако едно и също явление може да предизвика в различните хора напълно противоположни чувства и даже в един и същи човек, ако

то въздейства в различни периоди от време. В края на краищата всичко зависи от възприемащото съзнание, от ъгъла, под който то разглежда дадено явление. А ако това е така, то и ключът към характера на реакцията е в ръцете на самия човек.

1967 г. 120. (М. А. Й.). Трябва добре да се разбере, че при наличието на любов, преданост и други чувства, необходими за ученика, не се получава поглъщане на сила. Тъй като любовта сама по себе си е даващо чувство. Сърцето принася своя дар, но когато това липсва и сърцето мълчи. Макар и умът да е устремен и активен, усещането за опустошеност на съкровищницата не може да се избегне, ако не се вземат мерки за нейната охрана. Отсъствието на предпазливост е много характерно за някои съзнания.

1967 г. 121. (М. А. Й.). Даже неуспешният опит да се приложи на практика даването указание вече залага зърното на възможни, макар и, може би, далечни достижения. Много важно е да се започне, тоест да се направи първата крачка. При постоянство на устрема възможностите растат във времето. В това е залогът на преуспяването. В Безпределността всичко е достижимо.

1967 г. 122. (Гуру). Завесата на незнанието, спускаща се по време на Пралайя, може лесно да се разреде и тогава новите полети, новите достижения и новите възможности ще отворят своите хоризонти.

1967 г. 123. (13 март). Пространството може да се разглежда като арфа с безброй струни. Затова всяко звучене на арфата на човешкия дух винаги ще намери съзвучен отклик за себе си в пространството, усилвайки с това своето собствено звучене. И най-високият полет на духа, и най-ниското негово падение ще намерят съответстващ на тях пространствен отзвук, обединявайки се в сливането на еднаква вълна от вибрации. Така радостта извиква от пространството радост, а сълзите – сълзи. Всички чувства са следвани от съответстваща им реакция. Опасно е да се изпращат в пространството злоба, отчаяние, страх или други тъмни чувства. Реакцията на тях ще бъде съзвучна. Но настройвайки себе си на вълната на устремената радост, бодрост и надежда, може в отговор да се получи усилена вибрация на тези пространствено усиленни чувства. Мегафонът на пространството винаги е в действие.

1967 г. 124. (М. А. Й.). Загубата на вяра в бъдещето е равностойна на падане в бездната. По-добре да вярваш и да чакаш, даже нищо не получавайки в замяна, но движейки се чрез вярата по-нататък, отколкото да заглушиш този двигател на духа и да се търкаляш по наклонената плоскост надолу.

1967 г. 125. (Гуру). Не трябва да се губи бодростта на духа при никакви стечения на външните условия, даже най-безизходните и тежките.

1967 г. 126. (14 март). Вие вече обърнахте внимание на това как се извършават най-добрите начинания. Винаги е било така. На хората се дават нови открития, нови изобретения, но обикновено всичко се обръща в зло и за разрушение. Навсякъде могат да се видят тъмните ръце, работещи за да затъмнят и изопачат даването от Йерархията благо. Инквизицията и кръстоносните походи служат като прекрасна илюстрация на това. Ако всичко, което се използва за подготовка на война и за самите войни беше насочено към съзидание и строителство, пустините биха процъфтели, зелената градина би се раззеленила и не би имало нито гладни, нито бездомни хора. Но силите на разрушението, силите на тъмнината работят усилено за унищожаването на всичко, което може да даде на

човечеството мир и благоденствие. Това се проявява във всичко: и в голямото, и в малкото. Кога най-после хората ще прогледнат и разберат за какво изразходват своите сили и как унищожават своите най-добри възможности.

1967 г. 127. (М. А. Й.). При съприкосновение с Учението енергиите на духа нарастват и Светлината вътре се разгаря. Тъмните виждат ставащото и полагат всички усилия да насочат тези растящи сили към раздухване и подчиняване на най-ниските и груби страсти на човека. Преуспяващият дух се бори с тях и побеждава. А слабият насочва своите сили в служене на низшите огньове и става още по-лош, отколкото е бил по-рано. В това е голямата опасност, тъй като вървящият гори като факел. Ето защо са толкова много отпадналите и предалите се на тъмнината.

1967 г. 128. (Гуру). За да се забележи и оцени всичко добро и положително, което е наоколо, можете да си представите много по-лошо положение, в каквото се намират много хора. Да кажем, не ви харесва дома или улицата, или съседите. Но някой е пребивавал десетки години в студена, влажна, каменна тъмница - без светлина, в самота. Някой е бил принуден да живее в робство, прикован с верига. Някого са били и изтезавали. Много още по-лоши неща можете да си представите и тогава настоящото обкръжение вече ще изглежда не така безнадеждно и лошо. По контраста ще стане възможно да се съди и за всичко добро, което се съдържа във всяко положение. Всичко е относително, всичко е условно и се оценява чрез сравнение. Знаейки това могат да се избегнат много неприятни преживявания, съжаления, недоволства и оплаквания.

1967 г. 129. (15 март). Има различни степени на ученичество и различни степени на приближаване към Йерархията на Светлината. Всяка се измерва с осъзнаването на дълбочината на отговорността за делото на Общото Благо и степента на отричане от своето лично „аз“. Който иска да застане още по-близо, той вече забравя за себе си в грижата за благо на човечеството. Разбира се, тези условия са невероятно трудни за обикновения човек, но са близки на героя. Истинските герои на труда също са близки на истинското ученичество. Безпогрешен критерий е полезността за еволюцията. Не трябва твърде много да се грижите за своята личност и нейните интереси, тъй като срокът на нейния живот е твърде малък. Какво е останало от огромните човешки струпвания, например като Вавилон, унищожени във времето и от тези, които са живели там? Нищо. Само Безсмъртната Триада в своите дълбини е съхранила това, което всяка от тези личности е могла да събере за Нея за краткото време на своето земно съществуване, за да изчезне безследно в потока на времето от видимата сфера на планетата. Вярно е, в паметта на природата се запазва всичко, но земната личност като такава прекратява своето земно съществуване със смъртта на физическото тяло.

1967 г. 130. (М. А. Й.). Ако поне малка част от четеното се прилагаше в живота, колко леко и бързо бихте могли да се движите по-нататък. Но и при разбиране на това все пак нещо пречи. Какво? Какво застава като преграда на пътя? Знаете, че смъртта е неизбежна. Знаете, че предстои далеч по-продължително пребиваване в Надземния Свят. Знаете, че трябва да се готвите за това. Знаете много и все пак стоите на място. Не е ли себелюбието, което затъмнява яснотата на мисленето? Не е ли то, което убеждава в самоцелността на текущия час, карайки да

се забрави, че не преходният час, а бъдещето е отсъдено на човека и че само заради това бъдеще човек живее на Земята. Много недомислие има и много нежелание да бъдете последователни в своите мисли и дела до края.

1967 г. 131. (Гуру). Правилно постъпвате смятайки, че външната земна форма на Високия Дух, напуснал Земята, служи като психически канал на връзка за общуване с неговата Индивидуалност. Как по друг начин ще се привлечете към нея, ако не чрез достъпна за съзнанието форма. В това е скритото значение на иконите. Външното почитане е фетишизъм. Но като средство за общуване иконата е ценна. Всичко, което помага за установяване на невидимата връзка с Йерархията на Светлината или облекчава тази връзка, е ценно. Оттук и съществуването на свещени предмети.

1967 г. 132. (16 март). „Нека копието да не дреме над дракона“ е отдавнашен завет, извикан за живот от необичайното упорство на астрала и неговите привички, склонности и желания. Понякога изглежда, че те са победени и убити, но ето че минава време и убитите чудовища отново надигат глава и започват да терзаят своя породител. Нужно е недремещо око над тях, за да не им се дава сила отново да овладеят съзнанието и да го подчинят на своята власт. Постоянството на дозора и разбирането, че поражението е невъзможно и недопустимо, позволяват да се държи копието здраво в ръка, за да не се позволи на чудовището да вдигне своите глави. Обречеността на преминалите Великия Праг се дължи на това, че умрелите отнасят със себе си всички свои неизживени свойства и са принудени да търпят до края, докато породените от тях през живота им на Земята енергии не изчерпят върху тях всички свои сили. Искате ли това или не искате, но развъплътеният дух се въвлече непреодолимо в слоевете на пространството, съзвучни на елементите, заложили от самия него в неговата същност. И ако тези елементи са от тъмнината, то се създава и съответстващо обкръжение. Борещият се тук ще се бори и там и победилият себе си тук ще бъде победител и там. Причината и следствието са двата противоположни аспекта на единната вещ.

1967 г. 133. (М. А. Й.). Колко неща са разхвърлени пред очите, за да отвлекат, смутят, спрат, замърсят и затъмнят съзнанието. И през всичко това трябва да се върви, за да се достигне, без да се изменя и без да се забавя ритъмът на крачката. А в хода на напредъка все нови и нови препятствия започват да се трупат по пътя. Той е труден и трънлив. Колко са неиздържалите и отклонили се настрани. Затъмненият разсъдък ще намери хиляди извинения и оправдания. Много са приближаващите и започващите, много са званите, но къде са избраните, тоест тези, които вървят и вървят, все напред и напред, независимо от всичко и без да се смущават от нищо и без да се спират пред никакви препятствия?

1967 г. 134. (Гуру). Трябва да се повярва, че Владиката е с нас винаги. При осъзнаване на Великото Присъствие нечистите мисли са невъзможни. Ако те все още възникват или преминават наблизо, или се допускат продължително за съчетаване с тях, значи Невидимото Присъствие не се осъзнава. Отвлеченото допускане на тази възможност не е достатъчно. Трябва да се повярва на думите: „Ето Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“. (Евангелие от Матей: Глава 28, стих 116).

1967 г. 135. (17 март). Земните илюзии създават илюзиите на астралния план. Освобождаването от тях трябва да се осъществи на Земята. Медиумите,

потапяйки се в тях, добавят към земните илюзии астралните, удвоявайки тяхната илюзорност. Разбирането на сънищата на земното съществуване и освобождаването от властта на очевидността довежда до свобода на духа. Още апостолът е казал: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“. Истината се заключава в познаването на действителността. Колко бариери трябва да се преодолеят, за да се научите да виждате. Ясновиждащият и медиумът се различават като Светлината и тъмнината. Филмът на земния живот на обикновения човек прилича на кинофилм, който по-рано се наричаше илюзион. Хората живеят във въображаемите и малки светове, отдалечени от действителността. Учението зове към разбиране на живота и света, обкръжаващ човека. То утвърждава реалността на всичките три Свята. А хората признават само един и подобно на жерав стоят на един крак. Това е една от заблудите. Тъмните, особено от големите степени, живеят в двата Свята и познават Невидимия, но живеят в тъмнина, отхвърляйки третия Свят. Познанието на трите Свята довежда до постигане на истината, тоест на огнената действителност.

1967 г. 136. (Гуру). Ключът за постигане на действителността е в обединяване на съзнанията. Не е възможно да се обединиш, ако не се отделиш от своя свят на кокоша очевидност. Следователно обединяването на съзнанията изисква известна степен на отричане от себе си. Така виждаме, че Заветът, даден от Спасителя е действителен и сега, и може би още по-нужен и актуален, отколкото когато и да било. Основите, заложили преди две хиляди години, получават в Учението по-нататъшно развитие и задълбочаване, разгръщайки пръстените на все тази същата единна спирала на истинското познание. Учението е единно от началото на времето. Обединяването на съзнанията се извършва чрез разбиране на това единство.

1967 г. 137. (М. А. Й.). Всяка, дори малка победа над себе си донася редица най-ценни следствия, тъй като от малкото се ражда голямото. Затова да се порадваме на всяка победа. Кой казва, че е лесно да се постигне дори и малката победа? Сега времето е такова, когато вълните на разюзданата тъмнина гасят всяка искрица Светлина. С това е по-ценна победата. И особената ценност на всяка е в това, че неотклонно и явно сближава с нас и по-нагоре. Колко прекрасно, колко нужно и колко славно е да се премине като победител през живота.

1967 г. 138. (18 март). Лишената от контрол мисъл тече сама по себе си и по привычните канали. И ако тези канали са нечисти, то спускането надолу става неизбежно. Ако към това се добавят желаещите от низшите слоеве да внушат на човека най-позорни мисли, то значението на отсъствието на контрол над мислите става напълно очевидно. Контролът трябва да бъде постоянен. Наблюдението за това как се извива мисълта ще покаже до какво довежда безконтролната разпуснатост на мисленето. Когато човек е безволен роб на своите мисли е невъзможно да се доближи до Нас. Контролът над мисълта довежда до властта над нея. Да се овладее мисълта значи да се стъпи върху пътя към могъществото на духа. Тъй като мисълта може да се насочи по всеки канал. Насочена, тя ще потече по него, обогатявайки се със съзвучни на нея елементи. Мисълта расте в пространството. Допуснатите и заложили в съзнанието мисли, може би временно забравени, но продължават да растат; толкова повече растат мислите, допускани постоянно. В края на краищата е възможно да се отгледа чудовище с такава мощ,

че силите за борба с него вече да не достигнат. И колкото по-бързо се утвърди контролът, толкова по-добре и толкова по-лесно ще е той да се осъществява. Неговото значение се задълбочава от това, че мисълта засяга не само своя породител, но се разпространява надалеч и влияе както на непосредственото обкръжение, така и на далечното пространство. Отговорността за мисълта е огромна. Който иска да бъде с Нас трябва да съблюдава мисълта.

1967 г. 139. (М. А. Й.). Колко скъпоценно време и най-ценна енергия се губи за безполезна и вредни мисли. Защото всеки миг може да се използва плодотворно или за преобразяване на себе си, или помагайки на другите. Не може да има безделие или скука когато толкова хора се нуждаят от помощ или когато трябва да се помогне на собственото тяло. Помощта с мисъл е напълно реална и съществена. Но с нея може да се помага успешно тогава, когато помагачият е овладял тази мощ. Сами виждате колко благи и добри пожелания ви се изпращат в писма и, уви, без всякакви резултати. Това се случва защото случайната мозъчна мисъл е малко ефективна, а за сърдечно, искрено, силно желание действително да се помогне не достигат нито силите, нито устрема. Зад думите има празнота и как могат да се очакват следствия от подобни желания, когато зад празните думи няма нищо. Нека това да ви научи да влагате съдържание и в думите, и в мислите, да влагате във всяка частица от енергиите на сърцето. Празните обвивки пораждат празни думи и празни мисли. Мисълта е сила, когато произлиза от сърцето.

1967 г. 140. (Гуру). Все пак трябва да се намерят сили да се премине от думите към дело, от теоретичното разбиране към практично приложение на разбирането в живота. Без това приложение събрания теоретичен багаж не може да се удържи със себе си. Това, което е приложено на практика, остава в микрокосмоса на човека във вид на отлагания от кристализирани енергии в Чашата и става негово неотнимаемо достояние. Думата само тогава става твореща и наситена със сила, когато е резултат от утвърденото в живота поведение на духа. Да олицетворяваш със себе си Истината - значи с живота си да утвърдиш Заветите на Владиката.

1967 г. 141. (19 март). Усещането на тежест произтича от разпределянето на пространственото налягане върху малцината можещи да го носят. Ако всички хора едновременно обърнеха своите глави нагоре, налягането би се разпределило върху всички и малцината, носещи го сега, веднага биха почувствали облекчение. Тези, които вървят след Владиката, неизбежно приемат върху себе си част от земния Товар, който се носи от Него. Понякога той става непоносим. Това се случва тогава, когато тъмнината се съгъстява и нейният натиск става особено силен. Неблагополучието на планетата ляга върху Йерархията на Светлината като тежко бреме. Но е голяма чест да споделиш тежестта на пространствения товар. Символът на човека, носещ върху гърба си Земята, е дълбоко знаменателен. Добре е да се осъзнае, че усещането на тежестта на земните явления не лично, а общопланетно и общочовешко. Малцината избрани носят върху себе си това, което би трябвало да приемат върху себе си всички. Но земният Товар на Великата Жертва се разпределя върху малцината, искащи да помогнат в този неописуем подвиг.

1967 г. 142. (М. А. Й.). Носителите на Светлина представляват Носители на Светлината на Йерархията, получавана от тях от Нея. Всеки Носител на

Светлина е в същото време и неин разпространител. В една или друга степен, но всеки служител осветява със своята светлина пространството наоколо и с това дава на хората Благо. Той е постоянно даващ. Даването се обуславя от разликата във вибрациите или излъчванията на аурата. Затова е толкова трудно на даващия да бъде дълго и постоянно сред хората. Отдаването на психическа енергия е огромно. Мнозина се привличат несъзнателно към Светилника на Горещото сърце, поглъщайки неговите енергии. Но има и съзнателни вампири. Те изсмукват психическата енергия неизмеримо. Служенето се заключава в носенето на Светлина и имащият я излъчва, тоест раздава я постоянно.

1967 г. 143. (Гуру). Близостта до Йерархията обуславя постоянния взаимоотношен на енергии, тоест получаването и отдаването. Този животворен обмен позволява да се върви през живота без да се губи нишката на връзка и попълвайки отдаваната енергия. Иначе не би стигнала задълго, даже и за самоотверженото сърце. Загубата на психическа енергия е огромна. Толкова повече то изисква мъдро раздаване от тези, които я притежават и знаят как да я получат. Христос се е Отдалечавал в пустинята, за да възстанови силите. Самотата и мълчаливостта помагат и, разбира се, единението с Йерархията. Налага се да се учите как да я раздавате мъдро и как да я натрупвате и възстановявате. Жизненият опит е най-добрият учител, тъй като животът е училище.

1967 г. 144. (20 март). Разбирането Ни е индивидуално и също според съзнанието. Оттук са и толкова противоречия. Различието в религиите е произлязло от различния подход към Йерархията на Светлината, от Нейното различно разбиране. Епохата, народността и спецификата на условията са наложили своя отпечатък. Но Средоточието на Битието е единно. Мъдрият ще види под различните наименования и различните форми на външно изразяване тази единна същност на човешките вярвания, ограничена от широтата на разбирането и стъпалото на постигащото я съзнание. Под различните облекла на всички векове и народи той ще види, че те обличат все тези същите Велики Индивидуалности, които са Давали на света Знания, съответстващи на стъпалото на развитие на дадения народ, в една или друга форма на философия, религия, вярвания или учения. Но Истината си остава все една и съща, макар и отдавна да е била предавана само частично, и Седемте Велики, дошли от Далечната Звезда, са Оставали Седем, под каквито и покривала или външна форма Те да са Изявявали Себе Си на човечеството. Както няма две сходни лица, така няма и еднакво разбиране на Йерархията на Великите Духове, Които Я съставляват. Колкото по-близо до Нейния Фокус (тоест на Йерархията) стои човек, толкова по-малко е разминаването в това разбиране между него и другите хора, доближили се също толкова близко. Разминаването се дължи на незнанието. Тъй като често под различни облици е скрита една и съща Индивидуалност. А хората, не знаейки това, спорят за това кой е прав и кой се заблуждава. Огромно е неразбирането около проявите на Йерархията, има много заблуди, грешки и просто невежество. Дошло е време да се обедини човечеството в единно разбиране на Единния Фокус на Светлината. То ще настъпи, това време, когато ще има единно стадо и Един Пастир.

1967 г. 145. (М. А. Й.). И даването е възможно, когато има какво да се дава. Какво може да даде този, който няма нищо за даване? Нямащият се нуждае от

чужди подсказки. Но имащият не се нуждае от тях. Натрупаната мъдрост е ценност, неунищожима във времето. Някога човечеството ще зажадува силно за Знанията на Истинската Мъдрост. И тогава за тези, които имат, ще настъпи времето за раздаване. Това ще бъде време на Велик Посев.

1967 г. 146. (Гуру). Низшето „аз“ на човека представлява средоточие на грешки и заблуди. Личността е слуга на Майя. Висшето „Аз“ не притежава тази склонност. Всичко, което минава през низшите обвивки, подлежи на строга проверка и контрол. Отвърщането от тях довежда до сливане със своето висше „Аз“. Моментът на смъртта позволява понякога да се отдели ненужния земен накуп от непреходните ценности на духа. Но е добре още докато живее в плътно тяло на Земята човек да се научи на това отделяне на ненужното от нужното и на временното от непреходното. Трудно и болезнено е това да се върши в последния момент. Със земен товар е трудно да се пребивава в Надземния Свят.

1967 г. 147. (21 март). Този, който не се бои да Ни помага и да разделя с Нас непосилния Ни Товар, поемайки част от него, той понякога има трудни мигове. Но затова пък по закона за полярността той става и съучастник на Нашата радост и Нашия живот както на земния план, така и по-високо. При Нас и в Надземния Свят има Ашрами и цели Сфери недостъпни за обикновените хора, но достъпни и отворени за тези, които са делили с Нас тежестта на Нашия земен Товар. Законите на кармата действат неизменно. Пространствената справедливост тържествува винаги.

1967 г. 148. Няма нищо по-вредно от люлеенето, пораждащо съмнение и половинчатост. Половинчатостта е опасна болест. Половинчатото мислене е разрушително, тъй като едната ръка разрушава това, което другата строи. Трябва да се различава борбата на духа от отровата на половинчатостта. През борбата на духа преминават всички, устремили се към Светлината, но половинчатостта е съдба на недостигналите.

1967 г. 149. (М. А. Й.). Премаването път не е лек, но неговата нелекост се компенсира с богатството и радостта на находките. Нима не е радост да се усещат понякога резултатите от разширяването на съзнанието, нима тогава не се отварят хоризонтите на бъдещето и не се усеща колко духовно богатство е събрано и че има какво да се раздава. Мнозина биха искали, но нямат. Носителят на Светлина е Носител на духовни съкровища, получени от Йерархията на Светлината и събирани за служене на хората. Ако знаете вие, деца на Светлината, на какво сте сънаследници, радост, безмерна радост би изпълнила вашите сърца. Заветът „радвайте се, деца“ е Завет на Йерарха към вървящите след Него.

1967 г. 150. (Гуру). Радостта може да се извика от пространството съзнателно. Осъзнаването на бъдещето носи усещането на радост. Първият неуспех не трябва да разочарова. Ентният опит ще донесе желания отговор. Пространството е огромна съкровищница и съдържа в себе си всичко. Според зова е и отклика. Към каквото се устреми съзнателно волята, това и ще получи. Зовът и откликът са двата полюса на единната вещ. Народната мъдрост гласи: „Каквото повикало, такова се и обадило“. Ако в отговор на ниските мисли пространството обкръжава техния породител със струпвания от съзвучни им мисли, то и мисълта от Светлината води след себе си струпване на светляци, рой мисли, сияещи със Светлина. Колко важно

е да се научите да призовавате. Призивите към съкровищницата на пространството се отличават много от безплодните повици на затъмнените от невежество духове.

1967 г. 151. (22 март). Отчетливостта и яснотата на образите и картините от Тънкия Свят са твърде характерни за известно стъпало на съзнанието. Не смътни образувания, но дори още по-голяма яркост, отколкото в плътния свят, наблюдава там незатъмненият дух. Вярно е, има разлика и то голяма, и в много. Външната форма понякога сякаш с нищо не се отличава от земната, но при внимателно отношение започват да излизат напред особеностите на извънплътното съществуване.

1967 г. 152. (М. А. Й.). От страна на тъмните злодеи се полагат и ще бъдат положени всички усилия, за да отделят от Нас. Отделилият се отпада от Лъча и се лишава от защита. Ето защо те използват всяко обстоятелство, всеки човек и всяка възможност, за да разединят. И погледнете как се люшкат тези, които не са се утвърдили върху Йерархията. Те даже не разбират какво означава това откъсване от Фокуса на Светлината и защо толкова лесно попадат под тъмните въздействия. Затова трябва да се държите неотделимо, здраво привързвайки се към Лъча. Тогава могат да се избегнат даже сериозни опасности и да преминете невредими. Спомнете си думите на Владиката: „Дръжте се за Мен здраво всяка минута, във всички дела“.

1967 г. 153. (Гуру). Средоточието на всичко Съществуващо е единно. С това разбиране можете да се приближавате към Йерархията на Светлината. Грешка няма да има. Временните облекла на Великите Духове, налагани от народността и епохата, няма да скрият Истината. Не е ли все едно как наричат Носещия Светлина. От колко бедствия би се избавило човечеството, ако би го озарило това разбиране. Разхвърлените части на тялото на Озирис (Главен бог в Древен Египет (Теософски речник, Е.П.Блаватска, стр.323) ще се наложи някога да се съберат. Епохата на Майтрейя ще ознаменува началото на това обединение.

1967 г. 154. (23 март). Ние Придаваме голямо значение на това в какви форми се отливат действията на духа, при което се изисква формата да съответства на съдържанието, тоест външното - на вътрешното. Само тогава е възможно хармонично изразяване на личността. Домът, разделен в себе си, няма да устои. Ето защо е необходимо това съответствие на вътрешното с външното. Преструванковците и лицемерите, и лъжците няма да разберат това. Но затова и тяхната участ е незавидна. Светът особено усилено се упражнява сега в лицемерие. Несъответствието поражда разрушителен дисонанс. Толкова болести има наоколо. Болестта е продукт на дисхармонията. Насочваме хората към съгласуваност. Красотата на цветето и неговия аромат са резултат от хармоничното съчетание на влизащите в него елементи. Мъдрата радост е резултат от тази хармония. Да Кажете „радвайте се, деца“ може само Този, Който е Утвърдил висшата степен на съгласуваност.

1967 г. 155. (М. А. Й.). Влизаме в допир с Висшето чрез това, което е най-добро в нас, с низшите тъмни духове – чрез това, което е лошо. Така от влизащите в състава на нашия микрокосмос елементи зависи връзката с духовете на тъмнината или на Светлината. Усилвайки тези елементи, усиляваме връзката. И тази връзка представлява канали за приближаване към тъмнината или Светлината,

към йерархията на тъмнината или Йерархията на Светлината. И изборът е свободен.

1967 г. 156. (24 март). Нашият Празник, Празникът на единението на всички светли сили когато Лъчите, изливащи се от Твърдината, придобиват особена сила. Празникът на новите светли начинания, когато зърната на Светлината се залагат по лика на планетата. Празникът, когато се събират силите, съсредоточвайки се в Единния Фокус. В този ден на годишния Празник може да се изпълните с творящите вибрации на Светлината с особено напрежение, обединявайки се с Нас в духа. Всички Наши помнят този Ден неизгладимо. И Ние ги Помним. Това е Празник на Духа и на особено мощен устрем към бъдещето. Заради него, заради бъдещето Живеем, заради него се Устремяваме, заради него Обединяваме всички вървящи след Нас и заради него Работим не отпускаяки ръце. Работим за Общото Благо и еволюцията на човечеството.

1967 г. 157. (М. А. Й.). В този Ден планетната мрежа на Светлината е напрегната и всеки включил се в нея дух се приобщава и получава усилен заряди. За призматичното зрение този процес е ясно видим. Получаването се осъществява по съзвучие. Устремът обединява съзвучните духове в едно цяло. Планетната мрежа трепти и вибрира със Светлина, напругайки възлите на Светлината.

1967 г. 158. (Гуру). За знаещите този Празник представлява символ на бъдещото обединение на човечеството в единно дружно семейство на всички народи по Земята, под знамето на Владиката Майтрейя. Неизменността на отсъденото бъдеще е отразена в Огнените Пророчества за това, че ще настъпи време, когато ще има едно стадо и Един Пастир.

1967 г. 159. (М. А. Й.). Трябва да бъдете постоянно готови за натиска на стихииите. Трябва да се научите умело да посрещате техните вълни, без да губите спокойствие. Учудвате се откъде са толкова противни въздействия. Но да се върви срещу вятъра и бурята съвсем не е лесно. Вашето движение предизвиква отговорно съпротивление на средата. Колкото то е по-бързо, толкова по-силно е съпротивлението. Тъмнината се стоварва върху носещия огньове дух. Но нищо не е страшно, тъй като ще достигнем, тъй като вървим с Владиката.

1967 г. 160. (26 март). Себелюбието няма достъп до Нас, то остава зад стените на Твърдината. Дошлите при Нас се разделят завинаги с него. Затова най-страшният враг, заставащ на пътя на човека, устремил се към Нас - това е себелюбието. Себелюбието е враг номер едно. Себелюбието е свързано с личността. Влизайки в Общуване с Нас себелюбието трябва да се остави зад прага. Личното начало може да бъде напълно освободено от себелюбие и тогава то става послушно оръдие на Индивидуалността. Тъй като Нейната цел е да служи на висшето "Аз" на човека, събиращо с посредничеството на тази личност материала, даващ възможност за съзнателна проява на Индивидуалността на Висшите Планове на битието. Ако в даденото възплъщение личността не е събрала такъв материал, Индивидуалността няма да има с какво да живее в Надземното и няма да има какво да пожъне от земните усилия на човека. Земният живот може да бъде дотолкова безплоден, че цяла страница от такова възплъщение, тоест възплъщението като цяло, се зачерква от Книгата на Живота. Смисълът на възплъщението е в събирането на елементи, даващи на човека право на безсмъртие. Тези елементи могат да се нарекат елементи на безсмъртието. Личността като такава живее и изчезва, тъй

като живее само едно въплъщение, но Индивидуалността, жънейки от събраното с труд от личността, продължава да живее, натрупвайки съкровищата на опита и знанието, получавани от всяко ново въплъщение на всяка нова личност, която представлява изражение на едни или други свойства на Индивидуалността. Пълнотата на същността на духа се съдържа в неговата Индивидуалност. Целта на личността е да служи на своето висше "Аз". **1967 г. 161. (М. А. Й.).** Именно смъртта научава човека да се отвърне от фалшивия земен блясък и от всичко, което го привлича към плътния свят. Но това се случва само при сериозно размишляване за значението на смъртта, тоест за смъртта на обвивките. Тъй като смърт като такава няма. Само човешкото невежество нарича смяната на битието смърт. Ненаправно терминът „безсмъртие“ е влязъл в речника на човечеството на всички езици. Хората умират, за да живеят. Смъртта е раждане в нов живот на плана, невидим за физическото око. Трябва да се разбере истинското значение на смъртта, за да продължи животът. Може още по-дълбоко да се обмисли какво значат думите „смъртта победи със смърт“.

1967 г. 162. (Гуру). Ритъмът на всекидневния контакт има дълбок смисъл - изгражда се здрав мост към бъдещето, устоите на който прекращават далеч напред зад пределите на даденото въплъщение, тъй като утвърденият ритъм продължава отвъд линията, ограничаваща земния живот на човека. В надземното общуването е по-лесно, тъй като плътността на грубата материя не пречи. Мощта на мисълта пренася през много препятствия. Там, където царства мисълта, там всичко се движи от мисълта. Тук съзнанието е свързано с непосредственото плътно обкръжение, но там него го няма и магнетизмът на мисълта действа безпрепятствено. Разбира се, мисълта трябва да бъде свободна от низшите притегляния. Но за това трябва да се погрижите още на Земята, докато сте още в обикновеното тяло.

1967 г. 163. (27 март). Всичко, което се намира в ръцете на човека, може да му служи както за съзидание, така и за разрушение, включително и психическата енергия, която е като двустър меч. Особено опасно е раздухването на огньовете, които волята не управлява. Всички пороци, страсти и низки чувства на човека се разпалват от низшите огньовете. Областта на забраненото знание се отнася за енергиите, приближаването към изучаването на които е възможно само след дълги години на изпитания и след като човек напълно е овладял своята низша природа. По-добре е нищо да не знаеш, отколкото да получиш знание без да си подготвен. Добре е да се стремиш, но е недопустимо да бързаш да събудиш огньовете преждевременно и да проникнеш в тайните на природата, тъй като неочистеният пламък обгаря своя породител. Но никакви усилия, даже най-мощните да се освободите от неплезния товар, да очистите проводниците от всякакъв боклук и да утвърдите най-добрите качества на духа не пораждат опасност. При това освобождаването от личните егоистични стремежи се поддържа особено от Нас. Но вместо това неразумният търсач се стреми към овладяване на скритите сили на човека, забравяйки за това, че към тяхното разкриване може да се доближи само под ръководството на Учителя и само преминавайки дългия път на всевъзможни изпитания.

1967 г. 164. (М. А. Й.). Има моменти, когато разлагащото дихание на заминаващия си стар свят действа особено тежко, подтискайки и помрачавайки

съзнанието. Спасението е в това през тези моменти мисълта да се насочи към бъдещето. То е извън заразите на текущия час. Сякаш се прехвърля мост, устремявайки се по който можете да се докоснете до това, което е скрито зад завесата на бъдещето. В него има Светлина, тъй като отсъденото бъдеще е велико и ясносияйно.

1967 г. 165. (28 март). Много пъти е Говорено за това, че мисълта охранява и защитава и тя също хвърля в разорение. Всяка мисъл, допусната в съзнанието, служи като мост за връзка със сферата на мислите, съответстващи на нейната природа и характер. Тези връзки са протегнати от всяка появила се в съзнанието мисъл към резервоара на родствените ѝ мисли, стремящи се към проявление в пространството. Те се закачат като кука за допуснатата мисъл и чрез нея се добират до съзнанието, привличайки със себе си вече цял рояк съзвучни мисли. Важно е да се установи от волята желаното съзвучие, удържайки съзнателно първоначалната мисъл. Ако тази мисъл е от Светлината, благо на удържания я. Но ако е от тъмнината! Колко грижливо трябва да се следи за потока от преминаващи мисли, за да не се получи съчетание с негодна мисъл. Подвижниците често са прилагали молитви и други възвания, за да спрат постъпването на нежелани мисли. Не един път сте забелязвали как някои негодни мисли като кърлежи се впиват в съзнанието и не искат да го оставят, даже бидейки прогонвани от волята. Подобни мисли притежават свойството да се уплътняват, да придобиват устойчива форма. И тогава те, като живи твари се вкопчват в аурата, изсмуквайки жизнените сили на своя породител. Това може много лесно да се проследи, допускайки мисли на униние, страх, безпокойство, раздразнение и други подобни и да се види пред очите как се отпускат ръцете, как помръква сиянието на деня и изтичат силите. Когато се акумулира психическа енергия, контролът над мисълта е необходим. Контролът е необходим винаги, тъй като без психическа енергия човекът е празна обвивка. Свойството да се уплътняват притежават всички мисли, подхранвани от съзнанието. Мислите от Светлината стават охранители и стражи на творещия ги дух.

1967 г. 166. (М. А. Й.). Опитите над мислите са много полезни. Опитайте се да създадете мисъл, заредена с бодрост, сила и безстрашие и веднага ще почувствате нейната благоприятна реакция на целия организъм. Даже в самото повторение на тези думи вече се съдържа нещо положително. Думите и мислите са тясно свързани, особено ако се съсредоточите на вътрешното значение на думите. При това се получава един вид кристализация на мисълта. Могат да се изпишат цял ред думи, изразяващи положителни качества на духа и, съсредоточавайки се върху тях, да се усилят тези качества в себе си. Така думите „спокойствие“ или „самообладание“ предизвикват тенденция на тези качества да се проявят в живота, ако на този процес се отдели достатъчно време. Много може да се преуспее в утвърждаването на качествата, прилагайки тези прости мерки.

1967 г. 167. (Гуру). Мнозина предпочитат да плуват безволно по течението, отпускаяки ръце, но силният дух решава да се бори. Имам предвид не обичайната борба за жизнени блага, а борбата на духа за неговото първородство, за утвърждаване на властта в своя микрокосмос, за постигане на победа над себе си. Каква е ползата за човека, ако той победи външните врагове или външните обстоятелства, а не му достигнат силите да подчини на своята воля самия себе си.

Знаем случаи, когато такива победители са се оказвали нищожества в духовно отношение. Борбата с външните условия често е оприличавана на борба с вятърни мелници. Но борбата със самия себе си и победата над себе си е път на отсъдения победител. Всички външни победи могат да загубят своя смисъл и значение и да не дадат желаните резултати, но веднъж постигната победата в духа остава с него завинаги и се взема със себе си по далечния път. Ако хората можеха да разберат цялата дълбочина на думите: „Този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си!“.

1967 г. 168. (29 март). Подготвяйки съзнанието за бъдещото съединение на двата свята, можете да започнете да се упражнявате в представата на това, което се случва на плана на Тънкия Свят при някои земни действия. Например при вида на раздразнен човек можете да си нарисувате картина на неговите излъчвания, прорязани от тъмно-алените пламъци на раздразнението, изменили дотогава спокойните цветове на неговата аура. Всяко движение на човека незабавно се отразява и в астралния свят. Затова не е чак толкова трудно да си рисувате тези картини знаейки, че Законът за съответствието управлява всичко съществуващо. Красотата поражда красота, безобразието - безобразие. Формите на Тънкия Свят съответстват на съдържанието. Даже биешите се кучета на Тънкия План представляват кълбо от ярки пламвания на техните астрални тела. Хармоничните действия както на отделните хора, така и на цели групи или даже тълпи рязко се отличават от дисхармоничните, разюздани и безпорядъчни. Всяко нарушение на реда се отразява в Надземното. Знаейки всичко това, трябва да се контролират своите земни действия, за да не се усилва дисхармонията на пространството. Качеството равновесие е особено значимо с това, че твърдо противостои на хаоса. Така също и другите положителни качества на духа способстват за пространствения порядък и имат не само лично, но и общопланетно и общочовешко значение. Не за себе си се подобрява човекът, а за Общото Благо. При разбиране на връзката между двата Свята това твърдение е самоочевидно. Унилите хора отравят пространството и заразяват с уиниие другите. Уинието се е считало за смъртен грях именно благодарение на своята пространствена вредоносност. Получава се печално зрелище ако си представите ясно смърдящите, разлагащи, отровни излъчвания на хленчещия, заразяващи цялото обкръжение и явно и тежко отлагащи се върху всеки предмет наоколо, и въздействащи силно на хората, животните и растенията. Много човешки постъпки и действия, някак незабележими на повърхността, придобиват изцяло друг вид ако се погледне към тях от гледна точка на Тънкия Свят. Ето защо Ние Изискваме външното изражение на ученика да съответства на вътрешното. Установявайки контрол над себе си можете да помните постоянно и да си представяте едновременно със своите действия следствията на всяко от тях, незабавно отразяващи се в астрала. Наред с това трябва да се помни и че всичко се отлага и запечатва в свитъците на Акаша.

1967 г. 169. (М. А. Й.). Нужно е, нужно е, нужно е все пак да се постигне такова състояние, че никакви външни обстоятелства да не нарушават спокойствието на духа и да не го извеждат от равновесие. Това е необичайно трудно, но имунитетът на духа се установява под непрекъснатите и постоянни удари. Даже можете да си кажете, че колкото по-зле, толкова по-добре, тоест че в края на краищата именно повторността на ударите ще даде закалка на острието на

духа. Тъй като животът е най-добрият учител. Човекът е особено жалък и безпомощен, когато губи равновесие. Жалък е видът на неговата аура, безпомощно отпуснала своите излъчвания, разпокъсана и угаснала. В тези моменти човекът е особено незащитен и е особено подложен на нападенията на тъмните. Ще се стремим с всички сили на духа да владеем себе си, независимо от всичко и въпреки всичко, което се случва или може да се случи във.

1967 г. 170. (М. А. Й.). Но колко и докога може да се говори за качествата на духа? Толкова и дотогава, докато всички те не бъдат утвърдени и докато симфонията от качества не стане естествено изражение на същността на духа. Дълъг е пътят в Безпределността. И трябва да се достигне до върха. Космическият поток, увеличащ човечеството в еволюцията, обхваща не една Манвантара. От него не можеш да се отклониш. Възможно е да бъдеш изхвърлен от него, но само в качеството на Космически боклук. Кой от тези, които са се докоснали до Основите, ще поиска да бъде такъв?

1967 г. 171. (31 март). Да вършиш всичко заедно с Мен значи да помниш постоянно за Моята близост, значи да си Ме представяш до теб и значи да действаш заедно с Мен. Първото условие за такива обединени действия е съзвучието, тоест привеждането си в съответстващо хармонично състояние. За какво обединение на съзнанията може да се говори, ако системата е изпълнена с раздразнение или страх, или с недоволство, или със злоба, или с униние, или с похот, или с други отрицателни чувства, по които така си падат много хора. Но Ние сме Заложили на необикновеността, затова и настройката на микрокосмоса трябва да бъде съответстваща. Наричаме я съгласуваност. В нея трябва да се утвърждавате всекидневно. Проривите на хаоса налагат това утвърждаване без отклонения. В съзнанието на мнозина пребивава хаосът. Състоянието на стихии е много далеч от хармонията. Не многото Силни Духове Помагат да се удържи равновесието. Помогнете и вие, привеждайки цялата своя система в необходимото състояние. И тогава можем да действаме заедно както в голямото, така и в малкото. При такава кооперация на всички, които могат твърдо да стоят на дозор, планетната мрежа на Светлината остава нерушима и непоколебима за вълните на хаоса. Планетният Дозор изисква осъзнаване на отговорността за Земята. Не е лесно да бъдеш сътрудник на Светлината. Деца Мои, дерзайте към най-трудното. Непосилното Бreme и подвигът са явления, съпътстващи Великото Служене на Светлината.

1967 г. 172. (М. А. Й.). Сега вече е по-лесно да се разбере защо ми се е налагало всекидневно да се утвърждавам в радостта. Колкото по-високо е духът, толкова по-тежко е неговото планетно Бreme, Бремето на този свят и толкова по-трудно му е да върви през живота. Дълбочината и висотата на достиженията се уравновесява с отговорността за всички. Каин е белязал себе си с печата на безотговорността за своя брат. Но Каиновият печат е неизтриваем. Негов антипод ще бъде приемането върху себе си в една или друга степен на отговорността за цялото човечество. Не може да се доближиш до осъзнаването на тази отговорност, ако не си осъзнал отговорността за мисълта. Мисълта, бидейки същество от Тънкия План, пребивава в пространството, въздействайки чрез него на всички, които могат да съзвучат в хармония с нея и които са настроени съответно. Ако това е ниска мисъл, зарамена със злоба или други тъмни чувства, то тя ще усили приемниците на съответните на нея съзнания и ще прибави своя дял към планетната тъмнина,

усилвайки и превръщайки породителя на такава мисъл в сътрудник на тъмнината. Говорейки за отговорността за мисълта, ние не можем да отделим тази отговорност от отговорността за Земята и за мисленето на цялото човечество. Осъзнаването на това положение, неговото практическо приложение в живота поставя човека на стъпалото на сътрудничеството със Силите на Светлината и му позволява да приеме върху себе си част от Бремето на този свят. Когато Владиката Казва: „Помогнете всички да удържим равновесието“ - Той се Обръща към сътрудниците на Светлината и към тези, които в своя потенциал могат да станат такива.

1967 г. 173. (Гуру). Събрано е толкова... и няма на кого да се даде – е положение, добре познато на многоопитните пътници. Не е нужно да се смята, че някога е било различно. Много малко са готовите да приемат нещо. Но те са много малко и, приели и пламнали в началото, те по Законите на Светлината започват да бъдат подлагани на изпитания. И единици от тях удържат, а станалите биват отсявани. Учителят никога не Поставя ударението върху количеството. Може да се дава, но мъдро и без да се очаква, че всички зърна ще паднат на добра почва. Кой знае какво ще извикат изпитанията от дълбините на духа и какво ще се окаже способен да вмести отново доближилият се. Отначало пламтене и възторг на духа на призования, после съмнения, после критика и осъждане на призовалия. Толкова по-ценни стават тези, които остават верни до края. Нишките на предаността и верността не се късат в пространството и продължават в бъдещето от живот в живот. Затова и вие не смятайте, че сте отхвърлени или забравени, по-добре мислете, че сте свързани с Нас вече завинаги. Тежките времена ще отминат, стихии ще влязат в бреговете и вие, утвърдили се в Учителя на Светлината, ще пожънете обилно от труда, стремежите и усилията си.

1967 г. 174. (1 април). Човек много често се отъждествява със своето физическо тяло считайки, че именно то е самият той. Но мъртвото тяло, от което си е отишъл неговият стопанин, представлява пример за това, че тялото само по себе си, без притежателя, е нищо. Това е просто инструмент или оръдие на духа докато той обитава в него или се ползва от него като калъф. Колко често приемат тази временна обвивка за вътрешния човек. Но можете да си представите и то достатъчно лесно, че в дадената обвивка заедно с нейния истински обитател е влязъл духът на някой друг, известен човек, герой, преобразувател, реформатор или учен и как би се изменило цялото поведение на даденото лице. Това показва чисто служебната и изпълнителна роля на физическото тяло и неговата зависимост от този, който се намира в него. Това указва и че, оставяйки тялото, човек отнася със себе си целия себе си, с изключение на низшата триада, тоест самото тяло, неговата физическа енергия и енергията на ефирното тяло. А самият вътрешен човек, състоящ се от оставащите четири принципа, напуска своето земно жилище или вместилище. Това е първата смърт, след нея следва втората смърт, когато духът отхвърля втората обвивка, състояща се от четвъртия и петия принципи, отнасяйки по-нататък със себе си част от петия, тоест своето „Аз“, освободено от астралната черупка, за да състави в съединение с шести и седми принципи Висшата Триада или своята Безсмъртна превъплъщаваща се Индивидуалност, освободена от всички временни и смъртни обвивки. Степента на съзнателност на тази Триада зависи от материала, който личността през последното си земно въплъщение е събрала за Нея в земния живот, плюс натрупванията от животите, предшествващи

дадения. Без такива натрупвания тя няма с какво да живее във Висшия Свят. Оттук става ясно, че смисълът и целта на земните въплъщения не е в това, което обикновено смятат хората, че те са важни не сами по себе си, а като средство и възможност за събиране на елементи на безсмъртието за духа, за неговото съзнателно пребиваване в Надземния Свят. За всичко това невдъж е Говорено, но независимо от това очевидността все още закрива със себе си действителността и кара да се приемат за реалност преходните видения на земната Майя. Сменяйки старата, износена дреха с нова, човекът не мисли за старата и не съжaliaва за нея, а обратно, радва се. Точно така и знаещият не тъгува за старото, болно и износено тяло, което напуска, а се радва на освобождението. Той не тъгува и за черупката на тънкото тяло, отхвърляйки го за живот в по-високите сфери на пространството. Знанието дава спокойствие и радост да се посреща идването на смъртта, както първата смърт, така и втората.

1967 г. 175. (Гуру). Фокусът на Светлината е Един. Можете да се обръщате непосредствено, но може и чрез стоящите наблизо. Можеш да се доближиш чрез някого, ако предишните натрупвания не позволяват непосредствена връзка. Всеки трябва да има учител на Земята. Иначе как ще се доближи. Чрез него се установява йерархичната верига на връзката. А веригата има звена. Най-близкото звено се съединява с цялата верига. Отхвърляйки най-близкото звено, човек се лишава от пряка връзка. Мнозина допускат тази грешка и остават с нищо. За примери не трябва да се ходи надалеч. Цели тълпи самоизмамани, откъснали се от непосредствените звена, тъпчат на едно и също място както в земния свят, така и в астралния.

1967 г. 176. (2 април). Материята е вещество, в което са скрити безпределни възможности за нови находки. Материята обхваща в себе си всички явления на видимия и Невидимия светове. Младенческият материализъм е удрял с ръка по масата и е казвал: „Аз усещам това, чувствам го на допир, виждам го със своите собствени очи, следователно го има, то съществува“. Науката е прекрачила далеч зад пределите на това положение, откривайки с помощта на апарати това, което даже и не са сънували предишните материалисти; тя ще открие и това, което не се присъхва и на съвременните. Трябва само да се разбере, че всички, дори най-висшите духовни явления, са материални. Материален е Тънкия Свят, материален е менталният, материален е Огнения Свят. Извън материята не може да съществува нищо. Ако нещо не е материално, значи него го няма. Значи това е нищо, фикция, и даже не въображение, тъй като продуктите на въображението също са материални и могат да бъдат видими при някои условия. Материална е и мисълта. Ще дойде време и ще отпечатват мисълта на особено чувствителни ленти. Този и другият свят ще се слеят в единно разбиране и границата между видимия и Невидимия Светове ще бъде изтрита. Тъй като „невидим“ съвсем не означава нематериален, а просто „не видим“ за физическото око, но видим с помощта на апарати, както са видими Х-лъчите. Ще се правят снимки на аурата, снимки на астралното тяло и снимки на астралния свят. Просто ще се разширят границите на материалния свят и по-нататък те през цялото време ще се отварят и задълбочават. Самото понятие „идеализъм“ е нелепост. Не може да се противопоставят видимия и Невидимия светове, отнасяйки последния в областта на идеалистичните, тоест не съществуващи в действителност представи. Вече няма да има за какво да се спори,

тъй като единният свят на проявената материя няма да може вече да бъде разделян на области на естествените и на свръхестествените явления (тъй като всичко е естествено), но ще може да се дели на област, позната от човека и на такава, подлежаща все още на познаване и изучаване. Всички явления от всички Светове подлежат на научно изучаване. Но ще се наложи да се откажат от младенческия материализъм, отричанията, самонадеяната и невежа позиция, че всичко е изучено и всичко е открито. Открита и изучена е само малка част от това, което все още подлежи на изучаване. Постъпателното и победно шествие на науката в областта на още не познатите явления вече не може да бъде спряно. Всичко е открито, всичко е достъпно, трябва само да се премахне предвзетостта и да се забрави отричането. Фактите са упорито нещо, ще се наложи дори официалната наука да се съобразява с тях. Отначало ще признаят мисълта, после нейното предаване, после въздействието на мисълта на близки и далечни разстояния, нейното пространствено съществуване и нейната неунищожимост. Ще се наложи много неща да се признаят. Животът ще накара да се признае действителността и безпределността на възможностите на човешкия дух.

1967 г. 177. (3 април). Добре е, когато поведението на ученика съответства на дълбочината и значението на това, което той изучава и звучи в нотата на тържествеността. Това постепенно го подготвя за величието на Висшите Сфери. Тяхната музика звучи именно на нотата на тържествеността. Неин антипод ще бъде суетата. Тя действа разлагащо на огнения устрем на духа. Възможно е да изпълняваш най-простата работа или битовите задължения и все пак да запазваш тържественост. Работата не е в бита, а в отношението към него и неговите подробности. Трудно е да се запази тържествеността във всекидневието. Рутината на бита може да погаси всички огньове. Значи трябва да се издигнете над нея, не позволявайки си в духа да се потапате в обикновеността. Ритъмът помага, но трябва да се учите да удържате неговата настройка в течение на деня. Той дава импулс, продължителността на който зависи вече от умението и желанието на ученика да продължи усещането за подем. Печално е когато докосването на необикновеното гасне в мрачините на всекидневието.

1967 г. 178. (М. А. Й.). Съпротивлението на стария свят оказва чудовищно противодействие, поемайки върху себе си гигантската вълна на постъпателното движение на Еволюцията. Не всичко от ставащото на планетата е лесно да се види, но всяка преграда нагнетява енергията на еволюционния поток. Колкото повече прегради, толкова повече енергия и толкова по-мощно е разрушението на всичко, което противодейства на течението на Еволюцията. Всички усилия и изобретения на стария свят са напразни. Всички те са обречени на провал. Новият Свят идва и на неговите Знамена е победата.

1967 г. 179. (Гуру). Акумулаторът се нуждае от зареждане. По същия начин от него се нуждае и човешката батерия. Утринният ритъм на всекидневието служи като зареждане. Електрическата лампа ще угасне, ако се среже проводникът, подхранващ я с енергия. Твърдината прилича на огромна електроцентраля, изпращаща ток на всички посоки. Помнете, че даже Великият Дух е Утвърждавал, че Той Сам по Себе Си е нищо, посочвайки с това постъпленията, получавани от Него отгоре. Като се знае това, подхранващия проводник трябва да се държи здраво

и да се помни, че прекъсването на връзката прекратява постъплението на невидимите висши енергии.

1967 г. 180. (4 април). Историята на човечеството учи, че външните форми на живот на народите постоянно се променят и възникват други, подобрявайки се или деградирайки. Формите се променят, животът остава: сякаш са два потока - външен и вътрешен. Формите подлежат на унищожение във времето, животът продължава да съществува. Съзнанието, приковано към формата, умира заедно с нея. Съзнанието, свързващо себе си с неумирация живот, е безсмъртно. Същността на живота не се заключава във формата. Формата е само негово външно изражение. Физическата, астралната и менталната форми са само временни изражения на живота. Самият живот се съдържа в зърното на духа. Това е пламъкът на вечния живот. Съзнанието може да се издигне до отъждествяването си с него, тоест до осъзнаване безсмъртието на духа. Нелепо е да се предполага, че тя може и ще съществува във Вечността, облечена във всички недостатъци и ограничения на своето време, народност и епоха, ограничена от условията на раждане, възпитание, образование, способности и всичко друго. Не трябва съзнанието да се привързва твърде здраво към своята личност. По-добре да се живее свръхличен живот, животът на колектива, обществото, народа, планетата, цялото човечество, приобщавайки се с това към планетния поток на космическия живот. Личността умира, но народът не умира. Тайната на безсмъртието се заключава в свръхличния живот. Отдавна вече беше Казано: „Отвърни се от от себе си“, тоест от своята малка личност, „и Ме следвай“. „Загубилият своята душа“, тоест своето лично малко „аз“, „я придобива“, тоест намира своето висше „Аз“, своята Безсмъртна Индивидуалност. Това и ще бъде безсмъртието на духа.

1967 г. 181. (М. А. Й.). В процеса на постоянния устрем към Учителя отпадат тежките частици и наслоения на обвивките и те постепенно се очистват и просветляват, при което по-тъмното се заменя с по-светло. Тече незабелязано преобразяване на цялото същество на човека. Наблюдавайки само отстрани, Учителят Отбелязва извършващата се промяна. Така също незабележимо се разширява и съзнанието, освобождавайки се от ненужните натрупвания. Трудно е даже да си представите колко излишен и безполезен товар носи върху себе си човек. Какво струват модата или условностите на светското поведение. А за тези нелепости се изразходва толкова енергия и внимание. Много ненужни неща се вършат в живота, докато в същото време Еволюцията не чака и часовникът на Вечността неумолимо отмерва своите удари.

1967 г. 182. (Гуру). Протягайки през пространството ръка към нас, получавате ответно ръкостискане, а с него и приток на нови сили. Дори и в обикновения живот за да получиш отговор трябва първо да се обърнеш. Обръщението в духовния свят има голямо значение. От зова се обуславя отговорът. Невидимият закон действа безотказно. Хлопайте и ще ви Отворят.

1967 г. 183. (5 април). Повтарянето в себе си на думата „Агни“ вече предизвиква някаква степен на неговата проява. Повтарянето на думата „спокойствие“ също така дава съзвучна реакция. При дълбоко съсредоточаване реакцията се усилва. Така може всеки ден да се взема някое най-силно звучащо качество и да се държи в съзнанието в течение на деня, за да се внедри то по-дълбоко. При упорството на астрала този метод облекчава утвърждаването на

желаните качества. Мнозина въобще не мислят за тях, предпочитайки да си останат такива, каквито са и без да се затрудняват със самоусъвършенстване. Всяка дума носи със себе си Светлина или тъмнина и усилва или помрачава излъчванията на човека.

1967 г. 184. (М. А. Й.). Съзвучието се установява с волята, настройваме се на нужната вълна. Не е добре, когато това се върши безволно или въпреки волята и се установява съзвучие с тъмни, нечисти мисли или хора, или явления от низш порядък. Не е добре, когато такива съзвучия се предизвикват към проява от тъмните, димни пламвания на низшите огньове, внасяйки в обвивките груби елементи от заражена астрална материя. Под тяхно влияние загрубява и плътната обвивка. Сравнете тялото на пианицата, пушача, наркомана, месояда чревоугодник и посетителя на всякакви вертепи с тялото на чистия, въздържан човек и веднага ще видите поразяващата разлика. Продължете това сравнение към астралното и тънкото тела и тогава ще разберете смисъла и значението на въздържанието и поддържането на тялото в чистота и порядък.

1967 г. 185. (Гуру). Огненият меч на духа, донесен от Спасителя в света, се намира в действие и сега, и продължава да дели човечеството на две половини, отделяйки неумолимо Носителите на Светлина и тези, които са отсъдени на Светлината, от служителите на тъмнината и тези, които се привличат към тъмнината. Този меч действа сега по-мощно, отколкото когато и да било по-рано, усилвайки процеса на разделение на човечеството на два полюса извън зависимостта от народност, цвят на кожата, положение, възраст и пол. Тези, които стоят близо до Фокуса на Йерархията, също според степента на близост в известна степен носят в себе си този огнен меч. И затова при съприкосновението им с хората в последните възниква неизбежна реакция на привличане или отблъскване, на доброжелателство или вражда. Мечът на духа сякаш разсича тяхната същност, проявявайки навън тяхното привличане към тъмнината или към Светлината. Всеки носител на меча на духа извлича с него от дълбините на човешките сърца тяхната скрита същност и ускорява този процес на всепланетно и окончателно разделяне на човечеството на два полюса: полюс на Светлината и полюс на тъмнината. Ето защо няма безразлично отношение към тези, които вървят под Знамето на Владиката, а всеки трябва да прояви пред тях своята природа.

1967 г. 186. (6 април). Всичко има значение, а също и виденията по време на сън. Ако те са значителни, тяхното разбиране рано или късно ще бъде дадено. Активността на човека в Тънкия Свят е широка и неочаквана, и не е свързана със земните условия. Контактите с известни личности показват, че духът взема участие в работа от планетно значение. Лягайки за сън е добре да предадете своя дух на Волята на Водещия, за да Насочи Той енергиите на духа в нужното в дадения момент направление. Не са толкова много хората, готови да отдават своите сили в служене на Общото Благо. Нужно е решение на свободната воля на човека, тъй като насила или без съгласието на сътрудника Учителят няма да Изразходва неговите сили. Но може да се каже на тези, които са устремени: „Нека всеки да помогне според силите“.

1967 г. 187. (М. А. Й.). Никакви земни богатства или положения няма да заменят нищожеството на духа. Нищожеството остава нищожество и, преминавайки в Тънкия Свят, то в пълен размер жъне плодовете от своята

дребнавост и нищожност. Особено печално и безнадежно зрелище представляват тези, които са се лишили от психическа енергия. Отсъствието на Агни превръща човека в празна обвивка. На Земята той може или да бъде събран, или изразходван. Събраният Агни е неотнимаем. Съзнателното натрупване на психическа енергия ще бъде най-полезното и доходоносно занимание на Земята. При това е добре да се помни, че най-добрият събирач ще бъде мъдрото раздаване на тази енергия, тъй като Законът гласи, че даващият получава.

1967 г. 188. (Гуру). Отпадналостта при сутрешно събуждане от сън може да бъде не от старост или болест, или от други външни причини, а от голямо изразходване на психическа енергия по време на тънката работа. Това трябва да се има предвид. Наистина този разход, бидейки законен, бързо се попълва отново, но реакцията все пак не може да се избегне. Тя служи като потвърждение на това, че макар и несъзнателно, но се осъществява полезна дейност на другия план, която постепенно ще премине в съзнателна. Ние живеем в два Свята и двата са свързани, техните енергии са преплетени тясно и неразривно.

1967 г. 189. (7 април). Пред нас е още един ден с възможности да се издигаме по стъпалата на стълбата на живота. Как ще го прекараме? Нима изпускайки, както това е било не един път в миналото на това, което ни се дава в ръцете и което укрепва стъпалата и устремава още по-нагоре? Земята е поле за посев на причини, следствията на които разцъфват и се пожънват в Надземното. Всяко разцъфтява със свой цвят. Там е почти невъзможно да се започне нещо наново, но е лесно да се продължи, при което продължението върви автоматично, непреодолимо въвлечайки човека в следствията на тези причини, които са били зародени на Земята. Но тъй като там всичко се усилва и обостря, и придобива особена жизненост и яркост, то е почти невъзможно тези следствия да се неутрализират докато не бъде изчерпана напълно енергията, заложена в тях от самия творец на тези причини. Ако тези причини са добри и чисти - благо на техния създател. Ако не са добри и са заразени с тъмнина – горко му. Но докато сте на Земята много може да се поправи и измени, и да се започне нова верига от причини, носещи благи следствия. Всяка причина поражда следствия в пълно съответствие с характера и природата на причината. Според зърната са и кълновете. Не може от трънка да се събира грозде. Още на Земята трябва да се погрижите за жътвата на земния посев в Надземното.

1967 г. 190. (Гуру). Устремеността към Йерархията на Светлината и обръщането към Нея, утвърдено още на Земята, ще даде здрава опора, тъй като Стълбата на Йерархията върви от Земята към Небето. Този, който я признава, има накъде да се устреми, има на какво да се опре и откъде да черпи сили за по-нататъшното движение. Благо на призналия Йерархията на Светлината.

1967 г. 191. (8 април). Опасността от Огнената Йога се заключава в това, че докосването до нея предизвиква растеж на огньовете в организма. Ако тези огньове не се овладеят, тогава те овладяват човека и се устремяват по линията на най-малкото съпротивление и по привичните канали на проява. Ако каналите са чисти и енергиите се насочват нагоре, във висшите центрове, особена опасност няма, но ако - в низшите, то не е трудно да си представите нежеланите следствия на този процес. Знаете, че всички човешки страсти са резултат от неправилното насочване на огньовете, които човек вече няма сили да управлява. Експесиите и

всевъзможните извращения се предизвикват именно от това, че енергиите на микрокосмоса се съсредоточават в низшите центрове. Затова очистването на съзнанието от всякакъв боклук и овладяването на своите огънове се явяват условията, без които не трябва да се подхожда към Йога без подлагане на опасност. Медицината знае такива случаи на пожар на низшите центрове, завършващи или с чудовищно разпътство, или с бърза смърт; или човек владее своите огънове, или те го овладяват. Даже при пълно очистване на съзнанието опасността от разпалване на центрите не се отстранява. Без Учител практическото изучаване на Йога е невъзможно. И са нужни планински условия. В отровената атмосфера на градовете практическото изучаване на Йога е невъзможно. Опасността идва и от друга страна. Нерядко се случва, че човекът, докоснал се до Йога, изведнъж започва да се съмнява и разколебава, и даже съвсем се отказва. Откъсването от Учителя оставя вратите отворени за тъмен жител и тогава обсебването е неминуемо. По-добре е съвсем да не се приближава, отколкото доближил се да се върне назад.

1967 г. 192. (М. А. Й.). В Учението се говори много за вяност и преданост, и все пак, независимо от всички предупреждения, числото на заминаващите е огромно. Само не много са способни да вярват и да бъдат верни въпреки очевидността. Останалите просто не издържат изпитанията и, не издържали, отпадат като сухи листа. Разсъдъкът ще измисли много логични доказателства, при това твърде убедителни, за да закрие от себе си действителността. Но при цялата убедителност на своите разсъждения едно е несъмнено: светлината угасва в усъмнилото се сърце, аурата бледнее и сивее и тъмнината изпълва съзнанието. Следствията на земната логика се оказват трагични за духа. Изисква се доверие докрай и въпреки всичко. Затова пръстите дори само на едната ръка са твърде много, за да се изброят учениците. Така Смята Учителят.

1967 г. 193. (Гуру). Учителят Каза: „Мога да оградя верните“. Но къде са те? За кого от призованите от вас можете да гарантирате като за себе си? Тъй като, ако не гарантирате вие за тях, то няма да гарантират и стоящите по-нагоре. Гарантирането има огромно значение в йерархичните взаимоотношения. Гарантът се явява и застъпник пред Висшите за тези, за които той е гарантирал. Прекратяването на гарантирането означава прекъсване във веригата и откъсване на този, за когото се гарантира, от неговото непосредствено звено. Безполezni са всички напъни и старания, ако нишката на сърцето се скъса. Освен нишките на сърцето няма нищо! Да се порадваме за тези, много малкото, с които е здрава сърдечната връзка.

1967 г. 194. (9 април). Сънят е много искрено състояние. В съня обикновено човек се държи по същия начин, както и през деня. Но тази искреност е още по-пълна, тъй като към външното обичайно поведение се добавя още и скритото поведение, което се допуска в мислите, мечтите и чувствата на човека, скривани от него старателно в дневния живот от обкръжаващите. Човекът сякаш се разкрива целия и става такъв, какъвто е в действителност, без украса. Това състояние много прилича на пребиваването на умрелия в Надземния Свят, когато всичко тайно става явно и достъпно за наблюдаване от обкръжаващите. Отсъствието на тайна може да смути и най-твърдия дух и да го лиши от равновесие. Затова е добре още на Земята да се научите да се държите така, че външното изражение да съответства на вътрешното. Като антипод на това служи

поведението на лицемера, двуличника, фарисея, измамника и всички тези, които зад външната си усмивка крият своите истински чувства и своя лик. Съответствието на външното и вътрешното изражение е нужно още и затова, че външно човек винаги се стреми да изглежда по-добър, отколкото е, тъй като не иска да изявява навън своето вътрешно безобразие, и при това съответствие му се налага вътрешно да се стегне. Ето защо поведението в астрала при отсъствието на такова съответствие е позорно, разпуснато и напълно недопустимо. Знаете как допуснатата през деня мисъл се осъществява изведнъж по време на сън, даже против желанието. Суровият контрол над мисълта е нужен не само за плътния свят, но преди всичко за подготовката за Надземното пребиваване.

1967 г. 195. (М. А. Й.). Трудно е да се разбере защо в угода на момента човек допуска суетливост, бърбровост, престорени усмивки и жалко угодничество, тоест проявява лъжлив вид на духа и тялото, забравяйки за достойнството на духа. Такова поведение може да се разбере все още, но не може да се оправдае. За лещената чорба на минутното угодничество и получаването на въображаеми преимущества лазещият отдава пред някого или нечие съзнание правото на своето първородство и достойнството на духа. При запазване на достойнството на духа, съдържаност и самообладание е много по-лесно да се постигнат желаните резултати, без да отстъпваш от нищо и без да губиш уважение от страна на тези, пред които може да се случи подобно унижение.

1967 г. 196. (Гуру). Достойнството на духа е понятие, по-точно, качество, нужно във всички случаи от живота. Невъзможно е то да се утвърди без самоуважение, а самоуважението - без съответстващо на него поведение както пред хората, така и насаме, пред лика на пространството. Само постъпвайки съответно насаме показваме познаване на Основите. Малко е да бъдат приети в съзнанието, трябва цялото свое същество (постъпки, чувства и мисли) да се настроят на вълната на това разбиране. И тогава става достижимо преобразението на Духа. Искам да попитам: "Има ли нещо, заради което би могло да се отдаде на потъпкване достойнството на собствения дух?"

1967 г. 197. (10 април). Работата съвсем не е в това, че тъмните постоянно подхвърлят смущаващи мислени образи - такъв е техният характер на поведение, а в това, че тези образи могат да въздействат и да смущават само при условие на съзвучие с тях, когато от системата не са отстранени още елементите, можещи да съзвучат в унисон с техните вибрации. Всичко, което още не е изживяно и подлежи на изживяване ще реагира на въздействието на подхвърлените мисли, помрачавайки съзнанието, лишавайки го от светлина и смъквайки го надолу. Как да се постъпва тогава? Преди всичко трябва да си дадете ясен отчет откъде идва вредата и чии зловни очи следят за това да потушат светлите излъчвания на аурата. После не е излишно да се помисли за това какви последствия за бъдещето и особено за пребиваването в Надземното ще има процесът на съчетаване с дадения мислеобраз, когато той стане видима реалност за съзнанието и го увлече във водовъртежа на своите вихри; тъй като непобеден и приет при съчетаването с него на Земята, там той ще предяви своята сметка и право на овладяване на съчеталото се с него съзнание. То, обвързано в съчетание на Земята, ще бъде обвързано и несвободно от неговото въздействие и там. Само че там ще бъде невероятно трудно да се освободи от него. Преживяването и прочувстването

на подобни въздействия усилва такъв мислен образ, а тъй като мисълта не умира в пространството, то тя ще се срещне с него и там за ново съчетание и по-пълно овладяване на своята жертва. Мисленето, тоест съчетаването с едни или други мисли, по-точно форми на мисли или мислеобрази е опасно в случай че мислите са нечисти, ако те са от тъмнината, ако увеличат човека надолу. Те трябва да бъдат победени, тоест да се освободите от тях и да не ги допускате в съзнанието за обмисляне и прочувстване, което е възможно само при суров контрол над мисълта. В своето време всяка допусната мисъл ще предяви своята сметка и ще поиска признание и допускане, за да овладее човека окончателно. И трябва да се борите с тях докато още не са овладели напълно съзнанието и не са го поробили. Опашката на натрапчивите и непослушни мисли се влачи дълго след някои постъпки. Мислите предизвикват постъпки, постъпките укрепват мисълта - получава се порочен безизходен кръг и изходът от него е единствено само нагоре. Безданният наркоман или алкохолик е безсилен да се бори със своите пороци, безсилен е също и човекът, поробен от своите тъмни мисли. Трябва да се борите, докато още не е късно. Поражението е немислимо, тоест недопустимо даже в мислите. Измамността на мислените съблазни е в това, че фактически няма нищо и зад всяка такава форма има остри бодли и тръни, и зловната форма на чудовищна ларва.

1967 г. 198. (М. А. Й.). Много важно е да се забележи зад всяка тъмна съблазнителна форма на мисълта скритата зад нея отвратителна тъмна същност, тъй като всичко тъмно произхожда само от тъмнина. Само ако можете да видите кой и какво ви обкръжава и колко опити се вършат от тъмнината, за да погасят вашите огънове! Знайте и запомнете добре, че само светлите и чисти мисли са от Светлината. Всичко останало е от тъмнината. Встъпвайки в общуване с тях се съединявате с тъмнината и се въвлечате в орбитата на нейното въздействие, сътрудничейки по този начин с нея. Сътрудниците на Светлината сътрудничат със Светлината, сътрудниците на тъмнината - с тъмнината. Отговорността за собствените мисли е огромна и пред своя дух, и пред пространството, и пред Йерархията на Светлината. С всяка своя мисъл човек извиква от пространството или Светлина, или тъмнина и ги усилва както в самия себе си, така и в обкръжаващите го хора.

1967 г. 199. (Гуру). Пърхашото, лекомислено, еснафско, нечисто мислене изглежда безвредно и нямащо последствия само за слепите. Зрящият не може да не види пагубността на подобно явление. Малкото, но зло семе дава своите кълнове. Те могат да пуснат много дълбоки корени. Корените, укрепили се, могат да издържат векове. Ако новите филизи грижливо се отрязват и унищожават при всяка тяхна проява, корените ще изсъхнат и няма да дават вече нови филизи. Но ако дори един бъде пропуснат, корените ще останат живи и ще дават все нови и нови кълнове. Унищожаването на филизите в момента на тяхната нова поява е сигурен способ да се умъртви самия корен.

1967 г. 200. (11 април). Човешкият микрокосмос представлява един вид многострунна арфа, струните на която реагират на въздействието на различни енергии, идващи отвсякъде: от пространството, от далечните космически тела, от Земята, човечеството и отделни хора. Когато тези въздействия са дисхармонични и пространството се прорязва от антагонистични токове, организмът се разтърсва

особено силно от тях. Те могат да предизвикат неравновесие, дисхармония и болести. Много нужно е да можете да владеете себе си и да удържате равновесието. Загубата на равновесие може да заплашва с катастрофа. Непонятните заболявания се предизвикват от тях. Много неспокойно е в света. Трябва да се съберат силите на духа за усилено противодействие на хаоса. Бронята на духа се нуждае от здрава закалка, за да отрази вълните на тези въздействия. Да не се реагира при нараснала чувствителност и възприемчивост е невъзможно, но може да им се отговаря в равновесие, удържайки спокойствието. Умението да владеете себе си и своите мисли в малкото ще научи на овладяване на себе си и в голямото. С всички сили на духа пазете равновесието, ако искате да устоите.

1967 г. 201. (М. А. Й.). Настоящото е над миналото, а бъдещето е над настоящето. Спасението е в него. От настоящето може да се отиде само в бъдещето. В миналото няма нищо за устремения към Светлина дух, тъй като всеки момент от настоящето е по-високо по стъпалата от миналото. Но върховете на достиженията са единствено само в бъдещето. Колкото и далечно да е то, то неизбежно ще настъпи. Елементът време е несъществен, когато пред погледа се открива Безпределността. Да, да и уплътненият астрал е възможен, и е възможно, и ще се осъществи обединението на двата Свята, и мирът ще се спусне на планетата, и войните ще свършат, и проявите на духа ще бъдат поставени в главата на ъгъла, и цялото човечество ще стане единно, и Владиката Майтрейя ще го Оглави. И за настоящето, което сега така ярко звучи, няма да има повече място в живота, тъй като то ще стане далечно минало. А настояще ще стане това светло и велико бъдеще, което е отсъдено на бедната, изстрадала Земя.

1967 г. 202. (Гуру). Всичко е позволено, ако сте с Владиката. Великото Присъствие изключва недостойни действия. Да бъдеш заедно - значи неотклонно и победно да се движиш към целта. И нищо не е страшно. Чувствата на безпокойство се подхвърлят злостно от тъмните нашепници. Тези чувства трябва просто да се отхвърлят, като се знае кой ги изпраща. Вече неведнъж отбелязвахме външния и безпричинен характер на тези явления, тъй като причината се криеше не във вас, а вън. На тях им е все едно с какво ще огорчат, смутят, уплашат, ще внесат безпокойство, стига само да помрачат аурата и, по възможност, поне до известна степен да угасят излъчванията на Светлина. Те ненавиждат Светлината. Затова и вие сте мишена и обект на техните нападения. Но ако сте винаги заедно с Владиката, целият труд и всички хитрини на тъмните са напразни. Щитът на Светлината е несъкрушим и непреодолим за тъмнината. Но трябва да се държи със здрава ръка.

1967 г. 203. (12 април). За Сергей ще се наложи да се каже още много. Църковниците побързаха да Го облекат в златни ризи и да Го скрият от народа зад манастирската ограда. Но това им се удаде само частично, тъй като народът Го почиташе и Го почита независимо от всичко. Него Го канонизираха, издигайки Го на църковния Олимп и с това някак умалиха Неговата чисто обществена, политическа и държавна дейност. А Той Беше именно изтъкнат обществен деятел. Той Разбра повратния момент в историята на Руската Земя и Обърна нейния ход в необходимото направление, поемайки върху себе си великата отговорност за изхода на битката на Куликово поле. Той Благослови за нея княз Дмитрий и неговата рат. Трябваше да почувства и разбере този решаващ превратен момент и

да положи своя духовен авторитет на Чашата на везните на историята. И Той Направи това. Златните ризи, с които църквата Го облече по-късно, не можаха да скрият факта, че Той Беше обикновен човек и велик труженик. Когато някакъв Негов почитател дошъл, за да побеседва с Него, той не можал да Го отличи по дрехите от другите членове на Неговата Община: така бедно и незабележимо е Бил облечен Той. Невярно е да се нарече лаврата от Негово време манастир, по-точно е да се счита тя за трудова Община, трудова комуна тъй като в нейната основа е лежал трудът. Той е Вземал дейно участие в делата на Московската държава, помагайки на княза със съвети и лаврата е била един вид духовен център на освобождаващия се от татарско иго народ. Ненапрасно Той е Бил наречен Войвода на Руската Земя. И ако от Неговия Лик се премахнат наслояванията на църковничеството, то ще видите под него държания, политически и обществен деец и вожд, стоящ на стража на родната Земя, поел върху своите плещи отговорността за нейната съдба. Не е излишно да се припомни и това как в смутно време лаврата е застанала на защита на Рус и че Сергей неведнъж е Бил неин защитник, вдъхновявайки за военен подвиг. Той може да се нарече и покровител на истинското изкуство, тъй като Андрей Рубльов е бил Негов ученик и близък Негов сътрудник. Много още може да се каже за този Велик Дух, но времето още не е дошло. Да си спомним всички, които със своя живот утвърждаваха строителството на Руската Земя. Кажете твърдо това на всички, които обичат своята велика Родина-майка.

1967 г. 204. (Гуру). Добре е, че не са Дадени и не се Дават твърде много знания от областта на Съкровеното. В това се проявява грижата на Учителя. Всяко зрънце практически знания може да се окаже много опасно при недостатъчно очистване на обвивките или неумението да се владеят своите чувства, постъпки, мисли. Добре е, когато това се разбира. Това вече показва висока степен на приближаване. Само зелената неопитност изисква: „Дай, дай, дай“, но опитният пътник знае, че няма за къде да бърза, когато пред него е безкрайният път. Няма къде да се бърза, макар че трябва да се ускори ходът, тъй като пътят е неотложен. Но „ако прибързаш, ще станеш за смях на хората“ - така че трябва и да се бърза с умение.

1967 г. 205. (13 април). Така наричаните светци трябва да се освободят от златните ризи, в които ги е облякло човешкото невежество. Действителността е много по-проста и не съдържа в себе си нищо свръхестествено. Ще видите реформатори, просветители, герои, подвижници, мъдреци, държавни и обществени дейци, социални пророци, с една дума хора, освободени от клерикалните покривала и отделени, благодарение на тези покривала, с непроходима стена от останалото човечество. А между другото Самият Христос е Казвал: „Аз и вие сме едно“ и още: „вие сте богове“, тоест не е Прекарвал разделяща и непроходима граница между хората и Себе Си. Съзнанието на тези, които още се намират под тяхна власт, трябва да се освободи от църковните натрупвания. Всичко е естествено, чудеса няма, всичко е достъпно за разбиране и научно изследване. Всичко е материално - от ореола около главата на така наричания светец, до тънките тела и даже мисълта. И Христос не е някъде там, зад облаците, далеч от Земята, а тук, сред нас, в самата център на живота, вземащ участие в събитията от земния живот и неговата

еволюция. Тъй като Сам е Казал: „Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“.

1967 г. 206. (М. А. Й.). Хората живеят отделяйки се с плътна стена от действителността. Оттук са почти всички нещастия, случващи се на Земята. Отричат се самите Основи. Каква нелепост е да се смята, че човекът – това е само неговата плътна обвивка и да се отричат другите, с които е облечен неговия дух. За да се разбира действителността е необходимо да се усвои седмичното делене на Космоса и всичко, което е проявено в него, и твърдо да се помни, че всички обвивки на човека са материални, колкото и изтънчени и невидими да са за физическото око. И трябва да се признае, че даже духът е материален, макар и неразрушим и вечен, както е вечна и самата материя. Основната формула на материализма, че „нищо в природата не изчезва и не се ражда отново“ ще трябва да се разпростре върху всички видове видима и невидима за земното око материя. И да се забрави отричането приемайки положението, че има явления, които науката вече е изучила и явления, а те са болшинство, които подлежат на изучаване. Можеш да знаеш или да не знаеш, но да отричаш ще бъде знак за върховно невежество. Въобще много неща ще се наложи да се преразгледат и да се установи напълно нова гледна точка за много неща. Например да се установи фактът на определено въздействие на енергиите на далечните светила и техните лъчи върху Земята, върху нейната растителност, климат, движение на подземния огън, върху животните и върху организма на човека, тоест да се признае, че астрологията е част от астрофизиката и като такава подлежи на научно изучаване, или ще се наложи да се приеме и изучава въздействието на човешките излъчвания върху растенията, животните, неодушевените предмети, климата и върху другите хора. И накрая, да се признае могъществото на мисълта. Новият Свят носи със себе си и нов подход към всички прояви на живота.

1967 г. 207. (Гуру). Главното е да не се откъсвате от звената на йерархичната верига и особено от най-близкото звено. Космосът е огромен и необятен, но трябва да имате опорна точка в него. Ако няма за какво да се заловите е възможно да се изгубите сред множеството най-разнообразни явления. Йерархията ще бъде здрава опора за духа. Хората още не осъзнават, че всичко, което са имали, имат и ще имат, даже самото човешко съзнание, е получено от тях от Йерархията. Великият План включва в себе си схемата на еволюцията на човечеството за цялата дадена Манвантара. А хората са заети с всичко друго, само не със стремежа и желанието да разберат заради какво живеят на Земята, какво е отсъдено и предназначено за тях от еволюцията за тяхното бъдеще, накъде отива тя и какви са най-близките задачи и цели на тази еволюция и нейните дарове за хората. Новата наука на Новия Свят ще даде разбиране на тези задачи.

1967 г. 208. (14 април). Корените на плевелите на злото са се загнездили много дълбоко още в миналите животи и не е толкова просто да се изскубнат отведнъж. Но да се изскубнат е необходимо. Би било много по-лесно, ако ги нямаше тъмните факлоносци, задачата на които се състои в това да раздуват димните, мътни, тъмни низши огньове. Погрешно е да се смята, че пренебрегването и допускането на своите слабости и гласове от миналото могат да ги наситят и удовлетворят, напротив, тогава те само укрепват, усилват се и изискват нови и нови отстъпки. Тяхното удовлетворяване е като да хвърляш гориво в огъня. Пътят е

един: контрол над тях, въздържане и обуздаване на всички тези импулси, и главно - в мислите. Разбира се, главен действащ посредник е астралът. Той изисква своето, тъй като иска да живее със своите преживявания и склонности. Него не го е грижа за това, че ще умре след тялото, че натрупаните от него преживявания обременяват тежко духа, че за живота на Индивидуалността са нужни натрупвания не от астрални, а от висши енергии и че той може да доведе човека до това цяла страница от дадено въплъщение да бъде задраскана от Книгата на Живота. Той, астралът, се безпокои, вълнува, страхува, завижда, злобее, дразни се, произвежда всевъзможни възжеления, той сервилничи, унижава се и неотстъпно изисква своето ненаситно с жадността си искане. Не е възможно той да бъде наситен и удовлетворен, както и човекът, трупаш пари - колкото повече има, толкова повече иска да има. Това свойство на астрала трябва да се има предвид когато той започва да предявява своите искания. Привидно удовлетворение настъпва за кратък момент, за да могат след това желанията да пламнат с нова сила. Например може да се напомни, че древноримските чревоугодници в буквален смисъл са изияждали по няколко състояния, разорявали са се, не знаейки предел на своя апетит. Би могло да се приведат и други, но вече по-страшни и чудовищни примери за беснеенето на астрала. Искам да покажа, че отстъпката пред астрала довежда до ужасни резултати, отдавайки човека във властта на тъмнината. Тъмните действат обикновено на астрала и чрез астрала, тъй като свойствата на тази обвивка най-охотно от всичко реагират на техните въздействия. Астралът е средоточие на себелюбието. Когато беше Казано: „Отвърни се от себе си“, се имаше предвид астралът, а не висшето „Аз“ на човека. Астралът трябва да бъде обуздан и сурово подчинен на волята.

1967 г. 209. (15 април). В Тънкия Свят могат да израстват опашка, рога и копита, а може и бели крила. Създава ги мисълта. И колко предпазливо се налага да се мисли, ако и най-малкото отклонение към страната на безобразието незабавно ще прояви съответстващата форма. Служенето на Красотата освобождава от опасността от потапяне в тъмнината. Привичката да се мисли ясносияйно се утвърждава още на Земята. В Тънкия Свят е късно да се променя мисленето. Затова се Дава Съвет за съблюдаване на мисълта. Мисълта води.

1967 г. 210. (М. А. Й.). Всяка отхвърлена тъмна мисъл веднага се заменя от светла, тъй като природата не търпи празнота. Но е нужно волево усилие. Удивително е колко се привлича от злото човекът и как лесно се търкулва по наклонената плоскост надолу. Да се изкачва е много по-трудно. Пътят на овладяване на себе си ще бъде винаги път на преодоляването. Победител се нарича преодоляващ себе си. Всички преодолявания на слабостите на физическото тяло са безусловно полезни. Малко ли неща може да иска или да не иска тялото, но негов господар е духът, обитаващ в него. На него принадлежи върховната власт над тялото. Този, който е подчинил физическото тяло на волята, придобива по такъв начин и власт над своето тънко тяло. Възможно е даже да боледуваш, но да не бъдеш в подчинение на болестта, може даже да бъдеш на студено и гладен, но да не бъдеш роб на тези усещания, възможно е да чувстваш отпадналост, но да не ѝ се поддаваш или е възможно да прекараш нощта без сън, не помръквайки духом. Малките преодолявания на плътта водят до големи достижения. Волята се приучва да се разпорежда, а тялото - да следва нейните указания. От редица малки

достигания се формират големи и всяко, даже най-малкото добро начинание ще донесе във времето добър плод.

1967 г. 211. (Гуру). Обучението продължава. Всеки ден нещо се дава и мисълта се разширява, а с мисълта - и съзнанието. Най-трудната задача е да се разшири съзнанието. Хората са привикнали да живеят в менгемето на общоприетото мислене. И затова мозъците са закостенели. Да се премести мисълта от мястото, към което тя е прирасла и с това да се разкрепости - това значи да се прояви сътрудничество с течението на Еволюцията. Човечеството стене в менгемето на кристализираните мисли. Те са затвърдявали и ставали твърди векове, създавайки роби. Бъдещата общопланетна революция ще бъде революция на мисълта. И тогава ще настъпи освобождението на човечеството от властта на хилядолетните призраци, поробили хората. Хората са им дали живот, сила и власт над себе си, те също и трябва да ги убият. Войни, насилие, пари, невежество, суеверия - много са тези чудовища и порождения на тъмнината, все още помрачаващи Земята.

1967 г. 212. (16 април). Недостижимото или недостигнатото тук е достижимо там, в Тънкия Свят, и неосъществимото и неосъществено тук е осъществимо там. Това как човек се държи в своите мисли и въображение на Земята, не проявявайки себе си във външни действия и постъпки, там става за него норми за неговото поведение, при което външните тънки условия много благоприятстват това, тъй като се намират в пълна хармония с вътрешното състояние на развъплътения. Възможно е изведнъж да се окажете сред най-неочакван и нежелан подбор от съседи, ако скриваните на Земята мисли са били от невисок порядък. Законите за магнитното притегляне, съзвучните на мислите условия, действат, мощно въвличайки човека-мислител в съответстващи на мислите слоеве на пространството. И тайните дотогава мисли творят вече явно обкръжение за техния породител. Тъй като целият кратък земен живот се явява един вид подготовка за по-дългото, много по-дълго пребиваване в Надземния Свят. Затова е важно да се овладеят на Земята своите мисли, да се издигнат те и да се възвисят, не допускайки нахлуване на негодни мисли и да се очисти съзнанието от всякакъв боклук. Понякога може да изглежда, че това е постигнато, но само да изглежда, тъй като отхвърлената, но неизживяна мисъл или желание ще стоят наоколо, изчаквайки благоприятен момент, за да нахлуят в съзнанието отново. Затова не потискане, не отхвърляне, а изживяване, пълно изживяване е необходимо за пълното освобождаване на духа от тъмните натрупвания на миналото. Друг постник е пълен с възжеления към храна, тъй като това възжеление не е изживяно, независимо от забраната и въздържанието. В Тънкия Свят то пламва отново, с нова сила, карайки възделеещия да изпитва мъките на Тантал. Подтискането не е изживяване, освобождение и победа. В процеса на неукротимия устрем към Светлината прегарят и отпадат тежките частици, очиствайки същността на човека от боклук. Мислите, подобно на цветята, се нуждаят от ежедневно поливане, тоест да се поддържат и премислят отново, иначе съхнат и вехнат. По този път могат да се усилят или отслабват мислите, лишавайки ги от храна или обратно, подхранвайки ги с нови постъпления. Изживяната и победена привычка за пушене повече не безпокои нито с мисъл, нито с желание да се запуши. Това и ще бъде победата.

1967 г. 213. (М. А. Й.). За да се опознае животът цялостно се налага да се запознаете и с неговата обратна страна. Процесът не е от приятните. И хората проявяват своята истинска същност. Малка радост има в това да се види опакоето на живота. Но това, което съществува, е неотречимо. Сурова е действителността на живота.

1967 г. 214. (17 април). Вярно е - с усмивки не може да се постигне нито уважението, нито разположението на тези, към които са адресирани тези усмивки. В тях се проявява някаква степен на зависимост от хората и склонност към ласкателство. Суровата съдържаност е много по-ефективна. Тя е показател за известна степен на самообладание, а също и за равновесие, обикновено не свойствено на хората. Равновесието винаги предизвиква чувство на уважение и даже на известен страх, по-точно, трепет пред неизвестното. То е толкова необичайно, тъй като хората не искат да се съдържат и да обуздават своите чувства. Утвърденото равновесие дава вече право за получаване на Съкровено Знание. То свидетелства за дисциплина на духа. То изглежда възможно и постижимо, но при първото състълкновение с живота се забравя напълно и човек се подчинява безволно на въздействията на чуждите настроения, на въображаеми условности, представяйки се в лъжлив вид и на тялото, и на духа. Трудно е винаги да бъдеш самия себе си, без да принасяш достойнството на духа в жертва на случайността на моментните условия. Суровостта на речта се заменя със мънкане и угодливи усмивки. Не се ли усилива затова и умората от хората, защото при общуване с тях външната условност на обръщенията, ненужните думи и усмивките заменят искреността на отношенията. По-добре е да мълчиш, отколкото да произвеждаш ласкателства. Сякаш твърде охотно хората разменят достойнството на духа си за дреболии. Дори се издават книги за добрия тон, маниери и поведение, но никой не желае да помисли за това, че е по-важно да се запази достойнството на духа и да не се отстъпва от него в угода на каквото и да било и на когото и да било. Тези, които го нямат, треперят в Тънкия Свят от всяка сянка. Езикът престава да бърбори и устата да се усмихва, когато е опазено достойнството на духа. Усмивката на сърцето е къде по-нужна, но сърцето обикновено мълчи при външна усмивка. Самообладанието може да се упражнява върху дреболиите сред ежедневието, върху най-обикновени неща и особено при общуване с хората.

1967 г. 215. (Гуру). Може да се отбележи с какво достойнство са се държали Носителите на Светлината пред съдилищата, управниците и силните на този свят. Даже заплахите със смърт не са могли да повлияят на тяхното достойнство. От тези примери можете да се учите, подражавайки им. Високото качество достойнство на духа изключва лъжата, измамата, ласкаенето, подмазването, угодливостта, раздражението и много други дребни чувства и нищожни мисли. То просто е несъвместимо с тях. Утвърждаването на желаното качество е полезно с това, че то автоматично изключва отрицателните, антигониетични качества, нехармонизащи с неговата природа. Учителят Придава на това качество - достойнството на духа - голямо значение. Той Иска да го види утвърдено в учениците.

1967 г. 216. (М. А. Й.). Най-близкият, сигурен път за сближаване с Нас ще бъде пътят на утвърждаване на всички качества на духа, указвани в Учението. Някой смята да намери обходни пътища, но такива няма. Най-лесно е да се

утвърждава най-силно звучащото в дадения момент качество. Можете да се научите да се ползвате от тези звучения, за да хвърлите в благоприятния момент повече зърна в съзнанието. В различно време различните качества звучат напълно различно. И посевът, и жътвата се извършват в своите срокове. За всичко си има време. И това, което не е по силите да се извърши в обичайното време, се извършва лесно когато настъпят сроковете. Трябва само да не се забавите тогава.

1967 г. 217. (18 април). Подробностите от бита имат огромно влияние върху човека, освобождавайки го от притеглянията на Земята или обратно, приковавайки го към нея. Съвсем не е маловажно следното просто съображение: нямащият нищо свое и не считащият нищо за своя собственост не е привързан към вещите, не е свързан с тях, тоест освободен е от връзките, които здраво го държат във властта на Земята, не освобождавайки съзнанието. Нямащият свое в Тънкия Свят е свободен. По такъв начин освобождението от всички видове собственост се оказва много изгодно дело. Земният vyplътен се оказва в робство не само на собствеността, но и на много други явления, пренасяйки това робство в Тънкия Свят. Трябва да се разберат всички видове робства и свързаности на духа, да се осъзнаят, да се видят ясно, преди да се намерят сили да се освободите от тях. Но най-тежкото робство от всички е робството на собствените мисли. С освобождаването от него и трябва да започне борбата за свободата на духа.

1967 г. 218. (М. А. Й.). Въпросът не е в това да имаш или да нямаш нещо, а в отношението към вещите. Когато човек знае, че нищо от това, което има, не може да вземе със себе си в Тънкия Свят, тъй като в действителност нищо не му принадлежи, то такава разбиране вече ще бъде стъпало към освобождаване от робството на вещите. Всичко се дава за временно ползване и в това е значението на предметите, които притежаваме. При такава отношение е лесно и просто да се разделиш даже с любимата вещ, тъй като е осъзнато правилното отношение към нея. Въпросът не е в това да имаш или да нямаш, а как да се отнасяш. Позволено е не само притежаването на вещи, но и много друго, при правилно отношение към тях. Недопустими са тези явления, на които човек се намира в робство и са допустими тези, на които той е станал господар, които са подчинени на контрола на неговата воля и които вече нямат власт над него. По такъв начин мярка за всепозволеност е условието за свобода или свързаност на съзнанието. Тъй като едно и също действие може да се извърши в свобода или робство. Господарят на своята мощ е свободен в своите действия и няма забрани. Робът е с вързани ръце и крака.

1967 г. 219. (Гуру). Служителят на изкуството изпълва съзнанието си с образи на Красота и с това облагодетелства и пространството, и хората, и обкръжението. От конвейера на неговите мисли текат прекрасни форми, които пулсират и живеят в аурата на планетата. Истинските труженици на изкуството могат да се нарекат благодетели на човечеството. Казвам „труженици“, тъй като служенето на изкуството е труд. Пътеката на изкуството води право от Земята към Небето, тъй като произведенията на чистото изкуство изпълват Висшите Слоеове на Надземния Свят. Истинското изкуство е свръхлично, макар и индивидуално в своето изражение. Свръхлично, тъй като служи на всички. Индивидуално, тъй като носи върху себе си печата на духа на своя творец. Не подражаване на някого, а песен на творческите полети на въображението, неповторими и своеобразни в

своето изражение. Духът изразява себе си в творчеството, в симфонии от цветове и нюанси. Това е шарката на духа, която той оставя на Земята и в пространството след себе си.

1967 г. 220. (20 април). Нашето правило е да приучваме себе си да не се удивяваме на нищо и да не се поразяваме от нищо. Тогава е по-лесно да се преминат Великите Граници, без да се губи нишката на съзнанието, тоест запазвайки неговата непрекъснатост. Тъй като именно това е безсмъртието.

1967 г. 221. Правилно решихте, че трябва да давате съвети само тогава, когато ги искат и трябва да се стремите да не нахлувате в чуждата карма. В случай на нужда е необходимо да се предпази, но това не се отнася за всичко. Лесно е да се превърнеш във вятърна мелница. Вече срещайте такива благожелатели, които даваха съвети и наставления при пълно мълчание на сърцето и пълно безразличие към тези, на които така усилено даваха съветите. За всеки приет и изпълнен съвет отговаря съветникът.

1967 г. 222. (21 април). Степените и темповете на овладяване на себе си и преодоляване на себе си представляват показател за сближаване с Мен, на приближаване или подход към Мен. Желанието да се доближиш още повече трябва да бъде толкова силно, че да надвиши по сила стремежа на подлежащите на изживяване свойства да се проявяват в чувствата, действията или мислите. Това условие ще бъде безпогрешен критерий за искреността и силата на стремежа да се удържи пълна победа над себе си, над своята низша природа, над рефлексността на своята лунна същност, подлежаща на пълния контрол и подчинение на раждащото се слънчево съзнание. Много често устремът се изразява в прекрасни намерения и думи и в утвърждаването на въображаеми качества, които изчезват като дим, когато се наложи да се проявят на дело. Мнозина четат Учението и си въобразяват, че са достигнали, но не желаят в действителност да се откажат от нищо. И даже считат, че се намират на Велико Служене. Това е най-печалният вид самоизмама. Знаете колко трудно се удържа ритъмът на Общуването, когато наоколо има толкова противодействия и когато тъмните обграждат в плътен пръстен, за да вредят и отделят от Мен. Но Общуването и Близостта са над всички земни и надземни дела, над всички обвивки и временното пребиваване в тях. С такова съзнание може да се върви през живота, удържайки сребърната нишка на Връзката и утвърждавайки Моята Близост въпреки всичко, и помнейки Моите Думи за това, че „Аз Съм с вас винаги“.

1967 г. 223. (М. А. Й.). Постоянството на Лика на Учителя в сърцето може да представлява и утвърждаване на осъзнаването на невидимото Негово Присъствие нв духа. Много трудно е да се преодолее упорството и убедителността на очевидността, която като завеса или мъгла закрива огнената действителност. Формулата „Аз Съм с вас винаги“ става живот за осъзналия тази истина дух. Така и считайте противно на плътната видимост, че Той е до вас и че Неговата Близост е неотменима. По този път прилагате мярката на духа, за когото няма разстояния и няма телесно разединение или отдалеченост от Единния Фокус на Светлината.

1967 г. 224. (22 април). Ако се спирате по пътя заради всяка пречеща мисъл или каквото и да било, то би било невъзможно да се движите по-нататък. Налага се да вървите такъв, какъвто сте, да се наблюдавате според силите си и да се стремите да съблюдавате мисълта. А препятстващите и пречещи явления възникват

само защото постъпателното движение не се прекратява. Но трябва да вървите и само напред, без да се смущавате от нищо. Тъй като вече Казах, че не може да има никакви причини, които да се считат за преграда, препятстваща ненарушимия възход. Всички прегради отстъпват при условие на ненарушимост на ритъма на крачките, насочени право към Мен. Много примамки са разхвърляни отстрани, за да отвлекат. Изведнъж най-неочаквани явления придобиват някакъв повишен интерес и привлекателност, сякаш някой хвърля гориво на кладата на димните смущаващи мисли. Това е признак за странни нахлувания и недоброжелатели, най-често от Тънкия Свят. Интересът изкуствено се подклажда отстрани, докато не бъде постигната целта, а именно: отделяне на мисленето от Фокуса. Но ако не им се е удало да постигнат тази цел, интересът спада също така внезапно и тези същите мисли вече не смущават, дори да се появят в съзнанието. Трябва да се научите ясно да се ориентирате в тези явления, за да ги побеждавате.

1967 г. 225. (Гуру). Външно сякаш няма нищо, но радостта от осъзнаване на бъдещето, реално осезаемо, въвежда човека в света на действителността на Огнения Свят. Отсъденото бъдеще съществува, то е вече оформено, има го, само че още не се е отляло в плътни форми, макар и да е готово да придобие плътна видимост веднага щом настъпят сроковете за това. Затова усещането на бъдещето и радостта от него не е игра на разстроено въображение, а предусещане на отсъдените събития и проникване в реалността на Невидимите Светове.

1967 г. 226. (23 април). Живеем на Земята за да преминем през точно тези условия на живот, в които поставя Кармата. Те може да се разглеждат като най-нужни и полезни за еволюцията на духа. Ако те често не се харесват, тежки са, неспокойни, неприятни, тесни и невесели, то от това тяхната полезност и нужност не намалява нито на йота. Това, което е добро за Безсмъртната Триада, може да бъде много недобро за тялото и земното съзнание. Ударите-двигатели болезнено се отразяват на тялото, но устремяват духа. Духовната и телесна гледна точка не съвпадат. Привеждането им в хармония или съгласуваност е възможно само при подчиняване на телата и на всички обвивки на целите на висшето „Аз“. Великите Духове, идвайки на Земята, обикновено са Страдали тежко. Именно страданията на духа са били за тях земна съдба. Но наличието на висша съгласуваност е побеждавало, издигайки духа на все по-високи и по-високи стъпала на достиженията. Да се прояви вътрешна съгласуваност при дисхармоничност на външните условия ще бъде велика победа на духа над външната тъмнина. Да Кажe на хората „Аз победих света“ може само Духът, удържал победа над външното вътре и нямащ в себе си нищо, което би могло да откликне на яростта или да съзвучи с ужаса на стоварилата се върху Него тъмнина.

1967 г. 227. Вместо славословия и нископоклоничество Бих Искал да видя в хората мъжество, самоотверженост, достойнство на духа, пламенност на устрема, съгласуваност на действията, дисциплина и утвърждавана симфония от качества. Не думи, а тяхното приложение Бих Искал да видя у хората.

1967 г. 228. (М. А. Й.). Не се смущавайте от необходимостта на постоянна борба и преодоляване. На каквото и стъпало да се издигне духът, борбата и преодоляването ще го съпровождат винаги. Отиват си едни решени задачи, възникват други, още по-сложни и трудни. Отиват си земните грижи, на

тяхно място се изправят космическите. И тогава личното се заменя от свръхличното, и тежестта на грижите нараства. И ако Бремето на този свят е тежко за вас, то каква ли ще е тежестта на Бремето на Владиката? Но Той я Носи в подвига на духа. Носете своята и вие, без да се ожесточавате, без да се помрачавате, не проявявайки слабост или страх и знаейки, че движението може да бъде само напред.

1967 г. 229. (Гуру). Духовните съкровища на Висшия Свят са неизчерпаеми. Изворът на жива вода не пресъхва. От него може да се черпи винаги, стига съзнанието да позволява. Съзнанието позволява при условие на вътрешна съгласуваност, тоест висша степен на равновесие. Ако можете да разберете каква непреодолима мощ е равновесието, бихте се устремили към утвърждаването му с цялото сърце, с цялото желание, с всички мисли. То е много нужно във всички Светове. Постигнато на Земята то съпровожда победителя и в Надземния Свят. Устремете се пламенно към утвърждаване равновесието на духа, запазвайки го при всички перипетии на земния живот и не отстъпвайки от нищо, което помага то да се удържи.

1967 г. 230. (24 април). Късно е да започнете да се готвите за прехода в Тънкия Свят преди самата смърт. Нужно е да се подготвите отрано, а най-добре от всичко е да бъдете готов винаги, тъй като не знаете нито деня, нито часа, когато ще дойде вашето време. Състоянието на постоянна готовност съвсем не изисква това, да се остави Земята и земните дела и да се забрави за нуждите и страданията на хората, и да не им се оказва помощ. А тя се състои в това във всеки момент да се изявявате като достоен сътрудник на Светлината и да не позволявате на ниските мисли, чувства и преживявания да овладяват съзнанието и да заменят Светлината, която е вътре, с тъмнина. Светлоносната аура представлява сама по себе си признак на висока готовност за всичко, което съдбата на човека може да му донесе през неговия живот на Земята. Именно тази светлоносна аура ще му помогне без да се задържа да отмине низшите слоеве на астралния свят, тя и ще го възнесе в Светлоносните Сфери. Светлината, която е вътре, е нужна и на Земята, и в Световите. Ето защо главната грижа е за това да не се позволява на нищо да угаси това невидимо сияние. Нима е възможно заради временно облагодетелстване или отстъпка пред това, което подлежи на изживяване и очистване, да се отдава висшето съкровище на духа - светлината, която е в него. Тежка е съдбата на неочистените духове в Надземния Свят. Но трябва да се очистите още тук, на Земята.

1967 г. 231. (М. А. Й.). Водата дълбае камъка. Това положение е добре да се вземе със себе си по далечния път. То ще послужи много в процеса на преодоляване на своята низша природа, която е много силна със своя атавизъм. Символът на отново израстващите отсечени глави на чудовището е много правдив. Подобно на оживелите глави от дълбините на съзнанието използват желания и мисли, свършено несъвместими с високите стремежи на духа. Всичко тъмно, неизживяно също иска да се прояви и изисква своето. Но Учителят е Казал: „Бодърствайте и нека копието да не дреме над дракона“.

1967 г. 232. (Гуру). С мисъл можете здраво да се привържете към всяко явление или лице. Тази връзка може да се укрепва ежедневно и даже ежечасно. Това помнене е непрекъснато - като стоманена верига без пукнатини, всички звена

на която са еднакво здрави. Вътрешният свят, в който живеем, се създава от мислите. По мислите е лесно да се съди за същността на този свят. Оставаме в него, освобождавайки се от тялото. Освобождаваме се само от тялото, а мислите остават да ни съпътстват и по-нататък. Вярно е, много мисли от земния бит опадат сами по себе си, но звучащите особено силно и особено изкусително на Земята прилепват здраво. По-добре е сега да не им се дава храна и да не се обгрижват, и да не им се отделя време, а просто да се отхвърлят поради ненужност. Научилият се да контролира своите мисли и да ги управлява в Надземния Свят става свободен творец и распоредител в това обкръжение, което сам със своята воля създава.

1967 г. 233. (М. А. Й). Приканващият в своя двор или стремящият се да поучава или да има повече ученици е трябва да усвои добре, че при това канещият поема върху себе си цялата тежест на съмненията, подозренията, недостатъците и даже пороците на призования от него ученик, които той, канещият трябва да преодолява в себе си. Призованите стоварват на призовалия всички свои недостатъци и ожесточено се обръщат към него, готови да го разкъсат, ако техните изисквания не са удовлетворени. Тук вече пощада не може да се чака. Жестокостта на такива последователи е невероятна.

1967 г. 234. (27 април). Предаността и верността високо се ценят от Нас, защото това е рядко качество. И отпадащите по същата тази причина са много. А те, отпадащите, приближавайки се и разпалвайки се с устрем са много възискателни и много критични и ще ви търсят отговорност за всяка дума. Но струва ли си прекалено да се съобразявате с тях ако сърцето подсказва, въпреки очевидността и уверенията, че нещата не са такива, каквито изглеждат на повърхността. Колко пъти вече сърцето е предупреждавало безпогрешно, давайки своите знаци. В този случай не чуждите речи и съвети трябва да се слушат, а собственото сърце. Тъй като имате много примери за това как сърцето е протестирало против тези, които са натрапвали своята дружба и сърцето се е оказало по-право, отколкото чийто и да било съвети или чийто и да била натрапливост. Слушайте сърцето. Особено първото впечатление е вярно. Но предвзетостта много пречи. А първото впечатление обикновено се потиска от разсъдък. Науката за човека е трудна. При това хората прекрасно са се научили да скриват своята истинска същност. Нищо няма да замени опитните натрупвания. Този опит понякога бива горчив, но затова пък плодовете му са сладки. А за заминаващите няма да се огорчаваме, тъй като не те са отсъдени.

1967 г. 235. (28 април). Привичките са показател за силата на уплътнената кристализирана мисъл. Пример за това са и натрапчивите мисли. Склонността да се мечтае и живее сред създаваните мислени образи и да се намира удовлетворение в това свидетелства, че мислите са реалност и съчетаването с тях представлява е съвсем конкретен процес. На пръв поглед няма нищо, но мислите, творещи мечтата, потапят съзнанието в Тънкия Свят на мислените форми, създаващи тънкото обкръжение на човека. Можете да си представите как след освобождаването от плътното тяло и изчезването на физическия свят Тънкия Свят и привичните мислени образи ще съставят за развъплътения дух това, в което той ще живее. При това мислите придобиват ясна и ярка видимост, която ще замени видимостта на плътния свят. Освен това способността за мислено творчество ще се усили, тъй като творецът на мисли ще вижда с очите си плодовете на своите

усилия. Творящият Красота няма да има повод да се разкайва за това или да съжaliaва, тъй като ще обогати пространството с прекрасни форми. Ако се съди за човека от гледна точка на неговото мислено производство, на неговото мислено творчество, то по характера, свойствата и достоинства на тази продукция може да се състави безпогрешна представа за неговата ценност за еволюцията или за вредата и пагубността на нечистото мислене както за самия творец, така и за пространството и цялото човечество. Погрешно е да се мисли, че пагубността и отровността на нечистото мислене засягат само самия негов породител. Не, отровителят влияе на мнозина, често неизвестни на него, но склонни към подобни мисли, които се усилват под въздействието на родствените мисли от страни. По-добре е да не се родиш, отколкото да умножаваш мерзостта. Трябва да се разбере пространствената вреда, причинявана от пространствените мисли. Човек е отговорен за своите мисли не само пред себе си, но и пред цялата планета.

1967 г. 236. (М. А. Й.). Ще отбележим Дните на Великата Жертва с още по-задълбочено разбиране на това, което е било дадено на човечеството от този Велик Дух. Ценността на Неговото Учение се заключава в това, че неговите положения са вечни и непреходни и във времето не губят от своята нужност и жизненост. Те представляват стъпала, водещи към постигане на Учението на Живата Етика, което е по-нататъшно разгръщане, продължение и задълбочаване на Учението, дадено на хората преди две хиляди години; нищо не се отхвърля, нищо не се отрича, но всичко се свързва хармонично със спиралата на Еволюцията в едно стройно цяло, в пълно съответствие с постъпателното движение и разширение на съзнанието на цялото земно човечество.

1967 г. 237. (Гуру). Разбирането на приемствеността на Ученията е достъпно само за разширеното съзнание, овладяло синтеза. Само при това условие става ясно, че Фокусът на Светлината е Един. Единен във всички векове и за всички народи на Земята.

1967 г. 238. (29 април). Най-ценната собственост на човека на Земята и в Световите е психическата енергия. Тя е неотнимаема собственост. Сдържаността притежава свойството да запазва запаса от тази енергия от разточителство. Вътре в човека се извършват цял ред душевни движения. Когато те се извадят навън в действия, думи или чувства става изтичане на огнена сила. Има хора, които постоянно опустошават своята съкровищница със словоизлияния, други - с разпуснатост на емоциите и преживяванията, трети - с ненужни действия или просто движения, особено нервните. Твърде много енергия отива за безпокойство, страхове, суетливост. Още повече за злоба и раздразнение. Недоволството, униинето, възторжеността, еснафското веселие и всичко съпровождащо се с външен ефект изискват едно или друго количество сили. Сдържаността позволява те да се съхранят вътре в микрокосмоса, за да се изразходват само съзнателно и с позволението на волята и само тогава, когато това е необходимо. При това се налага да се отбележат два вида действия: това е сдържаното действие, запазващо в запас известно количество психическа енергия и изчерпващото действие, изразходващо целия този запас напълно. Трябва да се опасявате от действията, изчерпващи изцяло силата като от най-вредни врагове. Изчерпалият себе си човек прилича на празна черупка. Може да изчерпите себе си с думи, емоции, мисли и постъпки, даже гласа си може да изчерпите с пеене. Сдържаността служи като

надежден механизъм, задържащ напразното и непроизволно изразходване на огнена сила. Когато проявените вътрешни енергии с нищо не издават себе си външно, става тяхното натрупване. Равновесието, това трудно достижимо качество на духа, е възможно само при наличието на съдържаност - упорита, съзнателна и сурова. Колко енергия си отива при бързост или желание да се харесвате на хората и да угаждате на всички. Добротата и доброжелателството са много далече от тези ненужни свойства. Добротворчеството се осъществява чрез сливане на сърдечните огньове и не се нуждае от словоизлияния, във всеки случай от ненужни думи. Именно за дреболии и в привични малки действия, несдържани от контрола на волята, се изразходва безумно скъпоценната енергия. Положителните качества на духа са събирачи на огнена мощ, отрицателните - разхитители. За пример може да се вземат мъжеството и страха и да се проследи как страхът обезсилва човека, парализирайки неговата енергия. Качеството съдържаност може да се утвърждава съзнателно и планомерно, знаейки, че всяка ненужна дума или външно изразяване на неконтролирани чувства са признак за разпуснатост на психическата енергия. Всяко качество на духа изисква внимание и грижа към себе си и може да расте безпределно.

1967 г. 239. (М. А. Й.). Ще отбележим Дните на Великата Жертва със съответстващи мисли, чувства и действия. По-рано са смятали, че съблюдаването на обредите и обичаите е достатъчно, за да се почете паметта за Нея. Но не в обредите, а във вътрешното поведение и външното съответствие с него се проявява истинското почитане на Великия Подвиг. Считайки този Велик Дух за умрял и заминал от Земята, и изоставил човечеството, допускаме кощунство, тъй като Самият Той е Казал: „Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“. Да почетем Дните на Великата Жертва с осъзнаването на това, че и сега Той Стои пламенно на стража на щастието на всички народи на Земята, за да даде на човечеството при настъпване на отсъдения срок това, което е било Обещано на хората преди много столетия.

1967 г. 240. (Гуру). Има слушащи и има изпълняващи Заветите на Учителя. Към кой от двата вида можете да причислите себе си? И двата се стремят към Учителя, но колко огромна е разликата между тях. Слушащите и не изпълняващи приличат на пробито ведро - непригодни са за жива вода. Изпълняващите са подобни на събирачи на съкровища, които могат да удържат. Всяка приложена дума на Учителя прилича на скъпоценен камък. Камъкът, съкровището на Камъка, огненото съкровище - кой е загрижен за това да го открие и, намирайки го, да го преумножи и пренесе през живота.

1967 г. 241. По-рано често не са знаели какво се върши в съседната страна или даже в съседния град, тъй като вестите достигали бавно. Сега разстоянията не са препятствие. Това, което се случва на противоположния край на Земята, почти незабавно става достояние на всички. Техниката вече е обединила народите. Хората живеят с общопланетните събития и интереси. Можете да си представите как ще потекат светлите вестии, когато настъпят сроковете. Всичко сякаш се подготвя за това да се премахнат границите, разделящи хората. И техническият прогрес, и откритията на науката, и целият живот се устремяват в едно направление, независимо от яростното противодействие на тъмнината и това

направление има за цел да обедини всички народи в братско сътрудничество, в мир и единение. Това е Заповедта на Еволюцията.

1967 г. 242. (М. А. Й.). Възможно ли е дори за миг да се забрави за великото предназначение на човека на Земята. Тогава животът ще стане безсмислен. Но именно така живее болшинството, не желаейки да се затруднява с мисълта за какво и защо съществува. Но каква нелепост се получава в резултат ако се счита, че с един живот в едно тяло свършва всичко. Откъде тогава е донесъл своя безсмъртен талант Бетовен, ако даже неговите родители не са оставили на хората нищо забележително? Физическата наследственост не обяснява раждането на гения от съвсем не гениални родители. И как може да се примирите с мисълта за това, че със смъртта на тялото свършва всичко. За какво да се живее тогава и да се страда, и да се учи? За благото на бъдещите поколения ли? Но нали и те също ще умрат. Струва ли си да се трудите в името на крайната смърт и унищожение на всичко, което съществува под слънцето? Смъртта на формата не е смърт на живота, който я одушевява, а преход и проява на този живот в нова форма, невидима или видима. Зърното умира, за да даде живот на дървото или на друго растение, то на свой ред също умира, за да даде нов живот. Това е веригата на видимите форми. Така също умира и човекът, давайки живот на потомство. Но със смъртта на тялото той се ражда в Надземния Свят, облечен в тънка форма, в тънко тяло, за да продължи своето съществуване в Невидимия Свят и, пожънвайки плодовете от своя земен труд, отново да се върне на Земята, въплътил се вече в ново тяло. Такъв е пътят на живота на човека на Земята и в Световите, път непрекъснат, чудесен, откриващ безпределни възможности на духа за безкрайното му развитие и безкраен растеж.

1967 г. 243. (2 май). Лабораторията на човешкото тяло е много мощна. Тя лесно неутрализира много силни химически съединения и изработва свои, действащи много активно и при желание - продължително. С усилие на волята може да се предизвика повишено отделяне на жлезите, например на слюнка. Слюнката, сълзите, потта и продуктите на вътрешната и външна секреция представляват химически съединения, силно действащи толкова благодарение на своя химичен състав, колкото вследствие на наситеността им с психическа енергия. Можете да си спомните как Христос е лекувал болни, прилагайки слюнка, смесвайки я със Земя. При болестите отделянията на организма придобиват специфичен състав, миризма и оцветяване. Всички емоции, чувства и преживявания силно се отразяват на секретите на организма, при което мисълта играе главна роля. Например представите или образите, или мислите за вкусни неща предизвикват усилено отделяне на слюнка и стомашен сок. Мислите с определен характер предизвикват прилив на кръв към определени органи. Мислите на страх понижават активността и съпротивляемостта на организма. Всички положителни качества на духа представляват силни тонизиращи средства, силно въздействащи на различни органи и създаващи химически реакции с определен характер. Доколко явно мисълта може да действа на тялото може да се съди по появата на стигмати, когато по тялото се появяват отпечатьци като следи от рани. Когато лабораторията на човека действа хармонично и положителните мисли и чувства предизвикват положителни реакции, процесите, протичащи в тялото, имат нормален и оздравителен характер. И обратно - злобата, раздразнението, страхът,

жестокостта и всички отрицателни чувства и мисли произвеждат в организма отрова, отровни химични съединения, които отравят организма. Унилият, оплакващият се, недоволният, злият и така нататък, човек, отравя преди всичко самия себе си и в крайна сметка поражда заболяване на системата. Някои органи се поразяват преди другите. Така например раздразнението преди всичко действа на черния дроб. При известна опитност и знание е възможно да се определи какви именно мисли, преживявания и емоции на човека са предизвикали едни или други заболявания. Поне заради собственото здраве е необходимо да се следи за себе си, запазвайки равновесие на духа. Казват - в здраво тяло здрав дух - изпускайки от от внимание, че заболяването или липсата на здраве на духа се съпровожда със заболяване на тялото. Спокойното, хармонично, радостно състояние на духа веднага се отразява на състоянието на организма. Бидейки лаборатория за мощни химически съединения, човекът има в себе си и лаборатория за всички усещания, и в тази лаборатория чрез волята може да се предизвика всякакво усещане, въздействащо на свой ред на тялото. Например създавайки бодро, радостно, уверено спокойно настроение, без всякакви видими поводи или причини от страна на външните условия, може силно да се повиши жизнения тонус на целия организъм. Но за това поддържането на двете лаборатории трябва да се поеме в свои ръце: а именно - да се осъзнае своята мощ, своите права и да се встъпи в тяхно владение. Обикновено хората безволно плуват по течението, не намесвайки се в живота на тялото и предоставяйки нерядко на невежи лекари да се занимават с това, докато в същото време твърде много биха могли да изправят сами, още повече, че официалната медицина отхвърля и психическата енергия, и необичайната сложност на строежа на човешкия микрокосмос. А те могат да бъдат управлявани, ако се владее знанието. Но съвременната наука отрича Съкровено Знание. В резултат болестите растат непрекъснато и против много медицината е безсилна. Докато в същото време профилактиката на духа, известен род дисциплина над мислите, чувствата и емоциите би могла много да предотврати. Отдавна вече е Казано на хората: „Вие сте богове“ и е дадена на човека власт над всяка плът и, преди всичко, над плътта на неговото собствено тяло. Но кой вярва на това! И в резултат висшето създание на природата, царят на природата, човекът представлява жалък роб на своето тяло, по-точно, на неговите всевъзможни болести.

1967 г. 244. (М. А. Й.). Чували сте, че някои Махатми живеят без да стареят в едно и също тяло не една стотица години. Сега разбирате каква дисциплина на духа трябва да се прояви и какво знание, за да се победи старостта и да се отдалечи смъртта на тялото. За дълголетието пишат и говорят много. Възможно е да се достигне дълголетие, но при съблюдаване на много условия, за които дава информация Агни Йога. Към това трябва още да се добавят някои жизнители и емулсии. Може да се помисли и защо в някои планински местности хората живеят много дълго и какво именно служи като причина за много болести, и защо в известни райони на страната човешкият живот е особено кратък. За много ще се наложи да се помисли отново, ако хората искат да отстранят болестите и да постигнат удължаване срока на живота. Някога болестите ще изчезнат от планетата, но преди това да се случи хората ще трябва да се научат на много неща.

1967 г. 245. (Гуру). Защо трябва да се чака някаква външна причина, за да се усети радост или покой, или прилив на бодрост, или подем на духа, докато в същото време с просто усилие на волята може да се предизвика в съзнанието всяко желано чувство. Тъй като в своя вътрешен свят негов господар е самият човек. Вече от опит знаете, че за вдъхновение никъде не трябва да се ходи, то се поражда от волята и устрема. По същия начин не трябва да се ходи и за другите усещания, тъй като те могат да се пораждат чрез волята. Микрокосмосът на човека е „лаборатория за всички усещания“ и желаното може да се предизвика с усилие на волята.

1967 г. 246. (8 Май). Когато се отделя необходимото внимание и време на Учението, то постепенно и незабележимо навлиза в плътта и кръвта на човека и преобразява цялата негова същност. Необходимо е само едно условие - това е прилагането на Даваните Указания в живота. Ще попитат: „Защо така Настояваме на приложението?“. Отговорете: „Само приложението дава отлагания в Чашата на кристали от психическа енергия“. В противен случай и най-добрите намерения отминават, без да оставят нищо след себе си. Не приложено в живота Учението остава чуждо достояние и не променя природата на човека. Нито думи, нито възторзи, нито намерения, нито съгласие и даже почитане на Учителя не са нужни, ако след тях не върви точното приложение на Указите. Как безплодно се плъзгат по съзнанието най-високите истини, не оставяйки следа, ако приемането и признаването им не се съпровождат с действие, тоест съответни на тях дела. Колко възторжени отзиви за Учението се налага да слушаме, които завършват с отдръпване от Учението, противодействие и открита враждебност. Враговете и предателите попълват редовете на противниците на Светлината именно от средата на тези, които не прилагат Учението в живота. Само словесното приемане е много опасно, тъй като създава разрыв или несъответствие между думите и дулата. А несъответствието означава дисхармония, равновесие и служи за пораждаване на хаос. Съзнанието, мятано се между полюсите на Светлината и тъмнината, обикновено завършва с преминаване в стана на тъмните. За примери далеч не трябва да се ходи, твърде много е имало. Преминавайки се нахвърлят върху тези, които са ги доближили до Учението и стават явни врагове на Йерархията на Светлината. Затова е по-добре да не се доизкаже и да се даде по-малко, отколкото да се претовари неготовото и неизпитано съзнание. А те, тези бъдещи противници са много възискателни и жадни и в начало проявяват външни признаци на ученичество. Но нали и в йерархията на тъмнината също има ученици. И полученото знание винаги може да бъде насочено към зло. Не трябва да се заблуждавате от възторжеността и превъзнасянето, и почитането на идващите. Тези, които провъзгласяваха „Осанна“, после крещяха: „Разпни“.

1967 г. 247. (М. А. Й.). Щастieto е в това, че всеки ден при всякакви условия на външното обкръжение може да се приложи нещо от Учението. Именно прилагането дава радост и удовлетворение, тъй като сърцето усеща колко е ценно това и колко е нужно за човека. Съкровището на Камъка расте при прилагането в живота на Указите на Владиката. То се нарича Съкровище защото е неотнимаемо и остава достояние на духа във всички обвивки и във всички Светове. Чашата, изпълнена с кристали от отложена психическа енергия, които и представляват Камъка, е една за всички животи. Ето защо е така важно с какво ще се изпълни тя.

Възможности се дават всеки ден. Да не ги изпускаме. В Тънкия Свят Съкровището може да се преумножи само при условие, че има към какво да се приложи. Не е излишно да си припомним думите: „А от нямащия се отнема и това, което има“. Даже и най-малкото прилагане е безусловно полезно, тъй като от малкото семе израства огромно дърво, и дори към малкото може вече да се приложи.

1967 г. 248. (Гуру). Радостта от прилагането на Учението в живота дава крила на духа. А на крилата може да се лети. Полети в мислите, полети в духа - какви възможности се откриват пред човека! Но всички търсят някакви обходни пътища, изпускайки от внимание, че това е самоизмама. Няма друг път към Светлината, освен пътят на изпълнение на Указите. Опитват се да подменят това изискване със сурогати на преданост, любов, почитане и много други, но предаността без изпълнение на Заветите на Учителя прилича на безплоден цвят и не Му е нужна. Също и любовта, ако тя е истинска, се проявява в делата, в поведението и в целия облик на ученика, а не само в думите. Качествата на думи са много прискърбни. Кого искат да измамят тези приказливци? Владиката? По-рано в храмовете са носели дарове. Най-добрият дар за Учителя на Светлината ще бъде принасянето на тези качества на духа, които се утвърждават с прилагане на Учението в живота.

1967 г. 249. (4 май). Наричаме плътния свят свят на причините, а Тънкия - Свят на следствията. Всичко, което е заработено, придобито и утвърдено от духа в плътния свят представлява психически зърна, които ще дадат своите кълнове и ще продължат да се развиват в Надземния Свят след освобождаване от физическото тяло. Психическата енергия, която не е изразходена, а натрупана и преумножена от човека на Земята дава широки възможности да се ползвате от нея в Надземното. Разбира се, при това се имат предвид психо-духовните придобивки и натрупвания, тъй като материално-земните се оставят от човека на Земята. Умрелите в духа, но не умрели в тялото и продължаващи да живеят на Земята, тоест така наречените живи мъртъвци са хора, разпилели своя запас от Агни, празни обвивки. Тяхното пребиваване в Тънкия Свят е особено печално, тъй като лишени от психическа енергия те не могат не само да летят, но даже понякога и да се движат. Много истукани се тълпят в съответстващите слоеве на Извънплътния Свят. Всичко, което е утвърдено и прието от човека на Земята, получава там по-нататъшно развитие и завършване до пълното изразходване на вложената в даденото явление психическа енергия. Доброто се развива по направлението, заложено в него, лошото расте и се развива по своему. Всичко се обостря и усилва, не задържано повече от инертността на плътната материя. И често злото и тъмно същество се обезобразява там до невероятна степен, тъй като вътрешното безобразие се изразява напълно и безпрепятствено във външния облик на своя носител. Даже тук, на Земята, радостта, мъката, добротата или злобата обикновено изкривяват чертите на лицето, неговото изражение, преобразявайки плътните тъкани и мускули. А какво се случва там, където мислите и чувствата, благодарение пластичността на материята, незабавно се изразяват в съответстващи форми. Затова характерът и запасът от психически зърна, събрани от човека през живота на Земята, обуславят проявите и характера на неговата психическа активност в Надземния Свят. Причината и следствието са свързани с пряка верига и зърната на Светлината дават светли следствия, светли кълнове. И можете да си представите какво ще дадат семената на

злото. На всеки посев съответства своя жътва. И от тръна не берат грозде. Формулата „каквото посееш, това и ще пожънеш“ е особено радостна и вдъхновяваща, тъй като гарантира на човека неизменността на добрите следствия и находки на всеки пламенен и благ стремеж. Невъзможно е да се измами законът. Външните маски се свалят и всеки показва своя истински лик. Персонификацията не прави персонификатора по-добър, отколкото той е, но даже и за това е нужно нещо да се знае. Стремежът към знание, пробуден на Земята, получава удовлетворение, тъй като там можете да се учите и да се издигате. Ограничения съществуват в земния свят, в Надземния Свят водят устремът и мисълта. Там всичко се движи от мисълта. Но човешките мисли са твърде различни, така че и движенията могат да бъдат най-неочаквани. Стремежът към Йерархията и Учителите на Светлината възнасят устремения духом. Стремежът към звездите приближава към Далечните Светове. Не всички земни зърна получават обилна жътва. Но всичко трябва да бъде започнато и зародено в света на причинността, тоест на Земята. Късно е да се мисли за това в Надземния Свят или преди самата кончина. Трябва да се подготвите отрано. Говорейки по същество, целият живот е именно подготовка за Надземното пребиваване и представлява такава напълно независимо знае ли човек за това или не, вярва ли или не. Затова не трябва да се отчайвате, ако най-искрените стремежи не дават следствия в плътното обкръжение - в Тънкия Свят те ще получат своето удовлетворение според силата на енергиите, заложили в тях. Можете да се порадвате на всяка мисъл, възвишаваща духа, на всяко чувство и на всяко действие за благо. Психическата енергия, събрана в земното съществуване, ще бъде безценно съкровище и в Надземния Свят, даващ възможност широко да се ползвате от нейните блага. Може дълбоко и сериозно да се помисли какво събира и преумножава нейния запас и какво го изразходва безвъзвратно. Струва ли си да се допускат действия, разхищаващи Съкровището? И не е ли престъпление пред своя дух разхищението на Агни?

1967 г. 250. (5 май). И плътният, и Тънкият Свят - и двата са материални и явно видими за техните обитатели, но тази видимост и тази материалност са различни. Главното различие се състои в подвижността и пластичността на тънките форми, на тяхната своеобразна прозрачност и особеността, позволяваща да се вижда предмета от всички страни, отвътре и отвън. Законите на обикновената перспектива се изменят и придобиват специфични свойства, даващи възможност мигновено да се приближават далечни предмети или да се приближават към тях, прилагайки мощта на мисълта. И там няма разстояния в обичайното им земно разбиране. Но има неизмеримо пространство, което също се налага да се преодолява, но вече не по земните пътища или способности. Далечното и близкото се определят не от броя километри, а от мисълта и устрема. Недостижимо е това, до което е невъзможно да се докоснеш с мисъл и да го осъзнаеш. Да мислиш за нещо и да се стремиш пламенно към нещо - значи да го имаш около себе си. Посоката и близостта се определят от устрема. Устремът е двигателят на духа в Тънкия Свят. Всички духовни или мислени движения на човека са дотолкова действени или актуални, доколкото в тях е заложена психическа енергия, образувана и натрупана във възпътеното състояние. Добре е всичко това да се осъзнае и усвои отрано, за да се влезе в Надземния Свят въоръжен със знания за неговите свойства и особености. Обикновените хора се объркват много и за тях е почти невъзможно да избегнат

шока на неочакваността, което в значителна степен парализира тяхната енергия. Привичният самоконтрол и сдържаност позволяват, без да се разпиляват силите, да се държат те във фокус, готови за действие. Тънкото състояние не е състояние на пасивност, там можеш да бъдеш много активен и да твориш благо. Там, както и на Земята, има много нуждаещи се от помощ и защита. Но за да помагаш и да защитаващ трябва да знаеш. Въоръжавам със знание, за да можете да влезете в Тънкия Свят не като объркано, смутено или боязливо същество, а като имащ власт. За война на духа няма страх в Надземното, няма очарование на астрала, няма изкушения и съблазни, които той да не може да победи. Той влиза в Тънкия Свят като в свое, принадлежащо му по право наследство, обединен здраво чрез сребърната нишка на сърцето с мощните енергии на Единния Фокус на Йерархията на Светлината.

1967 г. 251. (М. А. Й.). Понякога за сравнение е много полезно да се помисли за невежеството на тези, които влизат Надземния Свят без да са подготвени за него или бидейки отровени с отрицание. Ако Тънкият Свят е състояние според съзнанието, то какво могат да има или да осъзнава отрицателят на живота там, където всичко се твори от мисълта. Отричащият живота там няма нищо там, тъй като мисленото нищо създава и съответстващо на тази мисъл обкръжение. Мисълта е ярка реалност на Тънкия Свят, твореща в него за своя породител това, което тя създава. Отричащите възможността за живот там и здраво оформили тази мисъл на Земята там са мъртви, тъй като там царства мисълта, явяваща се творец и създаваща непосредственото обкръжение на човека. Според мисълта и животът може да се превърне в чудесна и приказна действителност или пък в мъртвешка оскъдност на въображаемото небитие. Отговорността на човека за мисълта му, отговорността пред самия себе си, пред своя дух е огромна. Отдавна е било Казано: „Според вашата вяра ще ви Бъде Дадено“. Превеждайки древното изречение на езика на съвременността, може да се каже: „Според степента на неговото признаване, приемане и осъзнаване на възможността за живот в Надземното след така наречената смърт, възможност, утвърдена от неговата собствена мисъл, човек придобива право на живот след смъртта“.

1967 г. 252. (Гуру). Ако Средоточието на всичко Съществуващо е Едно, то всяко висшестоящо звено на Йерархията при контакт с него обединява с цялата верига и включва в нея. Да не подценяваме значението на непосредственото звено. Мнозина нарушават този Закон на Йерархията и много вредят на себе си. Връзката със своето звено води във всички Светове и се съхранява от живот в живот. Така също не се прекъсва и връзката със своите ученици, стоящи по-ниско на Стълбата на Йерархията, и тази връзка също преминава зад пределите на един живот. Незнаещите търсят различни наставници, но знаещият остава верен на един, безпогрешно признат от сърцето. Отхвърлилият звеното остава без връзка. Посягането към чужди ученици е знак за невежество. В Общината много строго и стриктно се съблюдава правилото, не допускащо никакви посегателства върху чужди ученици или вмешателство в Ръководството. Всеки Ръководител, независимо от стъпалото, на което стои, се явява поръчител за своите водени и застъпник за тях пред Висшите, при което водените се признават от Висшите докато съществува поръчителството. Отказът от поръчителстваните, ако е законен, прерязва нишката на връзката на последните с йерархическата верига и с Висшите.

1967 г. 253. (6 май). Почти всяко съприкосновение с хората размагнетизира. Рядко се срещат даващи съзнания или не поглъщащи чуждата енергия, или позволяващи свободен светлоносен взаимодействие. Затова се налага да бъдете много предпазливи, за да не допускате безполезна загуба на Агни. Хората охотно и несъзнателно се привличат към магнита на горящото сърце, тъй като чувстват, че тук могат да се възползват. Когато приближилото се съзнание е готово да възприема, тогава не може да не се сподели знанието. Но често искат да получат не знание, а просто да вземат от чуждия запас психическа енергия, за да изразходват полученото за незначителни неща, че дори и за нещо осъдително. Не са редки случаите, когато даже учениците, получили заряд сила от Учителя, го прахосват за дела не съвместими с Учението на Светлината. Учението говори за мъдро даване. За това, да не се хвърля бисерът е Казано достатъчно ясно - това условие също трябва да се има предвид. Само неопитността се стреми да изтръска всичко до края. И защо да се изразходват силите безцелно, ако може с полза да се премълчи. За мълчаливото въздействие, за действието с мълчание в Учението е казано малко, но това не намалява мощното влияние на съсредоточеното, събрано мълчание върху психиката на обкръжаващите. Съзнателно мълчание означава концентрация и акумулиране на психическа енергия. Много характерно е да се отбележи колко остро и бързо реагират хората на подобно мълчаливо, сдържано въздействие. Много интересно е да се наблюдава при това протичащия невидим за окото тънък обмен на излъчвания. Мощта на мълчанието е възможна само при наличието на равновесие. Тогава въздействието е просто непреодолимо. То е допустимо не за подтискане на чуждата свободна воля, а като защита от противните враждебни явления или тогава, когато се налага да се окаже помощ на нуждаещ се човек. Мълчанието и отсъствието на външна активност не е бездействие. Действието трябва да се разбира широко. Мълчанието включва в себе си и привеждане към мълчание на собствения астрал, когато той с нищо и никак не проявява себе си нито външно, нито вътрешно. Това всъщност е най-трудното, тъй като тази своенравна обвивка не желае да се подчини на заповедта на волята и се стреми да реагира на всичко и да преживява всичко, и да изразходва енергията за дреболии върху неща, не заслужаващи внимание. Колко често суетливите дреболии на ежедневието затъмняват това, което за човека трябва да бъде над всичко. И даже разбирането на това не укротява упоритата и непокорна астрална обвивка. Нужни са по-сурови мерки и здрава юзда на всички чувства. За тях е свършено ненужно да се проявяват с тази сила, както би се искало на астрала, който силно се нуждае от обуздаване. Него също може да лекувате със студ. Да лекуваш самия себе си със студ е особено трудно. Но победата над астралната обвивка е велико достижение. Школата на живота дава много случаи и много възможности да се учите как да обуздавате тази немирна обвивка. Необузданият и неподчинен астрал може да се счита за враг номер едно. Без победа над астрала не може да се движите по-нататък, тъй като той може да изпълва всяко достижение за своите интереси и във вреда на възхода на духа. Запасът от психическа енергия при необуздан астрал може да стане бедствие за човека.

1967 г. 254. (М. А. Й.). Лъжливият вид и на тялото и на духа, които често проявява човек в някои условия на живот, е напълно недопустимо явление за ученика. Да бъдеш самия себе си не означава „да влачиш себе си“ със себе си

навсякъде. Това последното е особено печално, тъй като при необуздан астрал нито външното, нито вътрешното изражение на човека не съответства на неговата истинска същност. И тогава особено се препоръчва сдържаност, каквото и да струва, даже загуба на всички привидни преимущества и изгоди, заради които човек губи своя утвърден истински вид и достойнството на духа. Да се държите спокойно винаги, сдържано и без да губите достойнство ще бъде единствено допустимата норма на поведение с другите хора, каквито и неприятности, загуби, или възможности да не угодиш на някого да заплашват такъв маниер на държане с обкръжаващите, които и да са те: приятели или врагове, близки или далечни, силни на този свят или прости хора. Спокойствието, сдържаната сила и достойнството на духа ще останат с нас и след като тези хора си отидат от нашия живот, както са си отишли всички тези, с които сме се срещали по-рано, но загубата на указваните качества на духа, допусната заради каквото и да било, ще ни остави опустошени и загубили равновесие, нищожества, окрали сами себе си заради мимолетно угаждане на прищевките на своя астрал.

1967 г. 255. (Гуру). Науката за овладяване на себе си е една от най-трудните. Може да прочетеш много книги и все пак да не помръднеш от мястото си, тъй като тя се усвоява само практически. Сам си изпитател, сам си и треньор. Далеч не всеки може да бъде свой собствен учител. Сам си наставник, сам си и проверяващ, и оценител. И е толкова важно да се зложат зърната на желаните начинания и желаните достижения. И ако нещо не се удава да се осъществи тук, на Земята, вследствие на човешките противодействия, равнодушие или неразбиране, или на всякакви други условия, ще помним, че може да се достигне там, в Света на следствията, когато човек жъне обилно от всички посяти на Земята зърна. Затова няма да се уморим в делата и няма да се спрем пред неуспехите. Всичко е достижимо, стига само да не угасне огънят на устрема.

1967 г. 256. (7 май). Умението да се разпознава зависи от сърцето. Мнозина отделят достатъчно време за физически упражнения, утринни гимнастики и различни видове спорт, но не много мислят за упражняване на сърцето. А, между другото, сърцето изисква да му се отделя не чак толкова много внимание, за да започнеш да слушаш неговия глас. То често подава своя глас, предупреждавайки, но кой ли обръща внимание на този беззвучен глас. Но сърцето също изисква внимание, тогава неговият глас започва да звучи все по-често и по-често. Именно първото предупреждение е особено важно, и особено при нови срещи. Сърцето живее свой живот и този живот обхваща по-дълбоки слоеве, отколкото мозъка. Мозъкът и неговите пет чувства действат в своята сфера, сърцето - в своята. Пренасяйки съзнанието в сърцето и неговите усещания се докосваме до областите, недостъпни за мозъка. Не трябва да се прави грешка като се противопоставя сърцето на мозъка. Нима те не могат да действат в пълно съгласие, допълвайки се едно друго и по този начин разширявайки съзнанието. Сърцето подава вест на много голямо разстояние. Енергията на сърцето е огънят. С нея може да се действа невидимо, без да се съпровожда процеса с нищо външно. И е нужно мозъкът да не пречи. Мисълта наситена със сърдечна енергия няма да произведе желаното действие нито наблизо, нито на разстояние, ако съзнанието я удържа около себе си и мозъкът продължава да вибрира на нея. Стрелата не може да полети, ако задържа тетивата. Трябва да ѝ се даде свобода на полета, както и на мисълта.

1967 г. 257. (8 май). Властта на настоящето над съзнанието е огромна. В плътния свят властва очевидността на плътния свят, в Тънкия – на тънкия. Човек живее с това, което вижда и усеща. Тези усещания се усилват още от властта на момента и неговите преживявания, затъмняващи понякога действителността и на настоящето, и на бъдещето. От една страна кармата заставя да се живее с това, което тя има, за да се научите именно на това, което трябва да се разбере и усвои, от друга - духът може да се откъсва от въвлечането на обвивките в потока от временни явления, за да осъзнае своя живот в Безпределността, тъй като духът е вечен, а течащият наблизил филм от тънки или плътни явления не може да засегне Мълчаливия Свидетел вътре, който не е от този Свят и не е от Тънкия Свят, а от по-високо. Той, Безмълвният, Живее в царството на Мълчанието. И единствено само Гледа, без да се въвлече в потока. Той не е от този свят и Той не е от това, което е временно и преходно във всички Светове. Потапяйки се в дълбините на Мълчанието, в Неговото царство, духът на човека се докосва до Вечността, тъй като Мълчаливо Гледащият е от Вечността, от Вечния Пламък на Живота.

1967 г. 258. (М. А. Й.). Знаем, че очевидността не струва да изпълваме с нея мислите си, включително до изключване на всичко останало и все пак продължаваме да живеем с нея. Принципът на златната среда показва възможността за равновесие между вечното и временното. Живеейки в този свят и изпълнявайки неговите изисквания и задължения, тоест своя дълг пред хората и пред себе си, и пред своето тяло, не забравяме за какво е нужно това разбирайки, че смисълът на земния и на надземния живот е в натрупванията в Чашата - за пълен и съзнателен живот в Безпределността. Когато държим тази цел постоянно, винаги пред очите си, очевидността на преходното губи своята власт над съзнанието.

1967 г. 259. (Гуру). Когато се намирате под Лъча, Учителят Внася Своите корекции във всичко, ставащо с вас, за да може свободната воля да установи правилно отношение към всичко. Важно е не самото случващото се, а отношението към него. Човекът е мярка на нещата и е много нужно тази мярка да бъде правилна. Само прилагайки към всичко мярката на Безпределността, могат да се избегнат обичайните грешки и заблуди.

1967 г. 260. (10 май). Ето, отмина още един ден. Какво донесе той? Какъв опит? Той донесе опитно разбиране, тоест разбиране, основано на опита, за това, че даже добре разположените хора и хората, които не са враждебни изобщо, размагнетизират много силно и особено ако съзнанията се различават по своите интереси и стремежи. Затова трябва много грижливо да се подбират хора за общуване с тях. Деловите отношения действат не така убийствено, тъй като вниманието се съсредоточава върху работата. Сдържаността, наблюдаването на себе си и бдителността могат до известна степен да помогнат. И е по-добре в този случай повече да се мълчи.

1967 г. 261. (М. А. Й.). Когато се разбира, че за всяка дума отговаря произнесеният я, е по-лесно да се контролира речта и по-лесно да не се говори нищо над това, което е необходимо. Несдържаното говорене е твърде разпространена болест. Всеки ученик трябва да премине дисциплината на сдържаност на речта. Понякога можете да си поставяте задача за деня да не произнасяте нито една излишна дума, а вечерта да проверите успешността на нейното изпълнение. Упражнявайки се преуспяваме в постигането на поставената цел.

1967 г. 262. (Гуру). Символът на кораба, неотклонно вървящ към целта през мрак и бури и преодоляващ противодействието на стихии, е много реален и много жизнен. Трудно е даже да си представите колко условия вън и вътре е необходимо да се усвоят и победят. Вярно е казал философът, че „животът е това, което преодолява себе си“. И не съдят само победителите. Ще се учим да преодоляваме живота, преминавайки победно през него.

1967 г. 263. (11 май). Съзнанието се намира в постоянно движение, което никога не спира. Това движение върви или нагоре, или надолу. Във всеки момент човек може да си даде сметка в какво направление се извършва това движение, както и да го одобри или да го осъди, да приеме или да измени направлението, с една дума да вземе контрола над това движение в свои ръце. При болшинството от хората този процес върви на самотек. Никой не иска да се занимава с този въпрос сериозно. Не би навредило с нищо да се помисли къде ще заведе низходящото движение за няколко животи или даже за един живот, ако е достатъчно бързо. Всеки полет заплашва с падение, ако не се удържите, всяко достижение има обратна страна, тоест може да стане благословия или проклятие. Дори характерът на психическата енергия зависи от това дали тя е насочена към добро или към зло. Малко е да достигнете, трябва още и да се удържите на достигнатата височина. Видяхте достатъчно много хора в началото запалили огньовете на устрема, но после превърнали всички достижения в пепел. Колкото по-висок е подемят, толкова по-голяма е опасността от падане. Но хората летят като едnodневки към огъня, не отчитайки опасността от приближаванто към пламъка. И много падат с обгорени крила.

1967 г. 264. (12 май). Нивото на разбиране се отразява в същността на поведението. Друго мерило не съществува. Когато разбирането не се съпровожда със съответни действия, то няма да служи на еволюцията на духа. Когато човек изявява чрез себе си Истината, на което са способни само много Високите Духове, тогава разбирането и поведението съставляват едно неразривно хармонично цяло, представлявайки висша съгласуваност. Мнозина се опитват да застанат в защита на Истината, но не изявявайки я със себе си стават нетърпими фанатици и сляпо вярващи. Истината се утвърждава с ръката и крака човешки, тоест с действията, мислите и чувствата всеки ден. Временните полети не дават продължителни последствия. Да се удържиш на достигнатото стъпало е по-трудно, отколкото да го достигнеш. Вътрешната същност се формира в продължение на векове и нейните свойства и особености са пуснали дълбоки корени. Мигновеното озарение не е нищо друго, освен преминаване на количеството, тоест на натрупаното опитно знание в качество, преобразяващо човека със силата на събраното по-рано духовно богатство. Такива озарения са сравнително редки. Но пътят към натрупването за никого не е затворен. Когато думите и делата се намират в пълно съответствие, пътят се ускорява.

1967 г. 265. (М. А. Й.). Прекъснатите нишки се носят в пространството, прекъснатата йерархична нишка е трагедия за духа. Тъй като преминавайки в Тънкия Свят той няма възможност да се залови за Стълбата на Йерархията. Остава да се вкопчва за хората, които, не бидейки сами свързани с Йерархията, са като котета в море. Затова откъсването от непосредственото звено е много трагично. Целият драматизъм на откъсването не се осъзнава веднага. Разбирането идва когато

непоправимото вече е извършено. Отказът от Учението и от Учителя хвърля отказалия се в обятията на тъмнината. И няма от кого да се търси нито защита, нито утешение.

1967 г. 266. (Гуру). Следването на Учението и на Учителя е доброволно. Докато сте с Нас се грижим Ние. Докато сте с вас - вие. Но при откъсване и отказ грижите се прекратяват автоматично и отказалият се се предоставя на своята собствена карма. Няма да тъгуваме за отпадналите. Някои от тях, откъснали се, може би някога ще се доближи отново, но вече чрез друго звено, установявайки с него връзката, която ще изисква достатъчно много време, за да стане действителна. Лесно е да се откъснеш, но да установиш всичко отново ще изисква много животи.

1967 г. 267. (13 май). Най-обикновеното семе, попадайки в съответни условия започва да прораства, тоест да проявява своята активност. Израствайки в огромно дърво то разширява своята дейност, привличайки от Земята и от пространството нужните му елементи; за да построи ствол, кора, листа и да даде плодове се изисква най-тънко познаване на химията, архитектурата, механиката и още много, до което науката все още не е достигнала. Изискват се висока степен на разумност и умения за приспособяване към многообразните условия. Индивидуалността на дадения център на живота се проявява в особеностите на неговата форма. Кората на дъба, ябълката и брезата рязко се отличават една от друга както структурно, така и по състава на влизащите в нея химически съединения. Умът и знанията, нужни за това изграждане, многократно превъзхождат човешките знания. На човека за да знае му е необходимо много да се учи. На дъба или ябълката това не е нужно, знанието е скрито в зърното. Строежът на тялото на малката буболечка разкрива, че в нея са приложени законите на механиката, химията и архитектурата, до които още не са достигнали хората. Малкото бръмбарче падайки от тавана на пода продължава да пълзи сякаш нищо не се е случило, без да повреди тялото си. При това височината на падането превишава хиляди пъти височината на тялото му, докато в същото време човек се разбива падайки даже от втория етаж. Велика разумност и знание и творческа способност се проявяват от природата на всяка крачка. Най-високо изражение на това творчество е човекът. Но аналогията с всеки център на проявен живот е пълна. Човекът е също център на активност и притегляне от Земята и от пространството на нужните му елементи за проявяване на това, което се съдържа в него, за да събере елементи за ново творчество и да ги кристализира в обвивката на зърното на духа за нова проява. Дървото ще поживее и ще умре, давайки живот на нови дървета. Човекът ще поживее и ще умре, давайки живот на нова личност, развиваща се от зърното на духа във всяко ново въплъщение. В потомството животът на формата продължава, а във всяко ново раждане при всяко ново въплъщение - животът на зърното на духа, даващ нова личност, нова клонка върху дървото на Безсмъртната Индивидуалност. Човекът може да се разглежда именно като център на активност на енергията. Всеки се проявява по своему, индивидуално. Именно в човека индивидуализацията на същността достига своето висше изражение. Висшата цел на човека е да познае самия себе си. Колко тайни са затворени в него. Обикновеното съзнание не осъзнава и малък дял от тази мъдрост и висше знание, които са изразени в структурата дори на най-малката клетка на неговия организъм. Тъй като клетките са материални, а до разкриването на строежа на материята и

тайните на атома хората още не са достигнали, макар и да се ползват вече от атомната енергия. Може да се каже: търсете разгадката на всичко, на всички тайни на природата в човека. В него се съдържа всичко.

1967 г. 268. (М. А. Й.). Мъдростта започва с разбиране на думите на философа, който е казал: „Аз знам, че нищо не знам,,. Да се приема несъвършената представа за самия себе си и за обкръжаващия свят за истинско знание ще бъде огромно заблуждение. Нито едно твърдение на науката не е абсолютно. Трябва да се приеме относителността на цялото познание на човечеството преди да се приближи то до областта на Съкровеното Знание. Тъй като до неотдавна Земята е била център на Вселената и е стояла върху три кита. В някои области на науката не са отишли далеч от младенческата представа за нещата. Хората се гордеят със своите знания и в същото време показват чудовищно невежество, хищно унищожавайки зелената покривка на планетата и обричайки я с това на болести и смърт. Те тровят нейната атмосфера с отровни газове, те препълват пространството с енергии, макар че всичко си има предел; те насищат нейната аура с мрака на отровното мислене, те с всички сили се стремят да изведат Земята от равновесие и да предизвикат взрив забравяйки, че обратният удар на стихии е невъзможно да се избегне. Много се върши за разрушение. Особено опасни са ядрените взривове, мощно нарушаващи равновесието на планетния организъм. Много недопустимо се върши сега на Земята. В упоението на невежеството никой не иска да мисли предполагайки, че всичко ще се размине някак от само себе си. Има още време да се помисли и да се вразумят. Наистина, малко такова остана, но все още има...

1967 г. 269. (14 май). Разумността на природата е автоматична. Овощната или зеленчуковата градина, обрасли с бурени и магарешки тръни служат като пример за това, че се изисква съзнателна намеса в слепите процес и на растителния живот. Тази намеса на висшите съзнания е нужна и в течението на Еволюцията на формите на живот, проявени на Земята. Предоставени сами на себе си те се израждат и приемат нежелателни отклонения. На стража на Еволюцията на Битието стои Йерархията на Светлината. Тя набелязва по какви канали трябва да се развива човечеството и всички останали видове животински и растителен живот. В миналото се е налагало да се унищожават много форми именно благодарение на това, че те не са могли да се развиват самостоятелно в необходимото направление. При наличието на противопоставяне във всичко на еволюцията се противопоставя инволюцията. Слизането надолу е по-лесно от изкачването нагоре. Съзнанието по-лесно се спуска, отколкото се издига по стълбата на живота. Изисква се напъгане на всички сили на Служителите на Светлината, за да се запази постъпателното движение на човечеството. Схемата на развитие на човека е набелязана от Силите на Светлината. Той трябва да бъде удържан в това направление. Доколко хората се противят на начертанията на Космическата Воля може да се съди по това колко упорито и настойчиво се устремява човечеството надолу, изкривявайки всичко, което му се Дава от Йерархията на Светлината и нарушавайки законите за правилното обществено развитие. Всяко ново откритие, полезно за хората, се обръща за зло и за разрушение, всяко добро начинание се обръща от обратната страна. На пръв поглед автомобилът е добро изобретение, но населението на градовете се отравя от парите на бензина и опасността за здравето нараства. На пръв поглед заводите и фабриките трябва да служат на човека, но вредоносните

отпадъци отравят огромни реки и водоеми. И химията е добра и нужна част от науката, но неразумното ѝ приложение смъртоносно се отразява на живите организми. Мерките за защита се оказват неефективни. Ерозията на почвите е резултат от варварското отношение към защитната растителна покривка на Земята. Планетата е заплашена от израждане. Ежедневно за вестникарска хартия се унищожават хищнически огромно количество дървета. Ролята на горите за живота на планетата днес е известна на всички, но малцина са тези, които се изправят в тяхна защита и опазване. Човешката неразумност е поразителна и тя няма предел. Ние Предупреждаваме хората и Призоваваме да се вразумят, докато още не е късно.

1967 г. 270. (Гуру). Сергей, независимо от това, че се е Намирал в уединение, далеч от градовете, е Въртял около Себе Си съзнанието на целия народ. Уединението и външната изолираност съвсем не означават отсъствие на дейност, а по-скоро обратно, ако съзнанието позволява. Съзнанието е конвейер на творчески мисли. Ако той действа активно, творимото благо не може да бъде измерено с никакви инструменти. То се разбира само във времето. Отшелниците-йоги вършат велико дело, неизвестно на хората. Те действат с мисъл. Ще считаме умението да се действа с мисъл за най-високо.

1967 г. 271. (15 май). Когато Казах, че „С щит проказата няма да се скрие“ Имах предвид това обстоятелство, че без собствено, лично решение да се освободиш от боклука никаква помощ отстрани няма да даде желаните следствия. Но когато решението е твърдо и са взети мерки, тогава може да се помогне. Често се случва да съжаляват за вековния боклук и често не им се иска да се разделят с вкоренилите се привычки на мисленето, и често се изпуска от погледа, че да се върви по-нататък с негоден товар вече е невъзможно. Бихте могли да се придвижвате много по-бързо, но багажът пречи. Изисква се твърдо, непреклонно решение не само да се спре мисълта, но и да се изтръгне от корен съблазняващата същност на това, от което подлежи да се освободите. Колко яростно протестира организмът срещу първата цигара или първото опиянение, но привычката прави и тютюна, и бирата привлекателни. И точно така е във всичко. Самата същност на тази привлекателност е лъжлива, тъй като се основава на илюзията и самоизмамата. Привичката да се пуши лесно може да се изтръгне от корена. Точно така с корена може да се изкубне всяка привычка. Най-трудно е с мислите, разбира се. Те не се поддават така лесно на контрол. Но ако започнеш да мислиш за необходимостта от дадената операция и да нарастваш тази мисъл, усилвайки я преди лягане за сън, резултатите няма да забавят да се проявят.

1967 г. 272. (М. А. Й.). Бихте могли да се приближите много повече, ако не беше боклукът пред прага! От една страна почитане и любов, от друга - нежелание да се откажете от това, което пречи на сближаването. Колко струва любовта, която е неспособна на жертвеност? Но ако тя е налице и е силна, то именно със силата на тази любов можем да се освободим от всичко, което пречи да застанем още по-близо до този, когото обичаме. Само думите няма да помогнат, любовта трябва да се проявява в дела. Да се насочи тази сила в нужното направление и да се използва за благо ще бъде правилното решение. Чувствата, не изразяващи се в действие и не потвърдени с дела няма да бъдат убедителни и заслужаващи доверие. Разберете думите: „Умей да обичаш, ако възхождаш“.

1967 г. 273. (Гуру). Трудно е даже да си представите колко мислеобрази са създадени и натрупани в течение на този живот, влачещи съзнанието надолу, мислеобрази, които живеят и пулсират наоколо, въздействайки на чувствата и емоциите, мислеобрази, които запазват своите жизненост и привлекателност и обкръжават човека с плътна стена, закриваща изходите. Тази стена трябва да се разруши, мислеобразите трябва да се лишат от сила. Техният породител им дава сила, той също е длъжен и да ги лиши от сила. Всеки такъв мислен образ изисква съчетаване с него и изисква действия в съгласие с неговата същност. Не бидейки унищожен или неутрализиран сега, той ще предяви своята сметка след освобождението на неговия породител от тялото, сметка, нараснала във времето и подлежаща на изплащане. Именно върху своя създател мислеобразът, какъвто и да е, трябва да изчерпи енергията си до края. Това трябва да се знае, това трябва да се помни и да започнете да се освобождавате от тези натрупвания отрано. Не пропуснати пред лъча на съзнанието, не обезвредени и не лишени от сила те ще живеят и ще въздействат на своя породител дотогава, докато той не намери в себе си достатъчно решимост и твърдост да ги разруши и неутрализира.

1967 г. 274. (17 май). Единствената надежда и опора е Учителят. На нищо друго не можете да се опрете. Колко пъти се опитвахте и всеки път опората се оказваше нездрава и неустойчива. Но нали и Учителят невинаги Оказва исканата помощ? Да, невинаги. Но ако Учителят Прави това, значи през нещо трябва да се премине и нещо да се утвърди, и върху нещо да се умножат своите сили. Учителят Споделя до известна степен трудностите на ученика, но ученикът трябва сам да изживява кармата си, макар и Учителят да Забавя нейното течение и да Регулира нагнетяването. Освен това въплъщавайки се, бидейки още в Тънкия Свят, човек доброволно поема върху себе си изпълнението на основната задача на даденото въплъщение, която той е задължен да изпълни. И това донякъде усложнява течението на земния живот. Ако задачата не се изпълнява, животът губи своя смисъл и става ненужен за еволюцията на духа. Малцина осъзнават тази задача, макар и подсъзнателно духът да знае за нея и да усеща, ако нарушава нейното осъществяване. Във всяко въплъщение трябва да бъде научено нещо, нещо трябва да се усвои и да се придобие някакъв нов опит. Безцелни въплъщения няма, но такива ги правят хората, забравяйки или по-точно не желаейки да изпълнят това, заради което са дошли. Понякога такива нарушители на закона на живота е лесно да се определят по очите. Отричайки Тънкия Свят и своето предназначение на Земята, човек прави безсмислено своето съществуване в плътния свят. Само с признаването на двата Свята и тяхната неразривна връзка помежду им човек може да осмисли своето земно пребиваване.

1967 г. 275. (М. А. Й.). Винаги отговаряме на обръщението, но в съответствие със зова и вместимостта на съзнанието. Има много хора, които искат, нямайки никакво право на това. От опита на осемдесетте години на миналото столетие се вижда доколко такива изисквания са несъстоятелни. Желанието да се проникне в тайните на Съкровеното Знание само по себе си е напълно недостатъчно, за да бъде получено то. Нужно е още много друго, а главно – с ярката устременост на своя живот, с поведението, мислите, чувствата да се запечата не на думи, а на дело в приложение това, на което учи Учението на Живота. Как им се иска да получат без да са положили нито труд, нито усилия поне

малко да преобразят себе си. Но дори радиоприемникът трябва да се настройва на необходимата вълна, за да възприема желаното. Приемникът на човешкия апарат също трябва да се настройва всекидневно. Това е твърде сложна работа и всичко има значение: и храната, и пиетието, и въздухът, и мислите, и чувствата. Всичко се съгласува хармонично в съзнанието. Да се хармонизира съзнанието в обкръжаващите условия е необичайно трудно. Но да се прояви съгласуваност на своя микрокосмос в тези условия ще бъде победа на духа.

1967 г. 276. (18 май). Едни събития, случили се преди много години, не вълнуват и са почти забравени. Други не само не са забравени, но продължават да вълнуват и да се преживяват отново и в нови комбинации на въображението, ако вниманието се съсредоточи върху тях. Именно тези последните след прехода в Тънкия Свят ще бъдат и основния мотив, върху който творческото въображение, не свързано с ограниченията на тялото и инертността на плътната материя, ще разиграва своите несвършващи симфонии. Ако основните мелодии или мотиви са добри и са от Светлината, благо на техния изпълнител, но ако са от тъмнината е трудно даже да си представите всички извивки и криволичения, и възможности на разюзданото въображение, създаващо ярки, видими фантоми от пластична и привеждана в движение от мисълта астрална материя. Всичко помислено някога от човека на Земята и отлято в мислени форми има своето съществуване в астралния свят, плюс всичко, което се създава от творческото въображение на неговите обитатели. Може да се разбере колко широк е диапазонът на това творчество и колко са различни хората, вземащи участие в него. Обединяването на продуктите на това творчество по съответствие и сродство усилва съзвучните им сфери, създавайки слоеве на пространството различаващи се един от друг по светлосянката - от висшите сияйни сфери, до страшните бездни на мрака, обитателите на които също творят, но ужасни и безобразни форми със своето насочено към тъмнината въображение. Ужасите на низшите слоеве превъзхождат земните и са ужасно заразни със своя отравящ магнетизъм. Със силата на това магнитно притегляне съзвучните на тези слоеве духове се вълечат във вихрите и водовъртежите на злото и вървят безвъзвратно надолу. Това са съзнанията, обречени на разложение и смърт. Междинните сфери, от които все още могат да се издигнат, удържат около себе си много борещи се и опитващи се да се отскубнат от този ад на ужасните мислени образи. Но борбата там е трудна именно благодарение на яркостта и пълнотата на картините, създавани от въображението и освобождаването от тях не е лесно. По-добре е то да се започне на Земята, очиствайки мислите и не давайки храна на въображението, и заменяйки всяка мисъл от тъмнината с мисъл от светлината. За очистеното въображение не са страшни съблазните и прелестите на Тънкия Свят, то ще съзвучи само с това, което е от Светлината и тъмнината не е страшна за него. Но трябва още на Земята да се завърши очистването. Там е вече късно. Духът, освободил се на Земята от властта на изкушенията, там ще бъде свободен. Но горко на робите на своите нечисти мисли.

1967 г. 277. (М. А. Й.). Всяка проява на негодни мисли нека да бъде сигнал за борба с тях. Те трябва да бъдат победени сега, докато още не е късно. Трябва да се осъзнае цялата неотложност на решението на тази задача. Времето не чака.

1967 г. 278. (Гуру). Как да обучава, ако обучаващият сам не се е научил на това, на което той иска да научи другия. Как ще обучава да управляват това, което той сам не може да управлява. Учителството е оправдано само тогава, когато учителят сам се е научил на това, на което учи. Иначе поучението ще премине в осъждане от учещия. Има много такива самообявени учители. Учителят трябва да утвърждава лично в приложение всичко, на което се опитва да научи. Иначе не е учение, а потъпкване на Закона. Нека всеки обучаващ на Заветите на Истината да се попита има ли право да учи.

1967 г. 279. (19 май). Могат да попитат: защо е било донасяно не цялото Знание, а само частици от него. Отговорете: „Законът указва Знанието да се дава според размера на вместимостта на съзнанието, получаващо това Знание. Всеки Носител на Съкровено Знание неотклонно Следва повелите на този Закон. И даже съблюдавайки го, всички Те са Страдали тежко и са Платили за това, че са Носели на хората Светлина“.

1967 г. 280. (М. А. Й.). Огненият поток на живота на духа ще избие на повърхността на земната твърд и ще залее съзнанието. Отделни прориви ще се случват и по-рано, и по тях вече може да се съди какво ще бъде тогава, когато потокът излезе на свобода. Огненото съзнание се достига с труд, усилия и стремежи в продължение на много животи. Кристалите огън в Чашата се натрупват бавно, но когато тя се изпълни до края, съзнанието пламва с всички огньове на многовековните натрупвания. Всекидневният труд по събиране на Съкровището е толкова незабележим и така необичаен, че изглежда сякаш нищо не се случва. Но огненото цвете на духа расте незабележимо, за да може в един прекрасен момент да разцъфне и да засияе с всички огньове. Няма да пожалим нито едно усилие, отдадено за тази задача.

1967 г. 281. (Гуру). На чукация отварят. Това е закон. Постоянният устрем на духа се явява като постоянно обръщение в пространството, което, подчинявайки се на Закона, отговаря в съзвучие с напрегнатостта и постоянството на устрема. Духът на човека е магнит, а пространството – сферата, откъдето идва привличането на съответстващите на устрема елементи. Впрочем сенчестата страна на действието на този велик Закон се демонстрира далеч по-просто и често, и хората, поддавайки се на страха, възжеленията, раздразнението и другите тъмни чувства, съпровождани със съответстващи мисли, привличат към себе си от пространството тъмни рояци мисли, съзвучни на тези чувства.

1967 г. 282. (Гуру). Разбирате ли каква ценност представлява в Нашите очи непоколебимата и безусловна преданост? Сами виждате колко малко я проявяват тези, които са се докоснали до Учението. Колко често ги овладяват съмнения и Висшата Близост се колебае върху везните, и как са препълнени всички със своите преживявания, суета и грижи, но не с това, което е по-важно и е над всичко. Ние наричаме това просто суета. С прокарването на по-дълга линия в бъдещето можем да се издигнем над нея, тъй като суетата е кратковременна - в това е нейното най-уязвимо място. Вчера тя е звучала различно, утре ще се замени с нова и така безкрай, докато, издигнал се над нея, не ти се удаде да разбереш нейната празнота и ненужност. Размишленията за неизбежния преход в Тънкия Свят помагат да се намали ограничи триумфът на суетата.

1967 г. 283. (28 май). Това, с което живее и се храни съзнанието, може да бъде или от суетата и временността на текущия ден, или от непреходната мъдрост на вековете, тоест от Вечността. Между тези крайности има безкрайно разнообразие от духовна и умствена храна за човека, полезността на която се определя по светлосянката и преобладаването на елементи на непреходното. Има много писатели. Тези книги, които са от суетата и са изпълнени със звученето на текущото време се забравят бързо. Тези, които са докоснали висшите нужди на съзнанието и са се издигнали над шума и суетата на момента, надживяват векове и даже хилядолетия, без да губят своята ценност и интерес. Наричат ги велики. Същото е и в областта на религията. Дребните секти бързо се израждат и умират, великите религии живеят хилядолетия, видоизменяйки се във времето, покривайки се с по-късни тълкувания и наслоения, и губейки под тяхната тежест Светлината на основните положения на Първоучителя, вследствие на което също умирайки от изкривяването на първоначалните елементи на непреходното, заложили във всяка от тях. Затова всяка велика религия на съвременността се нуждае от очистване и ново провъзвествие на нейните основи, ако тя иска да има право на съществуване. Иначе тя е обречена на израждане и смърт. Кръстоносните походи и инквизицията свидетелстват ярко за това как може да бъде изопачена и извратена заповедта за любов към човека. Сега времето е такова, когато всяко светло и добро начинание се изкривява до неузнаваемост. Силите на тъмнината са буйно активни. Тяхната цел е да потопят Земята в мрак. Думите и речта служат за прикриване на тъмните уловки. И цели страни леят потоци кръв, унищожават градове и села, отравят горите и посежите, издигайки лозунги за свобода, помощ и спасение на хората неизвестно от какво. Лицемерието надминава всички граници на здравия смисъл, при което изпълнителите знаят, че носят на хората страдания, сълзи, разрушения и смърт. Те казват, че вярват в Бога, те цитират свещените книги и размахват Евангелието. Сатанинското кърваво лицемерие може да се сравни само с чудовищността на техните злодеяния. Такъв е обликът на заминаващия си стар свят, обречен от законите на общественото развитие на смърт и унищожение. Но на Новия Свят и на вашата Родина е отсъдена победата. Независимо от всичко тя ще бъде победна във всичко. Само че е нужно време, за да могат баците на стария свят да прекипят и да престанат да съществуват. Сега те се надигат над повърхността на световния котел, но дните им са преброени. Победата на Новия Свят - без насилие и войни - вече не е зад хоризонта.

1967 г. 284. (М. А. Й.). Когато е особено тъмно да помислим за Светлината. Нейното сияние не преминава във времето. Нейните искри и частици не изчезват в пространството. Натрупана там, където е сияла, тя продължава невидимо да свети на хората. Носителят на Светлина Отнася своята Светлина със Себе Си, но нейните кристали остават в местата, където Той е Живял, въздействайки на цялото обкръжение в голям радиус. Светлината е непоносима за тъмнината. Затова около нейните огнища има особено съгъстяване на противодействащата ѝ тъмнина. Точно така е и около великите и малките Носители на Светлина. Колкото по-ярка е звездата, толкова мракът е по-силен. Светлината откроява и подчертава дълбочината на тъмнината и показва нейните служители. Няма да се уплашим от проявата на ликовите - това е неизбежно следствие на запалените в сърцето огънове. Никой няма да премине равнодушно. Всеки ще

прояви своята същност и ще покаже от доброто ли е или от злото. Мъдрият се радва на това, че е проявител на тъмното или светлото начало във всичко, което го обкръжава.

1967 г. 285. (24 май). Хората са измислили много способности, за да удържат мисълта на висота и да не се вълличат твърде в потока на ежедневието. Най-добро ще бъде уединението и мълчаливостта. Но сега животът поставя лице в лице със своите проблеми и няма къде да се уедините. Затова се налага да се учите да съхранявате високото ниво на мисленето в обичайните условия на живот, без да се отдалечавате от него. Това е съпроводено с големи трудности. Помага всекидневният контакт с Учителя. Към това може да се добави непрекъснатото помнене за това, че някъде там, зад равнини, пустини и планини на Несменен Дозор Стоят Застъпниците на човечеството. Те не могат да напуснат своя пост или да изоставят Дозора. Нека поне подсъзнателно да не се прекъсва сърдечната мислена свързваща нишка. Не трябва да се откъсвате от водещата Звезда на Йерарха. Най-страшното, което може да се случи с човека, е скъсването на йерархичната нишка. Докато тя е цяла може безтрепетно да се гледа към бъдещето. Тогава няма опасност да се загубите в бурния поток на живота и да загубите основата под краката. Бледо става съществуването на човека, загубил разбиране на истинския смисъл на своето въплъщение на Земята. В своите дълбини духът знае тази цел. Но духът се потъпква, радостта угасва в очите и хаосът заплашва да нахлуе в съзнанието. Не е добре в света. Разновесието на всичко във всичко става световно бедствие. Тежко и трудно време за зрящите и тъмно - за слепите.

1967 г. 286. (М. А. Й.). Тоналността на пространствената нота се усеща със сърцето. Не игра на въображението, а усещане на действителността. Трябва повече да се прислушвате какво казва сърцето. Но сърцето е в забравата. А и кой, даже улавяйки неговия шепот, му вярва? Далеч по-просто е да се обясни всичко с настроеността, без да се мисли за причините, които са ги предизвикали. Тъй като винаги нещо настройва. Но кой ще поиска да отнесе причината на едни или други настроения към пространствените токове. А нали те проникват пространството и сърцето, и човешките съзнания. И ако малката мушица реагира на приближаването на студа или на топлото, или на дъжда, то няма човекът със своята високоразвита нервна система няма да бъде обект на въздействие на тънките енергии? Осъзнаването зависи от приемането или отричането на това, което се случва около човека. Човекът е явен приемник на космическите енергии.

1967 г. 287. (Гуру). Дълбочината и напрежението на планетните събития тежко се усеща от сърцето. Но какво да се прави? Трябва и това да се преживее, като се знае неизбежността на сроковете. Нагоре е още по-трудно. Учителят Среца със сърцето Си вълните на разбушувалите се стихии и с огъня на сърцето ги Привежда в равновесие. Тази титанична работа не е по силите на обикновените хора. Но знаещите могат да помогнат със своя неразделен и пряк устрем и непоколебимо единение с Учителя на Светлината.

1967 г. 288. (25 май). Задачата на човечеството на вашата планета е не само да се издигне само, но и да преобрази Земята. Колкото по-високо е стъпалото на културата, толкова повече са възможностите за видоизменение лика на Земята. Но, занимавайки се със строителство и подреждане на земната градина, хората се сблъскват с много трудности и с инертността на плътната материя. Пластичността

и подвижността на материята на Тънкия Свят, който също се изгражда и преобразява от човека, силно облекчава преобразяването на този чудесен свят и позволява бързо да се усъвършенстват неговите форми. Главна действаща сила там ще бъде мисълта. Наистина в днешно време хората са по-заети с това да го обезобразяват и изпълват низшите слоеве на пространството с образи на тъмнината и разрушението. Всяка чиста, светла, прекрасна мисъл внася в Тънкия Свят елементи на Красотата и преобразява тази сфера, в която действа, но мракът и разложението на злата мисъл затъмнява. Хората се трудят много над създаването на красотата и безобразието на Тънкия Свят, често даже не подозирайки това, не мислейки за това и даже отричайки съществуването на този велик Свят. Но творци са всички. Всяка мисъл е явление от Тънкия Свят, явно съществуваща в него. Този Свят е изпълнен с тези мислеобрази, невидими за физическото око. От неговите низши слоеве и до Висшите сияещи Сфери всичко е изпълнено с продукти на психическата дейност на човека. И ако един човек в течение на един земен живот пуска в пространството от конвейера на своето съзнание безкрайно количество мисли, тоест мислени образи, то колко ли ще са тези мислени образи на цялото човечество, сътворени през цялото време на съществуване на човечеството на Земята! Добре е, че много несъвършени мислени форми са лишени от трайност и с времето се разлагат. Но е трудно все пак да си представите с какво е изпълнен Тънкия Свят от долу до горе. Всеки ще намери за себе си място и сфера, в които се притегля магнитно по съответствие. Този, който върви красиво и твори с красота ще се окаже в прекрасна сфера. Този, който твори образи на злостата, тъмнината и безобразието ще се окаже в сфера, съзвучна на неговото творчество. Но задачата на човечеството е да преобрази Земята и Тънкия Свят в съответствие с принципите на Красотата и Светлината. Всеки може да започне да изпълнява тази задача индивидуално, внасяйки своя дял от прекрасното както в плътното, така и в невидимото строителство, тъй като и този, и другият свят се нуждаят от преустройство и преобразяване. Новата Земя и Новото Небе не са клерикални понятия, но изискване на Еволюцията. Всичко, което ѝ противодейства, бори се срещу нея и не ѝ се подчинява, в крайна сметка се помита от постъпателната вълна на Еволюцията. Затова Ние Свидетелстваме за обречеността на стария свят и победата на Новия. Настъпва епохата на велико преобразяване на двата Света. Да преклоним глави пред Повелите на Космическата Воля.

1967 г. 289. (М. А. Й.). И все пак трябва да се намерят сили в себе си да се следва желанието на духа. Духът иска Светлина, тялото и астралът искат да се заровят в мрачините на ежедневието. Но трябва да победи духът. Твърде кратки и преходни са проявите на текущия ден, за да бъдат предпочетени пред желанията на духа. Духът иска да издигне себе си и тялото, и астрала, и да очисти и двата от тежките и груби елементи на Земята. Властта на духа над астрала и тялото се проявява често и при обикновените хора. Много героизъм беше проявен от великия народ в борбата със силите на злото и разрушението, опитващи се да задържат Еволюцията и да разрушат нашата Родина. Героизмът е именно победа на духа над личното, и над немоцта на тялото, и над страха от смъртта. Великият народ ще прояви своята сила в строителството на Новия Свят и в окончателната победа над тези, които се стремят да го съкрушат, над враговете на човечеството, над злоните разрушители, над вървящите срещу Светлината и живота.

1967 г. 290. (Гуру). Дървото няма да расте ако корените му не са достатъчно дълбоки. А вие пускате корените на духа в Тънкия Свят. В плътния те ще бъдат на повърхността и бързо ще изсъхнат, но в Тънкия ще се задържат здраво, тъй като тънкото естество надживява плътното. Това и ще имаме предвид при прокарането на по-дълга линия. Тя може да бъде прокарана много надалеч и много нависоко, даже зад пределите на Тънкия Свят, в Огнения Свят, който вече е извън времето. Нека да укрепим корените на духа. Гледайте как се колебаят и люшкат не пусналите корени дълбоко. И как ще устоят, ако тези корени са на повърхността? Мъдростта на вековете говори за дълбините. Основите са заложени в тях. Проявете загриженост за това, да укрепите корените.

1967 г. 291. (26 май). Човекът може да бъде наречен космически сеизмограф, отбелязващ всичко случващо се в пространството и на планетата. Далеч не всички си дават сметка за своите усещания, но ако си даваха много би се проявило. Степента и тънкостта на чувствителността се различават също толкова широко, колкото човешките характери и устройството на техните физически апарати. Затворените центрове, разбира се, не позволяват да се усеща и възприема много. Но дори при мълчащи центрове сърцето реагира на големите събития и явления. Пространствените токове и пространственото неблагоприятно действие действат в една или друга степен на целия организъм. Оттук са доброто или лошото настроение, радостта или мъката, усещането за лекота или тежест. Влиянието на космическите пространствени токове върху хората е много силно. Енергиите на Далечните Светове достигат Земята и въздействат на всеки организъм в зависимост от неговата структура и особености. Астрофизиката и астрохимията на бъдещето ще направят науката за тези въздействия напълно реална и тя ще получи официално признание. Миналата, настоящата и бъдещата история на Земята и човечеството е начертана в Небето. Конфигурацията на небесните тела и съчетанията на техните лъчи, изпращани на Земята, създават условията, в които протича планетният живот. Тази зависимост е огромна. Тя не се отрича, ако става дума за енергиите на Слънцето или даже на Луната, но по-далеч от това съвременната наука се придвижва с голям труд. Отричането на действителността не я унищожава, а лишава отрицателите от знание за много лостове на живота. Настъпващата велика революция в областта на науката ще доведе до вратите на истинското Знание, което няма да отрича действителността.

1967 г. 292. (Гуру). Имащият какво да даде трябва да дава. Да дава - това е негово задължение и дълг пред хората и особено пред близките по дух. Въпросът е само в това, какво да се дава, как и колко. Мъдростта на даването не се решава лесно и просто. Още повече, че желаещите да вземат са твърде много. Много голяма предпазливост при даването се изисква при тези, които искат да получат и да получат колкото може повече, често нямайки право на това. В този случай съдия може да бъде само сърцето. Единствено само то ще се възпротиви на немъдрото раздаване и ще заяви своя мълчалив протест. В този случай сърцето трябва да се слуша и да не се насилват с ненужно раздаване. Претенцията още не означава право за получаване на исканото. Бъдете зорки и имайте сто очи. Поглъщащите на чужда енергия са много.

1967 г. 293. (27 май). При цялата си дълбочина и неизчерпаемост на мисълта Учението на Христос е изложено просто и мисълта е изразена кратко,

отчетливо и ясно. Заплетеното словосъчетание и сложността на речта не служат като признак за истинност на излаганите мисли. Именно простотата и яснотата на изложението свидетелстват за ясност на съзнанието, донасящо на хората нов аспект на Съкровенното Знание. Негови проблясъци или зрънца могат да се намерят разхвърлени по страниците на различни книги, но сложността и заплетеността на езика няма да бъдат признак на тези бисери. Ще ги съпътства простотата. Разбира се, новото изисква нови форми на изложение, но новостта не изисква неразбираема сложност и заплетеност на изразяването. Ние Изискваме от учениците отчетлива яснота на мислите и думите. По този признак и съдете. Много наслоено и неясно трябва да се отнася за сметка на преводачите, които трябва да имат много високо съзнание, за да бъде техният превод на нивото на разбиране на автора. И често не с незнанието на езика се обясняват грешките и объркаността на изразяването, а именно с различието в нивото на съзнанията. Затова Ние Поръчваме подобни работи само на много близките духове, за да не руши неразбирането стройността на изложението. Новостта на мислите може да се приветства, но да се съди безпогрешно е възможно само по първоизточника.

1967 г. 294. (Гуру). Добре е да се твори в самота ако духът изисква самота, но най-пълно може да се твори само при пълнота на единението с Нас. Единението е в духа. Установявайки го преди творческа работа ще преуспеете много по-бързо, отколкото по обичайния път. Самотата или външната изолираност способстват за дълбочината и пълнотата на Общуването с Нас. Вървете през живота с Нас, творете с Нас и на Нас посвещавайте плодовете на творчеството на своя труд. И тогава той ще бъде по-дълбоко осмислен и ще бъде озарен с огньовете на вашето сърце.

1967 г. 295. (28 май). Нахлуване на хаоса - така ще Наречем опасността, заплашваща планетата. Признакът на това бедствие се заключава в това, че то навсякъде се съпътства с разложение. Неуравновесеността на стихииите се изразява в нарушаване на хармонията на дотогава уравновесените енергии. Разстройство на климата, земетресения, наводнения, засушавания - какви още признаци са нужни! Най-страшното е разложението на съзнанието и падението на моралните основи. Отровата на разложението прониква навсякъде, във всички човешки начинания. Всичко добро и полезно се обръща със своята обратна, сенчеста страна. Бедствието се разпространява все по-широко и по-широко, прониквайки даже в редовете на тези, които на пръв поглед са длъжни да стоят в защита на Еволюцията. Трябва здраво да се сплотите около Знамето на Владиката, за да противостоите на яростта на вълните на хаоса. Планетата е в опасност.

1967 г. 296. (М. А. Й.). Ако хората нещо не разбират, нещо отричат и нещо не забелязват, то това съвсем не означава, че това „нещо“ не съществува. В тези случаи трябва да се доверявате на това, което казва сърцето. А сърцето тъгува и ако му е душно, то страда от пространствения задух. А неподредеността на живота наоколо е само отражение или отзвук на заболяването на цялата планета, тоест на планетната неуравновесеност. Може да се забележи нахлуване на хаоса в обичайното течение на живота на съзнанието, когато е трудно даже да се съсредоточите и да удържате мисълта върху нужния предмет. В тези моменти мисълта за Учителя може да окаже съществена помощ. Тъй като Светлината в своята структура е хармонична. Лъчът е хармоничен и носи в себе си елементи на

равновесието. Представянето на себе си в Лъча ще ограда от нахлуването на хаоса. Но трябва то да бъде постоянно. Знаете, че сърцето е винаги с вас, макар и често да не усещате неговото биене и някак забравяте за него. Но то съществува и подсъзнателната мисъл за присъствието на сърцето е неотделима от вашето съзнание. Точно така трябва да се устремявате и към Учителя, и съзнателно или несъзнателно, но винаги да се стремите да усещате Неговата Близост.

1967 г. 297. (М. А. Й.). Трябва най-после да се осъзнае, че Тънкият Свят е видим, усещан, осезаем и обоняем, че той съществува реално, че той е напълно материален, но че тази материалност е в известна степен различна от материалността на плътния свят. Той е може би още по-ярък и жизнен, отколкото земният свят, още по-изпълнен с цветисти форми и преживявания, но всичко това се проявява в условия твърде различни от плътните. За да го осъзнаваш трябва да бъдеш готов за него и да отхвърлиш всякакви отричания. Подготовката се осъществява чрез допускане на необичайното и при изостреност на вниманието към явленията от извънплътен характер и към своите собствени усещания и възприятия. С тънките прояви се налага да сблъскват на всяка крачка, само че не ги забелязват и пренебрежително ги отминават. А трябва да се забелязва всичко и особено усещанията на сърцето. То много усеща и знае, но, подтиснат от разсъдък, неговият глас не може да прозвучи. И ясновиждащият, и обикновеният човек, вземайки в ръце старинна вещ гледат едно и също, но виждат напълно различно. Единият - наслояванията на миналото и невидимите обкръжения, даже цели картини от живота, отишъл в забрава, другият - само външната форма. За този, който може да вижда и да чува зад пределите на плътната видимост, обикновените хора изглеждат слепи и глухи.

1967 г. 298. (Гуру). Даже художникът вижда многократно повече от еснафа и забелязва много. Изострянето на възприятията може да отиде много по-далеч. Човек има възможност да обостря и развива всяка своя способност. Много поразителни явления са наблюдавани във вековете, когато отделни хора са проявявали едни или други феноменални способности. Но това, което са постигнали някои, по принцип е постижимо за всички. Ако в един човек се обобщи и съедини всичко, което е достигнато от мнзина, ще получим прообраз на бъдещия човек или човека на бъдещето. Еволюцията постепенно води хората към този синтез на скритите способности на човека, които в бъдещите раси ще бъдат достигнати от болшинството. Бъдещето е пълно с неизчерпаеми възможности, развиването и постигането на които няма предел.

1967 г. 299. (30 май). Много е трудно да се уравни осъзнаването на Безпределността и устремеността към нея с обикновения начин на живот. В това уравниласяване сякаш се докосват двата полюса на битието на човека. Вечното и временното съществуват в пълна хармония. Царството не от този свят и земният свят се уравнисяват в съзнанията. Това и ще бъде тази съгласуваност, висшата степен на която проявява Архатът. Ученикът се стреми към нея. Животът поставя в такива условия, когато се налага да се изпълняват най-обикновени житейски дела и в същото време да се запази ясното и постоянно помнене и мислено съприкосновение с безпределните Сфери на Висшите Светове. В това се състои следването на завета „кесаревото - на кесаря“. Земното трябва да се отдаде на земното знаейки, че опитът в земното ще послужи за напредъка в Безпределността.

Краткият период на едно въплъщение сам по себе си не дава нищо, ако не се разглежда като звено във веригата на безбройните прояви на духа в света на формите за събиране в него на нужния материал и натрупвания, които му дават възможност за съзнателно пребиваване в Надземния Свят. Колкото повече натрупвания, толкова по-пълнен и ярък е животът след напускане на тялото. Именно изисква се да се разбере надземното значение на земния опит. Той не е нужен за Земята, а за по-нагоре. Когато духът е взел от Земята всичко, което тя е в състояние да му даде, той напуска Земята, за да продължи своя път по-нагоре, на по-висшите планети от Земята. В това е смисълът и значението на земния опит. Той е нужен също и за творчество през живота в Надземното, но в никакъв случай не сам по себе си. Но обикновените хора правят фатална грешка смятайки, че целта и смисълът на всичко извършвано от тях се заключава в самото творение на човешките ръце. Формулата „с ръката и крака човешки“ има предвид само това, че към Безпределността трябва да се върви по Земята, чрез земния опит, въплъщавайки се в земно тяло, но далечната цел върви далеч отвъд пределите на Земята и не се ограничава с нея. През Земята, по Земята, но към Далечните Светове. Затова Земята така здраво привързва съзнанието към себе си, за да постигне то цялата краткост и временност на земното съществуване, и пълната невъзможност нещо да се притежава завинаги, както и да се удържи тази собственост отвъд пребиваването в даденото тяло и в даденото въплъщение. Каквото и да притежава човек, всичко се налага да се остави заедно с оставянето на тялото, тоест заедно с неговата смърт. И колкото и важни да изглеждат Земяните дела, налага се те да се оставят. Разбира се, смисълът на свръхличните, общочовешките дела, делата за Общото Благо е устремен извън пределите на личността и я надживява, като тук ние се доближаваме до областта на безсмъртието на духа и живота на индивидуалната Безсмъртна Триада, проявяваща се в земния свят. Но Нейното царство не е от този свят, макар и Тя да живее с част от себе си в плътния свят и да внася в него Светлината на Безпределността. Нейните дела не умират в пространството, а служат в полза на човечеството. В това е проявена висшата съгласуваност между изискванията на Земята, Общото Благо и устрема към Безпределността.

1967 г. 300. (М. А. Й.). За да ограничим суетата на настоящето ще устремим своите мисли в бъдещето. Именно мярката на Безпределността намалява триумфа на суетата. Трябва да се яде, трябва да се пие, трябва да се вършат много неща, за да се живее. Стига само тази дейност да не закрие основната цел на живота, както дърветата закриват гората. Ще държим тази цел ясно пред себе си. Не в самите дела, а в това, което те дават на съзнанието и как го обогатяват с опит и смисълът на тези дела. Този опит може да се извлича съзнателно от всяка дейност, постоянно питайки се какво ми дава една или друга такава в смисъл на познаване на живота и хората. Познаването на човека също служи за натрупване на опит. Всичко случващо се с човека има единствено само тази цел. Но хората, потиснати от суетата, често забравят за това. Въплътили се на Земята с точно определена цел за натрупване и усвояване на опита от земния живот, те забравят за това и преследват призраците на земната собственост или земното благополучие, които в най-добрия случай са също толкова кратки, колкото и техният временен живот в

тяло. Каквото и да правите, помнете за смисъла на нещата и значението на човешките дела.

1967 г. 301. (Гуру). Да устремим цялото съзнание към прилагане на Учението в живота. Тъй като в това приложение се заключава и освобождението на духа от притеглянията на Земята. Всичко приложено остава с Нас завинаги като неотнимаемо наше достижение. Но какво пречи да се застане здраво на пътя на практическата Йога? Тъй като тя не е в упражненията и медитациите, а в усвояване на Учението на практика. Учението изисква чистота на мислите. Утвърдена ли е тя? Учението изисква овладяване на чувствата. Постигнато ли е то? Учението говори за постоянство на предстоенето. Осъществено ли е то? Така се питайте непрестанно, помнейки, че всичко утвърдено на Земята ще ви съпътства и в Световите.

1967 г. 302. (31 май). Обикновено поразява неочакваното. Това е особено вярно при прехода в Тънкия Свят. Но ако в съзнанието си отрано си представите неговите условия и усвоите добре различието между плътното и тънкото съществуване, то неочакваността ще се превърне в очакваност и своеобразието на Тънкия Свят няма да наруши равновесието. Изведнъж много от това, без което е било невъзможно да живеете на Земята, става напълно ненужно. Но привычката задължава да се прави ненужното. Дългите размишления ще помогнат да се отдели земното от тънкото и да се отхвърли земното. Сега трябва да се мисли. И за какво ще се използва времето, което вече няма да се налага да ползвате за земни нужди и задължения? Често и тук хората не знаят какво да правят в свободното време и къде да се даят, и с какво да се занимават. А как ще бъде тогава там? Отричането на другия свят създава чудовищно нелепо положение. Проницаемостта и прозрачността на предметите усложнява тяхното възприемане. Даже собствената ръка е прозрачна. Тя все пак съществува и дава своите усещания. В по-високите слоеве речта се заменя от мисълта. Усещанията и преживяванията веднага се отразяват на аурата и стават видими за обкръжаващите. Съседите са по съответствие и сродство. Привличането към различните слоеве на пространството и сферите е по съзвучие. Стременията и желанията са магнитът, привличащ желаните условия. Въображението става двигател и творческа сила, създаваща впечатлението за ярка видимост на поражданите от него образи. Не трябва никъде да се ходи, нищо да се купува, нищо да се придобива, да се грижите за жилище, за храна, всичко се изпълнява с действието на мисълта в съответствие с разбирането на заобикалящата действителност и нейните особености. Цялото обкръжение е обусловено и ограничено от широтата и размаха на мисълта. Мислите се поставят като предели за проявите на духа. Мислите, утвърдили се и оформени в привычното мислене на Земята, ще съпровождат своя породител и там, но придобивайки външна видимост и заменяйки със себе си предметите от плътния свят. Мислетворчеството е свойство на обитателите на Тънкия Свят. То се отличава от земното с това, че неговите предмети стават веднага видими за този, който ги създава и не само за него самия, но и за обкръжаващите. Обкръжаващите ги виждат според сънастройката на своето мислене. Законът за съзвучието управлява възприятията и ги обуславя. Освен продуктите на въображението Тънкия Свят е изпълнен с двойници на всички земни предмети. Не е лесно да се ориентирате веднага във всичко, но подготвеността помага. Да отличат черупката от тънкото

тяло могат само тези, които знаят за различието и могат да проверят. Незнаещият ще бъде в неведение. Старите приказки дават много интересно описание на свойствата на астралния свят, но без ясното разбиране на това, за което те говорят. Знаещият представлява могъщ вълшебник, който в този свят твори това, което поиска. Но преди да се може, трябва да се знае.

1967 г. 303. (М. А. Й.). Ако в земния свят не можете да се освободите от натрапчивата или нечиста мисъл, изглеждаща твърде привлекателна, то как ще постигнете това там, където подобна мисъл, облечена в ярка реална форма става многократно по-силна и привлекателна? В това е страшната опасност от нечистите, прелъстяващи мисли, допускани на Земята. При съсредоточаване на вниманието върху тях и съчетаването с тях те стават спътници на човека както в плътния свят, така и в Тънкия. Привичното нечисто мислене прокарва в пространството канали, по които и ще се движи духът в низшите слоеве на Тънкия Свят. Мислите трябва да се овладеят тук, на Земята, и да се установи строг контрол над тях. Там ще бъде късно.

1967 г. 304. (Гуру). Разбирането на Учението на Живота и неговите указания без практическото им и сурово прилагане на практика не дава желаните резултати. Ако искате да преуспеете и да продължите по-нататък, и да се приближите до Учителя, приложете всичко, което е било дадено, а главно утвърдете контрол над мисълта. Ако това не бъде осъществено, няма да продължите по-нататък.

1967 г. 305. (2 юни). Освобождаването от тялото няма да бъде освобождение, ако не е установена властта над останалите обвивки. И земната власт няма никакво отношение към властта над себе си. Да победиш себе си е било, е и ще бъде най-голямата победа на духа. Всички обвивки са временни, но претендират да господстват над съзнанието. Но властта трябва да принадлежи не на тях, а на духа, който е извънвременен. Извънвременността на духа се проявява в неговата Безсмъртна Триада, която е неговото несменяемо облекло или превъплъщаващата се Индивидуалност. Но какво нещо е духът (Но какво е духът)? Това е искра, запалена от вечния пламък на живота. Ядрото на духа е вечно и неунищожимо. В процеса на безкрайната еволюция на формите, в които той се облича последователно, се наслояват и кристализират отлаганията на всичко, през което преминава поредната форма, докато не достигне стъпалото на човешкото съзнание, резултатите от живота на което дават възможност за постепенно формиране на Индивидуалността. Зърното на духа остава неизменно, но растат наслояванията. Личността умира във всяко въплъщение и се ражда отново при новото, но Индивидуалността събира в Чашата плодовете на опита във всяко въплъщение вече за съзнателното проявяване на Безсмъртната Триада в съответстващите ѝ сфери. Това и ще бъде победа на духа над временността на обвивките, обличащи го и сменящи се при всяко ново идване на Земята. Да се пренесе съзнанието от обвивките в областта на Безсмъртната Триада ще бъде огромно достижение за духа. Смъртта е потъпкана и духът придобива свобода и власт над тези форми, в които е временно затворен. Духът не е плътното тяло, не е астралът, не е менталното тяло, духът е огън, огненото тяло, тялото на Светлината, оформило се в процеса на продължителната еволюция на пламенната искра, съставляваща неговата същност. Слънцето ще премине и Луната ще премине, и

Земята ще премине, но духът няма да премине, тъй като е вечен и неунищожим. Само съсредоточавайки се върху него и утвърждавайки върху него центъра на съзнанието човек достига това, което се нарича безсмъртие.

1967 г. 306. (М. А. Й.). Погледнете колко остро протича борбата: духът се стреми към Безпределността, но Земята здраво го държи в условията на плътния свят, предявявайки своите изисквания и принуждавайки човека да изпълнява задълженията пред себе си, пред своето тяло, пред хората и обкръжението, тоест задължава да се живее обикновения живот. Решението е в това да се намери златната среда между исканията и стремежите на висшето „Аз“ и малката земна личност, и да се утвърди съгласуваност между тях. Това значи да се въздаде земното - на земното и Висшето - на Висшето, тоест да се удовлетвори справедливо и да се изпълни това, което изисква земният дълг и в същото време да се отдаде необходимото и на своето висше „Аз“, което трябва да събере земната жътва от временната личност, несвършена, ограничена и само частично и непълно изразяваща това, което представлява висшето „Аз“ на човека. Висшето „Аз“ на човека е индивидуално и свръхлично. Хармонията между личното и свръхличното в себе си всеки трябва да утвърди сам. Висшите Духове Живеят на Земята свръхличен живот, отдавайки своята личност на служенето на Общото Благо.

1967 г. 307. (Гуру). Привеждането в порядък на своя вътрешен свят влиза в задълженията на ученика. За всичко трябва да се намери време и да не се отклонявате от изпълнението на дълга. Но изпълнявайки това, което изисква животът, не трябва да се забравя за най-главното. Всичко, което сега така оглушително звучи и изисква своето, ще свърши; с какво ще останем тогава, когато се случи това? Ето върху това и трябва да се помисли.

1967 г. 308. (3 юни). Съдбата на народа е начертана в звездите и кармично претеглена върху везните. Давайки най-добрата орис на най-добрата страна (вашата Родина), Извършваме акт на историческа справедливост. Никакви нападки, никакви противодействия, никакви заговори и хитрувания на стария свят и нейните многочислени врагове, явни и тайни, няма да могат да изменят Нашето Решение. Ще има трудности, опасности също, противодействия - безкрай, но все пак победата ще бъде за нея. Наблюдавайте спокойно събитията знаейки, че против Нас никой не е силен. Нека да изменят и да предателстват тези, на които тя е помогнала и помага, и които е спасила от поробване - на всички вървящи срещу е отсъдено поражение, макар и да изглеждат силни. Ние Помагаме там, където се изгражда Новият Свят. Грешките са неизбежни, заблудите са неизбежни, но всички ще бъдат обърнати в полза, ако се извършват в името на Новия Свят.

1967 г. 309. (М. А. Й.). Не побутвайте носещия непосилния Товар, но му помогнете. Отбелязвайте не това, което е лошо и заслужава осъждане, а това, което е добро. Много добро и много съзидателно се твори в Новата Страна. Съумейте да го забележите. Мислено може много да се помогне на строителството на Новия Свят. Мислите, пуснати в пространството, се подхващат от съзвучните съзнания и по този път се осъществяват. Отделете съзнателно време на целеустремените пратки и подкрепете и помогнете там, където виждате нужда и необходимост. Много строители на Новия Свят не познават величието и красотата на замисленото и отсъдено бъдеще. Но вие знаете и нека вашата помощ да бъде бърза и нужна.

1967 г. 310. (Гуру). Независимо от цялата убедителност на очевидността, събитията в света текат, бидейки оформени и направлявани от Тънкия Свят. Всички кармични следствия на миналото трябва да бъдат разрешени в плътния свят, преди отсъденото бъдеще да се въплъти във видими форми. Опашката на миналите действия е много голяма и всички микроби трябва да се преварят. В това е задръжката, тъй като главният действащ фактор представлява все пак съзнанието. Съзнанието на човечеството като цяло още не е готово да приеме Новото Небе и Новата Земя. Но сроковете приближават: Новото ще настъпи стремително и неочаквано: победата на Новия Свят ще бъде неочаквана и бърза, и поражението на стария ще бъде окончателно.

1967 г. 311. (4 юни). Всеки човек има свои достойнства и свои недостатъци. Да предположим, че избирайки трите свои най-лоши свойства ви се е удало да ги преодолеете. След победата над тях ще се окаже, че има и други, сред които отново могат да се изберат трите най-лоши и отново да се изкоренят. След тази вторична победа ще забележите, че все пак нещо пречи на по-нататъшното усъвършенстване: някакви по-рано незабелязани недостатъци или особености на характера и че за възхода по стълбата на духа е нужно отново и отново да се преодоляват в себе си вече такива явления, които някога в миналото са се считали за положителни. С една дума твърдението, че човекът е това, което трябва да се преодолява, ще се окаже вярно и процесът на преодоляване и замяна на едни свойства с други по-съвършени е безкраен и не съществува връх на това съвършенство, по-високо от което вече е невъзможно да се издигате. Това означава невъзможност за завършване на еволюционния процес и за неговото спиране в Безпределността. Възможно е да се завърши своя път на Земята, вземайки от нея всичко, което тя е в състояние да даде, или да се направи това на някоя друга планета, но след нея има по-висша, на която преминава духът, завършил своя път на по-нискостоящата планета. И край няма. Краят на Манвантарата се последва от Праляя, след която идва нова Манвантара. В Космоса нищо не свършва, но всичко непрекъснато продължава в Безпределността. Еволюцията на човешкия дух няма край. Затова Ние Казваме, че всичко е достижимо.

1967 г. 312. (5 юни). Чуваме, когато се обръщат към Нас за помощ. Помагаме в пределите на Закона, тоест не нарушавайки кармата на обръщания се. Това трябва да се разбере. Далеч не всяко желание може да бъде изпълнено. Освен това, ако това е ученик, течението на неговия живот се Насочва от Учителя. Тогава въпросът с кармата е особено сложен. От една страна трябва да се ръководи, от друга - да се съдържа кармата или, обратно, да се ускорява. Разбира се, Ние имаме силите да изменим много, да избавим или да освободим от много, но кармичните дългове трябва неизбежно да се платят. Ние много Искаме освобождението от кармата да се осъществи възможно по-бързо. Тъй като личната карма на ученика с незаплатените дългове много пречи на ръководството. Желателно е ученикът да се въздържа от усложняване на своята карма и да не създава нови, обременяващи я причини. Погасяването на старата карма представлява задължение на ученика. И когато се налага да се плаща по стари сметки, това трябва да се прави без да се огорчавате и разбирайки, че това е най-краткият път към освобождението.

1967 г. 313. (М. А. Й.). На течението на кармата ще предприим разбирането, че Учителят се Стреми да обърне всичко в полза. Това разбиране нека

се изразява в желанието да се усвои и осмисли всеки урок, всеки опит, всичко случващо се с вас. С това много ще се облекчи задачата на Учителя. Тъй като животът е училище, а хората в него – ученици.

1967 г. 314. (6 юни). За да се движите към бъдещето осмислено и успешно трябва да знаете целта, трябва да знаете накъде и за какво вървите. Безцелното движение, тоест блуждаенето прави живота нелеп. Далечните Светове на висше стъпало се дават като пример за еволюцията на човечеството и достиженията на духа, които хората на вашата планета могат да вземат като образец. Учението ясно набелязва етапите на развитие на човешкия организъм, на отварянето на центровете и придобиването на висшите способности за ясновиждане, ясночуване и всички други ясночувства. При това на мисълта се отрежда водещо място, а също и на утвърждаването на необходимите за това качества на духа. По такъв начин пътят на еволюцията на човечеството се набелязва ясно и отчетливо. На Далечните Светове това вече е осъществено в една или друга степен. Но на връзката с тези Светове пречи несъвършенството на човешкия апарат. Тъй като да се вижда и чува може не само с помощта на механични апарати, но и без тях. Телескопът, радиото и телевизията представляват само несъвършено подражаване на апаратурата на живите същества, при което животните, рибите, птиците и насекомите притежават такава чувствителна и изтънчена апаратура, която хората още не са в състояние да дублират. Сега развитието върви по пътя на механичния и технически прогрес, но целта на Еволюцията е да се въоръжи човекът без нито един апарат, тъй като в неговия микрокосмос в потенциален вид се съдържа най-изумителната и съвършена апаратура, която Ние Наричаме огнена. Възможно е да се вижда и чува на разстояние и да се предават мисли. Но тези разстояния не са ограничени с нищо. Планът за развитие на човека е Набелязан от Нас напълно определено. Тъй като някога всички механични апарати и прибори ще бъдат унищожени, но апарата на духа е неунищожим. И Нашата задача е да насочим стремежите на човечеството към постигане на неунищожими придобивки. Задачата е невероятно трудна благодарение на неверието и отричанията. Тъпото невежество владее даже умовете на тези, които биха могли да водят по пътеката на истинското Знание. Пътят, набелязан от Нас, е ясен и прав - това е пътят на Еволюцията, определена от Волята на Космическия Разум. Той е бил набелязан преди човекът да се появи на вашата планета.

1967 г. 315. (М. А. Й.). Обърнете внимание на човека, блуждаещ без цел и на човека, твърдо вървящ към определена цел - каква поразителна разлика. Блуждаещи сенки, сенки лишени от светлина и цел. Накъде бродите? Но пътят на този, който знае накъде (върви, е прав. В това е преимущество на познаващия Учението, тъй като Учението на Живота указва Пътя. Вярно е, че животните, птиците и растенията също не знаят, но все пак се движат в еволюцията, но те са лишени от самосъзнание и поради това не пречат на своя естествен напредък. Но човекът, снабден със свободна воля, може да пречи и да върви против. И той пречи и върви против, отричайки Основите и не признавайки даваните му възможности. И отново и отново Учителите Идват в света и Донесят тази част от Космическата Истина, която хората са в състояние да вместят и да приемат, ако пожелаят това. Но сега въпросът е в това ще поискат ли. Няма ли да отхвърлят тъпо, както това се

е случвало неведнъж по-рано, когато Истината е била потъпквана от тъпотата, невежеството и жестокостта. Ще приемат ли? Човешката съдба зависи от приемането или отричането на Истината на Учението на Живота, давано сега от Владичите на хората.

1967 г. 316. (Гуру). Връзката на духа с дух зависи от духа и нищо не може да ѝ попречи, ако това се разбира достатъчно дълбоко. Областта на духа - това е областта на светлоносната материя, проникваща навсякъде и низшата материя не може да да я спира, каквито и да са нейните съчетания. С това искам да подчертая първенството на духа и неговото превъзходство над всички комбинации на плътните условия. Трябва да се признае в духа неговото първородството и превъзходството му над явленията от плътния свят. Отдавна вече е Казано, че „духът животвори, но плътта не се възползва дори и малко“, но древната мъдрост не е разбрана. Смятат да преживеят и без нея и, заобикаляйки я, изграждат Вавилонска кула от тъмни натрупвания. Но Заветът е кратък: живеете с духа и в духа.

1967 г. 317. (7 юни). Ние Считаме за нужно и необходимо да се напегне съзнанието в готовност да се посрещне вълната от събития. Главното е да не се допуска поразяване от неочакваността. По този път равновесието може да се удържа във всички случаи от живота. А равновесието е най-доброто оръжие и най-добрата защита. В щита на равновесието безсилно се разбиват вълните на враждебните опити и хаотичните токове на пространството. Незащитеният човек е като тревичка срещу вятъра. С цялата си решимост опазвайте равновесието. Малко ли нещо може да донесе бурният поток на живота. Всичко ще отmine и всичко ще бъде отнесено в миналото, но духът пребивава вовеки.

1967 г. 318. Преди края набъбването на тъмнината достига своя предел. Тя е длъжна да изяви напълно себе си и то в своя истински вид. Това ще бъде логичното довеждане до края и разкриване на нейната същност. Сега те все още се прикриват с красиви думи и уверения. Маските ще бъдат смъкнати изцяло, но сега те са свалени само частично. Това саморазкриване на тъмнината е необходимо за да може всеки да направи свободен и безпогрешен избор. Свободната воля на хората трябва свободно да се присъедини към полюса на Светлината. И тогава ще се постигне окончателната победа на Новия Свят над стария.

1967 г. 319. (М. А. Й.). Ако се разглежда земното въплъщение като подготовка към по-продължителното Надземно пребиваване, то годините на залеза на живота стават най-отговорни в този процес. Съзнанието се подготвя за прехода в Тънкия Свят, стремейки се да се освободи от земните наслоявания и от всичко, което не може да се вземе със себе си по-нататък. При това обикновено пренасят центъра на тежестта върху вещите и собствеността, изпускайки от погледа, че земните привички и наслоения са по-опасни от вещите. Вещите така или иначе остават на Земята, но земните привички и наслоения могат да последват човека и по-нататък. Освобождението от тях е много по-трудно. Освобождението е в духа. Можете просто да се питате и то по-често какво действително е нужно да вземете със себе си по далечния път и какво ще бъде безполезен багаж и товар, теглещ към Земята. Този товар няма да позволи да се издигнете в светлоносните слоеве на Надземния Свят.

1967 г. 320. (Гуру). Известно внимание към подробностите на живота ще покаже колко постоянни и многобройни са опитите на тъмната глутница, която ви обкръжава, да причини поне някаква вреда с каквито и да било способности и чрез когото и каквото и да било. Използват даже насекоми, да не говорим вече за животните и хората. Изисква се зоркост и бдителност. В привидно най-обикновените явления може да бъде скрита косматата ръка, очакваща удобен момент. Няма да се боим, тъй като страхът отслабва защитата. Но ще запазваме равновесието - тъмните твари се боят много от него. Те се боят и от зоркостта, забелязваща техните машинации. Осветени от лъча на съзнанието, тоест разобличени, те незабавно отстъпват и се крият в тъмнината. Ще стоим на пост.

1967 г. 321. (8 юни). Да се докоснете със сърцето до ставащото в света не е радостно. Тежко е положението в света. Засега всичко върви под знака на малките войни, тъй като Ние Раздробяваме възлите на нагнетяване. Трябва да се доберем до срока и да не позволим на барса да скочи. Настъпването на срока ще измени космопространствените условия на планетата и по-нататъшното набъбване на тъмнината ще стане невъзможно. Нашата задача е да съдържаме безумието на тъмните. Техният стремеж е да взривят планетата. Хората се мятат между двата полюса: на Светлината и тъмнината, на хармонията и хаоса, на създанието и разрушението, без да знаят към кой да се присъединят. И в това е задръжката. Разделянето на човечеството по полюсите трябва да завърши в Моментa на Пришествието. Великото разделение ще реши съдбата на всеки и следствието на избора ще бъде окончателно. Всичко това е било предсказано отдавна: едни ще отидат вдясно, други - наляво и с това ще утвърдят окончателния Съд над себе си. Живите и мъртвите ще съдят сами живите и мъртвите, тъй като всеки има в себе си съдията. Присъединилите се към Еволюцията и Новия Свят ще останат в него, отделилите се на страната на тъмнината ще останат с нея и ще си отидат от планетата. Така ще бъде решено бъдещето на света. Времето на приближаване на Съда е много тежко. Решава се участието на планетата. Мъчително е за сърцето в предразсветната тъмнина. Планетата стене и всичко живо на нея. Разновесието пронизва планетата от горе до долу. Проривите на хаоса са много опасни. Отговарят всички, често без да си дават сметка за ставащото. Време на небивало напрежение на енергиите.

1967 г. 322. (М. А. Й.). Гибелта на народи и на цели цивилизации не един път вече е сполетявала планетата. Владиката Каза: „За Нас огнената гибел стои пред очите“. Всичко зависи от човечеството като цяло. Ако при решаване съдбата на света на везните натежи Чашата на Светлината, тоест ако болшинството се присъедини към нея и застане под нейните знамена, светът ще бъде спасен; ако победят силите на тъмнината и разрушението, планетата ще загине, завършвайки своето съществуване с гигантски взрив. Отсъдена е победа на Светлината, но хората трябва да вземат участие в нея, заставайки на страната на силите на създанието, на силите на Светлината.

1967 г. 323. (Гуру). Слепите и глухите продължават своя танц на смъртта, но зрящите се преизпълват с тъга. Приближаваме се към най-отговорния момент за Земята. Положението е много напрегнато. Пожарът е започнал, но зрителите още гледат към сцената, за да се хвърлят безумно след минута към изходите, мачкайки се един друг в безумието на животинския ужас и желайки да

се спасят. Но спасението е в духа. А духът се отрича. За отрицателите на Светлината и на духа, за тъмните отрицатели няма спасение.

1967 г. 324. (9 юни). Законът за съзвучието управлява света. В растенията, цветята, дърветата, оперението на птиците, окраската на рибите, в строежа на телата на животните и на човека рязко е отбелязано това съзвучие. Хармонията или взаимодействието на всички органи на тялото е основана на този закон. Какво съответствие между формата, да кажем, на розата и нейния аромат трябва да се прояви, за да съзвучи нейната вътрешна същност с външното ѝ изразяване. Същото съзвучие се проявява и в химическите реакции на елементите от Менделеевата таблица. Висша форма на съзвучието в човека ще бъде равновесието или съгласуваността. Правилно си спомнихте думите за мира, който е над всяко разбиране. Колкото по-висока е сферата, толкова по-пълно е съзвучието. Низшите слоеве на пространството се характеризират с равновесие. Хаосът е антипод на съзвучието. Материя Луцида притежава степен на съзвучие, което се изразява със звучене, наричано музика на сферите. Всичко в природата звучи и всяка индивидуализирана същност, било то цвете, дърво, риба, птица, животно или човек притежава своя звукова нота или вибрационен ключ, изразяващ се в определена математическа формула. Всички предмети и всички живи форми са индивидуализирани. Дори две сходни листа няма да намерите на всички дървета по света. Аналогията не значи сходност. Нищо не се повтаря, макар и явленията да могат да бъдат аналогични. Законът на спиралата изключва повторението. Безкрайното многообразие на проявените форми свидетелства за това.

1967 г. 325. (М. А. Й.). И когато личността се разтвори в отдаването на себе си и изчезне, тогава истинското „Аз“ на човека получава своето пълно изражение и право на непрекъснатост на съзнанието. Непрекъснатост на съзнанието означава безсмъртие. Но личността е преизпълнена с явления и вещи от временен порядък и с преходните интереси на малката личност, тоест с всичко, което е кратко и смъртно. Затова за нея няма място в това, което е безсмъртно. Нас Ни радва когато земните кратки, свършващи и непостоянни чувства и привързаности преминават границата на временността и продължават извън пределите на земния живот в бъдещето. Това е вече победа над смъртта. Любовта към Учителя на Светлината се отнася вече към утвърждаване елементите на безсмъртие в съзнанието на човека. Нас Ни радват непреходните чувства. Отдавна вече е било Казано от Владиката, че „любовта е по-силна от смъртта“, тъй като „нейните стрели, огнените стрели“ са устремени в бъдещето, неограничено от живота на тялото и в тяло. Така се побеждават ограниченията на плътта и духът прониква в царството на явленията, стоящи над нея и потъпкващи смъртта. Любовта към Владиката е по-силна от смъртта, с нея се побеждава смъртта.

1967 г. 326. (10 юни). Ще се стремим към утвърждаване на вътрешна хармония. Тъй като даже радостта е само един от нейните аспекти, също и равновесието и спокойствието. Симфонията от качества представлява изражение на високата степен на тази хармония. Няма да престанем и няма да се преуморим да я утвърждаваме. Изпълнението на тази задача има извънредно дълбоко значение. Сърцето действа тогава особено отчетливо и чувствознанието се обостря. Чувствознанието и себелюбието са несъвместими. И как може да чувстваш нещо случващо се вън, когато съзнанието изцяло е изпълнено със себе си и е заето само

със своето. Отричането от себе си е неизменно условие за възхода на духа. Ако някой преди две хиляди години цял живот е бил изключително зает със себе си, то може с увереност да се каже, че нищо полезно, нужно и добро той не би оставил от себе си на човечеството и че във времето би бил забравен всеки спомен за него. Но дейците на Общото Благо, забравили за себе си и следващи Завета „Отвърни се от себе си“, са били маяци на спасението, указващи на човечеството пътя към Светлината. Състоянието на хармония не може да бъде постигнато без отричане от себе си. Изразът „загубилият своята душа“ означава просто човекът, отхвърлил своето себелюбие, своя егоцентризъм, своята временна дребна личност и пренесъл съзнанието си в Сферата на Безсмъртната Триада. На малкия дух му се струва, че това ще бъде загуба на всичко, докато в същото време то представлява придобиване и разширение на съзнанието. Как ще го разшири, ако то е съсредоточено изключително върху себе си? За да помогнеш на някого трябва да помислиш за него. За да вникнеш и разбереш чуждото страдание, трябва да забравиш за своето. Човекът, изпълнен само със себе си и със своите лични интереси при прехода в Тънкия Свят се оказва обкръжен от стобора на себелюбието, което ограничава за него света в малък кръг. Но за този, който живее с интересите на цялото човечество и на цялата планета, светът е широк. Развитието на техниката позволява да се взема мислено участие в живота на цялото земно кълбо и даже да се видят много неща на екрана на телевизора. Но на най-яркото себелюбие дори това не помага. „Аз, аз и само за себе си“ – това е крясъкът на себелюбието. „Ти, ти и само на теб“ – това е формулата на освобождаващия се от себелюбието дух. „Ние“ – това е вече призивът на обединените съзнания, признанието на колектива, на общочовешкото семейство. Висш идеал на това обединение, набелязан от еволюцията, ще бъде формулата: „Един Пастир и едно стадо“ - тоест сливане на всички народи в едно семейство под Знамето на Водещия Йерарх.

1967 г. 327. (М. А. Й.). Тъмните влагат много старание, за да отвлекат от най-нужното. Тези опити са постоянни, твърде многобройни и разнообразни. Настройват съответно всички, на които могат да повлияят и чрез които въздействат. Най-добрата защита и охрана от подобни опити ще бъде удържане на равновесието. Тези хитрости на тъмнината се разбиват в скалата на равновесието. Запомнете твърдо: против равновесието никой не е силен. Но трябва то да се удържи и именно в този момент, когато се извършва попълзновението с цел то да бъде разрушено. Тъй като искат да гонарушат с една единствена цел – да унищожат този мощен щит, тази защита, тази непробиваема ризница и огнен доспех на духа. Няма да се Уморя да твърдя за равновесието, докато всички звена и пръстени на тази ризница или броня на духа не бъдат изковани здраво. Желайте равновесието, устремете се към него, утвърждавайте го с всички сили на духа. А Ние ще ви Помогнем и ще ви Покажем най-добрите способности и методи. Това велико качество на духа се нуждае от особено внимание. В Учението е Казано ясно и кратко: „Никой няма да устои срещу равновесието“. Символът на равновесието е кълбото.

1967 г. 328. (Гуру). Знаете, че животът е най-доброто училище. И ние се радваме, когато даже дреболиите в бита и думите на заобикалящите ви хора ви дават възможност да се учите, да придобивате опит и да извличате полезните неща от малките явления. Добрият ученик се учи от всичко и винаги използва всичко за

натрупване на опит. Как по друг начин да бъде придобит? Особено полезни са враждебните нападения - и малките, и големите. Те са особено поучителни. Няма да ги отминем без внимание, няма да пропуснем равнодушно нито едно. Всички те ни учат на нещо и помагат да се разбират много неща практически, жизнено. Може даже да се чувства признателност към тези неволни учители. Нека да се потрудат и те. Тъй като ненапразно е казано, че „тъмнината гние за цветята на Светлината“.

1967 г. 329. (11 юни). Но от какво все пак се получава такъв голям разрыв между това, което човек иска да бъде и това, което той представлява в дадения момент? Между идеала и действителността винаги ще има разрыв, но той трябва да не е твърде огромен. Линията на поведение на вехтия човек в себе си създава инерция, която се налага да се преодолява при реализацията на своя идеал. Това съпротивление е много силно. Навикът да се действа по привичните канали автоматично тласка по утъпканата пътечка. И за да преодолеете себе си е нужно непреклонно решение на волята. Но нали идеалът расте и се изменя с растежа и разширяването на съзнанието. Затова по този път няма край, тъй като няма край растежа на достиженията на духа.

1967 г. 330. Ще отбележим също и това, че е достатъчно искрено и твърдо да решите да утвърждавате някое качество на духа и незабавно се дава и изпитание за твърдостта на това решение. И колкото повече иска да постигне човек, толкова повече изпитания предизвиква той именно по силата на това желание. Устремът винаги предизвиква съпротивление на средата. Колкото по-бързо лети самолетът, толкова по-силно е съпротивлението на въздуха. Законите са еднакви във всичко. Но колкото по-високо се издига той, толкова съпротивлението става по-слабо и в много високите слоеве то вече не пречи на свръхзвуковата скорост. Приложете тази аналогия към човека. Сами забелязахте не един път как при мощен огнен подем на духа всички недостатъци, слабости и несъвършенства сякаш отстъпват някъде и тогава вече нищо не пречи на крилата на Светлината. Но стига да се спуснете до предишното ниво и всички те се появяват отново. Ето защо Съветваме да се отглеждат огнените крила. С тяхна помощ може да се преодолее съпротивлението на стихииите.

1967 г. 331. (М. А. Й.). Умението да се устремим силата на любовта към своята Йерархия за преодоляване на вехтия човек в себе си се достига с опит и тогава думите се заменят с дела. Думите и делата не се разминават. Мисълта и осъществяването ѝ са неразривни. Но даже и тук трябва да се съблюдава равновесието, за да не се откъснете от Земята. Невъзможно е да се движите на един крак. И земното, и небесното трябва да се съчетават в хармония, тоест двете естества, двата Свята трябва да бъдат приети в основата на всички дела.

1967 г. 332. (Гуру). Добре е по-често да мислите за това в какво облекло на духа ще застанете пред Тези, които обичате много над обикновените земни чувства. Това дава сила да се усъвършенствате. Тъй като ще ви Попитат какво сте направили. И тогава ще съжалявате, че не е направено всичко, което сте могли да направите. Привързаността и предаността към Йерархията се измерват с делата в Нейно име.

1967 г. 333. (12 юни). Човекът не признаващ Тънкия Свят прилича на щъркел - и двамата стоят на един крак. На един крак може да се стои или, в краен случай, да се подскача. Но какво струват тези подскоци на един крак знаят даже

децата, както и инвалидите. Затова такива отрицатели на Тънкия свят могат да се нарекат инвалиди на духа. Пребиваването им там е особено печално. Неприетото тук, не се приема и там. Човек върви срещу действителността. А тъй като там господства мисълта, то мисълта на отричането е равна на самоубийство на духа. Разбира се, да се убие духът е невъзможно, но всеки отрицател е в състояние да превърне себе си в неподвижен истукан. Мисълта казваща “не” на битието лишава от съзнателно съществуване. В Чашата се съхранява нетленното достойнство на духа, за да пламне своевременно с всички възможности. Не всички го притежават в еднаква степен. Който колкото е натрупал или събрал в течение на всички свои животи на Земята и в Световите, той толкова и има. Събирачи са всички, но събират по различен начин: който преследва земни призраци, илюзии и земна собственост, той тях и притежава в една или друга степен, но няма дял в Надземния Свят, тъй като мислите за земното приковават духа към земното. Но който ги устремява към достижения на духа, той обилно ще пожъне техните плодове в света, където всичко се твори и движи от мисълта. Дошлият при Мен няма да зажадне векове.

1967 г. 334. (Гуру). Трябва да се разбере колко са реални творенията на мисълта. Това се усеща често в процеса на съчетаване с тях. На пръв поглед изглежда, че няма нищо, освен мислите и образите, създадени от тях, но те могат да достигнат до такава степен на кристализация, че някак да затъмнят със себе си плътната реалност. По творенията на великите писатели виждате как образите, създадени от техния гений, завладяват съзнанието. Те са напълно реални, но това е реалността на Тънкия Свят. Киното, което по-рано съвсем неправилно наричаха илюзион, дава представа за реалността на мислените образи и съчетанието на светлинните лъчи. Тъй като в действителност няма нищо освен тях, но хората преживяват, радват се, плачат, смеят се, гледайки екрана. Земният живот прилича на кинофилм: ето едва вчера беше прожектирана част от неговите кадри пред съзнанието и вече си е отишла в миналото, без да остави нищо, освен образи, картини и усещания, запечатани от паметта. Добре би било да се обмисли тази аналогия докрай, за да се разбере по-добре смисълът на преходните земни сънища, наричани земен живот.

1967 г. 335. (13 юни). Ние Защиатаваме винаги, но това съвсем не значи, че ученикът се освобождава от тези трудности и изпитания, през които трябва да премине и да ги преодолее. Те могат да бъдат много тежки и пълни с опасности. За тези уроци се налага да се плати даже със своя живот. Ето тъмните са обкръжили и досаждат с всички способности. Допуснато ли е това от Нас? Да! Но в пределите, очертани от Нас, не повече. Тъй като ако нямаше забранителна линия за тъмните те биха унищожили отдавна всички Наши близки. Стълкновението с тъмните е много поучително. Това задължава да бъдете винаги на стража и да се учите на разпознаване. Как иначе ще се научите на зоркост и бдителност. Как може да се даде поръчение на незоркия воин или да му се довери защитата и охраната! Дугпа помагат да се изострят нужните способности. Те изработват уменията да се самозащитавате, без да разчитате и да се възлагате на другите. Те учат да стоите на собствените крака. Тези неканени учители могат да бъдат много полезни. Всичко и всички започват да служат на този, който знае накъде върви, ако решението да се върви е непоколебимо.

1967 г. 336. (М. А. Й.). Събитията, течащи сега в света, са много значителни и важни, но още по-важен е животът на духа, тъй като събитията идват и си отиват, но духът пребивава над тях. Това превъзходство на духа над всичко, което е вън, трябва да се осъзнае възможно по-пълно и по-дълбоко. От него ще се роди този мир или това равновесие, което е над всяко разбиране. В това време, когато тялото страда, труди се, преминава изпитания, преживява и земното съзнание е обхванато от случващото се на Земята, духът някак пребивава над нея, тъй като неговото царство не е от този свят. Разбирането на това дава спокойствие, което се нарича венец на духа и позволява да се запази равновесието в най-трудните условия на външно разновесие.

1967 г. 337. (14 юни). Достигате до извода, че всеки личен малък свят е свят на ограничеността и затвореността. Тези ограничения могат да се усещат като стени на тъмница или на клетка, в която е затворено съзнанието. И тогава ви се иска да се отскубнете на свобода, но земното привързва духа със здрави нишки към неговото външно обкръжение, заставляйки го да живее с него. Тялото е принудено да бъде там, където го е поставила кармата, но мисълта е свободна. Тя може да се откъсне от непосредственото външно обкръжение и да се съсредоточи върху явленията, намиращи се далеч зад неговите предели. Освобождението ще дойде чрез мисълта. Трудно е изведнъж да се пробият стените на тъмницата, но все пак е възможно постепенно да се разрушат. Водата дълбае камъка и мисълта разкъсва веригите на плътния свят и неговите ограничения. Ударението се поставя на мисълта. Малко е да се разбере и да се премисли, трябва да съумеете да се изтръгнете от мъртвата хватка на външното обкръжение. Много разбрали седят с вързани ръце и крака. Считаме за много високо достижение когато външните условия вече нямат власт над съзнанието. Може да се притежава всичко, но нищо да не се счита за своя собственост. Така също може и да се живее най-напрегнат земен живот, без да си с вързани от него ръце и крака. Само духът освободил се от властта на земните притегляния може да каже, че неговото царство “не е от този свят”. Приветстваме всеки опит да се отскубнете от омагьосания кръг на външната ограниченост. Приветстваме когато това се върши съзнателно с помощта на мисълта, устремена към Нас през пространството и разкъсваща земните вериги.

1967 г. 338. (М. А. Й.). Мисълта за Владиката и мисълта за нас освобождават от тежките димни частици на земния нагар, очистват съзнанието, издигат го и го възвисяват, а заедно със себе си издигат и Земята. По този начин в пространствено се твори нещо много полезно. Представете си какво би се случило ако всички хора се наговореха едновременно да изпратят в пространството подобни мисли! Би произтекло мигновено очистване на димната и отровна земна атмосфера, и Лъчите на Далечните Светове биха получили свободен достъп до планетата. Сгъстените тежки слоеве, събрали се над Земята, сега не ги пропускат в тази степен, в която те биха могли да достигат. Това задържа много постъпателното движение на еволюцията. Земната атмосфера силно се нуждае от очистване. Това е една от много важните задачи на недалечното бъдеще. Владиците на Светлината са Загрижени за това.

1967 г. 339. (Гуру). Всички хора без изключения в своята аура, в нейните излъчвания носят в света благословия или проклятие, светлина или тъмнина, добро или зло. Излъчването на аурата е постоянно, следователно са постоянни и

принасяните от хората дарове. За другите няма да съдим твърде много и особено да осъждаме, но за излъчванията на своята собствена аура трябва да се следи много зорко, за да не се внася вместо Светлина тъмнина. От опит знаете колко болезнено и тежко се усещат недобрите излъчвания на някои хора. Можете да си представите с каква отрова насищат те сферите наоколо. Тези излъчвания и наслоения са невидими за физическото око, но сърцето ги усеща явно и тежко. Те действат задушавашо на хората. Тези носители на отрова са отровители на планетата и човечеството. Те изглеждат незабележими и малки за обикновените хора, но вредата от тях е огромна. Пространствено тя е много значима, независимо че подобни носители на отрова изглеждат дребни и незначителни. От гледна точка на Тънкия Свят те съвсем не са малки по сила и напрежение на разпространяваните от тях зловни вибрации. Малките носители на тъмнина са много опасни със своята привидна незначителност, тъй като те, малките, служат като опасни канали за големите и силни тъмни същности и даже за йерарсите на злото.

1967 г. 340. (15 юни). Красотата. Ще търсим, откриваме и утвърждаваме нея, Красотата, във всичко: в листенцата и аромата на розата, в изгревите и залезите на слънцето, в сиянията на Далечните Светове, в човешките взаимоотношения, в хармонията и светлоносността на своята аура. С една дума, навсякъде и винаги ще се опитваме да я виждаме и да ѝ служим, възплъщавайки я в своите дела, чувства и мисли. Хората са считали себе си в различни форми за служители на различни аспекти на битието. Сега от Нас е провъзгласена Красотата и нека Моите деца да бъдат служители на Красотата. Да поговорим за Красотата на вътрешния свят на човека, за хармонията на неговите излъчвания, за съгласуваността на цялото му същество. Да се постигне тази съгласуваност - значи да се утвърди Красотата в изразяването на своя дух. Раздразнението или злобата, или завистта, или подлостта, или всички други дребни чувства, всичко зло и тъмно представляват антиподи на Красотата и служат за утвърждаване на безобразието. Принципът на Красотата може ясно да се държи на преден план в съзнанието, не забравяйки за нея нито за миг. Красотата царства във Висшите сияйни Сфери и в измеренията на Далечните Светове. Красотата означава спасение за хората и го носи на човечеството. Да запълним с нея целия си живот, всички мисли, всяка крачка, всяко движение ще бъде задача на глашатая на Новата Епоха на Огъня. Низшите слоеве на астралния свят са пълни с чудовищно безобразие и зловонието на разложението. Ароматът на благоуханието на Красотата и зловонието на безобразието характеризират съответно полюса на Светлината и полюса на тъмнината. Светлите, чисти, възвишени, хармонични мисли са прекрасни и благоуханни. Тъмнината смърди. Светлината благоухае, изразявайки се в Красотата на своите безбройни форми. Не може да има колебание в избора между това на кое да се служи - на Красотата или на безобразието, на Светлината или на тъмнината. Трябва да се разбере цялата дълбочина на значението на Красотата и служенето на нея във всички форми, достъпни за човека, за да се отвърнете завинаги от всякакво безобразие, тоест от тъмнината, което тя отразява и изразява. Нека да бъде прекрасна речта и движенията, и жестовете, и цялото поведение на човека във всички подробности на неговото всекидневно пребиваване на Земята. Когато Красотата се утвърди във взаимоотношенията на народите и държавите,

светът ще бъде спасен. Красотата е двигател на еволюцията на духа към най-високи върхове на достиженията.

1967 г. 341. (М. А. Й.). Да се предпазим от всяко отвлечено теоретизиране. Учението на Живота се нарича така именно защото се дава за приложение в живота. Да се приложи принципът на Красотата във всички подробности на обикновения живот ще бъде вече разбиране на Учението и внасянето на Светлина в мрачните на ежедневието, ще бъде утвърждаване на необикновеното. Ние искаме именно това от вас. Ако се замислите за нашия живот и се вгледате внимателно в него, то ще видите, че доколкото това е било по силите ни ние сме утвърждавали Красотата във всички подробности на своето земно съществуване. Ние оставихме след себе си богато наследство за хората. Изучавайки го, ще видите, че то е преизпълнено с Красота. Трябва да се замислите как можете вие да следвате Великия Завет на Владиката да се утвърждава Красотата на Земята и с нея да вървите по Пътя. Бъдещето е обвеляно с Красота, в нея има Светлина. Вървете с Красотата през живота и ще достигнете до там, където ви Призовава Владиката.

1967 г. 342. (Гуру). Какво от това, че болшинството от хората се държат безобразно и отравят обкръжаващото и атмосферата на Земята, насищайки я със съответстващи на това еманации. Вие вървете с Красотата. Вие ще побеждавате с нея тъмнината. Красотата е понятие. На смяната на двете Епохи тя се дава като водещо Знаме, като основа за строителството на Новия Свят, като безпогрешен критерий, позволяващ да се отдели стария свят от Новия, за да се изгражда този последния върху принципа на Красотата. Утвърждавайки я изпълнявате Волята на Владиката.

1967 г. 343. (17 юни). Трудно е да се пази равновесие в пълните с равновесие условия на живот, но все пак е нужно, доколкото стигат силите. При това натоварването на сърцето може да бъде огромно. То, бидейки трансмутатор на енергиите, приема върху себе си ударите на вълните на прибоя на енергиите на двата Свята. И на бедното сърце е трудно. И все пак регулатор на равновесието ще бъде то, тъй като е център или слънце на системата. То трансмутира и асимилира всички постъпления и то също, преобразено, преобразява целия човек. Когато тази трудна и отговорна работа на сърцето бъде завършена, човекът наистина ще може да бъде наречен два пъти роден.

1967 г. 344. (Гуру). „Трудно, но чудно“ - с това съзнание вървете помнейки думите на Владиката и тогава вашият живот ще стане действително чудесен. Главното - опазвайте вътрешния свят от нахлуванията на тъмнината, от потъпкването му от тъмнината и от разрушаване. Може да се разруши дом, може да се разруши град, много неща могат да се разрушат от злата воля, но духът е неунищожим и неразрушим. С това съзнание вървете и животът ви ще стане необикновен. Острието на духа ще се закали в пламъка на изпитанията и мечът на воина на духа ще засияе над главата. Наистина, струва си безтрепетно и спокойно да се посрещат вълните на прибоя и да бъдете подобни на скала, в която те се разбиват безсилно. Само да се издържи първият натиск и обичайният повторен удар, а след това вече силата на вълните се разлита на дребни пръски, ако те се удрят в скалата на непоколебимостта. За Нас е радост когато виждаме непоколебимата твърдост на духа. Непоколебимият ще достигне.

1967 г. 345. (М. А. Й.). Устоялият на Земята в духа сред всички противодействия и нападения влиза като победител в Тънкия Свят. Тази победа не се изковава лесно, но затова нейните плодове са неотнимаеми. В плътния свят може да загубите всичко и да се лишите от всичко, но все пак оставате владеещ безценното и неотнимаемо достояние, което Ние наричаме Съкровище на духа. Трябва само да се разбере какво е то и да се осъзнае, че освен тези светлоносни натрупвания не трябва нищо повече да се взема със себе си в сияйните сфери на Надземния Свят. Струва ли си да тъгувате твърде много, ако животът лишава от най-елементарни удобства и условия в това кратко земно съществуване. Грижата е за това да не се разпръсне, а да се преумножи Съкровището и да се излезете победно от всички изпитания. Наистина тогава лишенията се превръщат в преображение, а трудностите - в стъпала от Стълбата на Светлината.

1967 г. 346. (18 юни). За да се види и осъзнае нещо е необходимо да се съсредоточи върху него в една или друга степен вниманието. Иначе явлението ще премине незабелязано. Това изисква и наблюдението на Тънкия Свят. Той нахлува постоянно в плътния, но не забелязват това, тъй като вниманието е насочено към външното. Мисълта е явление от Тънкия Свят, но кой вярва на това. Отричането закрива очите. По такъв начин много преминава незабелязано. Особено показателни са тънките чувства и усещания. Обикновено те са безпогрешни. Първото впечатление от човека винаги се съпровожда с реакция на сърцето. То реагира на излъчванията на аурата, помрачавайки или осветлявайки се в зависимост от нейните свойства. Така също леко (лесно е да) се почувства и настроението на човека, особено ако то е враждебно или рязко помрачено. Полето за наблюдение е много широко. Стига да има желание да се наблюдава постоянно. Зоркостта се изработва с упражняване. Трябва да се научите на толкова много, че време за безсмислено прекарване на времето вече не остава.

1967 г. 347. (М. А. Й.). Много трудно е да се разбере на дело в живота, че огорченията на този свят са много полезни, тъй като правят по-тежка чашата на везните на нашето оправдаване. Може даже при това да си твърдите: колко полезни са ми тези обременявания. От земна гледна точка това, разбира се, не е така, но прилагайки мерките на духа може да се види как неприятностите, огорченията и страданията го обогатяват с нови находки. При това се изисква да се запазва равновесието. Това условие е особено трудно. Но вече е възможно да си представите как да срещате огорченията запазвайки спокойствие и външно, и вътрешно. А спокойствието и равновесието са близки по същността си, само че равновесието е по-висше. Ще се учим да го запазваме във всички условия на земния живот. То е толкова нужно за Тънкия Свят.

1967 г. 348. (Гуру). Разберете, че огорчението и страданието са методи за познание и всяко огорчение и болка носи в себе си знание. Добре е в тези моменти да се питате на какво именно учат те в дадения случай. Нито едно не преминава без полза. Ако се отнесете съзнателно, ползата се удвоява. Вие се поразявате и негодувате четейки за чудовищните жестокости, извършвани от служителите на стария свят, но те се изместват от планетата и ще отидат на Сатурн, а техните жертви, завършвайки кармичните разчети и заплащайки миналите дългове, вече освободени ще влязат в Новия Свят. Страданието носи в себе си очистващо и освобождаващо свойство. Но палачите, садистите и престъпниците

против човечността нямат оправдание и са осъдени. Дори да са избегнали човешкия съд, мечът на наказващата Космическа Справедливост няма да бъде избегнат от тях и няма да избягат от него.

1967 г. 349. (19 юни). Спокойствието може да бъде три вида: телесно, астрално и ментално. Телесното спокойствие се постига с пълна неподвижност на тялото. Да бъде установена тя, даже за кратко време, е много трудно. Нервните движения особено препятстват тази неподвижност. Те са въобще недопустими, тъй като са показател за отсъствието на контрол над тялото и над рефлексния автоматизъм, който е лунно наследство от далечното минало. Трябва да се приучвате поне няколко минути на ден да прекарвате в пълна неподвижност на тялото. Диапазонът на астралното безпокойство е много широк и се колебае от пълно щастие и радост, до отчаяние и сълзи. Астралната радост е различна от тази радост на духа, която Ние Наричаме особена мъдрост. Астралната радост е преходна и е за малките земни вещи. Тя носи личен характер и е преизпълнена със себелюбие. Астралът днес се радва, за да плаче утре. Проявите на единия полюс неизбежно предизвикват противоположните. Менталното състояние на човека зависи от характера на неговите мисли. Но мисълта може да се контролира не допускайки в съзнанието хаотични, безпокойни, тревожещи мисли. Мисълта е първа, затова контролът над мисълта обуславя и контрола над астрала и физическото тяло. Ученикът трябва да прояви всичките три вида овладяване на обвивките. Разбира се, това не е лесно и не е просто. Изискват се тренировки и утвърден навик. Неуправляемият астрал се стреми да вибрира на всичко - в това е неговият живот. Той извежда от равновесие и тялото, и мислите. Спокойствието и овладяването на себе си на всяка цена - ето основната задача на ученика. Животът удря по болното място за да укрепи то и да се покрие със защитна покривка. Тези удари трябва да се приемат като изковаващи бронята на духа. При това страданията и болките за другите са простими, тъй като изтънчват съзнанието. Само каменното сърце не преживява, когато страдат наоколо и особено близките. Но тази скръб ще бъде в крайна сметка за радост. Изтънченото сърце реагира на болката на света, но е твърдо към своята. И все пак спокойствието трябва да бъде утвърдено. Животът дава маса възможности да се упражнявате в спокойствие. И това не трябва да се прави когато наоколо е тихо и спокойно, а когато обкръжаващото е пълно с безпокойство или когато започва беснеенето на тъмнината. Мирът, който е над човешкото разбиране, снизхожда при спокойствие на духа.

1967 г. 350. (М. А. Й.). Избавени ли са вървящите след Владиката от изпитания, преживявания, страдания и болка? Не, не са избавени. Помощта се оказва незабавно когато това е нужно, но кармата тече по своя си ред. Понякога даже се ускорява, за да настъпи по-бързо освобождението от нея. Изпитанията растат според силата на устрема и Учителят Иска да види, че те се преодоляват успешно. Без успешното им преодоляване няма да се приближите до Фокуса на Светлината. Успехът се заключава не в това да не се страда, а в това въпреки страданията все пак да се върви без колебание. Не подтискайте и не избягвайте страданията и не се помрачавайте от тях, но спокойно и твърдо продължавайте вашия път, все едно че вие не страдате, а стоите настрана и безстрастно наблюдавате какво се случва в обвивките, без да се отъждествявате с тях и с това, което се случва в тях, наблюдавате сякаш отделили се от тях. Тъй като те - това не

сте вие, а временното ваше облекло, а вие сте Гледащият Безмълвно, временно въплътен в смъртно тяло за усвояване на уроците на земния живот.

1967 г. 351. (Гуру). Хората смятат да намерят забрава във виното и наркотиците, но тяхната реакция на съзнанието в крайна сметка е ужасна. Спасението е в духа, но кой го признава. И хората се мятат объркани, и няма изход. Той е само нагоре. А за това главите трябва да се вдигнат, отвърщайки се от Земята и да погледнат към далечните звезди извън пределите на планетата.

1967 г. 352. (М. А. Й.). Не само вие, но и цялото войнство на Светлината очаква отсъдения срок. Очакването е много тягостно. Духът се разпъва на кръста на материята. Страданията са тежки. Не мислете, че на Нас Ни е леко. Колкото по-нагоре, толкова повече притиска земното Бреме и толкова по-голяма е отговорността. И все пак трябва да се издържи и - до края. Ще утвърждаваме твърдо съзнанието за близостта на края на стария свят. С това ще облекчим трудността на предверието на настъпващите гигантски промени на планетната съдба.

1967 г. 353. (Гуру). Наставлението на вожда е дадено за ръководство и прилагане в живота, когато настъпят сроковете. Сроковете ярко ще се докоснат до тези, които са отсъдени на сроковете. Затова е Указано да се пребивава в постоянна готовност, защото „не знаете нито деня, нито часа“. Силите се събират вътре и се съсредоточават във фокус за прилагане в бъдещето. Бъдещето ще изисква много сили и всички знания, които се е удало да се натрупат. Всичко ще бъде нужно и всеки ред от Записите ще се окаже безценен при строителството на Новия Свят.

1967 г. 354. (21 юни). Звученето на мислите в определен тон в значителна степен зависи от посоката на устрема. Основното изискване за съзвучието с Нас се заключава в това, че не Ние Отиваме, а идват при Нас и се устремяват към Нас. И основен елемент на съзвучието ще бъде устремът. Същото това условие е необходимо и за общуване с тези, които са отхвърлили плътното тяло. Те не могат да дойдат при вас, но вие можете да влезете в съприкосновение с тях, установявайки нужната степен на съзвучие и устремили се към тях. Установяването на контакта зависи от много условия, но обикновено насочената към заминалите мисъл те усещат винаги. Молитвите за починалите достигат до тях. Споменът за заминалите укрепва връзката с тях. Правилно постъпвате, почитайки умрелите като живи. Нали не считате спящия човек за мъртъв и знаете, че изпращаните към заспалия човек мисли го достигат. Това е отговорът на въпроса струва ли си да се изпращат мисли на току-що заминалите, ако тяхното земно съзнание угасва в момента на смъртта. Помнете, че мисълта не пропада в пространството и изпратена с определена цел донася своите резултати.

1967 г. 355. (М. А. Й.). Всички ние сме помощници на Владиката. Неговата Грижа е за Земята в нейния плътен и тънък аспект. Двата Свята са тясно и неразривно свързани. Външните събития имат корени в миналото, тоест тези причини, които от видимостта на настоящето са преминали в невидимостта на Тънкия Свят. Разделянето на плътния от тънкия е привидно. Затова нашето участие в течението на земните събития е много активно. Колкото са по-близко до Владиката, толкова по-малко е личният елемент в това, с което са заети Неговите помощници. Те носят поръчения от свръхличен характер и ги изпълняват.

Себелюбието не може да се приближи към Фокуса на Йерархията, тъй като е заето само със себе си.

1967 г. 356. (Гуру). Ако можехте да осъзнаете доколко реално е отсъденото бъдеще, то бихте живели в него и бихте живели с него, и на него бихте отдавали мислите си, без да считате това за мечти. Мислите за бъдещето вземат участие в строителството на това бъдеще и го утвърждават.

1967 г. 357. (Гуру). Трудно е да се говори според съзнанието на събеседника, тъй като това изисква развито чувствознание и разбиране колко той може да вмести, при което мерилото няма да бъде неговото желание да получи. Стремешт на духа към знание е едно, а желанието да се погълнат колкото може повече книги, без да се асимилира тяхното съдържание и без да се прилага полученото, е съвсем друго. С последното явление се налага да се срещахме по-често, отколкото с първото. Въпросите, износени от съзнанието, се приветстват и са желателни, тъй като показват напрежението на устрема. Но въпросите, задавани само защото са дошли случайно в главата или за да се покаже своята умност, заслужават и отговора, за който са достойни. За съжаление се налага да се говори за това, тъй като често стремешт към знание се заменя с празнословие. И което е още по-лошо - това е яркото желание на астрала да се храни със сензациите на феномените и с различни тънки явления, особено от личен характер и да затъва в тях и с тези емоционални преживявания да заменя суровата практика по прилагане на Учението в живота. Всякакви излишни приказки въобще са недопустими, а бърбането по теми на Учението е разрушително. За това трябва да се помни когато настъпи време да споделите получените знания с тези, които са дошли за тях.

1967 г. 358. (22 юни). Обединяването на двата Свята трябва да се осъществи в съзнанието на човека. И двата съществуват и са реални, но се осъзнава само единия. Имало е и сега има много изтънчени организми, които усещат, чуват и виждат проявите на този свят, но обикновено хората не говорят за това. И все пак, независимо от мълчанието на болшинството от тях, някои не само че не се страхуват да говорят за това, но дори пишат цели книги. Но кой им вярва? Не трябва много да се опирате на книги, тъй като възприемането на Тънкия Свят според съзнанието е индивидуално, а научният подход още няма място, тъй като науката отрича Невидимия Свят. Но еволюцията неотклонно води човека, изтънчвайки неговия организъм, към възприемането на това, което сега се отрича. И времето на признаване вече не е зад девет планини. Опасността е в това, че при обикновените хора с невисоко развитие се осъществява допир със слоевете близки до Земята, изпълнени с нейните несъвършенства и наситени с психическите продукти на неочистените духове. Навлизането в низшите слоеве е много опасно, тъй като заплашва с обсебване слабоволните и зараза за тези, чиито мисли и чувства са нечисти. Очистването на низшите слоеве от тъмните порождения и натрупвания е твърде трудна и сложна задача. Новите енергии ще способстват за това очистване, изгаряйки сгъстяванията на тъмнината. Крайните срокове са близки. Преобразяването на света ще настъпи и знаещите трябва да го посрещнат в пълно съзнание и пълна готовност, и да помогнат когато тълпите започнат да се мятат в паника.

1967 г. 359. (М. А. Й.). Плътноста на Земята и грубостта на нейната материя не е постоянно явление. Еволюцията на планетата я води към нейното

разреждане и изтъняване на материята, която я съставлява: Земята и всичко, което е върху нея, постепенно ще стават все повече и повече пластични, докато не достигнат степенята на подвижност на Тънкия Свят, за да продължи след това разреждането. Някога тя е била такава, когато по низходящата дъга е достигнала низшата точка на уплътняване в средата на четвъртия кръг, сега процесът върви по възходящата дъга в обратна посока, тоест в посока към изтъняване и разреждане. Разликата е само в това, че човечеството е придобило самосъзнание и всичко живо на Земята се е придвижило нагоре по стъпалата на стълбата на живота. Интересно е да се съпостави най-плътното и грубо физическо тяло на съвременния човек с най-изтънченото и възприемчиво и тогава ще бъде лесно да се види дълбокото различие между хората даже във външната форма на техните плътни обвивки. Вглеждайки се внимателно в хората могат да се отбележат вече много неща. Не говоря за аристокрацията, където често може да се види израждане, а за особената изтънченост на организма, която не зависи от родословието и други външни причини. Само изтънчеността на духа дава изтъняване на тялото. И ако в стария свят аристократизмът се е определял по произхода, роднинството и даже по богатството, то в Новия ще се признава само аристократизмът на духа, който вече не зависи от родословието. Отборът ще се осъществява по светлосянката, тоест по светлоносността на духа и неговите аурични излъчвания. И за паспорти ще служат не съвременните хартийки, а снимките на аурата, които ще дадат безпогрешния облик и характеристиката на скритите свойства на човека.

1967 г. 360. (Гуру). Всеки ще определи за себе си своето място в бъдещето според степенята на своята подготвеност. И всеки сега се подготвя сам. Невидимото Ръководство на Учителя не пречи на тази самодейност, тъй като Волята на Учителя не нарушава кармата на ученика. Осъзнаването на собствената отговорност за Земята и човечеството изисква съзнателно отношение към своите мисли, тъй като мислите, творими от съзнанието, се вливат в общия резервоар на пространството, замърсявайки или обратно, очиствайки го. Затова отговорността за своите мисли е огромна и е невъзможно да бъде избегната. След мислите идват постъпките и чувствата, но те се предшестват от мисълта и контролът се установява преди всичко над мисълта.

1967 г. 361. (М. А. Й.). Който е зает само със своето лично, той няма да разбере Нашето и няма да се доближи до Нас. Изпълването със своето и със себе си отблъсква от света, в който живеем ние. Отвърщането от себе си е първото условие за приобщаване към нашия свят. Забележете как вие се отблъсквате от последователите и читателите на Учението, съзнанието на които е изпълнено със себе си и със своите лични дела. Възможно е да четат Учението и силно да се устремяват, но поради себелюбието си да поставят себе си на крилото на храма. Такава устременост на личността е опасна. Дай, дай - искат те, без да дават нищо на никого в замяна. При такова отношение не може да се установи полезен творчески взаимоотношен обмен на енергиите даже с ръководителя. Мъртвешкото себелюбие може да прекъсне свързващата нишка. Разликата между устрема на себелюбието и желанието да се послужи на Общото Благо се разбира лошо. Но е било Казано: „Отвърни се от себе си и Ме следвай“. Отначало е самоотвърщането, отричането от себе си и после вече е възможността за следване на Владиката. Не трябва да посочваме никого. Погледнете по-наблизо, за да разпознаете ехидната на

себелюбието и да я унищожите. Тя пропълзва даже във великите дела, често причинявайки огромна вреда. При такъв случай укажете, че себелюбието и напредъкът са несъвместими. И ако кажат: „Но аз чета, аз се устремавам, аз работя над себе си“ попитайте: „В името на кого или на какво вършите това, в свое име или в Името на Владиката“?

1967 г. 362. (Гуру). Учението се дава за вас. Затова всички указания трябва да се отнасят към себе си и да се прилагат върху себе си, и да се прилагат лично. Колко често, четейки страниците от книгите на Учението себелюбието се стреми да отнесе много от Указанията и особено Указанията, отнасящи се за отрицателните качества не към себе си, а към съседа. И даже възниква неприятното желание да се поучава и укорява някого за недостатъците му, опирайки се върху тези Указания. Това е грешка. Само този има право да поучава, който сам е преодолял в себе си и е победил същото това свойство или недостатък, което той вижда в другия човек. Иначе поученията от такъв род ще предизвикат силен протест от страна на осъждания. Преките лични наставления и поучения изобщо трябва да се избягват. Хората не обичат много когато им се посочват техните недостатъци. Ръководството е възможно само при пълна хармония и съгласуваност на съзнанията.

1967 г. 363. (25 юни). Съзнанието на човека е място за среща на всички Светове, а неговото тяло, по-точно неговият психо-физически организъм представлява апарат, който е подвижен и от обикновените, груби и от тънките енергии. Те дотолкова са преплетени помежду си, че е невъзможно да се установят границите. И само смъртта на физическото тяло ги разделя. В отделилата се след смъртта му четворка сърцето му продължава да работи и да пулсира, но сърцето от мускули и тъкани, с една дума, физическият му апарат, е неподвижен. Но в живото тяло тънките и плътните енергии са тясно свързани и двата свята - плътният и Тънкия са обединени неразривно. Мисълта е енергия от Тънкия Свят. Пламнала е мисъл, токът е пробягнал по нервите, предал се е на мускулите и човекът е тръгнал или побягнал в желаното направление. Така тънкото действа в плътното. Всички обвивки вземат участие в движението, но в различна степен. Преобладава ту тънката активност, ту плътната. Особено интересен в това отношение е сънят, тъй като външната дейност замира и човек преминава в Тънкия Свят понякога даже съзнателно действайки в него, ако развитието му позволява. Астралното и менталното тела вземат участие в земния живот на човека, проявявайки своята активност чрез физическата обвивка. По такъв начин човекът непрекъснато действа в двата Свята, Невидимия и видимия, проявявайки се чрез неговите обвивки.

1967 г. 364. (М. А. Й.). Трябва да познаваш себе си, своите достойнства и недостатъци напълно и нелицеприятно. Безпристрастният техен анализ не е самоизмъчване, самозакопаване или самоизяждане, а строг учет на своите сили и възможности. Без това отчитане успешната борба е невъзможна. Наличните сили могат да бъдат събрани във фокус за таранен удар срещу един или друг недостатък. За постигане на победата е необходима концентрация на силите в нужното направление. Няма нищо по-лошо от разхвърляността на енергиите, не подчиняващи се на контрола на волята. Затова винаги и постоянно е нужна вътрешна събраност, тъй като животът е борба за правото на възход по Стълбата на Светлината.

1967 г. 365. (Гуру). Когато мислим за някого си спомняме неговия външен облик и по този начин влизаме в допир с даденото лице, установявайки с него психически контакт с една или друга сила на разстояние. Добре е когато това се върши осмислено и с блага цел. Но от обикновените хора се върши и говори толкова зло и толкова енергии се устремяват в пространството без осъзнаване на причиняваната на другите хора вреда, че е необходимо да предупредим за тежката отговорност за думите и за мислите. Всички те ще отзвучат тежко върху своя породител. Тъй като дори и първата им реакция оказва въздействие преди всичко на неговия собствен организъм. Излъчвайки злоба и раздразнение невежите считат, че те са насочени към другите. Вярно е, че и другите страдат, но още по-голяма вреда той причинява на своя собствен организъм, отравяйки го с отровата на недобрите чувства и с това разрушавайки го и предизвиквайки заболявания. Откъде са толкова болести и страдания? Разбира се, не от добро. Но хората продължават да упорстват в своето поведение и се самоотравят. Ако не искат да мислят за другите, то да бяха помислили поне за себе си.

1967 г. 366. (26 юни). Преглеждането на филма на своя земен живот показва, че от това, което е било, нищо не остава освен споменът за миналото. Всичко, което е било е отминало, всичко, което е и което ще бъде, също ще премине. И само Гледаният Пребивава вовеки. Много е трудно да се откъсне съзнанието от настоящето и да се отхвърли неговата власт над себе си. Но Безмълвният Регистратор е над него, над всичко, което като поток тече постоянно пред Него. Мисълта за преминаването на Великите Граници, тоест за така наречената смърт освобождава от тиранията на текущия час, указвайки ясно, че нищо от обкръжаващото не може да се удържи около себе си по-дълго от определения му срок да бъде пред съзнанието и временно да го управлява. Но е възможно да се освободите в духа знаейки, че неговото царство не е от този свят. Родината на духа е пространството на висшите измерения. Той е дошъл оттам, там и ще замине. А филмите на животите на многото негови възплъщения в плътни форми се дават за познаване и постигане на Тайната за себе си. Носител на тази Тайна е Безмълвният Свидетел, а не обвивките, в които той временно е облечен. Съзерцаването на миналото е полезно, ако то не представлява спомени, засмукващи съзнанието, а представлява именно преглед на филма на живота, което помага да се освободите от властта на настоящето и да намалите неговото яростно звучене. Хората твърде ревностно живеят с напрежението на момента забравяйки, че то се отнася безвъзвратно в Безпределността. Само опитът и знанието остават неотнимаеми придобивки за духа. Разбирането на това трябва да попие в плътта и кръвта, за да може шумът на суетата да не оглушава и да не води до забравяне на най-нужното. В тъмницата, на кладата, на кръста, под тежките удари на живота Носителите на Светлина са Съхранявали паметта за великото предназначение на духа, за целта, към която са се Стремели, за Висшите Светове и са Побеждавали в тази борба за неговото освобождение от веригите на материалния свят и за утвърждаването на властта на духа над временните свои обвивки. Те са Знаели пътя към разкриване на Тайната.

1967 г. 367. (М. А. Й.). Водата капка по капка дълбае камъка. Но по-лесно е да се дълбае камъкът, отколкото да се преодолява инертното упорство на обвивките. И само постоянната, устремена, непоколебима и настойчива мисъл

може постепенно да трансмутира и преобразява съществото на човека. Вековните наслоявания не се отстраняват лесно. Виждате сами, че нито четенето на книги, нито беседите за духовното, нито стремежа да станеш по-добър не променят вродената природа на човека и че един живот е съвсем недостатъчен, за да се отстранят някои наслоявания, коренът на които е твърде дълбок и се губи в далечното минало. Но не трябва да се спирате, да отстъпвате – също, пътят е само напред и само към победа. По-често си спомняйте думите на Владиката: „Аз Победих света”, тъй като Той Показва пътя за постигане на победата.

1967 г. 368. (Гуру). Сънят е подобен на смъртта. Затова е добре преди лягане за сън да се прекара пред очите филмът на миналия ден, за да се претегли всичко случило се и да се види какво е било за и кое против проявите на Светлината в себе си. Мъдрият към края на живота си също прави равносметка на всичко, през което е преминал. Чашата на везните на оправданието трябва да натежи над чашата на осъждането. Това дава енергия за по-нататъшно постъпателно и възходящо движение на духа, което ще има място в Надземния Свят. Тъй като там човек или се издига, или се спуска още по-ниско, ако надтежава чашата на осъждането. Добре е преди сън да се помисли какво е направено през деня, какво е увеличило натоварването на чашата на оправданието и е намалило теглото на чашата на осъждането.

1967 г. 369. (27 юни). Много трудно е да се разбере, че светът извън пределите на нашите представи и познатото от нас е безкрайно по-голям от този, който виждаме и познаваме. Но дори самата мисъл за това оставя отворени вратите за безпределното постигане на съществуващото. Световите на философа, учения, реформатора, писателя, композитора, спекуланта и на обикновения човек се отличават твърде много един от друг. И Попиталият какво е Истината е Разбирал добре това. И колко нелепи са споровете за това, което ни заобикаля, тъй като от нас е опозната само негова нищожна част, при това разглеждана от всекиго от своя, особен ъгъл на гледане. Но все пак действителността съществува и тя може да се познае. Възможността за достоверно знание е несъмнена. Разбира се, такова знание е колективно и Общината се явява условието, при което то може да се натрупва. Общочовешкият колектив дава възможност да се събира и умножава всичко познато до това време от хората, но не достига синтезът за обобщаване на вече достигнатото. Синтетичното съзнание е достижение на бъдещата раса, която все още се заражда и отделни представители на която вече притежават това свойство. Значението на синтеза е лесно да се илюстрира в примера с таблицата на Менделеев, когато систематизацията на химичните елементи е дала тласък към мощно развитие на химията. Синтезът е двигател на науката и двигател в областта на всяко познание. В основите на Съкровеното Знание лежи синтезът. Синтетичното мислене се създава с дългия опит от живота, по-точно, на много животи. Той не може да се утвърди за един час. Но да се разбере неговото значение и да се устремите към него е възможно. С приемането на синтеза анализът не се унищожава, по-скоро обратно, при синтетичното разбиране на явленията анализът на всяко отделно от тях придобива особено значение и отрежда мястото на всяко в общата схема на нещата. И когато стане ясно, че и човекът, и животното, и растението, и всичко, което съществува в света, всяка негова частица представляват неотнимаема част от Единното Цяло, обхващащо всичко и

включващо в себе си всичко, което е, било е и ще бъде. Ние Наричаме това цяло Безпределност и не я ограничаваме с нищо. При синтетичното мислене е лесно допустимо, че Безпределността е най-великото понятие на съвременността и че за духа, който е в нея и винаги ще бъде, всичко е достижимо и всичко е възможно, тъй като няма предели на неговото могъщество, за колкото и малък той да счита себе си в дадения момент, на дадения етап от своето развитие и напредък в Безпределността.

1967 г. 370. (М. А. Й.). Учителят нарича болестта “посещение на Господа”. Замисляли ли сте се защо? Когато тялото укрепва и съзнанието се потапя твърде много в плътния свят, чрез болестта се внася корекция. Физическата обвивка отслабва в известна степен, връзките на Земята стават по-малко здрави и животът на духа се усилва и задълбочава. При особено продължителните и тежки заболявания духът дотолкова се освобождава от веригите на плътта, че го изпълват радост, лекота и съзнанието за особена сила. Затова болестта, правилно осъзната и приета, ще бъде освобождение на съзнанието от оковите на материалния свят. Сами забелязвахте в миналото неведнъж, че всяко заболяване е донасяло нещо така полезно и нужно за духа, че е ставало разбираемо за какво е било нужно това. Не забравяйте думите на Владиката: “Ще Обърна всичко в полза”.

1967 г. 371. (Гуру). Помни неизгладимо, че се намиращ в Неговите Длани. Шумът на суетата и скърцането със зъби заглушават съзнанието на духа, но Основите са непоколебими. И Владиката е неизменен и колебанията и неравновесието на външния свят нека да подчертаят, че Стълбата на Йерархията е непоколебима. На Ней и можеш да се опреш, и заставайки поне на едно от нейните стъпала уверено, твърдо и спокойно да се изкачваш все по-нагоре и по-нагоре. Помни! Когато всичко се колебае и старият свят се руши, осъзнаването на непоколебимостта на Стълбата на Йерархията на Светлината дава твърда опора и позволява да се устои сред земните бури и астралните вихри.

1967 г. 372. (28 юни). Хората са изпълнили света с дисхармония и суета. Това пречи на живота на духа и задържа еволюцията. Необходимо е преобразяване на живота. Новото Небе и Новата Земя са символи на преобразяването. Старият свят е осъден защото е оковал духа във вериги. Спасението е в утвърждаването на Новия Свят. Стар свят, загини. Но той не иска да загива и неистово и яростно се съпротивлява, способствайки за проявата на всички сили на тъмнината и разрушението. Вълните на тъмнината и разложението се надигат подобно на прибой, подбуждайки всичко низко и неизживяно в хората, всичко зло и цялата жестокост и нечовечност се утвърждава в действие. Последните пристъпи на тъмнината ще бъдат особено яростни. Тъмните са готови на всичко, на най-дивото безразсъдство, стига да продължат агонията на своето съществуване на планетата. Те имат много привърженици и отново надигат глава, стремяйки се да предизвикат взрив. Трябва да бъдете готови за задълбочаване на събитията и нови изобретения на разрушителите и техните съзнателни и несъзнателни помощници.

1967 г. 373. (М. А. Й.). Единението се заключава в това, че низшето съзнание устремявайки се се издига до нивото на по-високото съзнание и започва да вибрира в унисон с него, сливайки се с него в едно. Най-добрият обединител ще бъде любовта. Човешките чувства са кратки и човешката любов е кратка. Мнозина ли вярват, че любовта е по-силна от смъртта, продължавайки с това нишката на

живота в бъдещето. Стрелите на това огнено чувство пронизват пространството далеч извън пределите на плътния свят. Те определят възможностите на бъдещето и винаги достигат любимото сърце. Съвършеното Сърце може да се достигне само с любов.

1967 г. 374. (29 юни). Човекът предполага, но Ние Разполагаме, тъй като Знаем течението на еволюцията и Направляваме основните течения на събитията. Те ще тръгнат под знака на неочакваното и съвсем не така, както предполагат враговете на Новия Свят. И не на бързия се дава бяг, и не на силния – победа, но на тази Страна, на която Ние Сме Дали най-добрата съдба. Запазете спокойствие и усещайте с устремено сърце, че приближават, приближават сроковете, че светът е до последната черта. И когато настъпи часът, Йерархията на Светлината ще Прояви цялата своя мощ. Даваме да се проявят всички и с това да определят вече окончателно своята принадлежност към полюса на Светлината или полюса на тъмнината. Време на велики събития и на велики дела. Събираме под Нашите Знамена всички, които са способни да застанат в защита на Новия Свят. Време на великото и последно разделение на човечеството.

1967 г. 375. (М. А. Й.). Търсим огъня на духа или поне искра в очите. Всеки, в когото има поне искрица Светлина, вече има право на приближаване. Никой няма да бъде отхвърлен от тези, които имат. Разделението ще стане не по доброта, а по светлосянка. И няма да има грешки. Възможно е да се подправи усмивката или думите, но да се подправят аурните излъчвания на Светлина вече е невъзможно. Затова съдът ще бъде суров, но справедлив. Новите лъчи ще променят атмосферата на Земята и ще създадат нови психопропространствени условия, при които ще разцъфтят цветята на Светлината, цветята на духа, но ще повехнат и загинат порожденията на тъмнината. Тя вече е лишена от фундамент и опора в Тънкия Свят. Ще бъде лишена и в плътния. И за нея вече няма да има място на планетата, а с нея и за тези, които ѝ служат.

1967 г. 376. (Гуру). Недоумявате защо не се пресичат действията на тъмните, защо им се позволява да вредят в известни предели дори на нашите хора. Но нашите хора са проявители на тъмнината. Нито един тъмен няма да премине безучастно покрай тях, без да прояви себе си при съприкосновението. Това на първо място. На второ как ще се отделят овцете от козлите в процеса на великото последно разделяне на човечеството, ако не се даде възможност на всички да разкрият своя истински лик и да проявят своята същност и да решат своята съдба вече за цялото бъдещо време. Ето защо сега от дъното се надигат всички отпадъци на човечеството, за да може всичко, което е способно, да се придвижва по-нататък, а не можещото да се издига да се потопи в тъмнината, от която се е надигнало и да си отиде от планетата. В новите условия за тъмните няма да има място на планетата.

1967 г. 377. (М. А. Й.). Не изисквайте от малкото съзнание голямо и дълбоко разбиране и се учете на търпимост и вместиане. Снизхождението е качество на Бодхисатва. А главното – не променяйте своето вътрешно отношение в унисон с колебанията и настройката на астрала на тези, които се приближават към вас или по един или друг начин са свързани с вас.

1967 г. 378. (М. А. Й.). Най-съкровеното се предава от уста на уста.

1967 г. 379. (Гуру). Наличието на равновесие в човека е нетърпимо за тъмните, тъй като равновесието е хармония, даваща светлоносни излъчвания на аурата. Затова те полагат всички старания, за да го нарушат, тоест да помрачат светлоносността и да погасят светлината. Оттук и неспирните опити и дребните убождания, които са особено болезнени, тъй като се нанасят по най-чувствителните места. Да се удържи равновесието ще бъде победа над тъмните, тъй като те не са в състояние да пробият бронята на равновесието. Но стига да се допусне неравновесие и човек става открит за ударите, тоест незащитен. Равновесието е и броня, и щит, и охрана от злото, и непробиваем доспех. Пазете го.

1967 г. 380. (2 юли). Искам да ви дам ясна представа какво представлява астралният свят. Преди всичко той е материален, както е материално и тънкото тяло. Медузата е също жив организъм и също е материална, но плътността на нейното тяло се различава от плътността на тялото на костенурката и нейната коруба. Още една крачка по пътя на изтъняването и на разреждането, и представата за материалността на тънкото тяло ще бъде достатъчно вярна. През него могат да се видят другите предмети. То е почти прозрачно и в същото време то се чувства и усеща напълно конкретно и не по-малко, а даже още по-силно, отколкото физическото тяло. Усещанията са много близки и сходни, тъй като усещанията на плътното тяло преминават през тънкото. Ако то се отдели, както това става, да кажем, при наркоза, то без него дори болката престава да се усеща и в същото време човек вижда и чува, но вече извън плътния свят. Точно така е изтънена и разреждана и цялата останала материя на онзи свят. Близко до Земята тя много напомня земната, само че пластичността и проницаемостта ѝ е много по-значителна. Колкото по-високо от Земята е слой, толкова разредеността на неговата материя и живите форми, които са облечени с нея, е по-голяма. Формите стават все повече и повече изтънчени и леки, и светещи. Всичко се намира в движение или в състояние на видима пулсация и двигателят е мисълта. Погрешно смятат, че мисли мозъкът, тъй като там хората мислят и творят, макар и да отсъства мозък. Мозъкът е инструмент или оръдие на мислителя, с което той се ползва във физическото тяло. Тънкото тяло се движи от мисълта, енергията на мисълта е огнена и тези духове, които са събрали огън през живота на Земята, там имат пълна свобода за придвижване и полети. Тънкото тяло лети, ако не е обременено с тежките частици на астралната материя и ако мисълта на обитателя на тънкото тяло допуска възможността за полети. И тъй като там всичко е подчинено на мисълта, то мислите, отричащи живота и движението в Тънкия Свят правят хората неподвижни и инертни, тоест мисълта се въплъщава в творима от човека реалност. Условиата, близки до Земята, напомнят земните. Колкото по-високо, толкова по-големи и силни са различията. Пластичността и проницаемостта, подвижността и подчиняването на мисълта са основни свойства на Тънкия Свят. Всичко, което е и е било на Земята е отразено там в съответни форми, но над всичко царства мисълта. Възможностите за изява и творчество за свободния от земните притегляния и земните преживявания дух са огромни и са ограничени само от широтата на неговото вместване и развитие. Наистина този свят в своите високи слоеве е царство на неограничените възможности.

1967 г. 381. (М. А. Й.). Това, което се предава от уста на уста, не подлежи на огласяване. Огненият печат на мълчанието е здрав върху устата. Но

даже и той да бъде нарушен, което никога не се случва, то никой не би разбрал това, за което се говори. Само подготвеното съзнание може да възприема. Обикновено повечето преминава покрай тези, които още не са готови. Това не е опасно. Опасност има тогава, когато такова съзнание, улавяйки частица от истината, се издърпва на незаслужена висота, за да падне после долу и да се обърне, и да се нахвърли върху този, който непредпазливо е издал знание не според съзнанието. Колко охотно и привидно благожелателно приемат такива съзнания това, което им се дава, за да се нахвърлят яростно след това върху даващия. Заповядана е зорка бдителност и умение да се говори според съзнанието. Свойството отначало да възнесат, а после да унижат е твърде разпространено сред хората.

1967 г. 382. (Гуру). Да поговорим за готовността. Психическата готовност изключва поразяването от шока на неочакваността. Тази готовност е родна сестра на спокойствието. Именно вътрешно трябва винаги да бъдете готови за всичко и да не се удивявате от нищо, и да не се поразявате от нищо. Говоря за вътрешното състояние, когато равновесието става достижимо. Положението в света изисква състояние на готовност и равновесие, за да се срещат безстрашно и безтрепетно вълните на събитията. Равновесието на духа ще бъде здрава защита срещу поразяването от шока на неочакваността. То също и охранява и сред вълните от световни пертурбации.

1967 г. 383. (3 юли). При развито съзнание животът на духа тече подчинявайки се на свой ритъм, независимо от външните събития. Излъчванията на духа покриват и преодоляват въздействията, идващи от низшите сфери и създават свой особен, неповторим път. Всеки дух оставя рисунка на преминатия от него живот, която представлява неизтриваемо начертание в пространството. При Високите Духове той е озарен със Светлина и Красота. Той сияе във вековете за всички, които са способни да почерпят от тази Светлина. Светлите Духове със своята Светлина Увеличават светлоносността на аурата на планетата и с това Внасят своя принос в Общото Благо. Смисълът на Техния живот има пространствено значение и не се ограничава до видимия свят. Сеячите на зърна Светлина и Благо Спасяват Земята от потъването ѝ в тъмнината. Значението на аурните излъчвания на тези Служители на Светлината е огромно.

1967 г. 384. (М. А. Й.). Трябва да мислите за себе си, без да се отъждествявате с тази личност, която е отбелязана и регистрирана в паспорта и представлява ярък образец на това, което е временно и преходно. Трябва да мислите за себе си във висшия аспект на своето „Аз“, за себе си, който идва на Земята и отново си отива във Висшия Свят, отнасяйки от нея плодовете на земните уроци за усвояването им в Надземния Свят и подготовката за получаване на нови. Това, което предстои на духа да достигне по този път, се обхваща от Безпределността, тъй като възможностите за познание са безгранични. И не малката, временна земна личност представлява пазителка на плодовете на тези достижения и Знания, а Безсмъртната Висша Триада. И пренасянето на съзнанието в нейната сфера е поредната и неотложна задача на човека, разбрал смисъла на земните изпълнения.

1967 г. 385. (4 юли). Най-лесно е да се утвърждава качеството на духа най-силно звучащо в дадения момент. Вниманието се съсредоточава върху него.

Мисълта, устремена и потопена в анализа на това качество и неговите преимущества, събира от околността частици ментална материя, съгъстява ги и ги кристализира във форма. Тази форма е свързана със своя творец с пряка нишка на връзка, която никога не се прекъсва и му предава своите вибрации, тоест творецът на мисълта се намира под нейно въздействие. Понякога то особено се усилва, понякога сякаш се губи. Даже пуснатата в пространството мисъл на далечно разстояние все пак се връща към своя създател. Качествата не се утвърждават лесно, тъй като вехтият човек вътре противодейства. Ценността и значението на равновесието са известни вече достатъчно добре и желанието то да бъде придобито трайно се е установило в съзнанието, и все пак дреболиите от живота и подробностите на ежедневието често го нарушават. Значи трябва да се усили мисленото съсредоточаване върху това най-ценно качество.

1967 г. 386. (М. А. Й.). Да се удържа равновесието помага осъзнаването на това, че духът е нерушим и неунищожим, тоест животът на духа не може да бъде унищожен. Може да се убие физическото тяло, но духът не е тялото. Могат да бъдат отхвърлени тънкото и менталното тела, а техните обвивки да се разложат в пространството, но с това животът на духа не се унищожава, тъй като той е над обвивките, които обитава временно и на които дава живот. Именно неговото средоточие е в духа. Центърът на живота е в духа. Духът живее винаги и е невъзможно този живот да му бъде отнет. Хората мислят и съсредоточават своя живот в обвивките, най-вече в плътната и предполагат, че той се прекратява със смъртта на плътното тяло. Така също може да плаши и втората смърт, смъртта или освобождаването от тънкото тяло. Но този, който е постигнал, че всичко е в духа, че животът е в духа и е пренесъл своето съзнание в сферата на духа, знае, че смъртта е илюзия на плътния свят и това, което му принадлежи по космическо право, е вечният живот на духа.

1967 г. 387. (Гуру). Ще утвърждаваме вечния живот на духа в духа без да излизаме от живота в тяло, от обикновения живот, тъй като обикновеният живот, тоест земният живот е даден за събиране и натрупване на елементи на безсмъртието в Чашата. Чашата е безсмъртното достояние на духа. Чашата е дадена за всички земни животи и после - за всички времена. Колкото и странно да звучи, но временното и земно се дават на човека за придобиване на вечното и осъзнаване на Надземното. Временното във вечното и вечното във временното е преди всичко животът, пулсиращ във всеки атом, във всяко растение, във всяка жива форма, риба, животно, човек. Временни са формите на живот, но самият живот е вечен, както и материята, в която той се въплъщава, а временни са само обвивките.

1967 г. 388. (5 юли). Какво иска духът ли? Тогава питайте себе си, тъй като искате да пренесете живота на съзнанието в областта на духа. Тялото винаги иска нещо: или да яде, или да пие, или да спи; ту му студено, ту горещо, ту боледува, ту трябва да се движи. Много неща иска тялото и затова животът в него е свързан с много задължения, неудобства и ограничения. Животът в духа, когато той още се намира в тялото, не освобождава от задълженията по отношение на тялото, но освобождава от властта на тялото над съзнанието и дава на духа свобода. И тогава тялото се подчинява на духа. Духът сам по себе си е свободен и когато се отхвърли тялото тази осъзната свобода от земните ограничения става

действително достижение на човека, тоест той влиза в Тънкия Свят вече не свързан със земните условия и представи. Тази свобода се заработва с опит и размишления над същността на живота в духа. Животът на духа не е от този свят, светът на земните привички, условности и ограничения. Трудно е даже да си представите доколко се отличава пребиваването в Надземното на свободните, несвързани духове. Тъй като това, което е било свързано на Земята, продължава да свързва и ограничава свободата на духа в Надземното, а това, което е било разрешено, тоест освободено, получава свобода. Животът на духа се регулира от мисълта. Мисълта освобождава и свързва. И от колко връзки трябва да се освободи съзнанието преди да усети, че крилата на духа вече не са вързани. И колко огромно е значението на мисълта, ако благодарение на нея човекът там може или свободно да лети по пространствата на Тънкия Свят, или да се държи така, както се е държал на Земята, бидейки ограничен и свързан от тялото-тъмница.

1967 г. 389. (М. А. Й.). „Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни“, - но защо да се отнасят думите на апостола само към земното съществуване, когато ударението се поставя върху придобиването на надземна свобода. Мнозина там се привързват с мисъл към Земята и се държат по земному, но пътят се указва нагоре и той трябва да бъде започнат още на Земята, за да продължи в Надземното. Да се продължава там е по-лесно, но да се започва отново е невероятно трудно. Светът на следствията представлява продължение на утвърдените в плътния свят причини. В това е особеността на Тънкия Свят, тъй като се жънат следствията на тези причини и на тези мисли, които са приети през земния живот и зърната на които са посяти в собственото съзнание.

1967 г. 390. (6 юли). Когато Основите са приети в съзнанието и са се вкоренили здраво в него, човек започва да мисли и да действа вече изхождайки от отпавните положения на Учението и това постепенно, но неизменно преобразява цялата негова същност, може би даже невинаги осезаемо за самия него. Мигновеното озарение е рядко цвете и то зависи от много големите натрупвания - количеството преминава в качество. Но обикновено се изисква време и неотклонност на устрема. Пасивното приемане на Основите е недостатъчно. Необходими са съответстващи действия за внедряване на основните положения на Учението, иначе съкровищата няма да се удържат. Стременията на духа и желанията на малкото, низше „аз“ често са диаметрално противоположни. И тогава постоянството на неукротимия устрем, утвърдил се върху Основите смисла и изживява свойствата на вехтия човек, преобразявайки всички негови обвивки. Обичайното земно обкръжение и обкръжаващите - всичко крещи срещу условията и изискванията на Огнената Йога и се налага това съпротивление на средата да се преодолява, за да се устои срещу течението на ежедневието. Но главният Йерофант е извършвал ходене срещу Слънцето – това е символизирано огнения път на изправилия се дух, избрал пътя на необикновеното.

1967 г. 391. (М. А. Й.). Сливането на съзнанието с Висшето изисква отказ от себе си и от непосредственото обкръжение. В обикновения живот това се постига с огромен труд. Но можете да си представите времето, когато духът ще се освободи от тялото и земното обкръжение ще изчезне, и тогава съзнанието ще живее и ще се храни с вибрации от друг порядък. И ако земните привличания са преодоляни, то нищо вече няма да препятства духа да пожъне плодовете на своите

стремежи и да пребивава в сферите на високите притегляния, където упорството на постоянното противодействие на възхода на духа вече няма да може да има място.

1967 г. 392. (Гуру). За наградата на Небесата е Говорено ненапрасно. В това отдавнашно време не е било възможно да се говори с други думи. Хората не са знаели за Космоса, за тънките енергии, за съзнанието, за магнитите и невидимите, проникващи през твърдите тела лъчи, хората не са знаели много неща. И все пак самата същност на Законите за живота на духа е била преподадена в не много, но ясни и разбираеми думи. Няма да подценяваме тяхното дълбоко значение само затова, че формата на тяхното изразяване не съответства на нашето разбиране сега. Небесата - това са Висшите Сфери на най-тънките енергии, където със силата на магнитното притегляне духът се увелича непреодолимо, натрупал в Чашата си кристали от отлагания на чисти огньове, запалени от него по време на живота му на Земята.

1967 г. 393. (8 юли). Духът идва и духът си отива, възпламенявайки се в земно тяло. Идват и си отиват народи, възникват и се рушат цивилизации, променя се ликът на Земята и картата на света, но пътят на духа преминава сякаш независимо от външните планетни събития. Например: народ може да възхожда, достигайки кулминацията на своя цикличен подем, а духът на отделния човек може да инволуира, спускайки се все по-надолу и по-надолу. Или пък обратно, той се възпламеня в заминаваща си или израждаща се подраса, за да издигне можещите още да възходат и в този подвиг да се издигне сам. Ритъмът на развитото съзнание върви по своя си ред, извън зависимостта от външните събития. Разбира се, те влияят и на психическото състояние, и на настроението, и на здравето, тъй като човекът е част от света и е свързан с него, но все пак царството на духа не е от този свят и неговият звезден път преминава по-дълбоко от това, което се обхваща от явленията на плътния свят.

1967 г. 394. (М. А. Й.). Много е трудно да се откъснете от непосредственото обкръжение, за да се обедините в духа с Нас. Тъй като съзнанието на тези, които вървят по пътя на Светлината, се изпълва не със своите, а с Нашите мисли и с Нашите задачи и стремежи. Ние следваме Владиката и вие се стремете да Го следвате. Без самоотверженост, тоест способност да се отделите от себе си, е невъзможно да се възприемат идващите от Него мисли. Пратката изисква умението да се взема, тоест умението да се избягва такава степен на самоизпълване със своето и със себе си, че в съзнанието вече не остава място за нещо друго по-високо. Идеалът на ученика е да постигне свръхличен живот, когато малкото „аз“ се разтваря в голямото, когато се пробива черупката на аурата и човек излиза в свръхличното пространство. Себелюбието е силно ограничение и свързаност на духа.

1967 г. 395. (Гуру). Хората са пили, яли, веселили са се, раждали са се, умирали са, тоест били са заети с външното, докато в същото време Космическите срокове са диктували своите решения. Така е било винаги, така обстои делото и сега. И отново приближават сроковете, и хората отново са потопени в суетата на текущия ден или в раздори. Но сега нахлуването на хаоса е приело заплашителни размери. Разновесието на стихииите е достигнало до апогея. Всичко се колебае. Народите се призовават към сътрудничество и мирно съвместно съществуване. Но тъмнината и силите на разрушението въстават, стълкновението на полярностите е

достигнало чудовищно напрежение. То ще расте, за да бъде разпределението на силите по полюсите пълно и окончателно. Разрушителите ще бъдат разрушени и поразени. Всичко съзидателно и способно да възхожда и да строи живота на Новия Свят ще бъде опазено и ще остане, за да твори Новото Небе и Новата Земя.

1967 г. 396. (9 юли). Вечност на материята и временност на формите, в които тя се проявява; вечност на живота и временност на проявените негови форми; вечност на духа и временност на обличащите го обвивки - ето положенията, от които трябва да се изхожда при постигане на Основите. Духът съществува преди началото на времето. Съзнанието се формира по-късно в процеса на еволюцията на духа чрез последователното му възплащаване в различни форми. При това монадата, носителка на духа, преминава през всички стъпала на проявения живот от горе до долу и от долу до горе във всички царства на природата. Всички тези царства са съсредоточени в микрокосмоса на човека и неговото тяло живее и функционира само защото духът, който го оживява, някога е преминал стъпалата на минералното, растителното и животинското царства и е изработил способността да асимилира техните свойства. Сега човекът е достигнал до това стъпало на еволюцията, когато пред него се поставя задачата да овладее стихиите на земята, въздуха и водата, за да кулминират тези достижения в овладяването на стихията на огъня. Стихията на огъня е най-висшата. Неговата ска̀ла е широка: от подземните огньове до огньовете на организма и до пространствения пламък. Огънят обхваща всички прояви на Вселената и лежи в основата на цялата материя - от низшите и до нейните най-висши аспекти. Овладяването на огнената стихия започва с овладяване на тази стихия, проявена в човешкия микрокосмос. Всяко движение на човека има в основата си огън. Огнена мисъл, огнени чувства, огнени импулси от енергия, пробягващи по нервите и предизвикващи мускулни движения. Затова овладяването на себе си ще бъде първата крачка по пътя към овладяване на огъня, по пътя на Огнената Йога. Контролът над мислите, чувствата и движенията означава нещо много по-голямо, отколкото това изглежда на повърхността. Човекът и така е вече овладял много, тъй като съзнателно и несъзнателно привежда в движение огнената енергия, огнената стихия в себе си. Но Ние Говорим за съзнателно овладяване и, преди всичко, за овладяване на психическата енергия и контролът над нея. Психическата енергия е дарът на Еволюцията за човека. Човекът е огнено същество и всички негови обвивки се привеждат в движение от огъня. Това трябва да се осъзнае.

1967 г. 397. (М. А. Й.). Тънкия Свят е видим, ярък, конкретен и със своята оцветеност и устойчивост много напомня на земния свят, само че цветовете в него са по-ярки и формите по-разнообразни. И този, който умее да гледа, вижда не нещо мъгливо, изплъзващо се и разлято, а вижда свят пълен, ярък и твърде привлекателен, ако съзнанието е устремено нагоре. Пластичността на материята на Тънкия Свят не пречи на устойчивостта на неговите форми. Водата също е пластична, обаче подводното царство е оцветено и разнообразно. Въздухът е още по-пластичен, но това не пречи на красотата на изгрева и залеза на слънцето, и на играта на цветовете в планините, във водата, в облаците или безоблачното небе. Навсякъде търсете аналогия и скоро ще разберете свойствата на Надземния Свят. Този, който живее с Красотата и е устремен към Красотата, ще бъде заобиколен от нея и там.

1967 г. 398. (М. А. Й.). Подземният огън иска да си пробие път от тялото на планетата навън. Владиците Регулират неговите прояви съзнателно, а човечеството несъзнателно го предизвиква със своето хаотично мислене, усилвайки неравновесието на организма на Земята. Точно така и в човешкия организъм огънят може или да се контролира от волята или пък се проявява в различни неравновесия, крайности, ексцесии. Черните, димни огънове на раздразнението отравят тялото с отрови и действат разрушително на здравето. Болестите често са резултат от вредоносното действие на черните огънове. Светлият, чист Агни е строител и оздравител, но низшият пламък носи в себе си елементи на разложение и хаотичността. Огньовете се регулират с мисъл и воля. Състоянието на равновесие е привеждане на огнената стихия в човешкия микрокосмос в положение на равно горящ пламък, когато неговата мощ, подобно на бент, събира енергиите за действие не тогава, когато тя иска, а тогава, когато иска волята и когато волята насочва вълните на тази енергия по зададеното направление, точно както мелничарят насочва водата към работното мелнично колело. Цялата работа е в умението да се натрупва енергия за волево, съзнателно и съдържано действие. Подчертавам „съдържано“, тъй като неуправляемото пламтене е недопустимо - то разрушава плътното тяло и може даже да прогори проводника на нервите. Прегарянето на някои организми се предизвиква именно от неумението да се владеят и управляват своите огънове.

1967 г. 399. (Гуру). На умението да владеете себе си и на съдържаност на своите чувства и особено мисли трябва да се учите винаги и върху най-обикновените неща и малките събития на обикновения живот. Животът – това е най-доброто училище, изискващо съзнателно и внимателно отношение към себе си. Защо да се допуска равновесие или прояви на лесна възбудимост даже в дреболиите. Възбудимостта на нервите много лесно се отличава от огненото напрежение, тъй като последното се регулира от съдържаността, иначе напрежението ще се превърне в избухване или неудържимо пламтене. Необходимо е самообуздаване. Негов антипод ще бъде разпуснатостта или даже разюздаността. Владиката Заповядваше за сребърната юзда на духа. Ще помним за нея постоянно и ще се ползваме от нея в живота.

1967 г. 400. (12 юли). Ще се уповаваме и опираме само на Йерархията. Настроенията и състоянията на хората са твърде променливи и твърде непостоянни. Особено ненадеждни са обещанията, дадени под влияние на момента. По-добре е да се надяваш на себе си и на Помощта на Учителя. И защо има такава нужда от толкова вещи, когато в действителност на човека е нужно толкова малко. Да се задоволява с малкото е също изкуство. Има твърде много ненужно и излишно: и в думите, и в мислите, и в храната, и във вещите. Трагедията е в това, че всичко това ненужно и излишно се взема със себе си в Тънкия Свят. Както човек се държи тук, така ще се държи и там, докато не разбере нелепостта на своето поведение там, където всички земни преживявания и привички представляват тежък товар, пречещ да се движите по-нататък. Развъплътените обкръжават себе си с парцалите и откъслеците на земните преживявания и строят с въображението си нови грамади по земни еталони и окончателно затъват в тях. Нямащият нищо свое, заменил желанията с мисъл, се освобождава от гнета на земните наслоявания и притегляния.

1967 г. 401. (М. А. Й.). Изходът от създалото се положение е в отвръщането от обкръжаващото и пренасянето на съзнанието върху явленията, отнасящи се до Делата на Владиката. А тези Дела изискват особено внимание към себе си, но са твърде малко тези, които се стремят да помогнат и да вложат своите енергии в Делото на Общото Благо. Може да се помага с мисъл. Вливайки се в основния еволюционен поток тя усилва неговото напрежение, циментирайки при това пространството. На много неща може да се помогне с мисъл. Мисълта често е безсилна, ако от нея се изисква помощ за себе си и ако кармичните условия вървят в разрез с нея. Но свръхличната мисъл, насочена към Общото Благо, мисълта, освободена от себелюбие и лични интереси, ще бъде полезен и нужен принос в Делото на Владиката. Беше Казано: „Действайте с мисъл“. Към това може да се добави: „Действайте с мисъл не в свое име, а в Името на Владиката и Неговото Дело“. В това и ще бъде изходът и освобождението от теснотата и тежестта на обкръжаващото, което притиска съзнанието, затваряйки го в тесните рамки на личните преживявания.

1967 г. 402. (Гуру). Духом и в духа трябва да се стремите да се издигнете над бездната на живота. Иначе тя ще увлече надолу, потапяйки съзнанието в мрачините на ежедневието. Обърнете внимание на това колко здраво са обхванати хората от въздействието на това, което ги заобикаля. Главите не се вдигат повисоко от това обкръжение, дори за да погледнат нагоре. Но Лъчът на Владиката Търси вдигнати глави, иначе Лъчът няма да бъде видян. Възможно е целият живот да бъде изживян с наведен към Земята поглед. Така живеят болшинството, без да мислят за това какво ги очаква после.

1967 г. 403. (14 юли). Първо Висшият Свят, който не е от този свят, се отделя от този свят, за да не заглушава последният вибрациите, идващи отгоре, след това те двата се сливат в хармония с разбиране на единството на това, което е горе, с това, което е долу. Ако се отдаде предпочитание на Висшето и се живее само в него, ще се получи откъсване от Земята, ако пък се потопите в земното, то ще изпълни цялото съзнание и място за Надземното вече няма да остане. Затова се утвърждава златната среда. Тъй като възплъщението в тяло се дава именно за да се премине през условията на плътния свят и да се почерпи от тях всичко, което те могат да дадат. Земята не може да се отхвърли, а също и да се подцени. Целъ достигається на Земле, и, когда вырастут крылья духа, подниматься и летать на них придется от Земли. Целта се постига на Земята и когато израснат крилата на духа, да се издигнете и да полетите на тях ще се наложи от Земята. Земната основа е необходима като стартова площадка за полетите. И ако черупката на аурата е пробита, то планетните простори стават достъпни. Планетата е дадена на хората за да могат те, възплъщавайки се, да се научат на всичко, което тя дава. Еволюцията на човечеството се извършва на Земята и обединението на Световите, земния и Надземния, ще се осъществи в съзнанието на човека благодарение на това, че неговият земен път ще го доведе до това велико достижение. Земното и Висшето хармонично се съчетават в съзнанието, което е поле за обединяването на всички Светове.

1967 г. 404. (М. А. Й.). В дните на усилване на пространственото неблагополучие тъмнината става по-активна и вредоносна. Тогава тя се усилва повсеместно. Правилно е отбелязано, че в моменти на планетно нагнетяване и

набъбване на тъмнината в един или друг фокус въздействието на сенките се усилва и около вас. Тогава се изисква особена защитеност и постоянен контакт с Йерархията. Силата на защитеност зависи от пряката връзка с Владиката. Ще се наложи сами да се отбранявате, но здраво държейки Образа на Владиката в своето сърце.

1967 г. 405. (15 юли). Земята е само временно пристанище на човека. Някога тя ще умре, както е умряла Луната. Но човекът, завършвайки своя цикъл, ще премине на по-висока планета. В Дома на Отца има много обители и звездният път на духа е дълъг и също така безкраен, както е безкраен броят на проявените Светове, отвеждащи духа все по-високо и по-високо. Вечността няма край, но циклите на живота са крайни. Даже Великата Манвантара има край. Тя завършва, за да започне след Пралайята следващата. В този велик Космически Поток на Еволюцията веригата на живота на духа не се прекъсва, а продължава в Безпределността. Това е и вечният живот, за който са Говорели всички Носители на Светлина. Духът също е вечен. Обаче съзнателното безсмъртие или безсмъртието на непрекъснатото съзнание сега е постигнато от много малко. Това е най-главната цел на всеки човек, разбрал за какво живее на Земята и за какво му е дадено всичко, което той вижда наоколо. Но хората са забравили за тази задача и са заети с всичко друго, само не с това, заради което са се въплътили в плътно тяло, не с това, което представлява тяхно най-първо задължение по отношение на собствения им дух. Всичко е насочено към външното и духът е забравен. И само смъртта прекратява това беззаконие. Но отричайки действителния смисъл на живота, те пренасят и в Тънкия Свят своето невежество и задържат еволюцията не само на своя дух, но и на човечеството като цяло, и на самата планета. Тъй като и Земята се изтънчва в своята материя и еволюира едновременно с населяващите я хора. Всичко проявено еволюира, тоест еволюира и материята, от която се състои плътното тяло на планетата, а също и растенията и животните, и всичко - от атома до Най-Високия Дух. Всичко е наситено с вечен живот и вечно движение. Достигането на степената на съзнателно и непрекъснато безсмъртие е най-висшата цел на човека.

1967 г. 406. (М. А. Й.). Пред нас стоят не лични, а Космически задачи. В това ние се явяваме помощници на Този, Който Стои начело на планетата. Задачите са много. Те са сложни и трудни и изискват пълно отвързване от преживяванията на последната земна личност. От нейната сфера се задържа само това, което е било посветено на служенето на Еволюцията и на утвърждаването на Учението на Живота, дадено чрез нас от Владиката. Служенето на Светлината събира в Чашата елементи на безсмъртието и дава богата храна на духа за неговата работа в условията на извънплътното съществуване. Изисква се именно още на Земята да се отъждестви собственото съзнание с духа, а не с тялото и да приучвате себе си към мисълта за безпределните възможности на духа. Живеещите духом и в духа ще пожънат обилно плодовете на духа в Надземното.

1967 г. 407. (Гуру). Земното и духовното са тясно свързани. Растежът на духа е обусловен именно от земните условия и отношението към тях. При Учителя трябва да се достигне по земята. Друг път няма. Той за това се и дава. Въпросът е в това как да се върви и как да се достигне. И грижата е за това. Ако грижата е за нещо друго, не поставящо интересите на духа в главата на ъгъла, тогава Учителят

не може да бъде достигнат. И мнозина поставят друго и се потапят в него презглава, и губят разбирането за целта на своя живот на Земята. Ние наричаме забравилите за своя дух слепи и глухи. Но за незабравилите е Нашата грижа и внимание към тях. Те са толкова малко. На тях трябва да се помогне, само че не в техните мерки и тяхното разбиране, тъй като тяхното благо е в Нашите мерки и Нашето разбиране. Благото на духа и благото на тялото често не съвпадат. Трябва да се разбира защо именно са Страдали толкова тежко тялом даже Високите Духове. Земните мерки не са пригодни за разбиране на истинското благо на човека и на това, кое за него е добро и кое лошо, и какво пречи на напредъка на духа.

1967 г. 408. (16 юли). Много важно е да имате цел, към която да е устремено съзнанието. Сравнете безцелно блуждаещия човек с вървящия твърдо и знаещия накъде върви и за какво. Разликата е поразителна. Вървящият към целта ще достигне до нея. Но къде ще достигне блуждаещият? Затова всички действия на ученика са целесъобразни, тоест намират се в съответствие с неговата устременост. Пътят е неотложен и не трябва да има необмислени действия. Един от аспектите на съизмеримостта ще бъде умението да се прилагат събитията от текущия ден към Великия План. Този План има своето място в Безпределността и се съизмерва с нея. И ако проявите на деня се прилагат към Безпределността и значението им се измерва с нея, тоест с мярката на Безпределността, то всичко ще си застане на мястото и мушицата пред окото няма да закрие слънцето. Царството не от този свят е Безпределността, в която съществува всичко и в която се отнася всичко, което е било и е, и което ще бъде, и в свитъците на която, в Акаша, се отпечатва и записва всичко. Например там може да се прочете свитъкът или филмът на живота на всеки дух, картината на живота на духа, записана в пространството. Има картина от живота на всяка планета, от нейното начало на съществуване и до края. Това записване или пространствени записи е възможно тъй като всички планети се намират в постоянно движение. Земята се върти по орбита и около своята ос, изменяйки през цялото време пространствено точката на своето местоположение. През следващата година движението по орбитата продължава, но не по затворен кръг, а по спирала, тъй като орбитата е спирална, тъй като цялата слънчева система се носи към Далечната Звезда. Затова нито едно местоположение на планетата не се повтаря и не се случва на едно и също място. Спиралното движение изключва това условие. Затова нищо в природата не се повтаря точно, а всичко върви по спирала. И пролетта, и лятото, и всички годишни времена се повтарят ежегодно, но в спиралата на времето и пространството те са винаги нови.

1967 г. 409. (М. А. Й.). Помненето е взаимно. Вие помните за нас, ние помним вас и ви държим до сърцето. Така и запомнете: взаимно помнене. Мнозина помнеха, но забравиха. Шумът на суетата е заглушил мисълта за нас. А нали мисълта, обединявайки сърцето през всички светове, не познава прегради. Мисълта, вървяща пряко от сърце към сърце, не познава прегради. И времето, и пространството, и животът, и смъртта - всичко се преодолява от мисълта. Помните думите: „Любовта е силна като смъртта и нейните стрели са огнени стрели“. Тези огнени стрели са стрелите на устремената в пространството мисъл, които достигат този, до когото са изпратени. И ние усещаме мислите, изпратени към нас и им отговаряме в съответствие със степента и напрежението на пратката. Така с помощта на мислите се установява надземната връзка. И това, което сега е скрито

от физическото око, ще стане явно и видимо когато бъде отхвърлено тялото и духът се върне там, откъдето е дошъл.

1967 г. 410. (Гуру). Необходимо е да се осъзнае напълно, че външната форма на човека, неговото лице, очи, тяло, дрехи е само външна покривка, под която е скрит духът и че при общуване външната форма служи като средство за установяване на контакт с духа, носител на тази форма. С посредничеството на последната се установява духовната връзка или проводника на духа. Почитането на иконите ще бъде разбираемо само при това разбиране на процеса на връзка с духа, чийто лик е изобразен на иконата. Иначе се получава безсмислен фетишизъм и поклонение на вещите, а не на духа. Иконопочитането има дълбок смисъл, но само при условие че се разбира това какво представляват иконите в действителност. Разбира се, наслоенията от високи мисли изтънчват тяхната материална страна и ги правят светещи. Свещените предмети и предметите на почитане в действителност стават такива ако наслоенията, отложени върху тях, са огненосни и светлоносни.

1967 г. 411. (17 юли). „Всяка устременост има свое съпротивление“. Това положение трябва твърдо да се усвои, за да се разбере защо има толкова противодействия наоколо и защо те постоянно се усилват. Това показва растежа на устрема и светимостта на аурата. Преди всичко съпротивление проявява обкръжаващата среда. Всички Носители на Светлина са Изпитвали това противодействие, напрежението на което е зависело от силата на Светлината, донасяна от Тях в света. Думите „имаше Светлина и тъмнината не я обзе“ показват, че тази Светлина е побеждавала изправилите се срещу нея тъмни сили и инертността и равнодушието на невежите хора. Тези знаци трябва да се приемат като признаване от тъмните на запалените в сърцето огньове. Противниците на Светлината ще преминат безразлично покрай най-лошия човек, без да го засегнат, но покрай носещия Светлина в света – никога. Свидетелствата на тъмните трябва да се отбелязват като показател за успех. И ако светляците или просто добрите хора няма да забележат нищо и ще отминат, то онези, опашатите, няма да пропуснат. Малко утеха има в това, че съвсем не сте забелязани от тъмнината. Значи огънчетата са слаби, значи аурата не е светлоносна и светлият доспех на воина на духа още не е готов. Отношението към много неща трябва да се измени и много да се преразгледа под нов зрителен ъгъл. И тогава можете да се научите да се радвате на това, което по-рано е опечалявало и да запазите равновесие там, където преди то се е нарушавало. Нека всеки знак на признаване от тъмните да послужи от полза за укрепване бронята на духа. И тогава тъмните неволно ще служат на носещия Светлина укрепвайки неговата светлоносност и давайки му възможност да направлява енергиите на противодействието към нарастване на своята огнена мощ. В този аспект положението „благословени са препятствията, чрез тях растем“ придобива особен смисъл и значение. И тогава силата на противостоеене на тъмнината може да се вземе от враговете на Светлината. Тъй като дори и за да се полети е нужна опорна точка. Чудовищата на мрака са крака на Престола. Нека тъмнината да гние за цветята на Светлината и да служи като подножие за полетите на Духа. Само Светлината изявява чудовищността на тъмнината, без да се страхува от нея и побеждавайки я, и израствайки в своята мощ при всяко стълкновение с нея.

1967 г. 412. (18 юли). Действителността на битието е една. Истината е една, но обкръжаващия свят може да се разглежда от различни гледни точки. И религията, и науката се докосват до този свят под различни ъгли. Но ако клерикалните изрази и термини се заменят с научни, то ще се окаже, че спорът за несъмненото вече няма да има място. Разбира се, ще се наложи невежеството и суеверието да се изключат от областта на религията, също както и отричането и предубеждението - от науката. Примирие е възможно и при това на чисто научна основа. Великите религии са изкривени до неузнаваемост от последващите наслоения. Нетърпимостта и фанатизмът са наложили своя печат. Религиите изискват очистване на Основите, дадени от Първоучителите и Техните провъзвестители. Много догми ще се наложи да се преразгледат и изоставят, тъй като те са утвърдени от последователите, а не от Основателите. Например: платеното опрощаване на греховете, плащането за различните църковни услуги, опрощаването на прегрешенията, мнимата власт на църковниците да помилват или наказват грешниците, нелепостта на държавната религия и така нататък. Много неща ще се наложи коренно да се преразгледат, оставяйки само Първоосновите. Беше Казано: „Молете се не по друг начин, а в духа“. Свещените места и предмети остават такива, но ще се наложи да се обясни вече от научна гледна точка явлението наслояване на човешките излъчвания и мисли върху предметите и върху всичко обкръжаващо човека; ще добавим при това, че има както добри, така и зли предмети, както и места, наситени със светли отлагания на кристализирана мисъл или пък тъмни и кървави. Много неща ще се наложи да се преразгледат в Светлината на Учението на Живота. И ще се наложи да се приеме Тънкия Свят, ще се наложи да се приемат всичките три Свята. И ореолът над главата ще се окаже излъчвания на организма, но ще трябва да се признаят и аурата, и еманациите на светлите и тъмните мисли и емоции. Много ще се наложи да се признае научно въз основа на неотречими научни изследвания. Грешните и праведните мисли ще се окажат същите тези мисли, но или тъмни, или светли. Праведниците и грешниците ще се окажат същите тези хора, но имащи светли или тъмни излъчвания на аурата. Разделението и различаването ще се осъществява по светлосиянката и ще се определя с помощта на обикновени апарати, без всякаква чудесност и църковност. И вече няма да се налага да се прощават и премахват греховете дори срещу заплащане, тъй като снимките на аурата ще разкрият, че платеното или някакво друго опрощаване на греховете няма да направи тъмната аура светлоносна. Така също и злата молитва, обезобразяваща аурата, ще получи своето осъждане. Хората ще разберат, че със злите си мисли те преди всичко нанасят вреда на самите себе си и отравят собствения организъм. И чудесата ще заемат своето място, тоест ще бъдат обяснени научно, тъй като по принцип чудеса няма, но всичко се подчинява на естествените закони, от които все още не всички са известни на хората. Ако се освободят Основите на Великите Религии от натрупванията, всички те ще могат да бъдат научно обяснени и научно обосновани. В тази област човешкото невежество - както на вярващите, така и на невярващите - все още е огромно, то е поразително. Трябва просто да се знае повече и да се забрави отричането.

1967 г. 413. (М. А. Й.). Насочете мисълта си към това, да виждате проявите на всичките три Свята във всички явления на живота. Троичната Основа на Битието пронизва всичко, което съществува в проявения свят. Единосъщната и

неразделна троица е Основата, върху която е построен светът. В областта на химичните реакции или енергетичните явления трите точки присъстват навсякъде: двата полюса на противопоставяне и обединението им в третото. Същото се наблюдава и в живота. Например: учителят и учениците му само при обединение в едно цяло дават клас. Учителят е положителният, активен, даващ полюс, учениците - пасивният, възприемащ; съединяването на двата дава в резултат третия - училището. И така е навсякъде и във всичко, както във видимия, така и в Невидимия Свят. Външното, мускулно действие се предизвиква от движението на тънкото тяло, а последното - от мисълта. Но мисълта е проявен от духа огън. Всяко цвете е външно изражение на скритата в него същност, всяко растение, животно, а също и човекът под видимата външна форма има скрита, невидима. Същността на нещата може да се усеща със сърцето, тоест да се усеща с очите на сърцето. Дайте свобода на сърцето да се проявява и се вслушвайте в неговия глас по-често и по-внимателно.

1967 г. 414. (Гуру). Страданията и изпитанията са неизбежни и трябва да се научите да ги понасяте. Няма възход на духа без страдание. Но отношението към тях трябва да се измени и да се научите да ги понасяте без да губите нито равновесието, нито дори радостта. Във всеки случай ще се учим да удържаме спокойната увереност и равното настроение независимо от всичко. Нека някой да страда, а някой друг, вътре, нека само да гледа и да наблюдава, без да се въвлича в личните преживявания. Нищо не може да уязви гледащия.

1967 г. 415. (М. А. Й.). Обърнете внимание на това, че ще се наложи много явления и отношението към тях да се преразглеждат отново. Хората се оплакват от старостта, от изтичането на енергия и постепенното снижаване на жизнеспособността. Докато в действителност старостта е естествено явление, довеждащо при нормални условия до такова състояние, когато преходът в Надземния Свят се извършва просто, леко, безболезнено и естествено. Такава трябва да бъде обикновената смърт. Но рядко някой умира така. Хората се молят за тиха и мирна кончина, но при това със своето поведение и живот не допускат такава възможност. Освен това изтънчените организми често страдат и боледуват от това, че се намират в клещите на злобното и невежо обкръжение и биват тровени от излъчванията на ниските съзнания. Много са невидимите отравяния и много психическите убийства. Мисълта, носеща на върховете на своите стрели живот или смърт, не се признава.

1967 г. 416. (21 юли). За готовността Предупреждавах. Не си струва да се готвите, когато трябва вече да действате. Именно неочакваността изисква наличието на постоянна готовност. Еленът, устремен над бездната, няма да се забави. Знаете за значението на времето и че сроковете са се приближили небивало. Времето е неповторимо. Напрежението е необичайно. Много приготовления от двете страни. Трябва даже да се спи нащрек. Закъснелият ще успее само за разбора. Близките са поставени на пост. И облеклото също трябва да се подготви отрано. Тъй като може да се приближите само в съответстващо облекло на духа. То се подготвя отрано. Готовността на духа се твори с мисъл. Не знаете нито деня, нито часа. И когато той настъпи, всички противодействащи конструкции ще бъдат пометени като картонени къщички. Космическите решения ще прекатурят всички

препятстващи тъмни струпвания. Мощта на Йерархията на Светлината е непреодолима.

1967 г. 417. Виждаме и Знаем всичко, и видимата сила на тъмнината е само до настъпване на срока. Съдбата на планетата е определена от силите на Светлината. Ще вярваме и очакваме в пълно въоръжение на духа отсъдения срок.

1967 г. 418. (23 юли). Преди хората да са започнали да летят, те са мислили много за това, предварително са били изпратени мисли за това. Преди да бъдете в състояние да направите нещо, в Тънкия Свят трябва да предшества мисъл. Там това условие е особено необходимо, тъй като там всичко се движи от мисълта. Затова е добре да се помисли отрано, още отсега за това как да се постъпва и действа там. Ако това не се направи, мисълта ще потече по прокараните в пространството канали, ще потече автоматично и действията ще тръгнат в съответствие с утвърдените преди привични норми на поведение. Но привичните земни норми, обичайни за човека, там често са непригодни и разрушителни. Например: раздразнението, злобата, лакомията, лицемерието и целия арсенал от действия, приет от болшинството на Земята. Трябва да се преразгледат и самите условия за активност на тънкото тяло и да се отбележи разликата между физическото и тънкото движение. Въпросът за полетите в тънкото тяло е много важен. Тъй като там мнозина са почти лишени от движение, защото мисълта е скована или от отричане, или от отсъствие на Агни. Нищо от обичайния и привичен бит не е нужно. Вътрешното богатство, толкова малко ценено на Земята, там става благословия за този, който го има. Колко изтънчени организми загиват тук, на Земята, поради невъзможността да издържат тежестта на условията. Там изтънчеността и чувствителността ще се превърнат в крила за духа и съзвучието магнитно ще възнесе във Висшите Сфери. Ако хората можеха да разберат какви чудесни възможности може да даде тънкото съществуване, отношението към смъртта би се изменило коренно.

1967 г. 419. (24 юли). В природата, независимо от привидното външно сходство на нещата и явленията, нищо не се повтаря. Както няма две еднакви човешки лица, точно така няма и не може да има еднакви тела и организми или еднакви чувства, емоции и мисли. При това всяко чувство и мисъл се съпровождат от свои, свойствени само на тях аромати или зловония. Следователно различието е много по-дълбоко, правейки неповторимо индивидуалното изражение на човека. На пръв поглед и костите, и мускулите, и нервите се състоят от едни и същи вещества, но комбинацията на тези вещества, тяхното взаимоотношение и наситеност на излъчванията на организма са напълно различни. Тялото на пияницата или чревоугодника е наситено с отровите на разложението. Някои от тях се разлагат приживе и от тях се излъчва зловоние. Разлагайки се тялото започва да смърди още преди смъртта. Колко хора притежават твърде неприятни миризми, като се имат предвид не само мръсните и немити тела, но делението върви много по-дълбоко. Аромат или зловоние излъчват не външната мръсотия или неумитост, а самата същност на човека. Тялото може да умре, но тънката същност, напускайки тялото, отнася върху себе си миризмата, която ѝ е свойствена. Низшите слоеве на астрала са пълни със зловоние и тънките тела на обитателите, носещи в себе си също такива миризми, се присъединяват към тези слоеве по сходство и съответствие. Но Висшите Сфери са наситени с аромати. Ароматният аспект на

Вселената е необичайно широк. Той е също така широк, както цветната и светлинната скала, тъй като всеки оттенък на светлинния лъч има свой аромат. Комбинирането на светлинните лъчи се съпровожда със съчетание от съответстващи аромати. При изтънчване на обонянието ароматният аспект на природата придобива много дълбоко значение. По миризмата може успешно да се определи същността на човека и болестта или даже началото на заболяване. Невъзможно е да се обхване от никакви записи цялата широта на този аспект на Мирозданието. Той се отпечатва и в голямото, и в малкото и се проявява във всички явления от живота. Жилищата на хората са изпълнени с миризмата на техните думи, мисли и деяния. Да, да, даже и думите са наситени с аромат или зловоние. Отвратителна е вонята на злобните думи или на лъжата, или на завистта. Всички движения на човека се съпровождат с отделяне на съответни миризми. Можете да си представите с какво са изпълнени помещенията при огромни съборища от хора, вертепите, кръчмите или залите на научните учреждения, консерватории, музеи. Тълпата, присъстваща на борба с бикове или на спортни яростни състезания, излъчва напрегнато своите миризми. Пространството е изпълнено с тях. Ароматът на градината от рози е огнище на благословия за човека. Много аромати са животворни. Някои отрови са благовонни. Разликата е много тънка. Някога науката ще се заеме сериозно с този въпрос. Медицината вече стои много близко до него. Тъй като с аромати може да се лекува по същия начин, както и със звук или цветни лъчи. В Тънкия Свят тънките тела се хранят с аромати. Звуките, цветовете на светлината и ароматите представляват храна за хората, достигнали известни степени на развитие. Но към нея често прибегват и обикновените хора, особено художниците, композиторите и другите по-изтънчени натури. В живота пийте не само от извора на звуците и цветовете, но и на ароматите.

1967 г. 420. (М. А. Й.). Красотата също притежава аромат. Всичко, което е наистина прекрасно, е ароматично и благовонно и, ще добавя, животворно. Животворността на ароматите трябва да се отбележи особено. С това са полезни много смоли, особено на кедъра. Боровото масло и маслото от ела са също добри. Но маслото от рози превъзхожда всички по полезност на неговия животворен аромат. За маслата от евкалипт и мента беше казано достатъчно. Всичко това са очистители. Добре е те да се прилагат за психическа дезинфекция на жилищните помещения. Добре е с тях да се борите с болестите. Добре е те да се вдишват, но без да се дразнят лигавиците. Съветваме тези масла да се прилагат широко и с разбиране.

1967 г. 421. (Гуру). Ритуалните измивания са много полезни и особено от медицинска гледна точка. Червата и бъбреците очистват организма от отработените питиета и храна. Измиването очиства порите на тялото от същите тези отпадъци. Тъй като не само бъбреците, но и порите на тялото отделят тези отработени вещества. Ако не са отстранени те отравят организма и предизвикват заболявания. Много кожни заболявания възникват благодарение отравянето на кожата от неочистените от отровите отпадъци, отделяни от организма. И червата, и бъбреците, и кожата трябва да се поддържат в чистота и ред.

1967 г. 422. (26 юли). Всичко, което няма отношение към една или друга цел, заради която духът се възплъщава на Земята, може справедливо да се нарече

суета. Две велики понятия се дават от Учението на Живота: съизмеримост и целесъобразност. И двете винаги се вземат не сами по себе си, а във връзка със смисъла и предназначението на човека. Съизмерва се неговия земен живот с безкрайния живот на духа, тъй като ние не сме временни, а безпределни, а човекът е само пътник по безпределния път. При това целесъобразността предполага съответствие на това разбиране с всички действия и поведение на въплътения дух. Малко е да го разбирате или да се съгласявате с това, но трябва и това разбиране да се утвърди и прояви в мислите, чувствата и постъпките. Съизмеримостта и целесъобразността изискват прилагане на положенията на Учението в живота. По този път пред устременото съзнание възникват хиляди препятствия и противодействия. И колкото по-силен е устремът, толкова по-големи са съпротивленията. Те биват два вида - външни и вътрешни. Вътрешните са най-опасни и най-трудни за преодоляване, тъй като се надигат от миналото, от самата същност на човешката природа. И привичките, и традициите, и начинът на живот, и общоприетите правила за поведение, и тенденциите и склонностите на характера, и товарът на предишните несветли натрупвания - всичко притиска съзнанието, всичко яростно и упорито противодейства на движението по пътя. И суетата звучи тържествено, стремейки се да потопи съзнанието в грижите, вълненията и накупите на ежедневието. Добре е да се освобождавате от тези дрипи вечер, лягайки за сън. Добре е те да се отхвърлят сутрин, когато се опитват да закрият със себе си и да умалят целесъобразността и съизмеримостта на текущия ден затъмнявайки това, заради което живее на Земята в плътна обвивка духът на въплътения. Борбата за превъзходството на духа е упорита и постоянна. Тя не се прекъсва никога, тъй като шумът на суетата може да заглуши гласа на духа и да потопи съзнанието в мрачините на еснафското вегетиране. И мнозина вегетират и не желаят да знаят за какво живеят и в какво е смисълът на въплъщението. А той, този смисъл, е само в едно: да се натрупа опит и знание дотолкова, че познанията да направят човека свободен от властта на Земята и тялото над духа. Ядем и пием не заради храната и се обличаме не заради дрехата, и вършим дела не заради самите тези дела, а всичко е заради духа, за да може той да достигне до разбиране на целесъобразността и съизмеримостта на всичко, което върши човек, с целта и задачите на духа.

1967 г. 423. (М. А. Й.). Понякога много Ни огорчава тази готовност, с която доближилите се до Учението се потапят в суетата и суматохата на плътния свят. Животът е даден на Земята за да се живее в този свят. Но да живееш в света съвсем не значи да бъдеш в духа от този свят. Имате велики примери за това как Носителите на Светлината са Преминавали своя земен живот, отдавайки се всецяло на Служене на хората, на Служене на Светлината. Това Служене се наричало Велико. Понякога може да се питате в какво и как можем и ние да подражаваме на тези велики примери.

1967 г. 424. (Гуру). Много полезно е по-често да се проверявате за изпълняването на Указите на Учителя. Ето, Учителят Каза: заглушете мирските гласове. Как се изпълнява този Указ? Може би не се изпълнява изобщо или даже е напълно забравен. Всеки ден нещо от Учението звучи особено близко и особено явно. Това и трябва да се взема за незабавно приложение в живота именно през дадения ден. Не е беда, ако утре ще звучи нещо друго - заложеното зърно в

приложенията към живота на миналия ден ще даде своите кълнове в бъдещето и ще донесе плод. Психическите зърна не пропадат напразно, а всяко разцъфтява със свой цвят. Не пропускайте наличното време за посев на такива зърна в живота през всеки ден.

1967 г. 425. (27 юли). Пътят към Нас преминава през мисълта и се извървява чрез мисълта. Главното движение е с мисълта. Може никъде да не се ходи и да не се пътува, може да се седи неподвижно и все пак със свободна мисъл да се извършват далечни полети. Тези полети ще бъдат преддверие на полетите в тънко тяло. Мисълта ги предшества. На мисълта трябва да се отделя особено внимание, тъй като тя лежи в основата на всички достижения. Мисълта е рожба на духа. Тънкото тяло няма физически мозък, обаче при неговото отделяне мисълта действа напрегнато в него. Действа мисълта, действа и сърцето, и действат извън физическото тяло. Пулсацията на сърцето е много характерно и значително усещане при отделянето на тънкото тяло. Това говори за много неща. Всички усещания преминават през тънкото тяло и са съсредоточени в него. Плътното само по себе си не усеща нищо. Стига само духът да напусне физическото тяло и то губи способността да чувства и да усеща. Всичко е в духа. По същия начин се лишава от стопанин и тънкото тяло, и започва бавно да се разлага когато духът го напусне и настъпи втората смърт. Отхвърлят се и умират всички обвивки, когато дойде време духът да се раздели с тях. Затова трябва центърът на съзнанието да се пренася по-често в областта на духа с разбирането, че всички обличащи духа обвивки - и плътната, и тънката) са временни. Само духът е вечен и негова несменяема дреха е само огненото тяло, тялото на Светлината. То може да се строи и оформя завинаги. Съзнанието, пренесено в неговата сфера, вече не се губи при смяна на обвивките и става непрекъснато, тоест духът достига стъпалото на съзнателното безсмъртие. Разбира се, духът е безсмъртен и вечен, но това безсмъртие е несъзнателно и в него няма никаква заслуга. В Тънкия Свят такъв вечен дух може да стои неподвижно като каменен истукан и да се намира в състояние на несъзнателност. Говоря за съзнателното, заработено, постигнато с продължителен труд и усилие състояние на непрекъснато съзнание, не прекъсвано от смъртта на тялото и смяната на обвивките. Такова безсмъртие е благословия за Високите Духове и проклетие за магьосниците и силните тъмни същности, тъй като усилва тяхната възможност за потапяне в тъмнината с всичките нейни ужаси и деяния. По-добре е да бъдеш след смъртта на тялото потопен в несъзнателен сън, отколкото да запазиш съзнание и да виждаш чудовищните натрупвания на низшите слоеве на астралния свят, и да бъдеш въвлечен в силните вихри и водовъртежи на злото, магнитно привличащи всичко зло в своята орбита. Низшите слоеве са ужасно заразни и могат да крият много изкушения и съблазни под своите външно измамни форми. И горко на неочистеното съзнание, запазило в себе си елементи на злото и удържащо някаква степен на осъзнатост при преминаването в другия свят. Смърт няма, но трябва да се разбира какво представлява безсмъртието и как се постига то от човека в процеса на еволюцията на духа.

1967 г. 426. (М. А. Й.). Царството на духа не е от този свят. Пътешествията, тоест промяната на местата и изменението на външните условия на живот са много полезни, тъй като при постоянната смяна на впечатленията е по-лесно да се забележи в себе си Този, Който Преминава през всички тези

превръщания, Самият Той оставайки незасегнат от тях, все този същият Гледащ ги отвътре и сякаш отделен от тях от своята неунищожима същност. Потокът на живота тогава се носи покрай Гледащия без да Го въвлича в своите течения и позволявайки Му да съзерцава протичащите външни промени сякаш отстрани, сякаш стоейки извън тях. Трите потока преминават покрай Него: потокът на плътната материя - през физическото тяло, потокът на емоциите и усещанията - през нокто, потокът от мисли - през менталното, а Той, Гледащият, е извън тях, извън тези потоци.

1967 г. 427. (28 юли). Ние ви Охраняваме от нападенията на тъмните. Ние Охраняваме не само хората, но и местата, и условията, и утвърдените от Нас положения и планове. Например Великия План и неизменността на неговото осъществяване вече във видими форми е Охраняван от Нас. Нашите действия са много продължителни Нашите връзки с близките Ни духове не се прекъсват нито от живота, нито от смъртта. Качеството постоянство е отличителна особеност на Архата. Основното течение на неговия живот тече независимо от вятъра и вълните, и другите стихийни явления, ставащи на повърхността. Така и вие, разбрали същността на основата и набелязали главното направление отделяйте на всичко останало не повече внимание, отколкото това е необходимо, без да потапяте съзнанието си в мяркащите се дни и нощи. И мислите, и сърцето се отдават на Този, Който е над всичко. Мнозина ги отдават на тялото и на неговите удобства или желания. Но ето, че тялото умря, тогава какво? Но служенето на духа няма да претърпи рушене даже със смъртта на тялото, тъй като духът може да живее извън него и при това да живее съзнателен живот, ако натрупванията позволяват. Събирането и натрупването на елементи на безсмъртието представлява най-първо задължение на човека по отношение на самия себе си. Но болшинството предпочитат да трупат пари, скъпоценности или вещи, не желаейки да мислят за това, че нищо от това не може да се вземе със себе си по-нататък. Мнозина се стремят към власт, популярност, отличия и награди, забравяйки колко кратко, невярно и ограничено във времето на пребиваване на Земята е всичко това. Истинските ценности не горят в огън и не потъват във вода, и са неотнимаеми, тъй като остават с духа винаги. На тяхното събиране позналият всичко посвещава своето време.

1967 г. 428. (Гуру). Мислейки за Нас се приобщавате към Сферите, в които Ние живеем и влизате в орбитата на Нашите въздействия. Но основното условие е устремът от ваша страна. Проекцията на мисълта, устремена към Нас, трябва да излиза от вашето съзнание и да се поражда от него. Именно да вървите и да дойдете при Нас, а не да чакате някога някой да дойде. Отдавна е Казано, че Светът на Светлината се превзема със сила и устременост. Но къде са те, желаещите да положат усилие. Пасивното очакване няма да доведе до целта. Активност и самодейност – това е Заветът на Учителя.

1967 г. 429. (29 юли). Човек не може да се издигне по-високо от тази мисъл, която господства в неговото съзнание. Мисълта определя височината. Мисълта може да бъде насочена към всяко явление или идея. Мисълта води. Затова е извънредно важно какви мисли се допускат от човека и на какви той отдава предпочитание. Трудно е да се приведе към мълчание сборището от дребни, ежедневни мисли. Препоръчваме умението бързо да се пренася фокусът на

внимание от един предмет към друг и от един ред на мисли към друг, по-нужен. В обикновения живот винаги има различни дела. Те също изискват време и внимание. Но ако те изключват това, което за духа е по-важно от всичко и изпълват изцяло съзнанието със себе си, съществуването на човека става безсмислено, тъй като всички тези дела сами по себе си нямат никакво значение за напредъка на духа и са допустими и оправдани само като средство за развитие и усъвършенстване на човека. Представете си индивид който счита, че целта на живота се заключава в това да си хапне вкусно или да се облече хубаво, или да направи блестяща кариера, или да натрупа богатство. И когато всичко това е достигнато и няма нищо, освен него, то каква ли ще е духовната беднота на такова съзнание, ставаща особено явна в предверието на смъртта. Смъртта позволява да се определят безпогрешно истинските ценности на духа и да се отдели нужното от ненужното. Размислите за смъртта са много полезни, тъй като научават да се цени и да се разбира животът, и да се обича той истински. И как може да се цени животът, ако не се знае неговото предназначение? Животинският инстинкт за живот, толкова свойствен на низшите форми, при осъзнаване на целта придобива нов аспект. Животът е нужен не на тялото, а на духа, който може да живее и в тялото, и извън плътното тяло. Животът продължава и в тънкото и в менталното, и в огненото тела. Съзнателният живот в тялото на Светлината е тази цел, към постигането на която се устремява духът, разбрал смисъла на временното си пребиваване във всички временни обвивки.

1967 г. 430. (М. А. Й.). Каквото и да вършите, помнете за Владиката. Това ще помогне да избягате от суетата. Блудният син е блуждал дълго преди да се върне в Бащиния Дом. Но нима е необходимо да се блуждае толкова? Не е ли по-добре да се движиш направо към целта, без ненужни блуждания. Целта е Бащиният Дом. Не си струва да се върнеш там с празни ръце, не събрал нищо и не научил се на нищо. Човекът се изпраща в света за да се научи на нещо и да придобие знание и опит. Заповядани са не безцелни блуждания, а съзнателен, целеустремен живот.

1967 г. 431. (Гуру). Можете да се усъвършенствате винаги и върху всичко. Човек никога не стои на едно място, той постоянно разширява своите способности или в посока към Светлината, или към страната на тъмнината. Наричаме този процес еволюция или инволюция на духа. Всеки миг човек служи на едното или на другото. Полезно е да се попитаме на кое от тях отдаваме предпочитание.

1967 г. 432. (30 юли). „Идва Князът на този свят и няма нищо в Мен“. Това Беше Казано преди две хиляди години. Княза на този свят вече го няма, но останаха неговите слуги, помощници и йерофантите на злото. Именно те подхождат към всеки от Моите. И колкото по-висок е духът, толкова по-голям е неговият противник. Те са много изискани в своите злонамерени хитрини. Те знаят слабите места на изпитваните и се прицелват именно в тях. Всяко приближаване на тъмните разкрива това, което още не е преодоляно в себе си. Много важно е при това да се изясни какво именно подлежи на очистване. В това е и полезността на изпитанията. Пълна победа се постига само тогава, когато тъмнината няма в аурата на изпитвания вече нищо свое, за което би могла да се залови и с каквото да бодее и да нанася вреда. Но ако нещо още отговаря на тъмните изкушения, това показва още не изживените свойства, язвите на духа, това, че след прехода в Тънкия Свят

духът ще бъде уязвим именно чрез тези непреодолени в себе си слабости. Трябва добре да познавате себе си. Изпитанията и тъмните нападения помагат много на това, тъй като разкриват петното върху аурата, служещо като цел за тъмните. Съблазните и изкушенията могат да действат на недостатъчно очистеното въображение, когато тъмнината може да намери това, с което може да увлече или прелъсти мисълта, правейки особено привлекателна външната покривка на подхвърлената мисъл. Това, което подхвърлят тъмните, се явява като реактив разкриващ това, което подлежи на очистване и преодоляване. Без тъмните би било трудно да се видят тези неизживени свойства. В това е полезността на опашатите, но само при условие, че борбата и стълкновението с тях завършва с победа. Ще посрещаме такива изпитания с твърдата решимост, че поражението е немислимо.

1967 г. 433. (Гуру). Вибрации на миналите постъпки или действия висят над извършилия ги човек. От време на време той чувства техните въздействия особено силно и попада под тяхната власт. В това е голямата опасност, ако тези действия не са от Светлината. Как да се избегне това? Само с огнена устременост към бъдещето. Миналото за възхождащия дух винаги е по-малко свършено, отколкото настоящето или бъдещето. Затова освобождението от властта на миналото лежи в бъдещето. Към него се насочват и мислите. В бъдещето е лесно да се създаде този идеален образ, който трябва да стане достойно изражение на устремения дух. Нищо не може да препятства подобни полети. В бъдещето е всичко.

1967 г. 434. (31 юли). Обсебването е твърде разпространено сред съвременното човечество. Пияниците, наркоманите и развратниците са леснодостъпни жертви за обсебителите от всички степени. Тези последните трябва да се захванат за нещо, за да влязат и като такава захватка служи порокът. По отворения към тъмнината канал лесно подхвърлят нужните им мисли, за да могат после вече да овладеят съзнанието. Състоянието на обсебване е противоестественно. За едно тяло се борят двама, при което волята на обсебения обикновено се парализира от обсебителя. Кармата и на двамата е ужасна. Всяка нечиста мисъл може да се разглежда като канал, водещ към лагера на тъмнината. По него постъпват тъмните въздействия. С това са опасни нечистите мисли. Всяка заплашва с контакт с тъмните същности. Чрез тях ларвите се впиват в аурата. Трудно е тези твари да бъдат отхвърлени, когато вече са се впили. Впили се, те пият жизнената сила. Тя изтича, хранейки тези психически вампири. Ако можехте да видите обкръжението на човека, обкръжен от нечисти мисли, наистина бихте се ужасили от ставащото. Пълното очистване на съзнанието от всякаква мислена нечистота се явява задължение на човека пред своя дух.

1967 г. 435. (М. А. Й.). На всяка тъмна мисъл, допусната в съзнанието, може да се гледа като свързваща нишка с тъмнината и слугите на тъмнината, съзвучащи именно на този род мисли. С всяка мисъл човек предизвиква Светлина или тъмнина и влиза в съприкосновение с тях. Затова е необходим контрол над мисълта и е необходима непрекъснатата стража над своя микрокосмос, за да не може нищо нечисто или тъмно да влезе в него. Влязлото и пуснало корени е много трудно да се изкорени. Дозорът трябва да бъде постоянен.

1967 г. 436. (Гуру). Предателството на духа е най-тежкото престъпление пред себе си. Все още може да се разбере когато то се извършва поради незнание.

Но знаещият няма оправдание, тъй като разбира към какво и накъде води слабостта.

1967 г. 437. (1 август). Заплащането за Учението в какъвто и да било вид е недопустимо. Приетото възнаграждение задължава към незаконно отдаване на Съкровено. Аз Дадох Знание, не приемайки награда. Следвайте Моя пример. Ще бъде грешка да се опитате да получите в кратък срок това, за което се изискват години планомерна и ритмична работа.

1967 г. 438. (2 август). В плътния свят човек живее само с част от своята същност. Плътното същество на човека е само отражение, слабо и несъвършено, на неговия дух, носител на всичките му многовековни натрупвания. Всичко, през което някога е преминал човек, е отложено в неговите дълбини. Някога той ще получи достъп до всички свои натрупвания. Тъй като ще настъпи времето и ще пламнат огньовете на натрупванията, събрани през много животи. Ще попитат: „Защо не сега?“ Отговорете: „Плътта не би издържала“. И така вече много организми прегарят от невъзможността да вместят някои огньовете. Най-разпространен вид на тези заболявания е туберкулозата. Плътното тяло се разпада под натиска на огъня. Парната машина се изпитва и е предвидена за определено налягане на парата. Ако то се увеличи няколко пъти, ще се получи взрив, силата на който ще разруши машината. Нещо подобно се случва и при заболяване от туберкулоза. Често може да се наблюдава колко бързо се износва тялото и без всякакви заболявания, ако напрежението на огньовете е твърде голямо. Затова Ние особено Препоръчваме сдържаност, която означава способност да се контролира вътрешното напрежение. Неудържимото пламтене е недопустимо. Пътят на Агни Йога е път на овладяване на пламъка. Бидейки огнено същество, човекът не може да се издига по-високо от известно стъпало, без да е овладял огнената стихия в себе си. Всички действия на човека са огнени, затова контролът се разпростира върху всички действия. Резултатите от сдържаността на думите и емоциите се проявяват след няколко дни. Обърнете внимание на това как някои хора се изтощават и убиват с несдържаната, разпусната бърбивост. Като обсебени те са готови да говорят празни неща часове, изисквайки при това внимание към себе си. В древността празнословието се е считало за грях. От многословие днес страдат както в обществения, така и в политическия живот. Трябва да се учите да говорите много кратко. При изобилие на думи се губи тяхната ценност. Никой не обича да пие разрежено с вода мляко. А защо тогава се допуска разреждане на речта? Човешката безотговорност в това отношение е много голяма. Преди да си отворите устата, трябва кратко да помислите и вместо всеки десет думи да кажете само една. Условната вежливост, изискваща ненужни думи е особено вредна. Думата е огън, оформен в звук. Престъпно е без цел и смисъл да се бърбори, уязвявайки пространството. Ние Изискваме от Нашите ученици сдържаност на речта и думите.

1967 г. 439. (М. А. Й.). Твърде много сили се губят също за непозелни мисли. Добре е да се приучите да не допускате празни мисли и всеки път, когато това се случи, съзнателно да насочите мисълта в определено русло. Трябва да привиквате да действате с мисъл съзнателно. Несъзнателното ѝ приложение, с което се ползват хората, се отличава така от съзнателното, както силата на незаградената река от потока вода, насочен към турбината или работното колело на мелницата. Ползвайте се от мисълта, учете се да действате с нея, но само за благо,

тъй като обратният удар на недобрата и злобна мисъл винаги е неизбежен и неотвратим. Мислената активност на Учителя е широка и разностранна. Трябва да се помогне на толкова хора, трябва да се подкрепят толкова дела, трябва да се разрушат толкова злонамерения. Подражавайки Му действайте с мисъл, но само за благо. Трябва да можете да изпреварите тъмните, които, подражавайки на силите на Светлината, също прибягват към действията на мисълта.

1967 г. 440. (3 август). Добре е, че вече се усещат несветлите въздействия, идващи от определени лица или в крайна сметка знаете от кого трябва да се защитавате. Това първо, а второ - можете да се порадвате, че чувствителността нараства, а що се отнася до самите въздействия, също трябва да се разбере, че и ще възнесат, и ще унижат, и трябва да бъдете готови за това. Обикновените хора живеят подчинявайки се на непостоянството на своите настроения, тоест на астрала. Няма да заприличаме на тях, а ще се стараем винаги да бъдем еднакви и благожелателни по отношение на хората, без да обръщаме излишно внимание на пируетите на тази своенравна обвивка. Този, който владее себе си, е винаги по-силен. И това, което не може да се каже с думи, може да се предаде с мисъл и да се засрамят уязвителите. Мисленото събеседване понякога е необходимо за да се обуздае разюздаността на чуждия астрал. Ако могат да прободат със своите настроения, недоброжелателство и мисли вас, то и вие можете да се защитавате. Винаги е полезно да се спре разпространението на вредата. Мнозина смятат, че имат право да разпространяват пространствена вреда безнаказано. Понякога е полезно психически да ги разтърсите и да кажете твърдо: „Достатъчно! Прекратете беззаконието!“ Много зло се крие под черепните кутии на хората. Някога трябва да му бъде поставен предел. Твърдото мълчаливо въздействие няма да остане безрезултатно. Има много подходи към чуждата психика и ако един се е оказал неуспешен, значи може да се намери друг, по-близък и доходоносен.

1967 г. 441. (М. А. Й.). Вие сте получили много повече неприятности и вреда от тези, които са се доближили до Учението, отколкото от страничните или даже от враговете. Тъй като обикновено не се пазим от приятелите, имайки им доверие. А през вратите на доверието е много лесно да се нанасят удари. Затова даже пред приятелите не трябва да се разкривате твърде много. Най-злостните врагове се създават именно от несъстоялите се приятели. И привидната доброта, и доброто разположение са до първото изпитание. И все пак съществуват истински приятели. Вярно е, те не се срещат често в живота. Толкова по-ценна е такава дружба, даже и ако тя е създадена не под знака на Учението. Опитният ръководител гледа не това какъв е ученикът в дадения момент или какъв той иска да изглежда, а това какъв ще се окаже той или може да се окаже в бъдеще. Много малки на вид признаци са твърде красноречиви, ако не се пропускат мимоходом. Изпускайки тези дреболии в поведението на човека се лишаваме от възможността да познаем неговата същност. Спомнете си колко тежко трябваше да се разплащате за това, че не взехте под внимание и не си направихте съответните изводи от такива малки, незабележими на пръв поглед особености в поведението на новите приятели, така устремено и вдъхновено приближили се до Учението. От малкото израсна голямо и се наложи вие да плащате. Науката за хората е сложна и изисква

най-внимателно и аналитично отношение, но без всякаква предубеденост или враждебност към тях. Мерило за човека все пак ще бъдат не думите, а делата.

1967 г. 442. (Гуру). И най-добрият инструмент ще ръждяса, ако не се ползва. Ще се вдърви и мисълта. Изводът от това е: упражнения изискват не само мускулите, но и мисълта. А цигуларят се нуждае дори от всекидневни упражнения. Тренираната мисъл се изисква за работа и в Тънкия Свят. Там действат с мисъл. При тясна връзка между двата Свята следствия се получават в двата. Мисълта е нужна в двата Свята. Мисълта се привежда в движение от волята. Мисълта, утвърдена преди лягане за сън, ще бъде активна в другия свят.

1967 г. 443. (4 август). Външната тъмнина - това е плътният свят и животът в него, отделен от Висшите Светове от неразбирането и невежеството. Без такова разбиране земното съществуване става безсмислено и безцелно. Трудно е за човека да запази човешкия си облик при отричане на Основите. За какво е всичко, ако всичко свършва със смъртта на тялото? Но и вярващите в безсмъртието често не са по-добри от невярващите, тъй като служат на тъмнината. Тъй като тъмните йерофанти знаят за безсмъртието и все пак служат на злото. Знанието освобождава от властта на тъмнината само тогава, когато делата на тъмнината се заменят с постъпки на Светлината, тоест когато знанието става практически приложено в живота за служене на Светлината. По-добре е да не знаеш, отколкото да знаеш и да прилагаш знанието за умножаване на тъмнината. За ободряване ще Кажа: даже от малкото действие в Светлината се получават големи следствия, ако направлението е правилно и движението по него е постоянно. Плодовете на добрите и злите деяния се пожънват в бъдещето. Настоящото е поле за посев, бъдещето - за жътва. Веригата от причини, тоест от действия е протегната без прекъсване в бъдещето, което е поле на следствията. Същността на причината и следствието е еднаква. Затова всяка светла постъпка тъче светлата шарка на духа. Ако хората мислеха повече за причините, сътворявани от тях и носещи следствия според своята природа, те биха издигнали мощна преграда, пречатстваща разпространението на злото. Всеки ден е сфера на творими причини. Може да се помисли за това каква е природата на всяка от тях. Тъй като по тях безпогрешно може да се определи бъдещето на всеки човек. Законът си остава все същият. Този Закон е ясен и прост: каквото посееш, това и ще пожънеш.

1967 г. 444. (М. А. Й.). Светлината не е отвлеченост, а енергия, притежаваща определена субстанция. Когато отлагането на Светлина се коагулира във вид на кристали, тогава всяка абстрактност в представата за Светлината става огнена действителност. Ако хората знаеха, че с всяко деяние от Светлината те отлагат частица от нея в своята Чаша, наистина биха станали събирачи на Съкровища. За разлика от земните, те са неотнимаеми и неунищожими. Те остават с човека завинаги. Отдавна е Казано: не си събирайте съкровища на Земята. Но хората са решили, че Казаното от Владиката е отвлеченост и няма отношение към практическия живот. Ако те знаеха от какво са се лишили с отричането! Събралиите и натрупали Съкровище от Светлина живеят и жънат обилно от него в Надземния Свят. Кристалът от отложен в Чашата Огън или Камъкът дава светла яснота на съзнанието, възможност за полети и радостта от творческия труд за Общото Благо.

1967 г. 445. (Гуру). Качеството постоянство е ценно с това, че при ритмичност то предизвиква нарастване и развитие по приетото от съзнанието

направление. Ритъмът се утвърждава дотолкова дълбоко, че даже смъртта на тялото вече не му влияе. Той продължава и по-нататък по същото направление, но усилвайки се и задълбочавайки се още повече. По този път се тече връзката на вековете и хилядолетията, обединявайки същността на ученика с Учителя над всички временни прояви на земния живот и преживяванията на Тънкия Свят. Тази връзка е огнена и се утвърждава над всички временни обвивки. Те умират последователно, тоест отхвърлят се всичките, а връзката остава, тъй като тя е от Висшата Същност.

1967 г. 446. (5 август). Защо понятието труд да се ограничава в рамките на плътния свят и на физическото тяло и мозъка. Трудът е навсякъде, където духът се проявява съзнателно. И колкото по-висока е сферата, толкова по-напрегнат и отговорен е трудът. Разбирането за труда ще се наложи коренно да се преразгледа. Можете да се трудите даже по време на сън. Ние и Нашите хора сме в постоянен труд. В Тънкия Свят трудът донякъде се видоизменя, но все пак това е същото това изразходване на енергия. Земният интелектуален труд е много близък до труда в Тънкия Свят. Даже четейки книга или изучавайки нещо човекът вече преминава границите на плътния свят. Мислено и в мислите той живее постоянно в двата Свята. За самоотвержения учен неговият труд в Тънкия Свят ще бъде като продължение на земния. Понятието плътно и тънко се допират близко. Зрението, слухът, осезанието, вкусът остават и действат остро, независимо от отсъствието на физическо тяло. Надземният Свят е изпълнен с аромати и цветове. Той е изпълнен с жители, облечени в тънки тела. Както и на Земята, те се нуждаят от помощ и просвещаване. Отхвърляйки плътното тяло, те не са станали по-мъдри. Нуждата от знание и там е огромна. Полето за труд е широко, то е необичайно и възможността да се приложат своите сили са по-големи. Управлението на Надземния Свят е йерархично. В охрана на слоевете стоят Служители на Светлината от различни степени. На своеволието на невежеството са поставени твърди граници. Слабите светляци са охранявани. Много интересно и поучително може да се намери в този свят. Ненапразно мъдрият счита смъртта за освобождение.

1967 г. 447. (М. А. Й.). Какво щастие е да бъдеш в кръга на съзвучни духове! Плътните условия научават да се цени духовността, тъй като земното обкръжение често се състои от груби и враждебни съзнания. Завръщайки се в Бащиния Дом пътникът има право да очаква желани срещи. Ние очакваме тези, които са устремени към Нас. Говоря за имащите цел и знаещите накъде вървят и към кого.

1967 г. 448. (Гуру). В Нашия свят е възможно да се проникне, ако към това се приложат мислите и сърцето. Там, където са стремежите и желанията на сърцето, там са и мислите, там е и съзнанието. Всичко се скрепява с цимента на дълбокото чувство, тоест на любовта. Това е ключът от вратите на тайното знание. С него се отварят следващите врати. Умейте да обичате, ако възхождате.

1967 г. 449. (7 август). Съчетаването на огньовете на сърцето на ученика с Огньовете на Сърцето на Учителя представлява пътят на истинското ученичество. Без наличието на тези огньове в сърцето на ученика се получава не взаимовръзка и животворен взаимообмен на енергии, а поглъщане на енергиите на Учителя. Само по усещанията на собственото сърце може да се съди за недопустимостта на такова поглъщане, когато това беззаконие продължава вече по низходящата верига на

Йерархията. Затова трябва да се принася навсякъде, ако искате получаването да бъде законно. Само желанието да се взема и получава далеч не е достатъчно. За съжаление това често не се разбира и исканията идват от страна на непринеслите нищо. Условието за задължителност на принасянето от страна на ученика е много древно, но впоследствие, не желаейки да принасят даровете на сърцето са започнали да ги заменят с веществени дарове и даже с пари. Можете да си представите какво се е получило от такова извършване на законите за взаимнообмен на тънките енергии. Най-ценните дарове, които могат да се принесат на Учителя - това са любовта и устрема. Но любовта е по-високо. Любовта може да запали устрема, а устремът - любовта. Колко животворен е този огнен взаимнообмен! Учителят Изпитва радост, когато ученикът Му принася даровете на своето сърце. Но когато вместо радост се усеща опустошаване на съкровищницата и разхищаване на енергията, значи правилността на взаимнообмена е нарушена. Рядко такъв поглъщач на чуждата енергия признава случващото се беззаконие. Той ще почувства много добре ако някой друг смуче от собствената му енергия, но не иска да признае своето деяние, обременяване и възлагане. Това се случва защото негово величество себелюбието признава само себе си и поставя своите интереси над всичко. Налага се да се пояснява, че подобно отношение може да завърши твърде печално. И прекъснатата свързваща нишка вече ще бъде невъзможно да срасне.

1967 г. 450. (М. А. Й.). Трудността на служенето на Светлината се заключава в това, че Светлината погасява тъмнината и че за погасяването на тъмнината се изразходва сила. Равнището на вибрациите на Носителя на Светлина дотолкова се отличава от равнището на вибрациите на обкръжаващото, че изтичането на сила е неизбежно. Погасяването на обкръжаващото несъвършенство винаги изисква сили. Оттук и умората и даже заболяванията. Понякога е неминуемо да се боледува от съприкосновението с хората. Нужни са предпазливост и бдителност. Безцелното и непроизводително изразходване на енергия е недопустимо. То може да е равносилно на самоубийство. Обременителите не знаят пощада. В заслепението на своите преживявания те са способни да възлагат непосилен психически товар върху тези, които желаят да им помогнат. От възлагащите се обикновено има малко полза. Стремешът да се възложат я изключва. В отношенията с хората са нужни огромна предпазливост и съизмеримост.

1967 г. 451. (Гуру). Разглеждайте всички събития, случващи се в света, под знака на крайната Победа на Светлината. Всичко ще бъде обърнато в полза. Всичко препятстващо и всички препятстващи ще бъдат пометени. Съпротивлението ще завърши с взрив. Светът се доближава до предела на напрежението. Силите на Светлината са на Велик Дозор.

1967 г. 452. (9 август). Еволюцията на минералното, растителното и животинското царства, а също и на човека обхващат огромни периоди от време. Налага се да се изчислява в десетки и стотици милиони години. Колко милиони години са били необходими, за да се превърнат немите раси в говорещи! Но при всичко това може да се отбележи едно условие: в хода на напредъка на човечеството неговата еволюция започва да се ускорява. Всъщност, физическото тяло в своя потенциал и възможности е готово за по-нататъшно издигане на духа. И

по-нататъшният прогрес зависи вече не от него, а от духа. Следващо стъпало ще бъдат пробуждането и отварянето на центровете. Тях вече ги има, но се намират в спящо състояние. Само движенията на духа могат да ги събудят. По такъв начин центърът на тежестта се пренася в областта на духа и неговият възход върви във връзка с оформянето и изтънчването на неговото ментално тяло, за да може да започне оформянето и на огненото тяло. Много Високи Духове Поемат еволюцията на Своя микрокосмос в Своите собствени ръце и вече съзнателно се Изкачват по Стълбата на Светлината. И тогава ускорението на еволюцията става завършен факт от индивидуален порядък. Но и нейното общо течение се ускорява също. Може да се отбележи, че именно текущото време върви под знака на небивало ускорение. Бягът на събитията се ускорява. Изчезват разстоянията. Ускорява се възможността за придвижване на хората по планетата. Пространството губи своите предишни граници и вече не служи като препятствие за общуването на съзнанията, както това е било по-рано. Звуковото и видимо минало се фиксират свободно и лентите, запечатващи миналото, постепенно се приближават до това да напомнят свитъците на Акаша. Науката стои на прага на откриване на много тайни на природата. Чувствителните ленти регистрират вибрациите на звука и светлината. Но нали свойството на такава фиксация или запомняне притежава цялата материя. Камъкът, лежащ на кръстопътя на историческите пътища на цели народи, е фиксирал и помни всичко, което е преминало покрай него. Хората ще се научат да визуализират тези картини, запечатани около старите здания или старинните вещи и скъпоценности. Ясновиждащият може да прави това без всякакви апарати. Но хората са се научили да дублират апаратите на човешкото тяло в някои негови аспекти и, подражавайки му, да създават различни апарати, например фотоапарата или телефона. Създават и други, още по-сложни. Но човешкият апарат е по-съвършен от всички механични устройства и неговото усъвършенстване и умението съзнателно да се ползват от чудесните му свойства ще бъде задача на еволюцията за идващата шеста раса. Всичко, което съзнателно се присъедини към еволюцията, ще се развива стремително. Всеки човек носи в себе си скрит естествен телевизор, а също и най-съвършения летателен апарат, не изискващ нито гориво, нито масло, нито метал, който не се износва във времето и не зависи от конструкторите и заводите. Човешката еволюция ще тръгне именно в това направление. Най-чудният, изумителен, притежаващ всички възможности за усъвършенстване апарат на човешкия организъм, апаратът на духа, дава на хората тези достижения, за които сега може само да се мечтае, но които ще станат реалност за хората от шестата раса. Огромни възможности стоят пред човечеството, скрити временно от завесата на бъдещето. Но тези, които са проникнали зад завесата, знаят за тях и призовават всички хора към това прекрасно, сияйно бъдеще, когато чудните свойства на човешкия апарат ще заменят всички апарати и всички прибори.

1967 г. 453. (М. А. Й.). Възможно е да се ускори своето индивидуално развитие. И това е напълно реално. За това трябва да се разбере, да се усвои и да се приложи в живота всичко, което способства за това ускорение и да се премахне всичко, което пречи. Пречат пушенето, виното, преяждането или просто обременяването на стомаха с храна, месото, отровеният въздух, раздразнението, злобата, низките мисли, завистта и всички други отрицателни качества на духа.

Много, твърде много неща пречат на еволюцията на човека. Но дори тези, които знаят, невинаги съблюдают условията на най-краткия път. Целта е дотолкова величествена и чудесна, че заради нея е възможно да се откажете от всичко, което възпрепятства напредъка на духа. Но на практика всичко се оказва различно и заради лещената чорба на минутното удовлетворение и угаждането на своите слабости и недостатъци човек жертва възможностите, които вече е осъзнал. В това е огромната трагедия на духа - заради временното се изпуска вечното, заради призраците на преходния земен живот се принася в жертва безсмъртието на духа. Тези, които са се доближили до Учението на Живота, трябва да мислят за това и да помнят, че изпуснатото не се връща. Има много Сизифовци, отново търкалящи камъните към върха. Не заприличвайте на тях, търкалящите неспирно камъните към върха.

1967 г. 454. (Гуру). Би могло да се даде толкова много! Но къде е желязната решимост твърдо, необратимо да се върви до края, без да се поддавате на никакви слабости, без да се спирате пред нищо, без да се смущавате от никакви примамки на тъмните или от косматите нашепвания? Къде е желанието да се превъзмогне всичко заради постигането на далечната цел? Къде е пламенната любов към Призовалия, позволяваща да преодолявате непреодолимото и да се изкачвате по отвесната скала? Къде е всичко това, което дава право на движение напред без задръжки? Така се питайте ежечасно.

1967 г. 455. (10 август). Предишното остаряло църковно деление на праведници и грешници се отменя. Ако човек е безусловно полезен за Еволюцията, той може да бъде отнесен към лагера на служителите на Светлината, ако е вреден - на тъмнината. Делението на хората ще тръгне по светлосянката. Ако независимо от привидните недостатъци светлите излъчвания преобладават в аурата му - това е сътрудник на Светлината, ако преобладават тъмните излъчвания - това е служител на тъмнината, съзнателен или несъзнателен. Външната доброта и добродетелност нямат значение. Ценността на човека се определя от неговия космически паспорт, тоест от снимката на неговата аура. Невъзможно е този паспорт да бъде подправен. Каквито и привидни достойнства да има човекът и колкото и добродетелен да е той, ако е вреден за Еволюцията и излъчванията на аурата му са тъмни, той се причислява към враговете на Светлината, съзнателни или несъзнателни. Твърде много лицемерие има в живота и твърде много лъжа. Ще настъпи време, когато всички прикриващи се ще се наложи да застанат в тяхната истинска светлина и да се свалят маските. Снимките на аурните излъчвания ще дадат тази възможност. Наборът на воители в лагера на Светлината ще бъде твърде облекчен. И вече никой няма да заеме място, което не му принадлежи. Това право се дава от качеството и степента на светимост на аурата. Много борба ще се наложи да се издържи, преди новият принцип на паспортизация да бъде въведен в живота. На Учителя не са нужни снимки. Учителят Вижда и без тях качеството на излъчванията на всеки, който се доближава до Него. Но снимките са нужни на хората, за да се ориентират безпогрешно кой работник заслужава едно или друго място. И нима може да се допуска хора, аурите на които са опетнени от язвите на злобата или раздражението, да стават учители в училищата? Такива еснафи дори не трябва да се допускат в близост до децата. Откриването на високочестотната фотография, направено от съпрузите Кирлиан, да бъде наречено велико. Как се стареа

тъмнината да го унищожи и да не му дава възможност за проява в живота! Нима истинската наука може да противодейства на внедряването на нещо безусловно полезно? Не се ли старае да защити слабите места в своя мироглед някой, не даващ възможност да се внедри в живота нещо много нужно и полезно за Еволюцията. Колко църковни авторитети ще полетят от своите тронове и колко политически и държавни дейци ще се окажат в списъка на прикриващите се, в списъка на враговете на Светлината и Еволюцията. Наистина ще се осъществи революция в оценката на годността на човека за една или друга роля на обществената стълба. И тогава врагът на Светлината ще се окаже такъв, независимо как нарича себе си.

1967 г. 456. (М. А. Й.). Трябва да се готвите за времето, когато няма да има нищо тайно, което да не стане явно. Това време ще настъпи някога за цялото човечество. То наставя и сега за хората в Тънкия Свят, когато скритата вътрешна същност на човека става външна и с целия свой облик и външно видимите излъчвания свидетелства за себе си явно и неприкрито. Този момент на разкриване на ликовете преминават всички хора, прекрачили прага на смъртта на физическото тяло - външната обвивка умира и вътрешният човек, облечен в тънката обвивка заема неговото място и излиза на арената за дейност или проява на своята същност в условията на Тънкия Свят. Това, което е донесъл със себе си човек, което е събрал и натрупал в земния живот, това се и проявява в него вече неприкрито и нелицемерно. И тайното и скритото дотогава става явно и видимо. Трябва да бъдете готови за разкриването на ликовете и трябва отсега да живеете и да постъпвате така, че тогава да не се засрамите от своята светлина.

1967 г. 457. (Гуру). Светлината, носена от човека в неговата аура, е невидима за него. Но затова пък тя е видима за Учителя. Затова е невъзможно да се съди за своя напредък. Само в сравнение с това, което е било по-рано, можете да си съставите известна представа за това доколко се е разширило съзнанието ви. Но все пак по някои признаци може да се съди за протичащото развитие на организма.

1967 г. 458. (11 август). Как да се съди за значението на случващото се в света? Само по усещанията на сърцето. Нито вестниците, нито човешките разбирания няма да дадат представа за дълбочината на събитията, но сърцето ще я отбележи. Но как да се запечатат тънките усещания на сърцето когато съзнанието е препълнено с всичко друго, само не с това, което е нужно. Затова е необходимо то да бъде освободено от излишното натоварване. Ако добросъвестно и внимателно проследите собствените си мисли и преживявания, то няма да е трудно да видите колко излишни неща затрупват съзнанието: излишни мисли, излишни чувства, усещания и преживявания. Затова е важно да се научите да ги изхвърляте без всякакво съжаление и с това да се очиствате от боклука и вехториите, и дрипите на текущия ден. И действително, защо да се допуска това, което е свършено ненужно и вредно. Глупостите и дребните чувства и мисли са вредни дори само с това, че пречат на достъпа на големите и много нужни. Храната за духа се дава всекидневно. Вредно и безполезно е тя да се погълне несдъвкана. Безполезно е да се прочита дадено Учение ако не се обмисли и не се вземе от него всичко, което то може да даде. Така може да се изпусне най-ценното. Необходимо е даваното не само да се обмисли, но и да се приложи в своя живот. Тъй като не се Говори на глухите, а на тези, чието сърце е отворено. Нека да устремим нашата мисъл към това усвояването на полученото знание да бъде пълно и свършено.

1967 г. 459. (Гуру). Крилати хора - колко легенди съществуват за тях: и летящи килимчета, и шапки - невидимки, и полети на вълшебници, и много, много друго, което не е влязло в никакви книги. Човекът може да лети. Това е свойство не на тялото, а на духа. Колкото по-тънка и висша е обвивката, която го облича, толкова по-подвижна и лека е тя и толкова по-свободно се подчинява на мисълта. С мисъл плътното тяло няма да полети, макар и да се движи по заповед на мисълта. Но тънкото ѝ се подчинява вече свободно. Свобода на полетите - нима това не е достижение, но съзнанието трябва да бъде достатъчно високо. Медиумите също летят, но е по-добре съвсем да не летиш, отколкото да се докосваш до низшите слоеве на астралния свят. Полетите са добри когато развитието на духа е достигнало известно стъпало и когато опасностите на низшите слоеве вече не заплашват. За полетите трябва да се мисли. На Земята вече мнозина летят на земни апарати, не са ли те предвестници на полетите на човека с помощта на своя собствен чуден апарат?

1967 г. 460. (12 август). Тънка е границата между лицемерието и прякото и искрено изразяване на своята същност. Тъй като ако раздразнението или злобата, или лошото настроение се изразяват пряко и искрено, и без всякакви съдържащи начала, то няма ли да бъде такова изразяване по-лошо от опитите да се съдържат те поне външно. Ние Изискваме от учениците тяхното вътрешно състояние да съответства на външното изражение, тоест фалшът и лицемерието да не могат да имат място. Освен това Ние Казваме, че спокойствието и равновесието, и сребърната юзда върху всички чувства на ученика са безусловно необходими. Съдържаността няма да бъде лицемерие, а умение да владееш себе си. Лицемерието не е съдържаност, а обмислена и продължителна измама. Достойнството на духа не позволява да се проявяват някои от отрицателните качества. Това достойнство и лицемерието са несъвместими. Съдържаността освобождава от необходимостта да се показва лъжлив вид и на тялото, и на духа. Там където може да се премълчи е по-добре да се пази мълчание, отколкото да се произнасят думи несъответстващи на това, което е. Условната вежливост е също от лицемерие и лъжа. Нима може да се принасят в жертва най-добрите качества на духа. Мълчаливостта освобождава от много лъжливи условности. И съвсем няма задължение непременно да се говори. Кой е внушил на хората порока на празнословието и бърливостта? Не е ли тъмнината? Считаме салонните разговори за престъпление срещу духа. Доколко с показна доброта и възпитаност се скриват истинските ликове на хората. По-добре е да бъдеш с простия народ, отколкото с изисканите и вежливи лицемери. Погледнете към тях по време на пожар или стихийно бедствие, когато отлита оперението от лъжи и лицемерие и истинската същност се проявява в цялата си грубост и безобразие. Мълчаливата съдържаност се приветства от Нас като най-добра форма на поведение сред разюзданото словоизригване. Нормите на поведение трябва да се преразгледат коренно. Трябва да се напишат цели книги за това как трябва да се държат хората сред себеподобните. Брошурките с правила за добър тон и светско поведение представляват пародия на правдивостта и достойнството на човека. Правят се някои истински опити в това направление, но отсъствието на знание на Основите ги прави повърхностни и неубедителни. Трябва да се разбира огнената ценност на съдържаността и умението да се владее себе си, за да започне утвърждаването им в обичайните условия. Само Учението на Живота

дава дълбоко разбиране на това защо са нужни качествата на духа и защо без тях е невъзможна еволюцията на човека.

1967 г. 461. (М. А. Й). Качеството достойнство на духа не се придобива нито от произхода, нито от възпитанието, нито от образованието, то се донася със себе си от миналото като част от неунищожимите натрупвания. То може да бъде проявявано от най-прости и дори малко грамотни хора, докато в същото време представители на висшето общество или „натъпканите кесии“ са напълно лишени от него. Изключенията само потвърждават това правило. Такива има навсякъде. Освен това външният блясък и полираност на маниерите нямат никакво отношение към достойнството на духа. Фраковете не са издържали изпитанието за пригодност към еволюцията. Новият отбор на човечеството по светлосянката ще позволи да се отдели всичко пригодено и способно да възхожда от Космическия боклук. Призивът под знамената на Еволюцията вече върви по планетата. Всичко вървящо против нея ще бъде пометено от вълните на Светлината.

1967 г. 462. (Гуру). Какво носи всеки нов ден, идващ на смяна на заминалия? Той дава възможност да се укрепят които и да е качества на духа. Възможно е даже да си поставяте задача за всеки нов ден да укрепите или усилите именно желано качество. Такава работа над себе си е безусловно полезна. Сами по себе си качествата няма да растат. Нужно е тяхното съзнателно утвърждаване. Даже най-простата градина изисква труд и усилие, а още повече градината на духа.

1967 г. 463. (13 август). Малко е да знаете, трябва да можете да прилагате Знанието в живота. За какво е тогава Знанието, ако не се прилага на практика. Нашите ученици се отличават с това, че прилаганите от тях наставления на Учителя стават част от тяхното същество и се кристализират в Чашата във вид на отложени в нея кристали от огнена енергия. Иначе знанието отминава, без да оставя следа и без да даде нужните натрупвания. В Тънкия Свят идват хора и натрупали, и изразходвали това, което са имали. Състоянието на последните не е от приятните, тъй като те нямат в себе си енергиите, толкова нужни за съществуването там и за съзнателната проява на духа. Парализата на нервите лишава от възможност да се движат, парализата на духа представлява нещо подобно. Неподвижните истукани в Надземния Свят не са рядкост. Повтарям това не за да плаша, а за да разберете доколко важно е да овладеете своите енергии. Знаете случаи на неистова проява на пламъка с последвалите поражения на нервите и смърт. Ето защо е толкова необходимо да се овладяват своите огньовете (енергии). Знаете и за това как ненаситните въжделенци в развъплътено състояние са пример за срамно робство и подчиняване на импулсите на тези енергии, които те не са съумели да овладеят. На всяка крачка, във всички дреболии, във всичко е нужно да се стремите към това да владеете своите чувства и мисли. Може да се упражнявате именно върху дреболии. Първо, това не е толкова трудно, а второ - започвайки от малкото може да се стигне до голямото и даже до огромното. Животът е борба за овладяване на огнените енергии на своя микрокосмос. Думите „Аз победих света“ означават не само победа над външните сили, устремени яростно към Носителя на Светлина, но и победа над самия себе си.

1967 г. 464. (М. А. Й). На преодоляващия себе си ще бъдат дадени и прибавени сили според степента на преодоляване. Ненапразно наричат нашите хора воители. Животът е борба не само на Земята, но и в Надземния Свят. Там тя е

още по-изострена и напрегната. Там ние се нуждаем от вашата помощ може би още повече, отколкото на Земята. Затова ценим много желанието да ни се помогне и да се сподели нашия труд, вземайки доброволно и според силите участие в него. Мнозина ли мислят да ни помогнат и насочват своите енергии в това направление? Доброволността дава обединяване на енергиите и обединяване на съзнанията. Отначало не всичко се запечатва от физическия мозък. Но с течение на времето спомените ще започнат да придобиват систематичен характер и сънят ще се превърне в съзнателно сътрудничество на изпълнителния план.

1967 г. 465. (Гуру). Само ако знаехте и разбирахте какво огромно и дълбоко значение има всеки успешен опит и усилие да се овладеят своите огънове! Наистина тогава не бихте се преуморили в дейностите. Тъй като отшелничеството и уединението имат значение само дотолкова, доколкото означават обявяване на безпощадна война на своята низша природа. Не за удоволствие са бичували и изтезавали себе си такива хора. Разбира се, това са крайности, но все пак трябва правилно да се разберат причините, тласкащи изследователите на духа към такива крайни мерки. Те са виждали и усещали неистовата сила на своеволието на астрала и с всички достъпни на тяхното разбиране мерки са се опитвали да го укротят, да го подчинят на волята. Няма да ги осъждаме твърде много, но и да следваме същия път - също. Борбата се води с единното начало на духа. Това е нашият път. Борбата е в духа и победата е в духа.

1967 г. 466. (Гуру). В процеса на Еволюцията старото и отживяло се заменя с ново. Така и в развиващите се съзнания предишните малки представи за нещата се заменят с други, по-широки и значителни. Този процес върви бавно. Но при съзнателно отношение към него той може да се ускори, изхвърляйки без жал всичко, което не съответства на достигнатата от духа висота. Понякога е жално да се разделяте с многовековния боклук или с утвърдените привички и слабости, но когато целта е ясна и е известно направлението, дрипите на миналото могат безжалостно да се оставят назад. В дрипи няма да преминете през сияйните Врати на Светлината. Така че не се налага да съжелявате за нищо. Мисълта е само за това да не оставите по някакъв начин след себе си боклук, да не се отклоните от пътя на Еволюцията. Светъл е пътят на воините на духа.

1967 г. 467. (М. А. Й.). Много е добре недостатъците, забелязвани в другите, да се използват за отговор на въпроса няма ли ги тези недостатъци и в самия себе си. Тъй като в другите се забелязва преди всичко това, което го има и в самия себе си. Само разкривайки нелицеприятно своя недостатък може да започнете да се борите с него. В този смисъл другите хора могат да бъдат като проявители на това, което подлежи на изкореняване в самия наблюдател.

1967 г. 468. (18 август). Много е полезно понякога да погледнете на себе си отстрани, като на напълно страничен човек. Обикновено в другите са много ясно видими недостатъците и слабостите им и несъответствието на думите с делата. Много полезно за познаването на самия себе си е да се види всичко това безпристрастно в себе си. Познанието за човека включва не само изучаването на човешката природа в другите хора, но и в същата степен - в себе си. В другите за нас са неприятни и даже отблъскващи някои свойства или особености на поведението. Но в себе си те изглеждат приемливи и простими. И само отдалечавайки се от себе си и гледайки на себе си отстрани можете да определите и

да видите недопустимостта на едни или други свойства на характера или на поведението. Дори и за да видите добре картина трябва да се отдалечите донякъде от нея. Толкова повече това е необходимо при разглеждане на своята собствена същност.

1967 г. 469. (М. А. Й.). Даващият винаги усеща изтичане на психическа енергия - иначе не може да бъде. Цялата работа е в това да не се отдава прекалено и даването да не бъде в пробит съд. И в единия, и в другия случай загубата на сили ще бъде незаконна и болезнена. Стремешът да се разкъса даващия е обичайно явление от страна на вземащите, макар и често неосъзнато. Не забравяйте за примера с Рамакришна.

1967 г. 470. (Гуру). Степента “пустинен лъв” означава способност да се погасява обкръжаващото несъвършенство. Разбира се, процесът се съпровожда със загуба на огнена енергия. При това се изисква умение да се възстановяват изразходените сили. При пълно единение с Йерархията това възстановяване протича естествено и бързо. Но все пак са необходими предпазливост и сдържаност.

1967 г. 471. (19 август). С малки изключения ученикът обикновено е товар, обременяващ Учителя. Но има и такива ученици, допирът с които дава радост и даже подем. Обременяването не се проявява изведнъж, а с времето. Понякога даже ти се иска да се освободиш от такова натоварване. Тъй като само поради неопитност се стремят да наберат повече ученици, докато опитността е много предпазлива и избирателна в това отношение. И веднъж захванал се, се налага да се води по-нататък. Опитът показва, че приятелите носят повече неприятности и огорчения, отколкото радост. Всичко това доказва, че дългът да се носи Светлина на хората не е лек, даже ако се отнася до приближилите се до Учението. Възниква въпросът: какво да се прави? Разбира се, да се продължава носенето на Светлина и даването, но съизмеримо с нивото на съзнанието и с отчитане на всички негови особености. А главното - да не вземате под внимание думите и да не ги приемате за дело, отбелязвайки при това какви са делата и колко струват те. Обикновено от думите остава много малко, ако се проверят по делата. Вратата на думи е показател за неопитност.

1967 г. 472. (М. А. Й.). Нужните отношения се установяват, растат и се утвърждават във времето. Не може насила да се предизвикат тънки чувства в съдружника. Ще се наложи това да се предостави на бъдещето. Връзката или укрепва, или отслабва във времето. Ако вие сте укрепили вашата връзка с нас, това е зависело от вашите усилия и стремежи. Същото може да се каже и по отношение на тези, които ви стават по-близки или пък обратно - отдалечават се от вас. Любовта е най-добрият обединител, това чувство се нуждае от свободен и естествен растеж.

1967 г. 473. (Авг. 21). (М. А. Й.). Ползността на човека за Еволюцията не го задължава да е нещо особено или изключително. Просто добрият човек или човекът, обичащ труда и познаващ светлоносния труд вече внасят своя принос в общото дело. Само тъмните разрушители и служителите на тъмнината се изключват от този списък. Разбира се, противопоставянията са неизбежни. На Висшите Планети, където също има противопоставяне, все пак няма йерархия на

тъмнината, на тези яростни противници на Еволюцията. Там светлосенките са без зло.

1967 г. 474. (22 август). На преходното не трябва да се отрежда първо място в съзнанието. Моето, Моят Свят, Моето Дело е над всичко. Преходното бързо ще отmine и ще се замени с ново, също временно, но Аз Пребивавам вовеки. Затова в главата на ъгъла се полага Моето. Построената върху Мен основа ще бъде здрава и няма да се колебае от променливостта на външните условия. Така се издига твърдината на духа. На хората много би им се искало да построят нещо неразруσιμο от времето. Но духът, който е извънвременен, е отхвърлен и всичко се руши. Обърнете внимание на това как всичко е нездравео, как не можете да се опрете и да разчитате на нищо. Но построеното в духа, домът на духа ще устои сред земните вихри и сред астралните вихри. Всичко се пренася в него, всички ценности се съсредоточават и събират в него. Нелепо е да се събира някъде извън стените на дома на духа, тъй като вихрите на времето ще унищожат всичко събрано. Той може да бъде наречен цитадела, може да бъде наречен кула на духа. Въпросът не е в названието, а в същността на постройката. Забележете как се руши всичко, което така грижливо строят хората и колко неустойчиво е всичко и колко бързо се променя създаденото положение в света, и колко силно съдбата на отделните хора зависи от общото състояние на планетата. По-рано вече Казах, че спасението е в кулите на духа. Идващото време помага да се разбере значението на Моите думи. Вие строите здраво, завинаги. Най-невидимото, най-тънкото, най-неосезаемото и духовното се оказва най-здраво и устойчиво. Кулата на духа, която строите, не е самотна, по лика на Земята има разхвърляни много такива. Това наистина са твърдини на духа. Стражевите огньове, запалени на тях, са видими от Нас отдалеч. Тези огньове, съобщавайки и обединявайки се образуват защитната мрежа на планетата. Към тези огньове се устремяват Нашите Лъчи от далечната Твърдина. Постройката на кулата на духа има огромно пространствено значение. Това е работа от всепланетен мащаб. Когато настъпят огнените срокове, енергиите на Светлината ще се предават чрез тези кули. Всеки вървящ с Мен трябва да разбере своята отговорност за съдбата на планетата, тъй като всеки вървящ с Мен е Мой помощник и взема върху себе си част от Моя Товар. Велико време на велики явления, изпълнени с най-дълбоко значение и смисъл.

1967 г. 475. (М. А. Й.). Владиката ви Нарече Свои светилници и ги посъветва да не мигат. Той ви Наподоби на кули, приемащи вълните на пространствените енергии, предавани от Твърдината. Как още по-ясно да се каже за това какво значение има всяко устремено към Твърдината съзнание и как може да служи то на Силите на Светлината, изпълнявайки своето предназначение. Но колко често Нашите светляци забравят за това и се изпълват с лични емоции и преживявания и се занимават със своето призрачно “аз” и неговите немоции. Голямото се заменя с малкото и нищожно и напускат своя пост на стража на света. Не е възможно да се служи на благо на планетата и в същото време да се преизпълвате със своето лично, пречещо на Общото Дело. Заветът остава все същият: “Отвърни се от себе си и Ме следвай”.

1967 г. 476. (23 август). Много пъти е Говорено за това, че приближаването към Светлината е опасно. Защо? Светлината е енергия. Тя не само осветява всичко, което се намира в съзнанието на човека, но и усилва всички

качества на духа, както добрите, така и лошите. Човекът е процес, както е Казал още Буда, това е процес на протичащата в него борба между това, което е бил и което трябва да стане. С една дума, това е еволюираща същност. И когато Светлината го озарява и усилва всички негови свойства, дотогава скрити и бездействащи, той стъпва върху пътя за преодоляване на своята низша природа. Ако борбата завърши с поражение и окончателно падане в бездната, той се превръща в Космически боклук и отива за преработка. Ако се удържи победа, то духът стъпва върху пътя на безкрайния възход. Пътници са всички, с изключение на превърналите се в Космически боклук.

1967 г. 477. (М. А. Й.). Неопитните пътници по Великия Път често преследват различни достижения и развитие на скритите сили в човека, забравяйки при това, че всички феномени са свързани с психическата енергия и че тази енергия е двустро оръжие. При недостатъчно очистено съзнание тя ранява своя носител. Огънят е опасен с това, че изисква овладяване и подчиняването му на волята. Необуздан и неочистен той овладява човека, той обгаря болезнено и погубва човека, невнимателно предизвикал го по-рано от времето и не подготвил себе си за боравене с него. Черните, димни низши огънове на страстите и всевъзможните пороци служат като нагледна и убедителна илюстрация на това доколко непредпазливо предизвиканият Агни може да бъде опасен.

1967 г. 478. (Гуру). По пътя на Агни Йога няма вече връщане назад, във всеки случай то е невъзможно след известно стъпало, когато всяка крачка назад заплашва със сериозна опасност. Това трябва да се осъзнае ясно и отчетливо. Всяка, даже малка слабост се усилва от растящия Агни и може да се превърне в голяма и непреодолима. Контролът над себе си, над своите мисли и чувства става настояща необходимост. И волята се ражда отново и влиза в своите права. Заповедта на волята става задължителна за изпълнение. Този, който е подчинил себе си на своята воля, не се подчинява на чуждата воля. Овладяването на себе си е висока степен по пътя на Огнената Йога.

1967 г. 479. (24 август). С малки изключения учениците са тежко бреме за Учителя. Твърде голяма е разликата в характера на излъчванията. И колко време се налага да се чака, за да се изменят те! Но и Учителят не Стои на място и се Движи напред, така че никога няма да могат да се сравняват с Него. Работата с учениците също е подвиг, изискващ от Учителя търпеливост и снизхождение. Малко е да се слезе до нивото на съзнание на ученика, трябва още да съумее да го издигне и да го издига непрестанно, тъй като за ученика е много трудно да се удържи на достигнатата височина. Трудно е защото в него започват силно да се проявяват не само добрите, но и всички лоши, дотогава дълбоко скрити свойства. Всичко излиза навън и всичко подлежи на трансмутация. Опасността на ученичеството е в това, че или тези лоши свойства ще бъдат преодолен и победени, или вместо победа има падане в мрака. Когато Казвам, че след известна степен отделянето или връщането назад са вече невъзможни, с това Искам да Кажa, че отстъплението означава гибел. Затова преди да се решите необратимо трябва здраво да помислите, тъй като връщане назад в предишното безотговорно състояние вече няма и не може да има. Събудените огънове ще бъдат благословия, ако са светъл Агни и проклятие - ако тъмните и димни огънове вземат връх. Тъй като и тъмните йерофанти владеят някои огънове. Огънят е двустра мощ и Ние

Учим учениците да овладяват своите огньове и да ги управляват. Пътят на ученичеството е труден и има много опасности по него.

1967 г. 480. (М. А. Й.). Трябва ежедневно да мислите за това какви дарове сте донесли днес на Учителя. Отначало ученикът принася своите недостатъци, за да Може Учителят да ги преотлее в Своята Кула. После започва да принася своите достижения. И ако недостатъците обременяват, то достиженията и победите принасят на Учителя радост. И ако любовта към Призовалия е достатъчно силна и гори с ярък пламък в сърцето, то няма няма да бъдат радостни принесените от ученика на Учителя свои достижения. Да се върви по пътя на достиженията в Името на Учителя на Светлината и да Му се принасят те ще бъде огромна радост за ученика. По качеството и характера на принасяните дарове може да се съди за силата и действеността на любовта. При искреност и правдивост на чувствата самоизмама е невъзможна, тъй като любовта се доказва не с добри намерения, а с поведението и фактите от всекидневието.

1967 г. 481. (Гуру). Не се налага да очаквате пощада от тъмните. И за това трябва да бъдете готови. Тяхната цел е да погасят огньовете на духа и да убият устрема. Светлината е непоносима за тях в каквато и да било форма. Като оръдие на тъмните служат всичко и всички, които възприемат техните внушения, включително насекомите и вещите.

1967 г. 482. (М. А. Й.). Постепенно стигате до разбирането, че Общуването е огнен процес. В основата му лежи мисълта, огънят на мисълта. Има всякакви мисли: от ярки и огнени, до пространствена слуга. Има всякакви настроения: от пламенно горене на сърцето, до гнило разложение и унила инертност. В лабораторията на човешкия организъм всички те се контролират от волята. Необходимо е да се достигне до тази степен. Безволното подчинение на настроенията е недопустимо. Пред ученика се разкрива цял свят от волеви действия. По този път се ражда и укрепва волята. Безволните действия са нетърпими. Като знаете направлението и значението на волевите действия, може уверено да се движите по-нататък.

1967 г. 483. (Гуру). В хода на движението напред опасностите по пътя нарастват, тъй като колкото по-висок е подемот, толкова по-силно е възможното падане. Затова всяка крачка напред се съпровожда с преодоляване на себе си или изживяване на едни или други недостатъци или слабости. В дълбините на сърцето си ученикът ги знае прекрасно. И това е добре - враговете трябва да се познават преди да се надвият. Оpoznатият и изучен враг е по-малко опасен, тъй като е вече уязвим.

1967 г. 484. (26 август). Добре е енергиите на духа да се насочват към преобразяване на самата същност на човека, за да се направят неговите обвивки светлосарни. Какво широко поле за действие и цялото време, което съществува, ще бъде в разпореждане на волята. Например денят може да се започне давайки си задача за утвърждаване на желано качество. Тази работа е твърде трудоемка и същевременно противодействието на обвивките е огромно. Напредъкът се извършва по пътя на превръщането на човека в това, което той трябва да стане. Рефлексността е наследство от миналото и затормозява еволюцията на човека. Волята е антипод на рефлексността. Колкото повече от животинското състояние има в човека, толкова по-ярко е изразена рефлексността. Контролът и постоянната

бдителност са бариера срещу рефлексността, това лунно наследство от миналото. Всеки миг преди да се действа трябва да се поиска санкцията на волята. Обвивките са привикнали да действат по утъпканите пътеки, прокарани от рефлексите. Волята пресича рефлекса, налагайки върху него своите решения. В това е разликата между човека и животното. Рефлексното съзнание и волевото съзнание се различават по това, че първото е подчинено на рефлексите, второто е свободно. Денят, прекаран в омаята на рефлексната инертност, е изгубен ден. Денят, прекаран в състояние на напрегната зоркост и контрол над себе си, е твърде плодотворен по своите следствия. Особено значителни са тези следствия за следсмъртното състояние, когато волевата активност, вървяща в разрез с рефлексността на човешките действия, не може да се прояви със същата сила като на Земята. Причината и следствието произтичат едно от друго, автоматично носейки върху себе си печата на рефлексността на явленията. Само огнената воля може да се намеси в този поток, пораждайки причини по свое решение, неподчинени на рефлексите. Упражненията в това са много полезни, тъй като обвивките се научават да се подчиняват, а волята - да се разпорежда. Свободната воля е най-велик атрибут на духа.

1967 г. 485. (М. А. Й.). Радостта от Общуването произтича от взаимнообмена на енергиите, когато ученикът принася своите натрупвания, които служат като съдини за получаване на това, което Учителят Има да му даде. За получаването непременно е необходимо да се принесе нещо свое, не принеслият нищо не може да получи нищо, тъй като няма в какво да му се даде. Когато желаещият да получи не е принесъл нищо, се получава празнота вместо животворен обмен. Това усещане е много неприятно, тъй като често такъв непринесъл изисква да му дадат, нямайки право на това. Законите за взаимнообмен на тънките енергии са много взискателни и точни, и от нямащия се отнема и това, което има. Нарушаването на Закона предизвиква несполучливо опустошаване на съкровищницата на даващия, ако даването се извършва въпреки него.

1967 г. 486. (Гуру). Даже малкият опит ще покаже, че състоянието на волеви контрол на съзнанието е събирач на огнена енергия. За пример могат да се сравнят два дни: единият - прекаран обичайно, другият - под контрол. Сравнението дава импулс да се действа, събирайки психическата енергия във фокус и държейки я под контрол.

1967 г. 487. (27 август). Приятността и полезността често не съвпадат. Да се намира в неприятното и даже в страданията полезност ще бъде признак на голяма опитност и знание. Нека успехът и неуспехът да не нарушават равновесието. И нека познаването на човешката природа не се отразява върху равното и спокойно отношение към хората. Те могат да проявяват непостоянство на своите настроения, но мъдрият не зависи от тях и е равен в своето отношение към обкръжаващите. Това е трудно в началото, но по-късно става привично. Проявата на вътрешна устойчивост е признак на голяма сила. Хората изпитват неловкост и даже трепет когато чувстват това равновесие. Много е полезно да се упражнявате в него, пределно съкращавайки многословието. Духът отнася това качество със себе си и по-нататък, в Тънкия Свят.

1967 г. 488. (М. А. Й.). Ето, отмина още един ден, не донасяйки желаните достижения. Желание да се притежават има, а решимост да се

утвърждават не достига. Какво да се прави? Очевидно трябва да се твърди на себе си за необходимостта от тяхното утвърждаване и да се мисли за това дотогава, докато упорството на мисълта не даде нужните следствия. Налага се да се наблегне на мисълта и да се мисли за нея постоянно. Постоянството на настойчивостта е много нужно качество.

1967 г. 489. (Гуру). Ако вътрешното състояние се променя от всяко подухване отвън, то няма ли това да бъде израз на крайна неустойчивост на духа. Можеш да бъдеш спокоен и даже радостен дори заради това, че наоколо е нерадостно и неспокойно. Не можеш да успокоиш външното със своето безпокойство, но със спокойствие – можеш. Ще се учим да запазваме радостта на духа пред лицето на безрадостността и неспокойството на външните условия.

1967 г. 490. (28 август). Древните легенди и предания крият в себе си много повече от това, което изглежда на повърхността. Фразата, че „Не може да има град, ако в него няма поне един праведник“ се основава на познаване на законите на психическата енергия. В света се борят силите на разрушението и силите на създанието. Ако силите на разрушението преобладават, като следствие на това преобладаване ще има урагани, наводнения, засушавания, земетресения и други бедствия. Ако преобладават съзидателните сили, се утвърждава равновесие както в природата, така и във всички прояви на живота и сред хората. В човечеството са заложени висшите принципи на планетата. Чрез човека постъпват подхранващите Земята тънки енергии. Налага се думата „праведник“ поради остарялост и църковно наслояване да се остави. Тя може да се замени с думите подвижник, герой. Носител на Светлината, Агни Йога, Архат, тоест човек, през микрокосмоса на който свободно преминават огнените енергии на Светлината и, преминавайки, се разпространяват наоколо, явявайки се благословия за тази страна или местност, където той пребивава. Това са един вид антени, приемащи и предаващи енергиите, необходими за поддържане на планетното равновесие. Докато на планетата в една или друга нейна част има такива приемници или предаватели на енергии, тази местност не е заплашвана от стихийни бедствия или тяхната проява е много отслабена, тъй като те неутрализират и обезвреждат силите на разрушението, удържайки и обуздавайки тяхната активност. Подвигът на тези Носители на Светлина е огромен, макар и напълно невидим за обикновените хора. Степента и мощта на въздействие на такива благодетели на човечеството са различни. Но дори малките светлоносци донасят огромна полза, явявайки се като таран срещу силите на разрушението. Някои даже не осъзнават, че са охранители на планетната мрежа на Светлината и приемници и предаватели на тънките енергии. Само неизмеримото натоварване при разреждане и неутрализация на енергиите на злото ги кара да се замислят защо е толкова тежко земното Бreme. Благо на тях, на тези неизвестни герои, носещи върху своите плещи отговорността за човешкото невежество и неразумност. Тъй като хората, съзнателно и несъзнателно работещи за разрушението, за разединението и способстващи за развитието и растежа на силите на злото, тъмнината и разновесието са нарушители на планетното равновесие.

1967 г. 491. (Гуру). Може и трябва да се живее обикновения земен живот. Може и трябва да се изпълнява честно и добросъвестно това, което кара човека да изпълнява своя земен дълг. Но при всички условия и обстоятелства все

пак трябва да се остави време, когато, отричайки се напълно от всички земни дела и интереси, да се посвети то на най-нужното. Това трябва да се прави сутрин, при събуждане и вечер, лягайки за сън. Денят да започва с това, което е най-важно от всичко и да се завършва денят със същото. Така началото и завършекът на деня ще дадат възможност да се навлезе в орбитата на непреходното, прокарвайки в пространството канали за напредъка и възхода на духа. Добре е когато нищо случило се в течение на деня вече не е в състояние да наруши установения огнен ритъм.

1967 г. 492. (30 август). В Тънкия Свят все пак съществуват разстояния, но съвсем не в този вид, като на Земята. Те могат да бъдат огромни и непреодолими за един и лесно се преодоляват от друг. Така например от низшите слоеве на астрала човекът, обременен с ниски страсти, е невъзможно да се издигне нагоре. Така също и движението по пространствата дори на астралния свят, без да говорим вече за Висшите Сфери, е възможно само при известни условия. Ако те отсъстват, то на човека е трудно даже да ходи. За полети и движения е необходимо наличието на Агни, натрупан още през живота в тялото и, разбира се, осъзнаването на това, че е възможно. Жителите на тъмните слоеве са приковани към тях и не могат да се измъкнат от тях, докато техните обвивки не се освободят от тежките частици тънка материя. Разбира се, в земен смисъл разстояния в Надземния Свят не съществуват, но такива все пак има и те са непреодолими за ниските духове. Магьосниците и тъмните йерофанти, владеещи някои огньове, могат да се движат и даже да летят, но само в низшите слоеве. Сферите на Светлината са недостъпни за тях. По такъв начин се налага да се подхожда към разбиране на пространствените разстояния в Тънкия Свят от друга гледна точка, от тази на Земята. Разбира се, там всичко се движи от мисълта, но ако мисълта е неподвижна и закостеняла в невежество и отричане, тя може да превърне човека в неподвижен истукан. Могат да се видят както живи, така и умрели хора, стоящи там неподвижно. За тях няма движение и няма разстояния, които да се преодоляват и покриват с помощта на огнената енергия на мисълта. Мисленето на Тънкия Свят е своеобразно и се отличава от земното.

1967 г. 493. (М. А. Й.). Трябва да се разбере колко важно е очистването на обвивките от тежките частици на всички видове материя. На Земята без очистване на плътното тяло е невъзможно да се очистят другите обвивки. Всичко е свързано помежду си. Очистването на ментала влече след себе си очистване на астралното тяло и на плътното. Очистването на астрала влияе върху плътното и ментално тела. Но мисълта господства над всичките и затова е най-добре от всичко да се започва с мислите. При овладяване на психическата енергия нейната активност в организма може да се регулира от волята.

1967 г. 494. (Гуру). Да се съвместяват земното и небесното и да се приведат те в хармония ще бъде намиране на „златния път“. Именно на всичко трябва да се намери неговото място и на всичко - неговото време. От неумението да се съвместяват многото крайности произтичат и много несъобразности. Формулата „кесаревото - на кесаря и Божието - на Бога“ се отнася именно за това условие. Тъй като хармония означава също и равновесие. А равновесието, тоест равно и устойчиво горящият пламък, е огромна огнена сила, намираща се във властта на човека и подчинена на неговата воля.

1967 г. 495. (31 август). Много трудно е да се даде описание на Тънкия Свят, тъй като неговото усещане е според съзнанието. Колкото съзнания, толкова и различия в разбирането. То съществува и в плътния свят, но не се проявява така рязко. В Тънкия свят разделението е по слоеве или сфери на пространството. Това първо, второ, във всяка сфера съзнанието обкръжава себе си по съответствие и според силата на магнитното притегляне към съзвучните му и страстно желани условия. Именно привичното мислене създава привичното обкръжение. Особеностите на това обкръжение се отличават от земните с отсъствието на земната стабилност. Една и съща сцена може да бъде много прилепчива и при това бързо да се променя, повтаряйки се в своите вариации безброй пъти. Близостта на явлението е според устрема и съзвучието. Неизживените свойства и желания привличат съответстващи пространствени образувания, усилен с ответната реакция на приемащото ги съзнание. Разстояния няма, но те и съществуват. Земната перспектива я няма, но тя се и проявява много своеобразно. Предметът може да бъде видим едновременно от всички страни. Устойчивостта на предметите, вещите и образите на плътния свят зависи от тяхната природа. Тънката форма на пирамидата може да бъде много устойчива. И много устойчиви, но променящи се могат да бъдат за убиеца сцените на убийството, съда и наказанието и свързаните с тях преживявания. Това състояние е субективно. Пребиваването там изобщо се отличава със субективността на впечатленията, преживяванията и спомените. При свръхлично съзнание субективизмът отслабва. При самоотвержена работа за Общото Благо той отстъпва и осъзнаването на тънките условия се разширява, тъй като личният малък свят е разрушен. Всички съобщения на обикновените хора за Тънкия Свят са едновременно верни и неверни. Верни с това, че се предават усещанията на наблюдаващия ги и неверни с това, че са чисто субективни. Да вижда над личното е достижение на Архата. Тънкият Свят се поддава на научно изследване, но за това трябва да се знае много. Скоро на хората ще бъдат дадени някои апарати за изучаване на тънките явления. Но преди това ще се наложи да се преодолеят много невежество, тъпоумие и псевдонаучни отричания.

1967 г. 496. (М. А. Й.). Течен огън, непарещ пламък - колко противоречие има в самото това определение. И в същото време съществува огън творящ и огън пояждащ, парещ болезнено. От неутрализацията на противоположностите в съзнанието на може да се избяга. Това не е противоречие, а свойство на биполарното съзнание, тоест на съзнанието, способно да вижда едновременно и двата полюса на даденото явление. Защо мъдрецът не се радва гледайки затъващия в излишъка на земно благополучие човек? Не се радва защото вижда другия полюс на съдбата на неговия дух, лишаваш себе си благодарение на това благополучие от възможността за духовен живот и обричащ себе си на безпросветно съществуване в Надземния свят. Разбирането на противоположностите без привидното противоречие е необходимо за правилния подход към явленията в двата свята. Без такова разбиране е невъзможно да се разбере същността на Тънкия Свят. Дори опитите той да бъде описан ще са пълни с подобни противоречия. Стените на неразбирането, закриващи видимостта и хоризонта, са долу. Достатъчно е да се издигнеш на известна височина, за да видиш

цялата местност и взаимоотношението на частите като цяло. Но трябва да се издигнеш, тоест да възвисиш съзнанието си.

1967 г. 497. (1 септември). Времето в Тънкия Свят също е подложено на видоизменения. Усещането за време остава, но в други форми. Има известна последователност на преживяванията, но няма часове. Времето сякаш спира, тоест невъзможно е то да се отбелязва по земному и все пак неговото течение може да се окаже или много бързо или забавено. Там знаят кога на Земята е ден и кога нощ. Но именно относителността на усещането за време се проявява там с цялата си сила. Това, което е прието в съзнанието на Земята и е утвърдено в него, там продължава да варира до безкрайност в зависимост от вложената на Земята във възприятието енергия. Много трудно е да се освобождавате там от закостенелите понятия, навици и убеждения, утвърдени със земни действия и постъпки. Полезен е навикът лягайки за сън да се отхвърлят целодневните впечатления и преживявания и да се влиза в другия свят свободен от дневните преживелици. Добре е в течение на деня да можете да отделите дрипите на тези преживелици от елементите на непреходното. Основите на Единното Учение на Живота във всички времена и при всички народи са останали в същността си неизменни. Затова всичко отнасящо се до Учението и всичко обмислено и асимилирано във връзка с него в течение на деня се отнася към проявите на непреходното и само усилва, ако е взето със себе си, усещането за свобода в Тънкия Свят. Много важно е да се знае какво да се вземе със себе си. Привичката да се освобождавате преди заспиване от суетата и грижите на деня ще помогне много за освобождаването преди прехода на Великите Граници, тъй като сънят е подобен на смъртта. И ето, че съзнанието отново се изправя пред необходимостта от една страна да се научи на отричане от земното, а от друга - да проявява жив интерес към земния живот, тъй като без земните възплъщения и използването на техния опит еволюцията на човечеството е невъзможна. Учителят Живее ярък живот на Земята и в същото време е отвърнат от него и не е привързан към него. Отсъствието на себелюбие позволява да се придобие тази свобода.

1967 г. 498. (М. А. Й.). Върши всичко земно акуратно и добре, колкото може по-добре и по-старателно. Изпълнявайки нужната или неизбежна работа я изпълнявай без отвращение или скука, изпълнявай я с радост, но помнейки ежеминутно доколко всичко това е условно, нездравно и ограничено от срока. Но духът е вечен и пътят на еволюцията на духа е вечен, и всичко, което разширява съзнанието и способства за неговия напредък, е важно и ценно.

1967 г. 499. (М. А. Й.). Състоянието на стихииите е особено неспокойно. Разновесието ще се усилва. Ще загиват множества, докато човешкият дух не се събуди и не види накъде го води неговото невежо отричане на Основите.

1967 г. 500. (Гуру). На събирането и натрупването на елементи на непреходното в съзнанието може да се посвещава цялото време на деня и нощта. По този път се постига безсмъртието. Ако то се отрича, целият живот на човека се превръща в чудовищна безсмислица. Хората не искат да бъдат последователни и логични докрай, не искат да разберат, че считайки смъртта на тялото за край на всичко те правят целия живот нелеп и всички свои дела - лишени от значение. Тъй като ако те умрат, някога ще умрат също така безсмислено и всички техни потомци, и цялото човечество. Възможно ли е да има нещо по-безумно и по-

невежо от отричането на живота извън тялото след неговата смърт. Нима човечеството живее заради унищожението? **1967 г. 501. (2 септември).** И тъй, всяко явление има своята противоположност, своята антитеза - това е задължително условие в проявения свят. Не е достатъчно само да бъде видян този противоположен полюс на единната вещ, нужно е още да се намери нейната средна точка, златната среда и да се утвърдите на нея в своето отношение към живота. Това ще бъде златният път, тъй като тогава всички явления, вещи и предмети на обкръжаващия свят в съзнанието на човека ще придобият правилно осветяване. Гледайки благополучието на едни и страданието на други е трудно да се примирите с привидната несправедливост на живота. Но видимите страдания и щастieto са само полюсите на явления, всяко от които е обусловено от своята противоположност или проявена вече по-рано, или подлежаща на проява. Знаещият това не се възторгва, не се радва и не тъгува твърде много разбирайки добре, че проявата на емоциите от астрала на единия полюс неизбежно предизвиква проявата и на другия. Златният или средният път, съдържайки проявата на нещо на единия полюс, намалява по този начин интензивността на напрежението на противоположния полюс на единната вещ. И дори страдайки или стоейки до стената на плача можете да знаете неизменно, че предстои радост. От средната точка или точката на неутрализация може сякаш да се управляват явленията на полюсите, съдържайки техните крайности. Не трябва и да се поразявате от неочакваността, ако желаете да удържате равновесието. Знаете, че дори несдържаната и възторжено-емоционална любов към Учителя нарушава равновесието. Сдържаността на чувствата е умение да се управляват своите огньове. Полезността на качеството сдържаност е посочвана не един път. Полярността на преживяванията е характерна с това, че кармично предизвиква неизбежната им проява и на другата страна. Овладяването на себе си означава контрол над всички постъпки, мисли, чувства и действия на човека, контрол, който е невъзможен ако се допуска своеволна манифестация на енергиите на някой от полюсите, тъй като тогава вече е невъзможно кармично да се избегнат следствията на противоположните явления, предизвикани от проявата на втория полюс на единната вещ.

1967 г. 502. (М. А. Й.). Говорейки за спокойствие Учителят Има предвид да се научите да владееете и да управлявате своите огньове, тъй като спокойствието е равно горящ пламък, не разколебан от вихрите на земните и астралните слоеве. Вие забелязахте как импонира това качество на устремения дух. И ако равновесието предизвиква неосъзнат трепет при съприкосновението с него, то спокойствието ражда утвърждаване на достойнството на духа. То предизвиква неволно уважение в хората. Наистина не си струва да отстъпвате пред нещо, заради което то може да бъде изгубено. Учителят се Радва когато вижда, че в ученика се утвърждават нужните качества на духа.

1967 г. 503. (Гуру). Прокарваните от устрема и мисълта канали в пространството след смъртта на тялото ще послужат като пътища, съединяващи устремения дух с тези, към които той се е стремил. Тези всекидневни усилия за обединяване на съзнанията не са напразни. Магнитната връзка укрепва и духът, освободил се от плътното тяло, няма да бъде като сламка в бушуващо море. Правилно сте изпълнени с надежди и очаквания, когато започнете да размишлявате

за смъртта. За някого това е край, а за друго е начало на нов, чудесен и пълен с неограничени от тялото възможности за живот. Така двама души могат да мислят за смъртта, но начинът, по който правят това, може да е много различен.

1967 г. 504. (3 септември). Кармичният подбор на съседите в Надземното съществуване е също така неизбежен, както и в земното. Тази неизбежност се обуславя от свойството на мисълта за магнитно привличане. Ако има сили да се изменят течението на мислите и съпътстващите ги чувства, то могат да се изменят и съседите. Те могат да се изменят и на Земята, но за това е нужно нито хората, нито обстоятелствата, нито условията да нямат в нас нищо. Разбира се, съществува необходимост, предизвикана от Поръчението, но и тогава кармата играе своята роля. Освобождението от кармичните срещи и условия зависи от заплащането на старите дългове и от завършеността на процесите на изживяване на своите недостатъци. Врагът няма да отстъпи докато не се прекрати реакцията на въздействието на неговите излъчвания върху аурата на свързания с него дух.

1967 г. 505. (4 септември). Само най-редки духове, завършвайки своя път на Земята и вземайки от нея всичко, което тя може да даде, заминават на други, Висши планети. А всички останали остават на Земята, свързани с цялото човечество и носещи върху себе си отговорността за всички. Независимо дали искат или не, хората не могат да избягат от отговорността за всички и не могат да избягат от споделянето на съдбата на цялото човечество в неговата съвкупност. Тази връзка е много здрава, зависимостта на човека от другите хора е огромна и е невъзможно той да се освободи от нея. Дори да се отдалечите в гори, пустини или планини и не ползвате нищо, което се създава от ръцете на други хора, все пак от пространственото насищане на аурата на Земята с човешките мисли и емоции е невъзможно да се оградите. Човекът е част от света, част от Земята и носи върху себе си тежестта на човешките порождения. Бидейки част от цялото и приемайки волно или неволно участие в неговия живот, всеки може да внася в структурата на това цяло светлина или тъмнина и да облекчава или обременява общата карма на планетата. И всеки може да се попита какъв е неговият принос в общото дело - добър или лош, малък или голям. Понякога е много тежко от нагнетяването на пространството с тъмнина. Тази тежест не е своя, а за Земята. Отговорността за замислите на всички носят всички. Ако разбираха това, ако се стараеха да подобрят и осветлят своя принос, животът би се облекчил силно и еволюцията би потекла по-бързо. Твърде много задръжки има и невежеството е твърде голямо, и отричането на Основите е пагубно. Ако не беше Великата Стража на Йерархията на Светлината, на Земята би се възцарил такъв неописуем ужас, какъвто е невъзможно въображението да си представи. Ще попитат: „Как все пак се допуска това, което сега се случва на планетата?“ Еволюцията е доброволна, волята на човека е свободна и да бъде лишен той от тази свобода значи от него да му бъде отнето бъдещето, тъй като човешкият дух може да се развива и възхожда само в борба и свободен устрем към Светлината. Не един път световни катаклизми, унищожавачи цели материци с тяхното население са посещавали Земята. Това е била реакция на стихииите на отклонението на човечеството от пътищата на Еволюцията.

1967 г. 506. (М. А. Й.). Служителите на Еволюцията - както големите, така и малките, се стремят съзнателно да внесат в общопланетното дело своя светлоносен принос. Целият техен земен живот се осмисля от този стремеж.

Проследете живота на който и да било Носител на Светлина и ще видите това основно направление на Неговата дейност. И сред хората, и в уединение Те са Носели Светлината, която е толкова нужна на хората. Често питат какво да правят, как да работят, ако външните обстоятелства не позволяват. Отговорете: нищо външно не може да спре работата с мисъл. Процесът на циментиране на пространството е необичайно важен. Да се работи за Общото Благо и да се внася светлина със своите мисли в аурата на планетата е възможно навсякъде и винаги.

1967 г. 507. (Гуру). На въпроса какво да се прави може да се отговори винаги така: подобрявайте се. Това е Заветът на Учителя. Но не е лесно да се подобрявате и да работите над себе си. Който върши това той няма да поставя такива въпроси. Учението дава отговори на всички въпроси на живота. Остава само да се прилага. Но не достига решимост именно за да се прилага Учението в живота и тогава питат какво да правят.

1967 г. 508. (5 септември). Подготвяйки се за условията на живот в Тънкия Свят е необходимо да си представяте ясно в какво се заключава различието му с плътното съществуване, какво реално е възможно там и какво е само плод на творческото въображение. Разбира се, там е възможно да се твори с въображение и дори повече, отколкото на Земята и с тънкото зрение могат да се видят плодовете на това творчество, но нали и пиршествата до затъпяване и призрачното пушене, и всичко останало от този род също се твори от въображението. Затова трябва да се научите да разпознавате къде е действителността и къде са призраците. Тъй като действителността на Тънкия Свят съществува твърде реално и нейна основа е Светлината. Съществува и мрачната действителност на низшите слоеве, съществува и калейдоскопичната фантасмагория на астралните натрупвания, и преживяванията на неочистените духове. Преживяванията на престъпниците и порочните хора са много реални, но в същото време и субективни. Субективизмът на преживяванията е отличителна особеност на Надземния Свят. И все пак там се Трудят Владичите с техните многобройни последователи и немногото ученици, Трудят се съзнателно, прекрасно ориентирайки се в условията на Извънплътния Свят. Добре е да се влезе там подготвен. Добре е да се изучат отрано законите на този Свят, с всичките му особености и свойства. Добре е да се знае с кого и с какво ще се наложи да се сблъскате. И е много важно да не се объркате отначало. Объркаността и поразяването от неочакваността парализират центровете и правят човека безпомощен. Мъжеството, спокойствието и безстрашието там са нужни много повече, отколкото на Земята. На Земята има много способности да се избегнат опасностите и да се защитите, има и оръжие. Но там като единствено оръжие за защита служи психическата енергия. Разбира се, връзката с Йерархията и Учителя охранява, но воинът трябва да бъде добре въоръжен и да умее да борава със своето оръжие. Например Говорим за мечове и щитове, за броня на духа и за огнени стрели. Това не са символи, а реално оръжие на Светлината. С огнена стрела може да бъде поразен най-опасния враг. А в Тънкия Свят те са не по-малко, отколкото на Земята. И са още по-опасни, тъй като тъмните йерофанти владеят някои огньове. Но оръжието на Светлината е по-силно, ако Агни е запален. Спокойствието и равновесието представляват здрав, непробиваем доспех. Качествата на духа, бидейки контейнери с Агни се явяват огнен доспех на духа. Ако хората можеха да разберат колко важно е да натрупват Агни, то от разхитители биха се превърнали в

събирачи и натрупващи огнена енергия. Тъй като, говорейки по същество, целият земен живот представлява подготовка за Надземното съществуване. Но кой вярва в това и кой се готви съзнателно? От тази гледна точка животът на Земята на обикновения човек, отричащ продължаването му след физическата смърт е безсмислен. Но даже малкото знание донася голям резултат там. Искаме да Дадем знание на хората, но сами виждате колко е трудно това.

1967 г. 509. (М. А. Й.). За полезността на ясните, оформени мисли, слизащи от конвейера на съзнанието, е Говорено достатъчно. Трябва все пак още един път да се подчертае пространственото значение на подобно мислене. Не заради себе си, а заради Земята и човечеството се създават светлите мисли и кристализирани в определени ясни образи се пускат в аурата на планетата, очистивайки я и насищайки я със Светлина. Ясното, последователно и ритмично мислене е много важно. Не е възможно отначало постоянно да се мисли така. Затова трябва да се отрежда определено време за създаване на нужните мислени форми. Впоследствие вече се създава привычка да се мисли ясносйайно не само понякога, а постоянно. Но трябва да се установи суров контрол над мисълта. Само от опита може да се съди колко трудно се удава това. Но там, където стремежът е искрен и постоянен, там Ние помагаме.

1967 г. 510. (М. А. Й.). Само собственият опит показва колко трудно е, даже знаейки много, да се отхвърлят от себе си веригите на плътния свят. И няма да правим грешки, обвинявайки земния свят в това, за което той не е виновен. Човек надява сам на себе си веригите със своята воля и със своята неразумност. В самата плътна материя няма никакви вериги. Великите Духове са идвали на Земята, живели са сред хората, яли са, пили са, спали са като обикновените хора и бидейки в света са били свободни от неговите вериги. Следователно тези вериги съществуват само за тези, които сами са ги изковали за себе си, отхвърляйки духа, неговия живот и неговата свобода. Тъй като свободата е в духа. И как може да я постигне този, който отхвърля духа? Учението така и нарича тези връзки: „самоналожени връзки“. С мисъл може да се освободите от тях. Ритъмът на освобождаващите мисли дава свобода на духа. Кълвачът дълбае дървото. С ритмична мисъл може да се разпробие кората на неразбирането, невежеството или желанието на личността (себелюбието) да се потапя в своя призракен свят. И тъй, свободата е в духа. Но робството също е в него, тъй като духът сам затваря себе си в самоналожените връзки и сам също се и освобождава когато осъзнае в какво робство живее.

1967 г. 511. (Гуру). Размахал могъщите си крила орелът се издига над Земята. Земята е долу, животът на нея тече по предишното си русло. Но орелът е над нея. Далечният хоризонт е видим. И Земята не може да достигне орела. Могъщите крила са донесли дара на надземна свобода. Така със съзнанието може да се издигате над събитията и дреболиите на обикновения живот. И тогава те вече не пречат на полета на мисълта и на усещането на тази свобода от суетата на ежедневието, свобода, която е невъзможно да се постигне по друг път. Каквото и да се е случило вчера или каквото и да се случи днес, ритъмът на полетите на духа над обикновения живот носи в себе си гаранцията за достижения, които нямат край.

1967 г. 512. (7 септември). А какво ще стане с тях, желаещите зло и вървящи срещу. Аурата на Учителя на Светлината Озарява и Въздейства върху

всички, които попадат в сферата на нейното магнитно поле: както на злите, така и на добрите. И ответната реакция от страна на хората може да бъде двойствена, тъй като тя събужда спящите енергии на човешката същност в съответствие с природата на човека: добрият става по-добър, лошият - още по-лош и зъл. Вярно е, че в добрия човек, ако това е бъдещ ученик, се събуждат и скритите отрицателни свойства, но само за преодоляване и победа над тях. Отсъдените на тъмнината не побеждават. Целта на ученика е да узнава. Но познанието на човешката природа нека да не предизвиква осъждане, тъй като да знаеш не значи да осъждаш. Знанието дава спокойствие и равновесие и навика да не се реагира в унисон с гримасите и неравновесието на чуждия астрал. Болшинството хора се намират в робство на своята астрална обвивка. Не трябва да бъдеш кукла от детски театър, която дърпат за връвчицата и тя отговаря на всяко подръпване. Всеки може да бъде в какво ли не настроение, но няма нито да им се подчиняваме, нито да реагираме на тях, нито да осъждаме заради тях. Ще виждаме и ще знаем, и вътрешно няма да отговаряме по никакъв начин на беснеенето на астрала. А какво да се прави с приятелите или считащите себе си за такива? Тях трябва да познаваме още по-добре и да не се залъгваме от външността, а главно да не се умиляваме от маските. Под външното всички крият вътрешното, крият го старателно. Учителят Вижда всичко и Знае всичко, и все пак не Отхвърля. Учителят Проявява огромна търпимост. Така постъпвайте и вие. Учителят Знае и знаейки не Осъжда. Не осъждайте и вие. Владиката е неизменен. Това означава, че Неговото отношение се проявява над това, което се случва в астралната обвивка на ученика.

1967 г. 513. (8 септември). Човешкият микрокосмос представлява лаборатория за всички усещания. Да владееш себе си, да управляваш своите чувства не значи само да не допускаш нежелателните или да се бориш с тях и да ги изхвърляш, но означава и умение и навик да се създават нови, желателни и нужни. Ударението се поставя върху мисълта. Мислите носят в себе си енергии, възбуждащи едни или други чувства, емоции и усещания. Чрез мислите може да се създаде всякакво настроение. Упражненията над мислите са много полезни и могат да варират до безкрай. Не може да има безделие или скука, когато са осъзнати възможностите, криещи се в изкуството на овладяване на мисълта. Може да се упражнявате навсякъде, във всякакви условия и при всякакви настроения. Нежелателните настроения и състояния именно с това са добри, че дават възможност да се поляризират мислите на противоположните. При това действа принципът „студен или горещ“, тоест проявата на енергиите на единия полюс дава ярка възможност за пренасянето ѝ на противоположния. Само слугата на инертното безразличие или безволие и отсъствието на устрем са лишени от перспективата за достижения. Затова е добре когато животът, това най-добро училище, предоставя такова широко поле за упражняване, тъй като предизвиква и поражда чувства с отрицателно свойство. Мислите се получават непосредствено от пространството, предават се от други хора и се пораждат от самия човек. Всички те се нуждаят от строг контрол. И често се налага възприетата мисъл да се заменя с нейната противоположност, тъй като тя не е от Светлината. Светимостта на мисълта служи като характеристика на нейната ценност. Да владееш себе си означава също и способност да се създават вълни от собствени мисли, неутрализиращи вълните от мисли, идващи отвън, ако те не са добри. Когато тъмнината се нагнетява и набъбва,

тогава пространственото мислено въздействие се нуждае от особен контрол и противостоене. Само собствената мисъл, свързана с Йерархията на Светлината, може да противостои на ужаса на разпуснатата тъмнина. И само тренираната с дълги и грижливи упражнения мисъл се справя с това успешно. Късно е да се готвиш за бой когато той вече е започнал. Не трябва да се изпуска нито една свободна минута и винаги и навсякъде да се отделя внимание на мисълта. За да се достигне върха на творчеството на мисълта трябва да се трудите над нея безкрай. Творчеството на Огнените Логоси служи като свидетелство за мощта и безграничните възможности на съзидателната сила на мисълта.

1967 г. 514. На усъвършенстването на огнения апарат на човека може да се посвети целия свой живот. Да се съсредоточи всичко, което е нужно за духа, в него самия и да се започне неговото утвърждаване в ежедневието ще бъде единствено правилното разбиране на временното пребиваване в земно тяло. Всичко е в духа и всичко е за духа, и духът е на първо място във всичко. Продължителността на явленията от плътния свят е измамна. По-скоро бягът на събитията може да се нарече калейдоскоп. И е много важно върху какво се съсредоточва мисълта. Мисълта, каквото и да е нейното съдържание, ще расте и ще се усилва ако се връщате упорито към нея и се съсредоточвате върху нея. Отначало се налага да се полагат усилия за това, после ще поведе мисълта. Докато тя се създава човекът има власт над нея, но веднага щом оформянето ѝ е завършено тази власт се губи и мисълта започва своето самостоятелно съществуване. Човекът, намиращ се във властта на своите, породени и отгледани от самия него мисли, служи като пример за това как създадените от самия творец мисли подчиняват на себе си своя породител. Затова процесът на творчество на мисли е необичайно отговорен. Мисълта може да се породи, но е невъзможно да се унищожи. Ето защо е много по-лесно да се контролира самия процес на мисленото творчество, отколкото да се борите после с неконтролно създадените негодни мисли. Тъй като в този последния случай новата мисъл, бореца се със старата, трябва да бъде с мощен потенциал. Принципът на Красотата, прилаган при творчеството на мисли, служи като гаранция за качеството на този процес. Човек постоянно твори, извиквайки мисли на Светлината или на тъмнината от пространството. Творци са всички. И това творчество, влизайки във взаимномагнитна връзка с пространствените мисли, се усилва и расте. Можете да предизвикате към себе си цял поток от светлоносни, благотелни мисли или пък каменен дъжд от мисли на злото. Защо се е обесил Юда? Плътната обвивка не е издържала напора на тъмните пространствени мисли, привлечени от тъмното предателство. Нека невежите да продължават да мислят съответно, ако тяхната зла воля желае това, но нека светлоносната мисъл на близките Ми духове остане сияйно-светла и нека никаква тъмнина да не е в състояние да я премагнетизира. Дори и в страданията, и в огорченията мисълта може да остава светла. За това е нужно само да се запазва спокойствие и да се удържа равновесието, и с това да се укрепва своята защита.

1967 г. 515. Пространствената близост на звената от йерархичната верига може да се усилва или да се отслабва и като причина за това служат много условия. Всичко тече, всичко се променя, токовете на пространството вибрират и всичко това по един или друг начин се отразява върху проводниците. Влияе и състоянието на собствения организъм и приемник. Понякога трябва просто да се изчака натиска

на пространственото неравновесие, все пак поддържайки при това контакта. Ритъмът на Общуването не се нарушава от нищо, макар че неговата тоналност може да се променя. Всичко това е естествено и законно. Тежкият планетен час не може да не се отразява на чувствителния дух.

1967 г. 516. (Гуру). Предпочитаме въпросите от страна на новодошлите. Защо? Въпросът ограничава сферата на отговора и позволява да се съобрази съизмеримостта с вместимостта на съзнанието. При въпроси е по-лесно да се говори според съзнанието, без да се претоварва то. Но ако чувствознанието е достатъчно развито, то ще подсказже как трябва да се говори, без да се престъпват границите на вместиане. Натрупаното богатство е трудно да се удържа от прекомерно раздаване. Но за свръхмерно отдаденото се налага дълго и тежко да се плаща. Трябва да се научите да не се мамите от външната доброта на желаещия да получи знания, тъй като вътрешното същество не винаги съответства на външното. Постановката на въпроса като правило показва характера на устрема, създавайки канал, по който тече насищането на питателния.

1967 г. 517. (9 септември). Човекът е магнит, постоянно привличащ от пространството енергии на Светлината или тъмнината и служещ не само като приемник, но и като предавател на тези енергии. Той е един вид канал, предаващ въздействията на тъмнината или на Светлината. Светлата аура привлича от Тъмния свят носители на светли излъчвания, тъмната - носители на тъмнина. И светляците, и тъмните често могат да бъдат несъзнателни проводници или канали за съответстващите енергии. Човекът с несветли излъчвания, влизайки в допир с други хора, може и съзнателно да не им желае зло, но тъмната глутница, която той привлича, често се възползва от него като проводник или канал на предаване, по който опашатите нанасят вреда на светляците и особено на служителите на Светлината. Трябва винаги да помните това и винаги да бъдете на стража. Тъмните много често действат именно чрез такива несъзнателни помощници. Носителят на Светлина винаги е мишена за тъмните нападения. За тази цел използват хора, животни, насекоми и различни предмети. Тъмните твари не смеят сами да се доближат направо и затова се ползват от тези, зад които се крият и които могат да използват. Вече не един път забелязахте, че стига да се помисли за тях или да се произнесат имената на някои хора, представляващи такива канали и тутакси чрез тях се подхвърля тъмната вреда. Тя може да е дребна и незначителна, но самият факт е много показателен и красноречив. Съприкосновението с такива предаватели понякога е невъзможно да се избегне и тогава Казваме: “Бъдете зорки и устремете мислите си към Йерархията на Светлината”. Имената на някои хора не трябва да се споменават именно поради тази причина. Тъмните не докосват сивичките и тъмничките, тъй като те не представляват интерес за тях поради своята незначителност, но носещите Светлина те ще тормозят винаги. И колкото повече е Светлината, толкова по-напористи са нападите. Опазваме от опасностите, но бесовете все пак ще досаждат. Понякога те използват и нелюди хора, и даже приятели на Учението, действайки с мисъл. Не е чак толкова трудно да се подхвърлят лоши мисли даже на добър човек, ако не е установен контрол над мислите. Тъмната аура привлича от пространството тъмнина по съзвучие. Светлоносната аура привлича вниманието и злобата на тъмните твари поради ненавистта им към Светлината. Това привличане се осъществява вече не по

съзвучие, а по силата на антагонизма. В първия случай има магнитно съчетаване с енергиите на тъмнината, във втория - стълкновение на двете противоположни начала и борба. Гасителите на Светлината нападат носещите я защото в мрачината на живота сияйната аура представлява ярък дисонанс с обкръжаващата ги среда и притежава свойството да разсейва и изпепелява тъмнината.

1967 г. 518. (М А. Й.). Близостта до Йерархията на Светлината нека да не бъде причина да се осъжда отдалечеността или недостатъчното разбиране на Учението от тези, които го приемат. На тях просто трябва да им се посвети, ако се обръщат за Светлина или молят за помощ. Осъждайки, те все пак са привлечени към теб, тъй като усещат печата на благословията на Йерархията. А ще те осъждат и приятелите, и враговете. И се налага това да се посреща също в пълно равновесие. За справедливост няма да говорим, тъй като по отношение на носещите Светлина тя рядко се проявява от хората, но няма и да тъгуваме. Знаеш отношението на Учителя и това е по-важно от всичко. Никой от осъдителите не се е доближил до Нас така близко, както ти, оттук и осъждането. Чувстват, привлечени са и все пак злословят.

1967 г. 519. (Гуру). Ако Тънкия Свят е според съзнанието, то съзнанието трябва да бъде правилно и добре подготвено за неговото възприемане. Размишляването за Тънкия Свят е полезно, неговото изучаване - още повече. Учението на Живота дава достатъчно материал за това. Но той трябва да се усвои добре, преди да се продължи по-нататък. При това двата Свята са толкова тясно свързани и преплетени помежду си, че е невъзможно да се отделят един от друг. Например мисълта се ражда със съучастието на физическия мозък, но бидейки родена представлява същност от Тънкия Свят. Човек се радва, смее се, плаче и неговото тънко тяло вибрира със съответстващи светлинни излъчвания. Човек произнася дума, тя отлита в пространството и дори пословицата казва, че “думата не е врабец - изпуснеш ли я, няма да я уловиш”. Тъй като отлетялата в пространството и станала нечуваема за телесното ухо дума се превръща в явление от Тънкия Свят. А къде е вчерашният ден с всичките си подробности? Не е ли в Тънкия Свят, запечатан в свитъците на Акаша? Упоритият анализ и размишления ще помогнат да се разбере неразривната връзка между Световите. Човекът е трипланова същност.

1967 г. 520. (10 септември). Необходимо е на натрупването на Агни да се посвещава и време, и труд. Има много способности той да се натрупва. Главното е собствените чувства да се държат под юзда. Нито пушачите, нито пияниците, нито тези, които не владеят себе си не могат да правят това. Ако всяка празна дума разпилява на вятъра огнената мощ, то същият суров контрол трябва да се осъществява постоянно и над речта, а още по-голям трябва да бъде той над чувствата и най-голям - над мислите. Негодните мисли поглъщат психическата енергия. Мислите на униние или на раздразнение, или злоба, или ненавист, или безпокойство и всички останали от областта на отрицателните, всички те чудовищно ограбват човека. Но има мисли магнитно привличащи към себе си светлите енергии от пространството. Мисълта за Учителя на Светлината е докосване до Светлината. Човешкият магнит постоянно привлича от пространството съзвучни на неговото мислене енергии. Затова настройката на магнитния приемник на съзнанието играе решаваща роля. Пианистът, натискайки

изкусно клавишите, предизвиква нужните звуци. Адептът на Съкровено Знание свири върху токовете на пространството извличайки тези, които иска. При това изкуството се заключава в това да се настройва собствения апарат на нужната вълна. Неговата настройка се изразява с една дума - хармония. Понятието равновесие също влиза в нея. Някои се настройват на вълната на злобата, недоброжелателството, страха, безпокойството, суетата и се удивляват от губителните им следствия. Затова целият арсенал от отрицателни качества се предава в архива и се насочва към сметището. Премагнетизирането на съзнанието става първа грижа на ученика. Можете да опитате да настроите себе си на вълната на радостта, за да извлечете от пространството по съзвучие радост. Много най-разнообразни упражнения могат да се проведат с настройката на арфата на духа. Когато астралното беснее на събеседника се поляризира със собствената събраност и равновесие, може да се счита, че упражнението е изпълнено успешно. Твърде много дисхармонични въздействия идват отвсякъде и от всички, и властта над себе си трябва да се държи с твърда ръка, за да не се превърнете във ветропоказател за чуждия вятър. Говоря за всичко това, тъй като по този начин се осъществява натрупването на Агни, представляващ Съкровището, което не може да се придобие за всичкото злато на света.

1967 г. 521. (М. А. Й.). Трябва да се научите да се радвате не само на препятствията и трудностите, но и на огорченията. Не да се радвате на самото огорчение, а на ползата, която то носи, на урока, на който то учи. Тъй като всички огорчения са много поучителни. В опиянението на безметежното благополучие на нищо не може да се научите. Но когато вълните на противните въздействия идват отвсякъде, можете да се научите и на самообладание, и на сдържаност, и на равновесие. Може даже да се питате “А на какво ме учи или може да научи именно това огорчение и защо кармата ми го изпраща?” Да се овладее огорчението и да се неутрализира ще бъде победа над себе си. Владиката Заповяда радост. Замислете се над думите: “И вашата скръб ще ви бъде в радост”. За да станете владика на своята мощ е необходимо да овладеете себе си.

1967 г. 522. (12 септември). Далечните Светове могат да се разглеждат като планети, достигнали по-високо стъпало на еволюция от Земята. Има и по-ниски, но не за тях става дума. Всичко това, което е достигнато на Земята от отделните хора и проявено в различно време при различни народи, в една или друга форма там е достояние на всички, например ясновидството, ясночуването, способността да се действа в тънкото тяло на различните планове на съществуване, четенето и предаването на мисли и така нататък. Така както способността да се говори е достъпна на Земята за всички хора, така и там висшите способности на човека са достъпни за всички. И там има свои забележителни хора, притежаващи изключителни способности, но вече на по-високо ниво, което на Земята са достигнали редки единици. Човечеството от петия кръг, който е в бъдещето и е отделен от нас с много милиони години, ще притежава свойствата и особеностите, вече достигнати на Далечните Светове. Йерархията на Световите и Планетите Продължава в Безпределността. Има и Светове, намиращи се на стъпалото на Махатмите. Физическото тяло на земното човечество е оформено и в своя потенциал има всичко нужно за по-нататъшно изтънчване и отваряне на центровете. Но огненото тяло не е оформено. На Висшите Планети и менталното, и

огненото тела на човека са оформени и тяхната активност позволява да се взема участие в пространствения живот и космическото строителство. Животът на такива планети във всичките му форми, тоест в минералния, растителния, животинския и човешкия светове се осъществява от колективната воля на живеещото на тях човечество. Колективната концентрирана мисъл достига огромна сила и способност съзнателно да управлява стихии и да ги подчинява на себе си. Земетресение там е невъзможно, тъй като подземния огън се регулира със силата на обединената мисъл на цялото човечество на планетата. Не са нужни машини и човешки апарати. Всичко се строи и привежда в движение от психическата енергия на човека. При нас тежестите се вдигат и пренасят с кранове, там - с огнената сила на огнения апарат на човека. Материята е разредена и изтънчена и степените на нейното изтънчване се намират в съответствие с изтънчеността и развитието на телата на човека. Градациите на тази разреденост и изтънчване на материята на различните планети са различни. Планетите в състоянието на седмия кръг при неговия завършек са лишени от земна плътност. Ето защо устремянето към Далечните Светове е толкова необходимо за човечеството. Устремената мисъл свързва съзнанието на земните жители с формите на висшия живот и облекчава техния път към бъдещето, което там вече е осъществено. Земята например все още се намира в състояние на войни. Там те са напълно немислими, тъй като няма държави, няма пари, няма търговия, няма взаимна вражда и няма тъмна йерархия с нейното постоянно противодействие на Еволюцията. Много неща там вече ги няма и много са невъзможни. Няма богати и бедни, дори няма болести. Осъществена е формулата: “Едно стадо и Един Пастир”.

1967 г. 523. (М. А. Й.). Живеем на Земята, затова Чашата на земния опит трябва да се изпие до дъно и да се разбере, че до Далечните Светове може да се достигне само по Земята. Не може да се отхвърля Земята, тъй като към какво тогава ще се закрепите. Духът още не е готов за Висшите Светове и в световното пространствено именно Земята се явява най-добрият дом за земното човечество. Затова грижата за нея, за това тя да бъде украсена, за това да не се разхищават нейните богатства и да не се унищожава нейната защитна земна покривка е задължение на земните жители. Но вместо това неразумно и безпощадно се унищожават горите, животинския свят и се разхищават недрата. Тъй като даже и металите и минералите в тяхното естествено състояние съдържат неприкосновена психическа енергия. А колко ценни изкопаеми се изразходват напразно за войни и други вредоносни начинания. Нима производството на убийствени газове не е опит за самоунищожение? Много вредности се творят на Земята от човешките ръце и много дейности служат за разрушаване на производителните сили на планетата.

1967 г. 524. (13 септември). Процесът на съзнателно натрупване на Агни дава радост. Тази радост може да се направи постоянна, ако се прояви достатъчно устойчивост и упорство в своя стремеж да се овладее огнената стихия. Тъй като не е достатъчно само да се натрупва, трябва още и да се използва събраното съкровище. Сам по себе си Агни е неутрален. Тъмен или светъл го прави волята на човека, насочваща го към добро или зло. Тъмен или светъл той става в ръцете на човека. Например в човешкия микрокосмос стихията на огъня се прилага и променя в зависимост от това как и за какво се използва тази сила. Положителните качества на духа, бидейки форма на проява на вътрешните огньовете, утвърждават

огньовете на Светлината, отрицателните качества – на тъмнината. Когато пороците и страстите овладяват човека с такава сила, че той вече не е в състояние да ги преодолее, черните огньове на низшите центрове се проявяват в действие. При постоянен стремеж огньовете започват да растат и ако не бъдат овладяни те ще започнат да обгарят своя притежател. Овладяването на себе си, тоест на своите огньове е неизбежно стъпало по стълбата на възход на духа. Прекият път за това овладяване се заключава в утвърждаването на всички положителни качества на духа. Именно процесът на съзнателно овладяване донася загубената радост. И пътят преминава през себе си. Друг път няма и няма изход от задънената улица докато човекът не стъпи на тясната пътека на живота, пътеката на преодоляване на самия себе си, на низшата природа в себе си. На пръв поглед какво значение имат дребните недостатъци и слабости на човека и защо пък понякога да не им се отдадеш. Но от малкото семе израства голямо дърво и е по-лесно да отскубнеш малкия стрък на злото семе, отколкото да изтръгнеш огромния корен. Дерзайте, деца Мои, в овладяването на Агни, а Аз ще Помогна.

1967 г. 525. (Гуру). И нека вашето разбиране на Учението и вашата близост до нас и Владиката да не служат като причина да осъждате тези, които, макар и да приемат Учението, не показват нито това разбиране, нито тази близост. Търпимостта и разбирането са качества на Архата. Утвърждавайки ги се приближаваме до тази степен. Да се научите да давате без да критикувате е вече достижение. Но трябва да давате не според вашето желание и натрупвания, а според размера на съзнанието на получаващия, тоест съизмеримо и според съзнанието.

1967 г. 526. (14 септември). Ектоплазмата е вещество свободно и лесно отделяно от медиума, вещество, от което се възползват същностите от Тънкия Свят за проявяването си в плътния свят. Ектоплазма притежават всички хора. При униние, раздразнение и други чувства тя се отделя усилено, от което се възползват тънките същества, за да се хранят и активизират с нейна помощ, но в земния свят. В състояние на отчаяние тя се отделя особено силно и тъмните твари буквално се впиват в аурата на своята жертва. Именно с тази цел те тласкат жертвата си към пиянство и други пороци. При това усиленото отделяне на нечиста и заразена ектоплазма привлича и съответстващи същности. Чистотата е най-добрият щит срещу подобни нахлувания, докато медиумизмът отваря вратите за нежелани посетители. След пламването на силно раздразнение човек чувства упадък на силите. Това се случва защото той е дал възможност на тъмни твари да се хранят от неговите вътрешни излъчвания, отделяйки ектоплазма. Незащитеността на аурата при това е ужасна. Заградителната мрежа защитава, но при медиумите тя почти отсъства. Ектоплазмата, бидейки вещество от Тънкия Свят, е тясно свързана в своите изяви със заградителната мрежа и аурата. Вътрешните излъчвания са защитени от заградителната мрежа. Пламванията на някои чувства сякаш пробиват в нея отвори, откривайки човека за всевъзможни влияния. Така например страхът прави човека напълно незащитен именно срещу това, от което той се бои. Затова безстрашието е най-добрата защита от всичко плашещо и всички плашещи. При неправилно съчувствие към хората, когато и съчувстващият, и този, на когото съчувстват и двамата падат в ямата на безпросветността, тогава става заразяване на ектоплазмата благодарение на отварянето на вътрешните излъчвания поради

отслабването на заградителната мрежа. Правилното съчувствие помага и издига другия човек без да се потапя в неговото затъмнено състояние и без да се заразява от него. Трябва дори да се съчувства с умение, иначе не е помощ, а умножаване на тъмнината. Няма никаква необходимост да се заразявате от затъмненото настроение на събеседника заради лъжливо чувство на симпатия или неправилно съчувствие, увеличащо и двамата в ямата. При съчувствие трябва да се прояви известна степен на съдържаност и суровост, иначе е невъзможно да се помогне и да се измъкне човека от ямата на мрака. Тъмните се възползват от всяко помрачаване, за да подхвърлят своята вреда. Ектоплазмата трябва да се поддържа в чистота, за да не привлича тъмни същности. Изобщо всякакви неумерени и излишно възторжени емоции са недопустими. Неравновесията от този род предизвикват усилено отделяне на ектоплазма. Лимфатиците са особено склонни към това. Може ли да се отдава своето тънко вещество на ектоплазмата за временно ползване неизвестно от кого и с това да се подлага то на опасността от заразяване с какво ли не. Самозащитата от тъмнината е нужна не само за себе си, но и за благо на обкръжаващите и на пространството.

1967 г. 527. (М. А. Й.). Качеството съдържаност е ценно с това, че държи под юзда чувствата и не им позволява да вибрират своеволно. При съприкосновение с хората, обикновено завладявани от всякакви несдържани емоции, съдържаността помага да се оградите от тях. Напълно излишно е да се стараете да реагирате в унисон с тях, тъй като това е напълно ненужно и вредно. Съдържаността позволява да се запазва чувството на достойнство. Думата “марионетка” предизвиква усещане, много далечно от уважението. Може ли да заприличате на нея, реагирайки в унисон със случайните настроения и състояния на тези, с които се налага да влизате в съприкосновение. По-добре е да запазвате собственото равновесие, не позволявайки на нищо идващо отвън да го наруши.

1967 г. 528. (Гуру). Полезно е да се прекара поне един ден, държейки се в ръце. Всеки изпитва неволно чувство на уважение когато се сблъсква със съдържаността и умението някой да владее себе си. Но когато човек влиза в съприкосновение с равновесието, изпитва неволен трепет. Това е и разбираемо, тъй като равновесието е нещо необичайно. И хората някак неволно се стремят да изкарат от него и да видят зад него обикновен човек, който като всички се дразни лесно. Необичайността на качеството равновесие и въздействието му на другите стават разбираеми ако се знае, че равновесието е мощен акумулатор на огън. Психическата енергия, събрана от равновесието, не може да не се усеща от хората, тъй като бидейки акумулирана и бидейки в равновесие, тя е готова за моментално действие във всяка минута. Затова хората неволно усещат трепет пред нещо, което им е неизвестно.

1967 г. 529. (15 септември). Ако човекът е огнено същество, то и цялата активност на неговия организъм, всички негови функции - и физически, и психически, всички токове, протичащи по нервите, са също огнени. Това е действително така. Огънят е основа на материята. Затова можете винаги и от всичко, което се случва в апарата на духа и тялото, да се учите на овладяване на своята огнена природа. Няма дреболии, няма нищо, което да е без значение. Всичко може да се използва, от всичко можете да се учите и постепенно да овладявате огнената стихия. Овладеят я в себе си може вече без труд да я овладее вън. Най-

голямата трудност - това е упоритата, устойчива и постоянна инертност на организма и на целия психически апарат. Дребните привички са врагове. Привичката е кристализиран огън, затова не е лесно да се борите с тях и да ги побеждавате. Много хора страдат от несдържане на речта. За тях е почти невъзможно да пречупят себе си и да се утвърдят в качеството мълчаливост и сдържаност. Човешката реч е огнено явление. Недопустимо е да се прахосва неудържимо тази енергия за празнословие. Тя не трябва да бъде изразходвана неудържимо и за сериозни речи. И в единия, и в другия случай следствие ще бъде опустошаване на съкровищницата. Правилни са също изводите, че когато огньовете на сърцето пламтят, няма необходимост и желание нито от вино, нито от каквито и да било възбудители и отпадат различните недостатъци и готовността да се отстъпва пред своите слабости. С една дума, огънят очисти и става лесно преодоляването на това, което в обичайното състояние изглежда почти непреодолимо. И умората, и отпадналостта е по-лесно да се лекуват през това време. Тогава много изглежда близко и достижимо. Но трябва да се пазите от размагнетизиране. Хората лишени от психическа енергия в това отношение са много опасни. Правилно забелязахте, че дългият разговор за делата от ежедневието предизвиква изтичане на сили и оживяване на заспалите слабости. Ако човек е в нужда трябва да се помогне, но съблюдавайки съизмеримостта. Тъй като понякога съизмеримостта изисква да се пожертва живота. В това се заключава и мъдростта на даването и на помощта. Процесът на натрупване на Агни е много интересен. Той не пречи нито на работата, нито на живота, нито на общуването с хората. Напротив, около силната огнена батерия на хората им е и леко, и спокойно. Носителите на светли огньовете са благодетели на човечеството. Трябва да се свети и на хората, и на пространството. Но да светиш съвсем не означава да отдадеш и светилника, и маслото. Тъй като тогава светлината ще угасне и ще се прекрати принасянето на полза. Това трябва да се осъзнае с всички сили и с всички мерки пламъкът да се опазва от угасяване. Твърде много са гасителите и твърде много са разложените съзнания, затова и Предупреждавам.

1967 г. 530. (М. А. Й.). Много трудно е да съчувстваш и да бъдеш състрадателен към хората, поддържайки собственото равновесие. Но ако то е загубено, то и помощта ще бъде не действителна, а половинчата, според размера на загубата на равновесие. Приемайки в себе си спокойно чуждото страдание или тежест, то може да се неутрализира върху огньовете на своето сърце и тогава помощта ще бъде действителна и силна. Както на картината на Гуру: защитавайки Риши приема удара и стрелите върху себе си, в своята ръка, но затова пък е защитил преследваната жертва. Това е и истинската помощ - да приемеш върху себе си удара предназначен за този, на когото се оказва защита. Това е и истинското състрадание.

1967 г. 531. (Гуру). Твърде много хаотични, неоформени и безполезни откъслечи от мисленето замърсяват пространството. Добре би било да се внесе стройност и подреденост в обичайното мислене на деня. Затова случайно дошлите мисли трябва да се заменят с други - неслучайни и допускани под контрол. Дошлите и ненужни мисли трябва просто да се изхвърлят от съзнанието. Те не служат за нищо. Една завършена и отчетливо оформена мисъл струва колкото

стотици откъслеци. Дисциплината на мислите е едно от неизменните условия на ученичеството. Нека всяка мисъл да бъде полезна и светла.

1967 г. 532. (16 септември). Когато попитат: „Защо през цялото време говорите за човека, за неговите чувства и преживявания, не утвърждавате ли с това себелюбието?“, кажете: „Човекът е мощна силова светлоустановка, постоянно излъчваща светлоенергии от различен порядък и насищаща с тях пространството и всичко заобикалящо“. От човека не може да се избяга и излъчването на неговия психо-физически апарат е необходимо за да може тази мощна, подвижна и необичайно сложна апаратура да бъде съзнателно използвана за благо на всичко живо във всички Светове. И действително, всяко движение в човешкия микрокосмос се съпровожда от светлинни импулси или реакции, които постоянно оставят своята следа в пространството. Тези излъчвания могат да бъдат светли, тъмни или смесени. Човешкият магнит, подобно на обикновения магнит, има около себе си магнитно поле, наситено с еманациите на неговата същност. Човекът постоянно излъчва светлина или тъмнина. Трябва да се изучи напълно и докрай своята апаратура, доколкото съзнанието позволява това. Колкото по-широко е то, колкото повече вмести, толкова излъчването е по-дълбоко. Светлоносната същност на човека в буквален смисъл може да бъде благотелна за цялата местност или даже страна, в която той живее. А в изключителни случаи и за цялата планета. Ако Великите Учители са Изпращали своите ученици в някои местности, за да спрат там земетресения или други стихийни бедствия, то каква ли ще е силата на човешката батерия и нейните излъчвания? Преуспяването на цял народ може да се върти около една личност и това се е случвало не един път в историята. Изучаването на човешкия апарат е сложно с това, че изисква практически подход към това дело и върви по пътя на формирането на човека такъв, какъвто той трябва да стане съгласно Великия План на Еволюцията. И ако всяко движение на човека - психическо, физическо или духовно се съпровожда с явни излъчвания, то какво грамадно значение ще имат пък всички мисли, чувства, емоции през всичките дни на неговия живот на Земята и в Световите? Трябва да се мисли за това. Затова и се налага така упорито и настойчиво да се спираме на поведението на човека и всяко движение на неговия апарат. И главната роля принадлежи на мисълта. Именно мисълта формира бъдещето на човека, тоест неговата карма. Затова на разбирането и изучаването на мисълта Ние Отреждаме първо място. Огромна е отговорността на човека за всичко, което излиза от неговия микрокосмос. Ето защо така подробно и повторно Твърдим все за същото и Искаме хората да разберат за какво живеят на Земята и какво велико бъдеще им е отсъдено в процеса на еволюцията на Битието.

1967 г. 533. (М. А. Й.). „Да бъде Светлина“ - така може да си каже всеки и да предизвика в своя микрокосмос мощно излъчване на светлоносни вибрации. И ако човек несъзнателно всеки миг предизвиква светлина или тъмнина, то той може да прави това съзнателно и вместо тъмни еманации да излъчва само еманации от Светлина. Това е в неговата воля, тъй като в неговия микрокосмос той е господарят. Учителят Призовава към осъзнаване на собствената власт над себе си, стремейки се да научи как да владее себе си и да управлява с волята си излъчванията на своя организъм. Това е напълно възможно и това трябва да се разбере. Потушавайки раздразнението и заменяйки го със спокойствие, човек вече проявява тази власт над себе си. Не в никакви велики и героични дела, а в

обикновения живот, върху най-обикновени дела и явления се осъществява този процес на овладяване на своите излъчвания и установяване на власт над тях. „Изпрати ми овладяване на себе си, Владико“ е обръщението на ученика към Учителя, на ученика, който е разбрал, че чрез това достижение всички останали достижения стават възможни за осъществяване и че това е най-краткият път към Светлината.

1967 г. 534. (Гуру). Към Носителите на Светлина се обръщаме за Светлина. Това обръщане винаги е светлоносно, ако е лишено от себелюбие. Себелюбието застава като тъмна преграда на пътя на съчетаването на съзнанието със Светлината. Това е врагът номер едно за всеки човек, стремящ се към Светлина. На пръв поглед е толкова просто и толкова лесно да се устремиш когато е дадено толкова много. Но стражите на Прага не дремят. Те преграждат входа. Те, това ярко олицетворение на себелюбието, стават много трудно преодолима преграда. Но ако те не бъдат победени тук, на Земята, то как тогава ще бъде сторено това там, в Тънкия Свят след прехода на Великите Граници, там където всичко се обостря и усилва и където е много трудно да се започне борбата с това, което трябва да бъде преодоляно и утвърдено на Земята! Разрешеното тук ще бъде разрешено там, свързаното тук ще бъде и там свързано. Ще разглеждаме земния живот като подготовка за пребиваването в Надземния Свят и ще се готвим сурово за него.

1967 г. 535. (17 септември). Почитаме Даващата Ръка не с думи, а с дела. Всичко, което е приложено в живота, не преминава безследно, а отлага кристали от енергия в Чашата. Това са и тези натрупвания, които остават с човека като резултат от неговото vyplъщение на Земята. Всичко останало не приложено отминава покрай него. Добре е когато от всеки преживян ден може да се вземе нещо със себе си в бъдещето. Но трябва да се знае твърдо, че даже ругатните прилепват към аурата и нечистите мисли увисват на нея. Много ненужен багаж взема със себе си човекът. А трябва да се взема само най-ценното, тъй като предстои далечен път и ненужното пречи много, задържайки придвижването.

1967 г. 536. (Гуру). В силния дух обременяването с обстоятелства винаги предизвиква противодействие и желание да се бори. При това усилието се прилага не към самите обстоятелства, а към това реакцията на тях да не бъде затъмняваща съзнанието, тоест да не се нарушава равновесието. Когато в най-тежките условия на живот сред безпокойствата, огорченията и страданията се удава да удържите равновесието на духа и да запазите светлоносноста на аурата, това може да се счита за победа и голямо достижение.

1967 г. 537. (Гуру). Процесът на познаване на човека продължава. Този процес се допуска от Учителя не за осъждане, а за опит и за Знание. Виждате разновидности от човешки свойства и качества. Учете се на разпознаване; учете се да не придавате значение на думите, а да гледате делата. Учете се да разпознавате и същността на приятелите. Земният живот е добро училище. Добре е да се събира неговия опит без да се ожесточавате духом, без да се огорчавате твърде и знаейки, че животът ще се мярне като кинолента, не оставяйки нищо след себе си освен получаването на опит. Добре е този опит да се придобива съзнателно.

1967 г. 538. (19 септември). През нощта Обучаваме. Няма значение, че дневното състояние не удържа в паметта нощните поучения, тъй като в дълбините

на съзнанието се запазва всичко и влияе върху течението на мислите. Размишленията за Тънкия Свят са много нужни и много полезни, тъй като там всичко се движи от мисълта и всичко зависи от мисълта. И ако земният живот е само подготовка за Надземното пребиваване, то колко важно е да се подготвите за него отрано и да се подготвите основателно. Ако не се знае математиката е невъзможно тя да бъде разбрана, ако не се знае езика е невъзможно да се четат книги на него. Ако нямате подготовка е трудно да се ориентирате в непривичните условия на Тънкия Свят. Нужна е подготовка. Мисленето дава направление и е важна именно привычката да се мисли в едно или друго направление. Привичката за нечисто мислене дава свободен и отворен вход към тези заразени слоеве на пространството, които са сродни на характера на мислите. Тънкото обкръжение на човека се обуславя от съзвучието и магнитното притегляне на мислите. Настройката на съзнанието на една или друга вълна на мисли зависи от желанието, стремежа или волята на човека. Това, към което са устремени мислите на Земята, там става реалност и среда, в която пребивава духът. Затова е важно да се научите волево да насочвате мислите към Висшите Слоевете на пространството. Те са пронизани с красота. В това е извисяващото и водещо значение на изкуството. В това е смисълът на прекрасните и светли мисли, те като върху крила носят към Светлите Сфери. Всички тъмни мисли и чувства увличат надолу към заразените околоземни слоеве. Но и на Земята мислейки ясносияйно поддържа връзка със Сферите на Светлината. Затова е важно да се знаят поне основните положения на Учението, за да не се окажете безкрили. Отрицателите отхвърлят всичко и не знаят нищо, обградили се с непроницаемата стена на отричането. Мътно и безпросветно е тяхното съществуване в Надземния Свят. Правилно постъпвате като без страх спокойно очаквате това, което хората наричат смърт. За едни това е действително край, а за други - начало на нов, свободен, ярък, увлекателен живот, пълен с полети сред Красотата и великолепието на Висшите Светове. Но към това трябва да се стремите, иначе няма да полетите там. Размишляването, тоест мисълта отваря всички входове, но ако тази мисъл е обединена с Йерархията на Светлината, тя ще бъде водеща и определяща посоката. Към Висшите Сфери трябва да се приобщавате още на Земята. Затова се дава сънят - състояние, подобно на смъртта. Сънят може да научи на много неща, ако преди да се потопим в него настройваме мисълта в устременост към Светлината. Мисълта магнитно привлича нужните условия. Случайните опити няма да дадат резултати. И тук е нужно постоянство на всекидневните усилия. Сънят е подобен на смъртта. Всекидневното осъзнато преминаване в сън ще приучи към безстрашно преминаване на Великите Граници. Може и е нужно да се отложат всички дневни дела и други грижи, да се отхвърли цялото земно обкръжение в момента на заспиване знаейки, че преди истинската смърт ще се наложи да се откажете от всичко и всичко свое земно да оставите на Земята, всички свои огорчения, грижи и страхове. Всичко това трябва да се остави, за да не бъдат крилата на духа приковани към Земята от неговата тежест. Трябва да лягате за сън свободни от всичко земно. И тогава вратите на тайното знание ще се разтворят.

1967 г. 539. (М. А. Й.). Ако запазите спомена за това, което виждате насън в Надземния Свят, то няма да поискате да живеете на Земята. А на Земята трябва да се живее, за да се научи поредния урок или уроци и обогатени с опит и

знания да влезете отново в този свят, откъдето сте дошли. И земният, и Надземният опит - и двата са нужни за възхода на духа и затова земният опит и неговото натрупване трябва да се посреща с разбиране и да не се огорчавате прекалено ако той е тежък. Учителят Води. Вярвайте в мъдростта на Учителя.

1967 г. 540. (20 септември). Църковните представи за добри и зли хора могат да се оставят, както и за праведниците и грешниците. Всичко това се заменя с чисто научни понятия. Положителните качества на духа са нужни не в името на никакви отвлечени идеали, а за живота, за това да не се нанася вреда нито на обкръжаващите, нито на себе си, нито на пространството. Тъмните мисли и чувства поразяват преди всичко самия техен носител. Униинето отравя цялата система, целия организъм на недоволника, заразява другите и тежко се отлага в пространството. Униинето ненапрасно се е считало за смъртен грях, тоест за обричащо носителя му на смърт, но вече не на тялото, а на духа. Така също и всички други пороци, грехове и страсти са зловердни и разрушителни за техния притежател. Трябва да бъдете добродетелен, тоест психически здрав човек за живота и в този, и в другия свят. Качествата на духа, бидейки контейнери за огън, образуват бронята на духа и неговата заградителна мрежа. Да се притежават те е просто изгодно и полезно за всичко и за всички. Те не могат да се създадат за един час, изисква се време. Така също и очистването на системата от боклук не става мигновено. Много тежки частици се налага да се извеждат от отровеното с отрицателни качества тяло. Човек се е раздразнил и успокоил, на пръв поглед всичко е добре. Но кой може да каже колко време ще отиде, за да се обезвреди империята? Добре е да бъдете на постоянен дозор, за да не позволявате на нищо нечисто, на нищо отравящо и затъмняващо да влезе вътре. Това е нужно не само за себе си, но и за света.

1967 г. 541. (М. А. Й.). Ще се приучваме да се държим така, сякаш се намираме в постоянното присъствие на самия Учител. В действителност то е и така, тъй като Той Вижда филма на всички наши действия и мисли, когато това Му е нужно. Също и нас не считайте за отдалечени от разстоянието, а мислете по-добре, че сме наблизо. Пространствената близост е подчинена на закони различни от тези, на които е подчинена земната близост. По-добре считайте, че няма разстояния. Тогава ще ви бъде по-лесно да влезете в необикновеността на пространствения живот. Така постепенно ще бъде усвоена взаимовръзката на двата Свята. Тъй като и двата са отсъдени на човека.

1967 г. 542. (21 септември). В единия са двама: единият иска Светлина и се стреми към нея, другият всячески противодейства и не иска. Единият иска да се съсредоточи върху избрания Лик, другият желае да мисли за глупости и да пърха с мисли. Двама са в един и разликата между техните стремежи и интереси понякога е диаметрално противоположна. Минава време, а вторият, който е от миналото, но още неизживяно, продължава да пречи. Действителността казва, че калейдоскопичната смяна на ставащото наоколо е без значение, но личността иска да живее със своите интереси и преследва призраците на очевидността. Как да се ограничи смъртната, временна личност в себе си и да се подчини тя на повелите на Индивидуалността? С мисъл може да се създаде и с мисъл може да се разруши всяка психическа постройка. Трябва да се действа с мисъл. Не трябва да се позволява на мислите да текат произволно и безпорядъчно, прехвърчайки от една

непотребност към друга. Твърде много е всичко, за което трябва да се мисли и то да се мисли целеустремено, за да се губи време за ненужни и случайни мисли. Мисълта оцветява със своя цвят аурата и дава тонус на целия организъм. Допустимо ли е въздействието на мислите да бъде оставено на самотек. Тъй като това и ще бъде така наречената разпуснатост на мисленето. Тази разпуснатост се заключава не само в допускането на нечисти мисли, но и в безпорядъчното и неконтролно течение на хаотични мисли, зависещи от напълно случайни условия. Контролът е много нужен. Мисленето трябва да бъде монолитно. Разпиляността на мислите е показател за неподреденост на съзнанието. Много малко са хората, способни да мислят последователно и докрай. Даже в обикновен разговор мислите на събеседника скачат от един предмет на друг, оплитат се в този хаос и не достигат логически докрай. Йогата на живота изисква овладяване на мисълта. Тя изисква мисълта да бъде изразена кратко, отчетливо и ясно, струпването на излишни думи само затъмнява основната мисъл и я отслабва. Трябва да се научите и да мислите, и да говорите кратко, отчетливо и ясно.

1967 г. 543. (Гуру). В своите жилища хората периодично правят оборка: чистят, мият, метат и създават ред. Но в своето психическо стопанство още не са привикнали да вършат това редовно. Някога ще се наложи жилището да се остави или да се смени с дома на духа, в който човек живее постоянно. Този дом изисква особено внимание и непрестанна грижа. И е добре да си зададете въпроса: какво е направено в тази насока? И е добре да си отговорите правдиво и честно на този въпрос.

1967 г. 544. (22 септември). Разбира се, зоркостта е нужна, и разпознаването също. Твърде много са желаещите да въведат в заблуда. Съдия ще бъде само сърцето. Качеството разпознаване се развива с опита. Налага се да се премине през много изпитания, преди да стане възможно да разчитате на безпогрешността на тънките възприятия. Ако тъмните тук се стараят толкова упорито, то се стараят и там. Да умножим зоркостта и да усилим невидимата връзка.

1967 г. 545. Застани по-близо до Мен, още по-близо и се стреми да удържиш осъзнаването на тази близост в течение на целия ден и през нощта. Всекидневният ритъм на Общуване не изгражда всеки път тази връзка отново, а укрепва и усилюва вече установената. Избраният Образ, ако е приет със сърцето, ще бъде постоянно в него, макар и съзнанието да се съсредоточва върху нещо друго. Трябва да се научите да държите това подсъзнателно помнене за постоянното присъствие винаги пред себе си. Грижите и делата на текущия ден отвличат и карат временно да се забравя за непрекъснатостта на връзката, но мислите, направени за подсъзнателната възможност за контрол, ще помогнат много да се опази тя. Тя също ще помогне да се защитите и нощем, и денем от неканените и нежелателни нахлувания.

1967 г. 546. (М. А. Й.). Пазете се от признанието на хората, то е твърде нездраво и често се колебае от единия полюс към другия, тоест от признаване и възвеличаване до отричане, подценяване и осъждане. За вас е важно нашето признание и признаването ви от Владиката. Що се отнася до всички и всичко останало, то това няма особено значение благодарение на своята преходна природа и изменчивостта на човешките настроения. Защо да се поставяш в зависимост от

това, което днес го има, а утре преминава или се видоизменя съществено. Владиката е неизменен, осъзнаването на това ще бъде и опората сред изменчивостта и непостоянството на човешкото съждение.

1967 г. 547. (М. А. Й.). Имате още едно доказателство за това, за което ви беше Казано отдавна: вие представлявате лакмусова хартийка за проява на скритата същност на тези, с които ви се налага да влизате в съприкосновение. Владиката е Прагът за духа. Следвайки Го и подражавайки Му предизвикваме в известна степен реакция към Светлината в тези хора, с които се осъществява контакт. Рано или късно, но те непременно ще проявят себе си. Светлината проявява всички и прави явно това, което по-рано е било скрито от очите. Вие сте изпитатели на човешките души и никой няма да премине покрай вас без да изяви дълбочината на своята същност и своето отношение вече не към вас, а към Този, Който Стои зад вас. Децата на Светлината служат за привържениците на тъмнината като проявители на скритата им природа. В когото има Светлина - тя се разгаря и усилва, в когото има тъмнина - тя става явна и активна. Но никой не преминава покрай вас равнодушно и особено тези, към които се насочва вашето внимание.

1967 г. 548. (23 септември). Психическата енергия, получавана от Носителя на Светлина от тези, които Го обкръжават, усилва в тях напрежението и количеството на техния собствен потенциал, вследствие на което качествата, свойствата и тенденциите на техния характер започват да се проявяват особено интензивно. Ако те са добри, то и следствията са съответни, ако са лоши, то човек става още по-лош, отколкото е бил по-рано. Тези следствия могат да не се проявят веднага, но така или иначе те все пак ще се проявят в една или друга форма. При наличието на устременост и воля се осъществява трансмутация и човек встъпва на пътя на усъвършенстването. При тяхното отсъствие може да се спуска все по-надолу и по-надолу, като усилената психическа енергия, насочена към тъмнината, ще повлече съзнанието надолу. Носителят на Светлина може да се оприличи на мощен светилник, озаряващ и проявяващ наоколо и доброто, и злото, и висшето, и низшето в човека. Възпламенени от Неговата Светлина хората започват да забелязват в себе си това, което не е било налице по-рано, тъй като се осветява цялата им вътрешна същност. Спящите дотогава свойства изведнъж оживяват, а действащите се усилват. И ако те са недобри предстои борба, преодоляването им и победа над тях, ако е избран пътът на Светлината. Около Носителя на Светлина обикновено винаги се проявява и предателство. Колкото по-силна е Неговата Светлина, толкова по-отвратително е предателството. Някой, не издържайки сиянието на Светлината и проявявайки скритата си тъмна същност, ѝ се подчинява и става слуга на тъмнината. Така Носителят на Светлина Внася разделение в света Отделяйки със своята Светлина децата на Светлината и можещите да Го следват от тези, които се предават на тъмнината. Сега, при смяната на расите, когато Лъчите на Твърдината започват да действат особено мощно на цялото пространство на планетата, това разделение на хората става особено рязко и това разделение е окончателно. С настъпването на Новата Епоха на Огъня пребиваването в атмосферата на планетата, озарена от новите огнени лъчи и енергии, за тъмните същности ще стане непоносимо. И ще им се наложи да си отидат от планетата. По такъв начин древното Пророчество ще се осъществи.

1967 г. 549. (М. А. Й.). По Пътя са неизбежни и срещите, и явленията, и преживяванията, силно пречеци на напредъка. Не трябва да се смущавате от тях и колкото и да са силни, пътят трябва да продължи неотклонно, без да се спирате, без да се смущавате, без да си позволявате да се задържате заради тях даже временно. Пътят е спешен и опитният пътник върви без да променя ритъма на крачката. Тъй като често примамките и съблазните се подхвърлят изкусно от тъмните за да смутят, спрат и накарат да влезете в съчетание с тях. И колкото по-висок е полетът, толкова по-опасно е падането. Ще разберем това положение така: психическата енергия расте, огньовете се усилват и благо, ако те са насочени към Светлината, тъй като, насочени към тъмнината, те ще увлекат в бездната.

1967 г. 550. (Гуру). Силата за преодоляване на всичко, което пречи на контакта, расте съответно на растежа на препятствията. Няма да забравяме това и няма да се огорчаваме от нарастването на препятстващите контакта обстоятелства. Победата над тях изважда на показ достиженията, които служат като стъпала по стълбата на духа.

1967 г. 551. (24 септември). Невидимото разпространение на Учението се осъществява по пространствени канали. Затова никой няма да може да го спре. В книгите, списанията, в мислите на обикновените хора могат да се видят и наблюдават резултатите от пространственото въздействие на идеите. За тази цел Ние Насищаме пространството с мисли от Учението. В това е Нашият Зов към всеки чувствителен дух, способен да възприеме тези пратки. Идеите на Новата Епоха се носят в света, оплодотворявайки умовете на много хора. Никакви бариери не могат да спрат потока на световната мисъл. И ако от една страна има невежество, отричане, неверие, жестокост и тъмнина, то от друга е духовният глад, стремежът към Светлина, предусещането на настъпващите промени и желанието да се потрудат за Общото Благо. Много съзнания се събуждат сред мрака на заминаващия си стар свят. Текущото време върви под знака на събуждане на спящите. Човешкият дух се пробужда и сърцето се устремява към Светлината. Стихиите бушуват, недрата на планетата са неспокойни. Усилва се планетното равновесие. Трудно време за зрящите.

1967 г. 552. (27 септември). Полетът в бъдещето освобождава от веригите на непосредственото обкръжение. Ние Живеем в бъдещето, бъдещето се движи от нас и в него Ние Намираме решение на много въпроси. В днешно време е невъзможно да се осъществят великите достижения, които са отсъдени на човечеството. Тяхната проекция е устремена в бъдещето, в което те съществуват на плана на идеите. Тези идеи вече съществуват, вече са оформени, вече представляват един вид минало, но не на земния план, а на плана на творящите живот първообрази. Така се осъществява Великият План. Само по отношение на земния план тези първообрази се отнасят към бъдещето, но на плана на огнената действителност, където всичко е единно, делението на минало, настояще и бъдеще губи своите земни форми. Великото, вечно СЕГА заменя тяхното място. В обичайното човешко разбиране няма минало, то е потънало в Лета. Обаче ако се потопите в свитъците на Акаша това минало може да се прояви и да се види оживяло във всички подробности. Човешките представи за нещата са относителни. Относителна е представата за време и пространство, по-точно за разстоянията, тоест за далечно и близко. В Тънкия Свят те вече претърпяват значителни

изменения. Духът е извънвременен. Той носи в себе си възможност за постигане на висшите измерения. Физическото тяло е продукт на триизмерния свят, с всички негови ограничения. Съзнанието е поле за среща на всички Светове и със съзнанието може да се докоснат всички планове на битието. Мисълта е оръдие на съзнанието, което може да бъде използвано във всички измерения, тъй като мисълта, дори земната, вече не е предмет от плътния свят. Разбира се, тя може да се ограничи до проявите на последния, но даже и тогава нейните продукти не могат да се отнесат към плътния свят. Тя не може да се види с обикновено око, да се претегли на обикновени везни и да се удържи с ръце. Но връзката ѝ с плътния свят е силна, тъй като е достатъчно да се помрачите от нещо и въздействието на невидимата мисъл се отразява на целия облик на човека вътрешно или външно. Мисленият свят обкръжава планетата. Мисленият свят обкръжава човека, той е негов свят, създаден от самия него. И двамата се намират във взаимодействие по съзвучие на елементите, влизащи във всеки. Въпросът е в това с какво и как да се съзвучи с мисления свят на планетата. Той е изключително богат и разнообразен. Той е изпълнен с всичко това, което е вложено в него от човечеството. Той се намира във връзка с мисления свят на Космическото пространство. Той е достъпен за съзнанието, което може да се откъсва от своя собствен личен свят на мисли и да съзвучи с мисълта на пространството. Пред човечеството са отворени огромни възможности.

1967 г. 553. (М. А. Й.). Връзката с Владиката или Неговите Посланици не се ограничава в пределите на един живот, а продължава далеч в миналото и се устремява в далечното бъдеще. Тя по-скоро може да се нарече не земна, а надземна връзка. Утвърждаването на Посланиците на Владиката, заминали от Земята, е толкова важно, толкова нужно и толкова неотложно за устройването на живота, че е трудно да се изчерпи с думи цялата дълбочина и значение на тази задача. Тъй като това са веци по пътя към бъдещето, по които може победно да се устремите в него. Благо на този, който е постигнал това и със своите дела провежда в живота своето разбиране, утвърждавайки още и още светлите облици на Посланиците на Светлината и Тяхното творчество.

1967 г. 554. (Гуру). Какво постигат утвърждаващите своята незначителност и себе си? Нищо! Но този, който изцяло се отдава на Делото на Владиката и делата на тези, които Той е Изпратил, вършат работа с необичайна важност. По този признак се определя ценността и значението на всеки сътрудник. Трябва да се подготви почвата в човешкото съзнание за промените, които са отсъдени на света. И трябва да се подготви пътя за идването на новите строители.

1967 г. 555. (28 септември). От атома до звездите и планетите - всичко, което съществува, всички предмети, растения, животни и човекът - всичко притежава свои излъчвания. О тях е обкръжена всяка тревичка, всяко цвете, всяко дърво. Имат ги семената на всички растения. Светят рибите, моллюските, морето фосфоресцира по тази причина. Излъчванията на цветето могат да се колебаят и вибрират, но в животното те са по-подвижни, при което всяка еманация се съпровожда с пламване на излъчвания. В човека те са още по-отчетливи, още по-напрегнати. В човека те са повече подчинени на волята и в значителна степен се регулират от нея. Човекът е огнено същество. Това означава, че всички процеси,

протичащи в него, какъвто и характер да носят, се съпровождат с огнено-светлинни ефекти.

1967 г. 556. (М. А. Й.). Светлините на аурата могат да се управляват, съзнателно, предизвиквайки едни или други чувства и мисли. Светлините на искрената, силна любов са прекрасни. Прекрасни са светлините на Общуването. Прекрасни са светлините на огнения устрем. Много прекрасно може да предизвика човек в микрокосмоса си по своя воля. Служенето на Прекрасното или на Красотата се изразява в красотата на аурните излъчвания. По тези излъчвания Учителят Вижда това, което протича в човека, по тях също Той Определя и степента на неговия възход. Грижата за аурата е много нужна, тъй като чувствата и мислите на хората са разпуснати и несдържани. Контролът над излъчванията може да регулира даже течението на кармата.

1967 г. 557. (Гуру). Всеки предмет е обкръжен със своя аура. Всяка вещ в човешките жилища - също. Наред със своите собствени излъчвания вещите, пребиваващи в ръцете на човека, се насищат с неговите еманации. Всички неодушевени предмети притежават своя душа. По характера на тези насищания предметите могат да се делят на добри и зли. Такива ги правят хората. Свещените предмети сияят и светят. Светят картините, скулптурните изображения и другите произведения на изкуството. И жилищата на хората светят или са обвити в тъмни излъчвания.

1967 г. 558. (29 септември). Всичко, което заобикаля човека, носи върху себе си в една или друга степен не само наслоенията на неговите излъчвания, но и отпечатъците на всички събития, които са се случили на това място. Паметта на природата включва в себе си и способността на материалните обекти да запечатват вибрациите на светлината и да съхраняват тези отпечатъци. Казват, че върху старинните скъпоценности има много кръв. С това искат да кажат, че някои от тях са свързани с трагични произшествия и убийства. Някои фанатици пият само от своята чаша. Това са вече крайности, но в тях се крият откъслечи от забравено знание. Хората знаят несъзнателно за много неща и много ценят предметите, пребивавали дълго в любими ръце, пазят портрети, пръстени, писма и различни вещи. По-добре е еманациите да не се смесват, затова след смъртта на човека изгарят неговите лични вещи. Тъй като човек неволно възприема това, с което са наситени чуждите вещи, ако ги държи наблизо. Има предмети не само добри или зли, но и наситени с мисли с определена цел. Такива предмети могат да охраняват или да вредят. Наричат ги талисмани. Атмосферата на местата, където живеят хората, е изпълнена с всевъзможни човешки еманации. Всичко се отлага, носейки своя отпечатък от Светлина или тъмнина. Тези отлагания са реалност в Тънкия Свят и са видими за неговите обитатели. Всичко низко се привлича към Земята и ниските слоеве на Тънкия Свят, всичко светло и сияйно се стреми към Висшите Сфери. Тънкия Свят се разделя на различни сфери според принципа на своята уплътненост и разреденост. Аурата на човека го привлича магнитно по съзвучие към съответстващите слоеве и установява връзка с тях още когато човек живее в своето физическо тяло. Това не се осъзнава явно, тоест мнозина не знаят това, макар и да се намират под въздействието на определени слоеве на пространството. Тъмните често се възползват от някои хора, за да установят чрез тях връзка с други, нямащи тази връзка. По този начин се разширява кръгът на влияние на ниските

слоеве на астрала над жителите на Земята. Когато заградителната мрежа е в изправност и мислите са чисти, няма опасност. Но неизживените низки свойства могат да способстват за установяване на нежелателна връзка. Осъзнаването на трите Свята позволява да си съставите повече или по-малко ясна представа за изпълнеността на обкръжаващото пространство и да бъдете постоянно нащрек за нежелани въздействия.

1967 г. 559. (М. А. Й.). Вече неведнъж забелязвахте как най-тежките или неприятни и огорчаващи обстоятелства се оказваха много полезни за растежа на духа. Но разбирането на полезността при Индивидуалността и малкото „аз“ е различно. Малко радост има в получаването на удари от съдбата или в живота в сурови и трудни условия, но те закаляват духа, правят го силен и устойчив. Неприятните условия на живот ще си отидат, силата на духа и закалката ще останат. Така и ще гледаме на всичко случващо се с нас като на нещо полезно или вредно за растежа на нашата Безсмъртна Индивидуалност. Земният живот, прекаран в лекота и благополучие, не дава нищо. Само трудностите и препятствията дават на духа възможност да расте и да се развива. Затова от Учението на Живата Етика се дава и формулата: „Благословени са препятствията - с тях растем“.

1967 г. 560. (Гуру). Разбирате ли колко е огромна победата на ако в нерадостни и тежки условия на живот ви се удава да запазите радостта? Тъй като това е вече превъзходство на духа над плътта. Умението да се прояви превъзходство на духа е много високо достижение. Радостта на духа ще бъде знак за победа и вехи по пътеката, водеща към Владиката.

1967 г. 561. (30 септември). Мислените представи за Светлината вече предизвикват някои нейни прояви или усилване. Да желаш Светлина значи да я имаш. Мислете по-често за Светлината. С мисъл може да се твори Светлина и да се предизвиква. Обръщането към Светлината съединява съзнанието със сферите на Светлината. Тъй като има и сфери на тъмнината и тъмната мисъл устремява към тях.

1967 г. 562. (М. А. Й.). Мисълта за Владиката ще бъде мисъл за Светлината, тъй като Светлината е в Него. Тъмните същности не могат да се доближат до съзнанието, изпълнено с Владиката. Светлината на Неговия Лик ги отхвърля като вихър сухи листа. Трябва да се знае за мощта на въздействието на Лика. Разбира се, изпълването трябва да бъде достатъчно пълно, за да не остава място за нещо друго. Двойствеността на мислите е разрушителна. Монолитното мислене е проява на сила.

1967 г. 563. (М. А. Й.). Процесът на овладяване на себе си се осъществява в обикновения живот и се разпространява върху всичко, което човек върши, мисли и чувства. Човек се упражнява върху най-малките дела знаейки, че от малките начинания израстват големи; дребните мисли могат да помрачат аурата даже по-силно от големите. Но с дреболиите е по-лесно да се справяте, те по-лесно се преодоляват и върху тях се укрепва своята воля.

1967 г. 564. (Гуру). Разширяването на съзнанието и възходът на духа се осъществяват при установяване на връзка с Учителя. Колкото по-здрава е тя, толкова придвижването е по-успешно. Основни нейни качества ще бъдат

непрекъснатостта и постоянството, които се укрепват с постоянно внимание към нея.

1967 г. 565. (3 октомври). (М. А. Й.). Само помислете колко е дадено! Всичко получено става свое само след прилагане Заветите на Учителя в живота. Няма да се уморя да твърдя за спешността и неотложността на практическото приложение на Учението в опита. Няма друг път за усвояване на неговите положения и превръщането на знанието в неотнимаемо достойние на човека. Само при това условие става отлагане в Чашата на кристалите на тънките енергии. Иначе всичко се плъзга по повърхността на съзнанието, не оставяйки нужните последствия.

1967 г. 566. (Гуру). По-бързо, по-бързо, по-бързо се стремете да усвоите всичко, което така щедро се дава от Водещия. Времето е толкова малко, а трябва толкова много да се усвои. Не може да има празни часове и празно мислене. Всеки миг трябва да се използва от полза за Общото Благо. Времето не чака.

1967 г. 567. (М. А. Й.). Годността на ученика се определя по неговите постъпки, поведение и течение на мислите. Справедливата и нелицеприятна самооценка служи за изкореняване и изживяване на нежеланите свойства и утвърждаване на желаните качества. Външната доброта не трябва да се счита за действителен облик на човека.

1967 г. 568. (6 октомври). Любителите на вкусното похапване заминават с тази привичка в Тънкия Свят. Равнодушието към храната трябва да се изработи отрано. Позивите за храна ще се влечат дълго след развъплътения. Земните привички са много прилепчиви. Много ненужни такива отнася със себе си човек в Надземния Свят. Всяка привързаност към земния бит болезнено заявява за себе си. Въображението създава всякакви условия. Макар да са призрачни, те дават илюзията за видимост. Тъй като и в този свят мечтателите намират удовлетворение в това да помечтаят. И мнозина се предават неудържимо на мечтите. Там това свойство става още по-силно. В основата на творчеството на духа лежи мисълта. Ето защо контролът над мисълта е толкова неотложно необходим.

1967 г. 569. (М. А. Й.). Забравянето на нужни неща често става под внушение на тъмните. Тъй като на тях изобщо не е нужно паметните дни да усилят планетната мрежа на Светлината. Те се борят със Светлината с всички способности, стига само да я отслабят и да не ѝ дават да се разгори. Съблюдавайте паметните дни - това е Огън сред земния мрак.

1967 г. 570. (М. А. Й.). Тъмнината не е препятствие за служенето на Светлината, тъй като Светлината я разсейва. Но трябва тя да се разгори. И грижата е за това светимостта на аурата да нарасне. Охраняването на запалените огънове е задължение на служителя на Светлината. И е нужен непрестанен дозор срещу всевъзможните попълзновения на тъмните злосторници. Опазилият огньовете на сърцето от угасяване е непобедим и неуязвим за тъмнината. Заградителната мрежа изисква постоянно внимание и постоянна охрана. Тя трябва да се държи в пълен порядък. Равновесието на духа ще бъде мощна защита. Всяко положително качество на духа е като звено от защитната ризница.

1967 г. 571. (Гуру). Утвърждаването на нашето име е много нужно. Всяко действие в това направление ще бъде ценно принасяне на своя дар върху олтара на бъдещето. Тъй като Семената на Светлината могат да се сеят само върху

подготвена почва. Нека този, на когото е нужно, да знае, че вършейки това той върши нещо много важно за еволюцията и с това подготвя условията за Нашата нова дейност.

1967 г. 572. (8 октомври). В древната легенда се говори за това, че отсечените глави на чудовището израстват отново. С този символ е изразена мисълта, че борбата с външните препятствия и тяхното преодоляване вън е неспирна и безполезна, че те приличат на схватка с вятърни мелници, тъй като само преодоляването и победата вътре в себе си, победата на себе си над себе си, могат да дадат сили да се преодоляват и външните препятствия и трудности. Ако липсва тази сила вътре, сила, израсла от вътрешното преодоляване на своите слабости и утвърждаване силите на духа, то човекът е безсилен пред външните противодействащи сили и обстоятелства. Психическата енергия, великият Агни ще бъде тази мощ, която е толкова нужна в тази борба. Каква е ползата ако човек побеждава нещо външно не със своята сила, а поради удачно стечение на обстоятелствата или с енергията на други хора, а той остава безсилен и опустошен. Нима победата на Носителите на Светлината, идващи в света, се е заключавала в съкрушаване на външните условия? На апостол Петър е било Указано да прибере в ножницата меча, който той е вдигнал в защита на Спасителя, тъй като победата над света е била постигната по друг път и този път не е бил насочването на огнената мощ навън. Също е било Казано, че е можело да бъдат призовани на помощ легиони ангели, могъща невидима рат, но това не е било направено. Всичко се преодолява в духа и победата в духа е различна от външните успехи, които са временни и преходни, но утвърдената от духа и в духа остава с него завинаги.

1967 г. 573. (М. А. Й.). Когато външното противодействие се натъкне на несъкрушимата сила и устойчивост на духа, то отстъпва и кармично прекратява своята активност. Това се случва тогава, когато победата на духа над себе си е окончателна и необратима и никакви слабости и възможности за рецидив на изживените свойства вече не остават. Кармичните изпитания на определена тема продължават дотогава, докато не е постигната окончателна победа. Обременяването с обстоятелства е нужно за израстването на духа и когато той е израснал до нужното стъпало, тези обстоятелства си отиват и се заменят с други, нужни за неговия нов растеж и развитие.

1967 г. 574. (9 октомври). Съединяването на Световите ще бъде отбелязано със знаците на усилващите се тънки явления, количеството на които през цялото време ще нараства повсеместно, докато съзнанието на масите не се окаже пред множество тънки явления, които вече ще бъде невъзможно да се отричат. Никакви изкуствени прегради и ограничения няма да съдържат течението на Еволюцията и настъпването на Новата Епоха, която ще навлезе под знамето на обединението на всичките три Свята.

1967 г. 575. (10 октомври). Човечеството определено върви към тази цел, която е набелязана от Великия План. И то ще достигне до тази цел. А какво ще стане с тези, които не успеят? Измрелите видове растения, животни и измрелите народи и даже раси показват как изчезва всичко негодно за еволюция. Много неща ще се изменят в живота на хората. Представете си, че машините и апаратите на бъдещето ще се привеждат в движение от психическата енергия на човека и че хората, притежаващи я в достатъчна степен, ще бъдат особено ценни и незаменими.

Как това ще измени отношението към нея и самата структура на труда. Трудът ще остане, но ще придобие нови форми. Така също и паспортът на аурните излъчвания ще раздели човечеството по светлосянката. Делението на богати и бедни и много съвременни условия, отличаващи хората, ще се заменят с напълно други. А главното е това, че това време ще настъпи, тъй като движението на Еволюцията е невъзможно да се спре. Ще възразят: а защо по-рано, в предишните цивилизации, при целия им разцвет това не се е случило. Но нали след пресичането на долната средна точка на кръга човечеството е започнало подем нагоре. И изтънчването и разреждането на материята и на човешкия организъм, и на цялата планета ще се усилва неотклонно и ще се развива, докато уплътненият астрал не стане действителност и стъпало към по-нататъшен възход. Това е било отсъдено. Елементът време и отдалечеността на отсъденото бъдеще нямат самостоятелно значение, тъй като отделни хора ще достигат тази степен и по-рано. Разбирането на бъдещето и начертанията на Великия План приближават към него. Устремявайки се в това бъдеще и живеейки в него, човек го прави реално за съзнанието. И тогава бъдещето става за него реален двигател на живота.

1967 г. 576. (М. А. Й). Придаваме особено значение на характера на устрема и на неговата чистота. Примесът на лични интереси и егоизъм го отслабва и изкривява неговото направление. Не на личността, а на Индивидуалността на човека се отрежда място в бъдещето. Личността е само слуга на Индивидуалността и изпълнителка на Нейните поръчения. Тъй като всеки човек идва в света донасяйки със себе си поръчение от своята Индивидуалност, от своето висше „Аз“. Това поръчение духът поема върху себе си съзнателно и в своите дълбини го знае даже тогава, когато се облича в плътна обвивка. Хората, които са забравили за поръчението на духа, могат да се нарекат безполезни души. Много са те, не изпълняващите своята мисия. Тъй като духът, въплъщавайки се, поема точно определена задача, заради изпълнението на която той идва и на Земята. По-ясно казано, той трябва да научи определени уроци, да придобие определен опит и да издържи свързаните с това изпитания. Целият земен живот се състои от такива изпитания и изкачването нагоре по стълбата на духа представлява задължение на човека по отношение на неговата Безсмъртна Триада.

1967 г. 577. (Гуру). Всяка нежелателна или нечиста мисъл трябва незабавно да се замени с нейната противоположност. И тогава поляризацията по линия на родствените противоположности ще протича облекчено и законно. Например недоброжелателството може да се замени с дружелюбие, но не може да се замени завистта с мисъл за Далечните Светове. При хората симпатията често се заменя с антипатия и обратно. И така се променят много чувства. Да се поляризират те на тяхната противоположност може и съзнателно. Например не е чак толкова трудно да се замени раздражението с добродушие. Целта е да станеш Владика на своите чувства и преживявания, не допускайки проява на отрицателни свойства.

1967 г. 578. (12 октомври). Проникването в далечното минало по закона на полярността позволява да се проникне и в далечното бъдеще, завършвайки с това цялостното разбиране на единната вещ. И тогава очевидността на настоящето губи своето обикновено значение и престава да господства над съзнанието. И тогава средната точка на поляризираните противоположности вместо очевидност

става действителност, великото вечно СЕГА. Това не е отвлечена философия, а животът. Стремим се да приобщим вашето съзнание към вечния живот на духа, протягайки нишките на съзнанието напред, където всичко е достижимо. В миналото е това, което някога е било постигнато от хората, в бъдещето - това, което ще бъде постигнато. Бъдещето е по-широко от миналото, тъй като не е ограничено от това, което вече някога е било. Предишните цивилизации при цялото свое могъщество и разцвет не са имали тези натрупвания, които потенциално притежава човечеството сега, тъй като синтезът на миналото в съчетание с възможностите на бъдещето позволява да се достигне до още по-високо стъпало на Еволюцията. Затова Ние в Кулата Пазим най-ценните достижения на миналото. Най-високата точка на Еволюцията е премината. Човечеството е в процес на подем. Спиралният поток на Еволюцията устремява хората към огнените брегове, от които някога е започнало слизането в материята, но хората сега са въоръжени със самосъзнание.

1967 г. 579. (М. А. Й.). В останалото време за живот в плътно тяло трябва да успеете да утвърдите в приложение всичко, което е вместило съзнанието. Тъй като човек не може да се придвижи в Надземното по-далеч от тази линия, която е начертал намирайки се на Земята със своето прилагане на Учението в живота. Всичко приложено практически става неотнимаемо достояние на човека и се взема с него по далечния път. Всичко преодоляно се превръща в стъпала на подема. Целият неочистен боклук също се взема, но там се превръща в тежък товар, затормозяващ движението. Боклукът в мислите е много опасен. Освобождаването на мислите от боклука е необходима крачка по пътя. Задачата не е от леките, тъй като свикнал с него човек вече не го забелязва и не разбира, че крилата, обременени с боклук, няма да дадат възможност да се полети. Безжалостно и сурово от съзнанието се измита всичко, което не съответства на преминаваната степен. Съчетаването на съзнанието с негодни мисли е недопустимо. Малкото пренебрегване в земния свят ще се обърне в Тънкия Свят в трагедия. Победата над нечистите мисли, достигната на Земята, е много нужна и много важна за пребиваването в Надземния Свят.

1967 г. 580. (Гуру). Всяка отчетлива и ясно оформена мисъл, намираща се в съзвучие с Учението на Живота, ще бъде светъл пространствен принос в световната съкровищница от мисли. Затова може да се разбере колко огромна е отговорността за мислите на този, който може да мисли ясносйайно. Наистина мисълта невинаги е в подем, но дори в това време тя може да се докосва до неопетнени от мерзост явления. Нужно е решително да се обградите от всичко, което се намира от другата страна на пламтящия меч на Архангела. Нужно е да намерите сили веднъж и завинаги да се отдалечите от злото даже в мислите, даже в желанията от миналото, още неугаснали и неизживени и още загнездени някъде в тъмните тъгълчета на съзнанието.

1967 г. 581. (13 октомври). Нашата планета е болна. Мисленето на човечеството е обвито в мрак. Стихийните бедствия във вид на урагани, наводнения, порои, земетресения, нарушаване на климата се стоварват върху планетата. Това равновесие се проявява и в човешкия организъм, в който стихииите на земята, водата, въздуха и огъня са изразени в цялата си пълнота. Това равновесие се съпровожда с увеличаването на всевъзможни болести, които, като

например ракът, стават заплашващи психически заболявания. Обсебването зачестява и приема широки форми. Равновесието на стихииите няма да се установи докато човешкият дух не се събуди и докато мисълта не се прероди. Всичко е единно и всичко е свързано помежду си. Новата Епоха ще се съпровожда с изменение на пространствените токове и астрологичните условия на планетата. Ако планетата влезе в хармония с тях, на Земята ще се установи мир и колективната мисъл ще се преобрази, ако ли не, катастрофите от световен порядък или частични такива няма да могат да бъдат избегнати.

1967 г. 582. (М. А. Й.). Когато човек установява равновесие вътре в себе си, той привежда към подчинение и хармония стихииите в своя организъм. С това се установява неговата власт над тях, отначало вътре в себе си, после вън. Да заповядва на стихииите е отдавнашна мечта на човечеството. Това е възможно и постижимо, но пътят към тази власт преминава през себе си, през овладяването на себе си. Най-трудна за овладяване и подчиняване ще бъде стихията на огъня. Човекът е огнено същество. Агни Йога дава методи и способности за това овладяване. Тя последователно и постепенно въвежда човека в областта на неговата огнена природа. Тя го запознава със стихията на огъня, предупреждавайки за опасностите на процеса на овладяване на своите огньове и указвайки безопасния път. Пътят на Агни Йога може да се нарече път на преобразяване на човешката същност под въздействието на растящите в неговия микрокосмос огньове.

1967 г. 583. (Гуру). Царствената власт на човешкия дух над природата му е отсъдена от началото на времето. За да постигне тази власт той трябва да повярва, че предназначението на човека е именно такова, а после да се устреми към тази далечна цел. Знаете много примери от миналото за необичайни способности на човека, за неговата огнена сила и възможност да произвежда необичайни и поразяващи явления. Всичко това говори, че тези явления не са приказка. Но кой може да ги постигне? Нямащият нищо свое, не желаещият постижението заради себе си, забравилният времето и тялото, отдаленият себе си на служене на Владиката и Светлината. Приелият тези условия може да върви към тази власт, тъй като тя му е нужна заради Общото Благо, заради работата за Еволюцията на цялото Битие. Не считащият нищо за свое и не искащият за себе си тази власт може да достигне.

1967 г. 584. (14 октомври). Ако сравните своята съдба и живот със съдбата и живота на друг човек, ще видите нов аспект на кармата, свидетелстващ, че няма да намерите дори две тревички еднакви. Даже близките, даже живеещите един до друг под един покрив или в една стая имат свършено различни карми. Кармата е заложена в самата същност на човека и го подбужда да реагира на външните въздействия по напълно определен, свойствен на него начин. Кармата е вътре и освобождението от нея идва отвътре. Човек носи в себе си отпечатъка на всички свои минали деяния, създавайки всеки миг нова карма със своите мисли, постъпки и действия. Основното течение на кармата се създава преди всичко с мисълта. Затова създаването на нова карма е възможно ако е установен контрол над мислите и ако единението с Учителя е достатъчно силно. Кармата не може да бъде отхвърлена, тъй като кармата е верига от причини и следствия. Причини могат да се творят отново, но, бидейки създадени, те се впояват във веригата на кармата и не може да се освободите от тях докато техните енергии не бъдат изчерпани върху техния породител. Духът е носител на кармата, но в своето зърно, което е скрито

под всички наслоения, той е неуязвим даже за кармата, която е свързана с обвивките и с това, което се случва в тях. Въпросът за кармата е необичайно сложен.

1967 г. 585. (Гуру). Устремяващият се към Нас ще пребъде с Нас. Близостта се обуславя от постоянството на устрема, предаността и любовта. И ако искате да бъдете с Нас кой би могъл да попречи на това и да ви отдели? С това съзнание за Нашата Близост и живеете, с него вървете през живота. Близостта и единението са в духа, а не във външните условия, а духът е свободен винаги да избере направлението и да се устрemi по него. Следователно Нашата Близост е неотнимаема, ако вашият дух я иска.

1967 г. 586. (15 октомври). Сега, когато са усвоени основните положения на Учението, можем да пристъпим към подробностите в детайли. Подробностите също имат значение, тъй като придават окраска на цялото. Да вземем въпроса за аурата. Всеки от седемте принципа на човека или седемте негови тела притежава своя окраска и свои излъчвания. Тези излъчвания зависят от натрупванията на миналото. Те именно, съсредоточени във висшите три проникват през всички низши обвивки. Светимостта на висшите тела расте и се усилюва според това как елементите на безсмъртието се събират в тях от живот в живот. Не събрали нищо и не натрупали нищо духове нямат нищо, тъй като техните огнени тела още не са оформени. Но другите обвивки са активни. Оформеното ментално тяло определя висока степен на духа. При болшинството активността е съсредоточена в четвъртия принцип - астралния проводник. Излъчванията от другите, висши проводници проникват слабо и слабо са отбелязани върху аурата. Аурата е отворена книга, по която свободно се разчита същността на човека. Към четенето или усещането на чуждата аура трябва да се отнасяте много внимателно и тогава тези усещания ще започнат да се проявяват все по-ярко и по-ярко. Особено рязко е първото впечатление, но малко му обръщат внимание и то потъва в последващите, вече неясни и смесени възприятия, тъй като се намесва разсъдъкът, затъмняващ чувствознанието. Настроенията на деня или пространствената нота също звучи на аурата. Звучат всички предмети, обстановката и атмосферата на човешките жилища, атмосферата на града, местността, на всичко, с което човек влиза в съприкосновение и всичко се отразява на аурата. Само че хората не искат да си дадат сметка за това и да отбележат тези невидими докосвания на предметите, растенията, на всички живи твари и на човека. Докосванията на животните, особено на някои, невинаги са полезни. Затова те не трябва да се държат в жилищните помещения. Чрез животните може да се получи нежелателно съприкосновение с Тънкия Свят - с неговите низши слоеве. Ние сме заобиколени от невидими енергии и с Невидимия Свят, каналите за общуване с който имат твърде важно значение. В Тънкия свят има твърде много желаещи да се намесват в земните дела и да влияят на хората. Настройката на аурата на живите хора има способност да привлича съзвучни души от Тънкия Свят. И ако тази настройка не е висока, то се получават и съответни притегляния. При контрол над мислите и чувствата трябва да се следи за състоянието на своята аура и особено на заградителната мрежа. Състоянията на униние, безнадеждност, страх и всички други отрицателни и затъмняващи чувства са недопустими, тъй като създават канали за съзвучни на тях пространствени връзки. Състоянието на бодър, устойчив

устрем при осъзнаване на единението с Учителя е твърде благотворно и за себе си, и за пространството, и за обкръжаващите. Пространственото значение на мислите и чувствата на човека е твърде огромно.

1967 г. 587. (М. А. Й.). За растежа на психическата енергия се изискват две условия: това е нейното осъзнаване и второто – прилагането ѝ в живота. Това не значи, че трябва да се упражнявате върху хората, но тя може постоянно да се прилага и преди всичко - върху себе си. Разбира се и на хората може да се изпращат добри мисли и чувства. Но главното е да се следи за състоянието на психическата енергия вътре в самите нас, опазвайки я от всички пагубни влияния. Тази сила, подобно на физическите мускули, изисква постоянно упражняване. Иначе тя атрофира, а това води към духовна смърт. Много живи мъртъвци, умрели в духа, може да се срещнат сред живеещите още на Земята.

1967 г. 588. (Гуру). Може ли да бъде спряна стрелата, пусната от лъка? Така също е трудно да се спре причината, пусната в колелото на действие на Закона. Но да се пусне в колелото нова причина, неутрализираща първата, е напълно възможно. Затова може съзнателно да се творят с мисъл нови причини, предвиждайки заблаговременно какво трябва да бъде заложено в тях и как те трябва да неутрализират нежелателните причини, създадени по-рано от обстоятелствата, може би съвършено независещи от вашата воля. Външният свят е поле за борба на човешките воли и на човешките мисли, и духът, избрал за своя цел приближаването към Учителя на Светлината среща немалко противни явления.

1967 г. 589. (М. А. Й.). Добре е да се научите да довеждате всяко добро начинание докрай, тоест да не прекратявате усилията, докато не е достигната целта. Затова в утвърждаването на качествата няма да се спрем по средата, а ще ги утвърждавам докато не се вкоренят здраво. Постоянството на ритъма помага много за това. Денонощието има двадесет и четири часа и за този период може много да се направи и да се намери време за кристализация на нужния устрем. Мисълта трябва винаги да бъде заета с нещо полезно. Празномислието, както и празнословието е осъдено.

1967 г. 590. (18 октомври). Пътека на мъдростта - така Наричаме Пътят, преминаван съвместно с Нас. Но кой казва, че той е лек? И защо хората се стремят към лекота, когато тя не дава нищо и когато само преодоляването на трудности и препятствия довеждат до целта. Единствено правилното решение ще бъде да се обикнат те и да заживеете с тях в постоянното им преодоляване. За трудностите и препятствията е Говорено отдавна и е Казано много, но те продължават да помрачават съзнанието и не дават радост. Защо става така? Не е ли защото някои положения от Учението се усвояват отвлечено - теорията не се претворява в живота? Не е ли все едно какво ще пиете и какво ще ядете и в какво ще се обличате, ако всичко се съсредоточава в духа и съзнанието се изтръгва от личната и тясна сфера, от външното обкръжение, в пространствения простор? За това, да бъде установено равнодушно отношение към храната ненапразно е Говорено. Това трябва да се разбира като освобождаване от въжделението към нея. Развилите въжделение в себе си продължават да го запазват и в Надземния Свят и с това задържат своя напредък. Трябва да се разбере любовта към плътния свят без привързаност към него и без въжделения. С такава любов може да се обича природата и нейната красота, цветята, птиците и животните, стига само тези

чувства да не бъдат вериги, приковаващи към плътния свят. Не е опасно да се обича природата, тъй като в Надземното нейните красоти превъзхождат земните и вече липсва желание да се гледа към Земята. Въплътените не си представят доколко животът в него е по-пълнен и по-ярък от земния. Ако си представяха, не биха се страхували от смъртта и щяха да разберат защо тя може да се нарече освобождение. Тънкият Свят е прекрасен, тъй като съзвучи с Красотата. Красотата е антипод на безобразието, дисхармонията и тъмнината. Красотата е проява на същността на Светлината. Тя царства във Висшите Слоеове на Надземния Свят. С нея се отделя Светлината от тъмнината. Затова служенето на Красотата ще бъде служене на Светлината. И утвърждаването на Красотата в земния живот ще бъде пряк път, водещ към Владиците.

1967 г. 591. (М. А. Й.). Да обърнем внимание как всеки полет на съзнанието се съпровожда с обременяване със земни дела и грижи - сякаш се внася някакъв коректив. Така е и в действителност, тъй като не е лесно да се откъснете от Земята и да я оставите безпризорна. До Учителя трябва да се достигне по Земята. Земята се нуждае много от енергиите на духа, тя се храни с тях. Отшелниците-Йоги живеят откъснати от обикновения живот, но вземат пълно участие в земния живот, без да се откъсват от Земята и бидейки тясно свързани с нея. Медиумизмът е опасен с това, че медиумите дотолкова се потапят в явленията на Тънкия Свят, че се отдалечават от земния живот. А тъй като при неочистено съзнание те влизат в съприкосновение с невисоки и по-често с низши слоеве на астрала, то се получава двойна вреда. Земният живот се дава за да се изживее, извличайки възможно повече полезни уроци и знания и умножавайки своя опит. Невъзможно е да се преоцени значението на опита и неговата необходимост за растежа на Индивидуалността. Всеки ден може да се прекарва с полза, извличайки нещо от него. Това и ще бъде истинското ученичество с разбирането, че животът е най-доброто училище.

1967 г. 592. (Гуру). Да, ние се намираме в постоянно, напрегнато очакване на бъдещето и в готовност да го посрещнем. Това очакване е активно и се съпровожда с наситена дейност. Няма нищо по-вредно от инертното, пасивно очакване, съпроводено с бездействие и бърбене на възвишени теми. Добре е всекидневно, лягайки за сън да си задавате въпроса какво е направено през деня за Общото Благо. И тогава ще бъде лесно да се отделят думите и добрите намерения от действителните дела. Учителят ще Оценява всекиго не по думите и добрите намерения, а по делата. Ненапразно се говори, че пътят към ада е постлан с добри намерения.

1967 г. 593. (19 октомври). Качеството самообладание не се среща често в хората. То изисква постоянен дозор на съзнанието над рефлексните действия, мислите и чувствата. Достатъчно е дозорът да се прекрати или да се сблъскате с неочакваност и автоматичната реакция нарушава равновесието, и тогава е нужно ново съзнателно усилие на волята, за да се възстанови то. Само продължително внедряването на привичка да не се поразявате от неочакваността и да държите здраво под юзда всички чувства позволява да се запазва самообладание във всички случаи от живота. То няма да се роди от случайното и временно желание. И тук е нужен дълъг и упорит труд над своите чувства. Това качество може винаги да се

упражнява и особено в малките дела, тъй като обкръжаващото равновесие дава богат материал.

1967 г. 594. (М. А. Й.). Мислете какво ще правите в Надземния Свят, когато преминете там. Рядко някой мисли за това. И преминават там объркани, недоумяващи и незнаещи къде, как и към какво да приложат своите сили. Но и там има труд и устрем. Но какъв труд и устрем към какво? Мнозина се занимават с глупости. Мнозина продължават земната дейност. Мнозина строят домове и се ползват от земните методи. Ограничеността на земното съзнание налага печат върху всички действия и поведението на човека. Освобождаването от земната Майя трябва да се осъществи още на Земята, тъй като отдавна е Казано: каквото е свързано на Земята остава свързано и там. Но какво може да бъде по-печално от състоянието на съзнанието, свързано със земните преживявания. Освобождавайте се сега и сега също започвайте да мислите за това, какво и как ще вършите в Надземното, когато се освободите от тялото и земните връзки.

1967 г. 595. (Гуру). Постепенно ученикът достига до такава степен, когато сътрудничеството с Йерархията на Светлината става постоянно и се осъществява във всички обвивки, във всички условия, независимо дали той се намира на Земята или извън тялото. Тази степен на сътрудничество става ясносияйна, тъй като светлината, която е в нея се намира в постоянен животворен обмен със Светлината на Йерархията. И тогава връзката със своите йерархични звена не се прекъсва и не зависи от това дали изпълнените близки духове са на Земята или се намират в Надземния Свят. Твърдината е мястото за проява и срещи на всички Светове.

1967 г. 596. (20 октомври). (М. А. Й.). Повече и по-често мислете за Него, отдаляят всичко за хората и поел върху своите плещи отговорността за Земята. Мисълта за Него ще бъде мисъл за Светлината и докосване до Светлината. И тогава ние сами започваме да светим. Отначало тази Светлина е заимствана, отразена, после става самопроизводна. Степента на самопроизводната Светлина означава определена висота на подема. “Лампада на пустинята” е названието на тази степен. Духът свети наоколо и осветява мрачините на плътния свят в неговата всекидневна рутинност. Със своята Светлина духът се докосва до Висшия Свят и със своята Светлина озарява земния. Подвигът за носене на Светлина в обикновения живот се счита за огненосен подвиг.

1967 г. 597. (Гуру). Гответе се, гответе се, гответе се за настъпването на Великия Час. Той трябва да се посрещне в пълно съзнателно бодърстване. Колко мисли и чувства и труд са му били предпратени в миналото. И всичко защото Пришествието, отсъдено неизменно, ще се състои в отсъденото време. Владиката ще Дойде. Тази мисъл трябва здраво да се внедри в съзнанието и целия свой живот да се настрои в този ключ. И тогава пращинката в околото няма да затъмни слънцето. А без боклук бъдещето може да се посрещне само при пълна светимост на духа.

1967 г. 598. (М. А. Й.). Овлабяването на своите чувства се предписва на ученика като необходимо условие за по-нататъшното му придвижване. Ако е овладял - може да върви по-нататък, ако не е овладял се спуска надолу. По такъв начин това условие и неговото съблюдаване отваря следващата врата и я затваря, ако е нарушено. Трябва да си дадете ясен отчет какви са последствията от някои слабости и грешки, допуснати от ученика. Но всичко е поправимо и твърдото

решение на волята да владееете себе си ще позволи да се постигне тази власт над себе си и да се върви по-нататък вече без задръжки.

1967 г. 599. (Гуру). Всеки добре усвоен урок от живота е необичайно полезен. Затова даже грешките са полезни, тъй като те винаги могат да се използват за благо и повече да не се повтарят. Тактиката *Adversa* в това отношение е твърде ефективна. Действието, доведено до нелепост, губи своята привлекателност и вече не занимава съзнанието. Може мислено да се продължи в бъдещето усилването на нежеланите качества, за да се види цялата тяхна неполезност, разрушителност и вреда. С умението да проектира в бъдещето следствията на едно или друго отрицателно свойство на характера човек се освобождава от много изпитания, тъй като преминава през тях мислено, побеждавайки ги в духа. Понякога това Прави Учителят, потапяйки изпитвания в сън и заставяйки го да премине през това, което е било необходимо да премине в живота, съкращавайки с това неговия път.

1967 г. 600. (М. А. Й.). Този, Който е Приел върху Себе Си отговорността за Земята, е Поел върху Себе Си отговорността за напредъка на човечеството. Трудно е дори да си представите колко огромна е тя и колко тежко е това Бreme. Разбирането на това дори само частично дава сила на разбралия да се устреми в помощ на Носещия непосилния Товар. Този Кръст е тежък и вървящите заедно споделят неговата тежест. Кръстът е символ на Живота. Всеки, даже не знаещият, го носи върху себе си. Незнаещият го носи, без да знае това, зрящите знаят и го вземат върху себе си съзнателно. Отдавна е било Казано: “Вземи своя кръст и Ме следвай”.

1967 г. 601. (Гуру). Този, който желае да Ни помогне и Ни помага, има право на Нашите грижи и внимание. Нашата помощ е готова за тези, които искат да приложат своята ръка към Нашите дела. Може да Ни се помага по различни пътища. Но главната сфера на дейност ще бъде мисълта. Сега мисълта придоби пространствено значение. Новите лъчи измениха състоянието на атмосферата. И ако по-рано мисълта е оставала около нас, то сега тя свободно се разпространява по планетата. Затова мислетворчеството придобива особено значение. Еволюцията се движи от мисълта. Не трябва да се подценява нейната мощ. Циментирането на пространството със светлоносна еволюционна мисъл ускорява напредъка на човечеството.

1967 г. 602. (23 октомври). (М. А. Й.). За човека не съществува това, което не е влязло в неговото съзнание. Дори е трудно да си представите какво означава осъзнаването. Може да живееш с някой човек заедно под един покрив, но различието в осъзнаването на обкръжаващото често изкопава дълбока пропаст между хората. И да се премине през нея съвсем не е просто. Така се различават и хората помежду си по теснотата или широтата на вместимост на съзнанието. Особено пагубни са отричанията, тъй като скриват от човек това, което той отрича, макар и то да съществува в действителност. Някога Земята е стояла върху три кита, била е плоска и е била смятана за център на Мирозданието. И за съзнанието, отричащо Безпределността, не е съществувало нищо от това, което било извън пределите на тази нелепа представа. И сега въпросът не стои по-добре, тъй като се отричат самите Основи на Битието. Отричанията затварят съзнанието в клетка от лъжливи представи и, лишавайки мисълта от свобода, превръщат човека в

затворник на своето собствено невежество. Но мисълта се разкрепостява и никакви прегради на невежеството и тъмнината вече не са в състояние да я спрат.

1967 г. 603. (Гуру). Задачата е в това да се разшири съзнанието и да се вмести в него колкото може повече, без да се отрича нищо. И как може да се отрича нещо, когато пространството вмести в себе си всичко, което е, било е и ще бъде. Още сравнително неотдавна хората не са умеели да летят. Сега са се научили. Невъзможното е станало възможно. Започнало е усвояване на Космоса. Невъзможното вчера сега става възможно. И невъзможното днес ще стане възможно в бъдеще. Няма невъзможно. В бъдещето всичко е възможно. Няма предел на дерзанията на човешкия дух.

1967 г. 604. (24 октомври). Даваме направлението и Указания, но трябва да вървите със своите крака, да вървите сами. Никой не може да направи това заради вас. Може да се помогне и да се облекчи, и да се подкрепи, но само при условие, че се прилагат всички свои сили. Именно, за да има към какво да се приложат Нашите сили. Когато Зовем откликналият дух проявява отклика в действия. Действие, действие, действие, после ново получаване и отново действие, и отново получаване - така се привежда в движение колелото на светлоносния взаимнообмен. Искайте от всеки от приближилите се да не идва празен. Не донесият нищо нищо не получава. Устремът също е принос. Светлоносният устрем, принасящ светлина, се отличава много от желанието на себелюбието да получи това, на което няма право. Светлоносният устрем е дар, принасян на Учителя от ученика. Егоистичният устрем на егото се проявява достатъчно често. Трябва и на него да се придаде нужното направление, без да го обременяваме със знания, до които то не е дорасло. И е добре да се започва с прилагане, макар и на малкото. От малкото ще израсне голямо, но от никаквото - нищо. Настоявайки за прилагане на Учението в живота Ние Подчертаваме значението на малките добри начинания - това са кълновете на бъдещи достижения. Огромното здание се състои от малки тухли. Тези тухлички на бъдещия строеж на Светлината са много необходим материал. Някой е замислил да го построи изведнъж. Това не е от мъдрост. Ритъмът на постоянството в съзидателната работа на духа е необичайно важен. Мнозина, започвайки добре, не издържат условията за постоянство, свеждайки до нула целия предишен труд. Невъзможно е да се движите с подскоци и пориви: загубата на енергия е чудовищна и резултатите са нищожни. Можете да се учите от природата: в спиралното движение на еволюцията ритмично се сменят денят с нощта, пролетта с лятото, есента със зимата, за да започнат отново движението, но вече на нова обиколка на спиралата. Възходът на духа е също спирален и растящото съзнание има свой ритъм.

1967 г. 605. (25 октомври). За духа, не очистил се от своите отрицателни качества, приближаването към Светлината е свързано с опасност. Тя се заключава в това, че растат не само положителните качества на неговата същност, но и отрицателните, от които не е успял да се освободи. Например изострената способност да се предизвикват отчетливи мислени образи става пагубна, ако тези мислеобрази са нечисти и предизвикани от възжеления. Източената мисъл за благо е добра, но ако е помрачена от раздразнение благого се превръща в зло. И колкото по-високо се е издигнал човек, толкова по-опасно е всяко неизживяно свойство в него. Оттук необходимостта от незаспиващ контрол над мислите и чувствата.

Всяко пренебрегване и допускане на нечисти мисли отнасят назад. По-добре е да не се приближаваш до Светлината, отколкото да умножаваш мерзостта.

1967 г. 606. Стражите на Прага са вътре. След освобождаване на тялото вътрешното става външно и невидимите дотогава мислени образувания, обкръжаващи човека и създавани от него, стават обективна реалност и той започва да ги вижда ярко, завършено, във всички подробности. Ако те, бидейки нечисти, задържат неговото внимание и го заставят да встъпва в съчетание с тях, те стават стражи на Прага, по-нататък от които той не може да се придвижи, тъй като е привлечен от тях, тъй като се потапя в тях и затъва в тяхната задушаваша атмосфера, преживявайки със силата на своето творческо въображение това, което е свързано с тях и което той е отнесъл със себе си от земните преживявания, допуснати от него в миналото. Освобождаването от тях не е лесно, тъй като духът, обвързан от влечението към тях няма силите да се бори с техните изкушения и не разбира, че зад техните външни прелъстителни форми е скрит ужасът на тъмнината, която го завлича в бездната. Под всяка такава форма има змия и бодили, и отвратителни, безобразни ларви.

1967 г. 607. (М. А. Й.). Едни хора посещават картинни галерии, музеи, библиотеки, концерти, опери и така нататък, други – вертепи, игрални казина и други места на долнопробни увеселения. И едните, и другите ги посещават според влечението. На Земята можете да се борите с тези влечения, ако те не са добри. Но в Тънкия Свят встъпват в действие законите на по-мощно магнитно привличане и човек се привлича към тези сфери, с които съзвучат елементите, заложили от самия него. Светлоносните елементи го притеглят към сферите на Светлината, елементите на неизживените страсти и възжелания - в сферите на тъмнината. Борбата с тези привличания изисква невероятно напрежение на всички сили на духа и не е лесно да се излезе победител от нея. Астралните вихри завличат в своите водовъртежи слабите духове, не изживели своите язви на Земята. По-добре е освобождаването от тях да започва докато сте още във физическо тяло, тъй като освободилите се от своите недостатъци тук, на Земята, ще бъдат свободни от тяхното притегляне там. Как още по-ясно да се каже, че от следствията на своите чувства, мисли и постъпки не може да се избяга.

1967 г. 608. (Гуру). Трябва да се намерят сили да се премине покрай всяко чудовище на Прага, без задържане пред него, без спиране и не отделяйки му внимание. Много такива плашещи, затъмняващи и прелъстяващи ще бъдат срещнати по Пътя. Тъмната глутница усилва техния облик и степен на въздействие. Ако Светлината, която е вътре, е достатъчно силна, възможно е да се доближи и йерофант на злото. Но ако е здрава връзката с Владиката и е устойчив Неговият Облик в съзнанието, нищо не е страшно и нищо и никой не е в състояние да пресече пътя на възходящия дух. Тъмнината е силна при отсъствие на Светлина, но Светлината я побеждава, ако е запалена. Пламъкът на сърцето изгаря тъмните чудовища и стражите на Прага не са страшни за него.

1967 г. 609. (26 октомври). Да, и фалшивите камъни имат блясък. Но блясъкът не е Светлина. Когато тъмните йерофанти се представят като Носители на Светлина се изисква чувствознание, за да се разпознае тъмнината. Но нали има любители на фалшивите камъни - на тях им е все едно какво е, стига да блести. Блясъкът на интелекта може да бъде твърде впечатляващ, но колко често той се

свързва с егоизма, безсърдечиято и нечовешката жестокост. Мъдра е народната пословица: “Не всичко, което блести е злато”. Блестящата форма може да бъде лишена от всякакво съдържание. Този блясък е повърхностен. Външно е украсено, а вътре е пълно с всякаква мерзост. Чувствознанието е необходимо по Пътя към Светлината. То може да се упражнява, отделяйки особено внимание на първото впечатления от хората, вещите и обстоятелствата. Сърцето обикновено безпогрешно усеща същността на вибрациите на обкръжаващите явления. Обременяването с обстоятелства е неизбежно по Пътя, но обременяване не означава помрачаване. Да се носи тежестта на света светло и в бодрост на духа е голямо достижение. И можете за следите за себе си помрачаването да няма място и аурата да не се затъмнява при изпитанията. По-добре е в най-големите трудности да се запазва светла аурата, отколкото в най-благоприятни условия да бъде помрачена. Светлината, която е вътре, е истинската Светлина и тя е толкова различна от фалшивия блясък на служителите на тъмнината.

1967 г. 610. (М. А. Й.). Мислете за Владиката. Мислете за това как Живее и Работи Той. Мислете за Твърдината, където Той Пребивава. Мислете за Неговото Учение, давано сега на хората. Мислете за това, че е Идвал нееднократно, че части от Учението са били давани и преди, но в друга форма, че същността на Учението е неизменна и че под своеобразието на предишните форми и изрази се крие все същото единно Съкровено Учение на Живота. Мислете, мислете, мислете, тъй като мисълта за Владиката ще бъде мисъл за Светлината и докосване до Светлината. Образът на Владиката в съзнанието ще расте и съзнанието ще расте заедно с Него, ще расте, ще се задълбочава и ще се изпълва със Светлина. Мислете за Владиката.

1967 г. 611. (Гуру). Енергията, усещана в моменти на подем на духа, може да се насочи към преобразяване на обвивките. Този импулс ще ги освети и изпълни със сияние. Ако ви се удаде да го удържите и закрепите - това ще бъде победа над тях. Още едно овладяване на себе си ще бъде утвърдено. Трябва да се научите да насочвате всички положителни енергии на микрокосмоса в строителна вълна. Тъй като се случва и така, че разхищават получената от Учителя енергия съвсем не по предназначение. Всичко се случва, но съкровището трябва да се пази и да се бори с него много предпазливо, за да не се пролее напразно нито една капка. Недопустимо е тези енергии да се разпиляват за взаимни притеснения, осъждания, разпри или разговори, които са празно прекарване на времето.

1967 г. 612. (М. А. Й.). Прилагането на Учението в живота е ключът за всички врати. С този ключ се отварят дверите на Тайното Знание, което извежда човека в космическия простор. На човека е дадено да познае много, на него са достъпни и дълбините на океана, и недрата на Земята, и висотите на космическите дълбини. Потапянето в далечното минало и четенето на свитъците на Акаша също са възможни, достъпни са и полетите по цялото пространство на планетата. Много е възможно за човека, а значи и достижимо. За какви дрънкулки могат да се заменят тези огромни възможности? Какво може да бъде предпочетено пред тях? Това, което днес звучи ярко за съзнанието, а утре ще бъде погълнато от потока на времето ли? Не е ли твърде висока тази цена за потапяне в очевидността на момента? Пътниците по безпределния път не трябва да бъдат изкушавани от миражите на Майя.

1967 г. 613. (Гуру). Трудно е да се уравниш в съзнанието земното и вечното, преходното и непреходното, плътното и огненото, и на всичко да се намери разбиране. Всичко земно - и Земята, и това, което заобикаля и изпълва живота на човека, е много нужно, но не като самоцел, ограничена в себе си, а само като средство или стъпало за възход на духа. Земният живот, взет сам по себе си, отделно от тази далечна цел, към която, известно или неизвестно за него, върви човекът, е безсмислен. Но и безсмъртието и безпределността на живота без земния път, довеждащ до тях, са непостижими. Да се уравниш в съзнанието временното и вечното, земното и безпределното, значи да се намери тази тясна пътека, водеща в живота, за която е Казал Владиката.

1967 г. 614. (28 октомври). Всяка мисъл на земно желание или възжеление, помислена някога и може би напълно забравена, се връща отново към своя породител и предявява своите права за съчетаване с неговото съзнание. Помислена, а главно, почувствана отново и по такъв начин получила ново признание и утвърждаване, тя излиза от полето на съзнанието, за да се върне някога отново. Ако това връщане се осъществи когато човек е още в тялото, признаването или отхвърлянето на такава мисъл решава нейната съдба за в бъдеще. Отхвърлена поради несъответствие с израсналото съзнание, тя няма да се върне. Приета и утвърдена, тя ще посрещне своя породител и след освобождаването му от тялото и ще бъде с него докато не изчерпи върху него вложената в нея от нейния творец енергия. Когато такива мисли се връщат в бодърстващо състояние, те могат да се отхвърлят лесно, но когато това се случва по време на сън, който е много искрено състояние, то съчетаването с нея или приемането на такава мисъл се осъществява автоматично. Ако е изживяна и вече неприемлива в бодърстващо състояние, тя ще бъде отхвърлена и няма да окаже въздействие, ако ли не, ще влезе, ще окаже влияние и ще предизвика съзвучна реакция. По сънищата е лесно да се съди за това, кое действително е вече преодоляно и изживяно и какво още мърда вътре, като от време на време надига глава, изисквайки признание и утвърждаване, ако запазва своята власт над човека. Печатът на окончателното решение на волята виси над всяка мисъл и за всяка неизживяна такава ще се наложи да се отговаря. Духът, магнитно увличан, навлиза в сферите на своите мисли, нечисти и чисти и пожънва плодовете на своето мислене и неговите порождения. Затова съзнателното очистване на своя мислителен апарат е толкова необходимо, тъй като в Надземния Свят човек няма да се придвижи по-далеч от своята мислена бариера. Всяко завръщане на такива мисли е изпит за чистотата и стъпалото на мисленето. Всички те, някога премислени и приети се завръщат отново, за да получат окончателно признание или отхвърляне. Изпитанието с мисли върви постоянно наяве и насън и от решението на волята зависи свободата или робството на човека на своите мисли.

1967 г. 615. (М. А. Й.). Тъмните са най-добрите изпитатели на неизживените свойства на характера. Те познават прекрасно слабите струни на човека и свирят на тях. Човешките слабости служат като най-уязвими места и въздействията на тъмните се осъществяват чрез тях. Язвата на духа е цел за вражеските стрели, цел незабавно видима за злобните очи. Не е чест да бъдеш мишена за тъмните нападки заради петната върху аурата. Всеки знае в какво е неговата уязвимост и знаейки може да напегне волята си за нейното изживяване. Пренебрежението и липсата на контрол по отношение на мисленето са пагубни и

дават далеч отиващи следствия. След смъртта може да се окажете сред твърде нежелани съседи, ако не са обуздани мислите. Мисълта води и довежда в съзвучните ѝ сфери. Да се опазим от нечистото мислене, тъй като то решава пътя на духа в Надземното.

1967 г. 616. (Гуру). При постоянство на контрола над мислите може да се забележи как постепенно някои нежелани мисли, които преди безпрекословно са владели съзнанието, започват да губят властта си над него. Това е вече победа, имаща много голямо значение за бъдещето.

1967 г. 617. (29 октомври). Всяка действителна помощ означава, че човек поема върху себе си тежестта на този, на когото се оказва тази помощ. Истинската помощ е винаги жертвена. Именно трябва да се поеме върху себе си болката или тежестта на ближния, за да се помогне действително. При това се налага чуждото неблагополучие да се трансмутира върху огньовете на своето сърце. Кармичните заболявания почти не се поддават на лечение, тъй като е невъзможно да се борите с кармата. Тогава остава духовната помощ. Въпросът за помощта в Тънкия Свят има голямо значение и помощта там се проявява широко и много активно. Желаетелите да помагат имат широко поле за прилагане на своите сили. И там човек не е свързан с условията на плътния свят. Всички, които са от Светлината, са помощници на Йерархията на Светлината. Това служене е доброволно. Там може би има още повече нуждаещи се от помощ. Бидейки в плътно тяло и живеейки на Земята, нощем може да се взема съзнателно участие в тази тънка работа.

1967 г. 618. (Гуру). Ако се гледа на земния живот като на подготовка за Надземното пребиваване, то животът на Земята може да се преживее с голяма полза. Всичко утвърдено на Земята се взема със себе си в Тънкия Свят и там става неотнимаемо достояние на човека. Ако то е добро - благо на неговия притежател. Ако е лошо – горко. В тези дейности главна е мисълта, отдадем на нея своето внимание и грижа.

1967 г. 619. (31 октомври). За да се усили осъзнаването на Тънкия Свят могат да се съберат всички частици от неговите прояви за земното съзнание, разхвърлени навсякъде. Те не са малко и насън, и наяве. Всяко свидетелства за това, че Тънкият Свят съществува. Ценни се не изкуствените или насилствените, а естествените негови прояви. Изкуствените могат да доведат до медиумизъм и обсебване, но естествените ще го доближат без преждевременно и затова опасно отваряне на центрове. Неочистените съзнания влизат в съприкосновение с низшите слоеве на астрала. Но естествените докосвания на Тънкия Свят са достатъчно чести, само трябва грижливо и внимателно да се отбелязват и да се откажете от обичайните деления на тънки и плътни явления. Мислите и чувствата са от Тънкия Свят, макар и да се проявяват в плътния и да са свързани с него. Въздействието на пространствените токове е постоянно, те също трябва да се отбелязват. Разбира се, тежко е когато токовете подтискат, но можете да се порадвате на чувствителността на апарата, регистриращ техния характер и степен на въздействие. Арфата на духа е необичайно чувствителна, но колко възприятия преминават мимоходом, поради липсата на внимание към тях. Също така малко внимание се обръща на въздействията на излъчванията на аурата на всеки човек, с който се налага да влизате в съприкосновение, а такива има и те винаги

въздействат, само че и тези докосвания прелитат покрай съзнанието, макар че обикновено влекат след себе си помрачаване или осветляване на собствената аура. Тя също трябва да се държи в порядък, охранявайки я зорко и предпазвайки я от странични нахлувания. Сърцето винаги безпогрешно ще каже дали са дружелюбни или враждебни излъчванията на аурата на човека, с който се е случило съприкосновението. Ученикът трябва да запазва състоянието на постоянно наблюдение и на изследовател по отношение на явленията от Тънкия Свят. Той е така тясно свързан с плътния свят, че понякога е много трудно да се прокара границата. Мисълта е същество от духовния план, но тя е така здраво свързана с тялото на човека, с мозъка и с неговите чисто физически движения, че връзката на двата Свята става очевидна. При ясното представяне в ума на мисълта за разрязан лимон, сокът от който капе на езика, вече не мисленото, а явното физическо усилено отделяне на слюнка служи като твърде убедително доказателство за тази връзка. Заобиколени сме от Тънкия Свят и сме свързани с него, и е невъзможно да се отделят двата Свята един от друг.

1967 г. 620. (М. А. Й.). Дори външният облик на човека не е нищо друго, освен символ за изразяване на неговата вътрешна същност. И всяка форма е символ на затвореното в нея съдържание. По аромата на розата може да се съди за същността на формата, която тя изразява. Чувствителността отваря вратите за познаването на много явления. Ще се учим не само да гледаме, но и да виждаме. Художникът вижда стотици оттенъци на един цвят, да кажем, на зеления, там, където обикновеният човек забелязва едва само няколко. Изкуството е значително с това, че учи да се вижда по-дълбоко и над общоприетия стандарт. Изкуството е много близко до Тънкия Свят. Можете ли да си представите колко широко и свободно може да твори човек в Надземния Свят, където всяка мисъл се облича във форма? Колкото по-ярка е мисълта, толкова по-цветиста и жизнена е формата. Красотите на Тънкия Свят могат да бъдат оцветени и задълбочени от творчеството на човека.

1967 г. 621. (1 ноември). Ние Говорим за пълна симфония от качества, тъй като даже при едно малко изключение хармоничното състояние на аурата се нарушава. Да предположим, че симфонията от качества се е получила, но е останало малко раздразнение, затъмняващо аурата. За какво съзвучие със Светлината тогава може да става дума? Малките затъмняващи чувства и мисли са по-опасни от големите, тъй като понякога е трудно да се забележат, толкова малки са те. Обаче това, че са малки не им пречи да разрушават хармонията на цялото. Комарът е малък, но ухапването му е болезнено. Необходим е постоянен дозор, за да не се допуснат тези малки вредители и помрачители на светлоносните излъчвания. Тъмната глутница, която се тъпчи наоколо, съзнателно предизвиква тези малки затъмняващи мисли и чувства с дребни убождания и неприятности, възползвайки се от всички и всичко, чрез които или чрез което може да подхвърли вреда. Ненапрасно Говорим за постоянство на дозора. И е добре когато тъмните досаждат непрестанно - толкова по-лесно е, именно благодарение на техните старания, да се поддържа незаспиващ дозор. Даже лягайки за сън трябва да се праща светла охраняваща мисъл за защита на тънкото тяло от нахлуване на нежелани мисли или сънища. По този начин се пресичат много тъмни опити. По време на сън някои още неизживени или необуздани свойства се стремят да се

проявят, възползвайки се от отслабването на дневния контрол. Волевата заповед на цялото съзнание пресича всички тези явления. Да, да, очистеното от боклук съзнание е сила. Лесно може да се усети прилива на нови сили, привлечени от чистата, хармонична и светлоносна аура. Можем да се порадваме, че земният живот дава толкова възможности да се противостои на тъмнината, утвърждавайки себе си в Светлината. Всяка, даже малка победа ще разцъфти с прерасен цвят.

1967 г. 622. (2 ноември). Настроената арфа изисква внимателно боравене, толкова повече апаратът на духа. Много подробности от ежедневието могат да го разстроят: виното и наркотиците преди всичко, несдържаните емоции и чувства, даже добрите и съприкосновението с излъчванията на затъмнените аури. Много условия се налага да се съблюдават, за да се опази цитаделата на духа. Постоянният Лик на Учителя в съзнанието служи като мощна охрана на настройката на апарата. Не много внимание и много лесно ще се забележи какво именно нарушава установената настройка. И още едно важно условие - това е пълнострунността на устрема и пълносърдечното обръщане към своя Йерарх. Половинчатостта и дребната заетост с мисли много пречат. С цялата мисъл, с цялото чувство, с цялото сърце, като към най-нужното, без което не може да се живее - така ще се обръщаме.

1967 г. 623. (М. А. Й.). Нека най-дългата линия да бъде линията на духа. Нека тя да бъде прокарана далеч в бъдещето, далеч извън пределите на един живот и даже на много, много животи. Това ще помогне спокойно и мъжествено да се премине покрай шума и суетата на текущото време, без да се потапяте в тях до забрава на това, което е по-важно и по-нужно от всичко. Много е Говорено за временността и преходността на земните условия, но нима въпросът е в думите? Именно в живота, във всекидневието, в прилагането на прокараната по-дълга линия на духа се утвърждава нейното значение. Всичко ще премине, духът ще пребъде - така ще вървим през живота, без да се спираме, без да се смущаваме от нищо и знаейки и помнейки постоянно накъде и към Кого вървим.

1967 г. 624. (Гуру). Осъзнаването на Облика на Духа на Владиката и Неговите Доверени расте заедно с разширяването на съзнанието. Колкото по-високо се издига човек, толкова това осъзнаване става по-дълбоко и по-широко. По растежа на тези Светлоносни Облици в съзнанието може да се съди за ръста на самото съзнание. И ако Тяхното омаловажаване преди всичко омаловажава омаловажаващия, то възвеличаването Им възвеличава и издига вървящия след Тях. Няма да пожалим нито време, нито усилия за да възвеличим Тези, Които Полагат всички свои сили за служене на хората. И най-възвишената наша представа все пак не предава цялата Красота и величие на Огнените Облици и все пак ще бъде далеч от пълното Им разбиране. И знаейки всичко това, все пак ще положим грижа, за да не омаловажим.

1967 г. 625. (М. А. Й.). Ако искате да преуспеете, отдайте се изцяло без остатък на Този, Който ви е Призовал да вървите след Него.

1967 г. 626. (Гуру). Това е много добре, че тъмните ви държат в състояние на постоянно очакване на различни клопки и хитрости от тяхна страна. По този път се развива и зоркостта, и бдителността, и самоохраната. Те се стараят много, без сами да знаят, да ви обградят с доспехи, тъй като за защита от тях и противостоене на тъмнината доспехите трябва да бъдат здрави. Затова нека още

веднъж да се порадваме за това, че ненапразно се трудят те. Ако ги нямаше тях, как щяхте да се научите на постоянство на дозора и умение да владеете своето оръжие? Учителят Каза, че Той ще Обърне всичко в полза. Само не трябва да се огорчавате твърде от хитруванията на тъмнината. През това също трябва да преминете и да научите нещо. Помнете старата поговорка - корените на Учението са горчиви, но плодовете му са сладки.

1967 г. 627. (4 ноември). (М. А. Й.). С каква сила се извършва преобразяването на духа? Ще кажем: със силата на любовта. Ако тази любов е достатъчна силна, в нейно име може да се извърши това, което по обичайния път е невъзможно да се извърши. Можете да измерите силата и степента на своята любов с това какво се върши в името на тази любов. Ето, казват, че обичат, а какво правят и какво е направено с тази любов? Словесни твърдения и умиления от своите чувства не са Ни нужни. Нужни са Н дела. Ако действително обичате, докажете го на дело. Никакви предстояния пред Великия Облик нямат значение, ако не се съпровождат от дела. И самоочистяването от вековния боклук може да се извърши със силата на пламенната любов към Тези, които обичат и почитат. Любовта е непреборима сила. Нейната енергия вместо към умиление може да се насочи в полезна вълна. Друга любов не признаваме. Ако действително обичате, то преобразявайте своя дух със силата на това чувство.

1967 г. 628. (5 ноември). Цялото многообразие от човешки преживявания е свързано с Тънкия Свят. Всичко, което е било и е на Земята, е отразено там. Затова каквото и състояние на подем или падение на духа да се описва, то ще бъде вярно, и е вярно дотолкова, доколкото това засяга преживяващия го дух. Законът за съзвучието управлява проявените Светове от горе до долу. И човек създава своето обкръжение в Надземния Свят според своите стремежи и желания. Мисълта или желанията, неосъществени на Земята, но преживели тялото, ще бъдат осъществени там. Затова мислите оказват основно въздействие на следсмъртното състояние на духа. Ако в най-строгия постник се е запазило в мислите възжелението към храна, то се осъществява във въображението и приема съответстващи форми в онзи свят, където всичко се твори и движи от мисълта. Малко е да не се допускат недобри постъпки и действия, трябва да се изкоренят те и от мислите. Ударението се поставя върху мисълта. И всеки път, когато нежелана и нечиста мисъл нахлува в съзнанието, тя трябва не само да се унищожи, но и незабавно да се замени с противоположна. Единствено изгонването е недостатъчно. При унищожаването формата сякаш се изгаря с огнения лъч на Светлината. Много е трудно да се борите с мислите, израснали и отгледани с продължително и упорито възжеление. Такива форми на мисъл живеят години, следвайки своя породител и хранейки го. Духът може да се откаже от негодните мисли, но нещо вътре извън неговата воля желае това, което вече не съответства на достигнатата от духа степен на разбиране. Ако тялото не се храни, то ще умре. Ако мисълта не се храни с нови постъпления и вниманието не се спира върху нея, мисълта сякаш изсъхва, увяхва и накрая изгубва своята сила и способност да въздейства на съзнанието. Но борбата е неизбежна и победата трябва да бъде постигната на всяка цена. И колкото по-високо се издига човек, толкова по-настоятелно е нужна победата. Тъй като с растежа на съзнанието растат и неговите възможности и склонности както към добро, така и към зло. Откъде се вземат

чудовищните престъпления и всевъзможните извращения? Примитивното съзнание не е способно на тях. Малко е нещо да не се върши, нужно е да се изживее всякакво желание да се върши това. Опасността от изкушението е в това, че върху някои твърде непривлекателни явления се надява покривалото на привлекателността. Някои фанатични тъмни секти в Индия ядат мозъците на покойниците. Какво може да бъде по-отвратително. Обаче нещо ги привлича към тази чудовищна мерзост. Това, разбира се, е крайност. Но и много други човешки извращения са основани върху подобно изкушаване. Злото е загнездено по-широко и по-дълбоко в хората, отколкото изглежда на повърхността и цивилизованите диваци и изчадия на ада са страшна действителност на съвременността. Трябва да се помисли за това какви ли мисли пораждат такива чудовищни деяния и с какво се изпълват съответните слоеве на Тънкия Свят, ако всичко творимо на Земята ярко и в подробности се отпечатва там.

1967 г. 629. (М. А. Й.). Красотата е антипод на безобразието и тъмнината. Красотата е Светлина. Служенето на Красотата е служене на Светлината. Няма да сгрешите, ако се основавате и съдите по Красотата. За Красотата на аурата може да се помисли. Може да се помисли за това как обезобразяват аурата раздразнението, униинето, страхът и всички други низки чувства, затъмнявайки я и лишавайки я от светлоносни излъчвания. Налага се постоянно да охранявате светлоносните аурни излъчвания, тъй като затъмняващите въздействия, идващи отвсякъде, са постоянни и непрекъснати: от хората, от пространството, от Тънкия Свят. Те са непреодолими и е невъзможно да се борите с тях ако аурата е затъмнена от някои от отрицателните чувства или преживявания. А тъмните ги раздухват. Затова борбата се води на два фронта: и със собствените чувства, и със съзнателните или несъзнателни въздействия на тъмнината.

1967 г. 630. (Гуру). Ето, вие утвърждавате съществуването на Тънкия Свят, макар вашето око и да не го вижда, поне в дадения момент. Но Тънкият Свят съществува. Ето вие утвърждавате съществуването на Великите Учители, макар Те да са невидими за окото. Но Те Съществуват. По този начин чувствознанието на сърцето утвърждава действителността въпреки очевидността. Отдавна вече е Казано: „Блажени са не виделите, но повярвали“, тоест тези, които са повярвали на гласа на сърцето. Вярата движи, тоест сърцето, което предусеща и прозира същността на явлението. Пътят към Светлината е постлан от сърцето. Утвърждаването на невидимата действителност въпреки видимата очевидност ще бъде пътят на отсъдения ученик.

1967 г. 631. (М. А. Й.). Ние Виждаме и Знаем. Само синтетичното съзнание може да обхване ставащото на планетата и да разбере посоката. Този планетен момент трябва да се въведе в спиралата на Еволюцията и да се разбере в неразривна връзка с подема на тази спирала - и вече не в разреза на текущите години, но на векове, хилядолетия и даже повече. Животът на човека ще бъде безсмислен ако се счита, че със смъртта на тялото свършва всичко. Само безсмъртието на духа дава смисъл и на съществуването на човечеството, и на течението на Еволюцията. Говори се за вечност на материята и вечност на живота, говори се много в съвременната наука, но защо не се правят по-нататъшните изводи, щом като самият човек е продукт на комбинацията от материя и живот? Самата материя и живот са вечни, но как може да бъде смъртен човекът, който е

тяжно производно. Материята не е ограничена в областта, вече изучена от човека. Така също и животът и всичките му форми далеч още не са достъпни за науката. Може и трябва да се търси, но да не се ограничаваме с отричания или невежи предвзети съждения. За науката сега е открито това, което се е оказало не по силите на религията. Целта и на двете е една - да се постигне обкръжаващия свят и неговите тайни.

1967 г. 632. (12 ноември). Действията, съобразени с целта, довеждат бързо до нея, а несъобразените задържат или отвеждат настрана. Стрелата лети към целта с всички свои частици. Така също се движи и целеустременият човек. Пълнотата на устрема често се нарушава от отвличащи и ненужни действия. Намирайки се сред хората се налага да се вършат дела и постъпки от общоприет характер, които не съответстват на далечната цел. Йогите-отшелници затова са се отдалечавали от хората в уединение, за да не зависят от условностите на живота. Но сега времето е такова, че се налага да се пребивава в самата сърцевина на живота. И какво да се прави? Как да се съвместят ненужните условности с целесъобразността на поведението? Да се избягват, ако е възможно. Ако не е възможно, то, както е Казано: „Йогът по-скоро ще изяде парче месо, отколкото да покаже принадлежността си към Йога“. Ако бъдете напълно честни със себе си, то много неща могат да се избегнат и все пак да се пребивава сред хората. Осъдени са компромисите и отстъпките пред своите слабости, но не това, което човек е принуден да прави по силата на едни или други обстоятелства. Но даже и те могат да бъдат подчинени в една или друга степен на волята.

1967 г. 633. (М. А. Й.). Ритъмът на Връзката не трябва да се прекъсва от нищо и при никакви условия. Контактът може да бъде на много висок подем или на по-нисък от обичайния, но всекидневен. Само такава непрекъснатост на ритъма на Общуването ще доведе до целта. А ще пречат и ще препятстват много, и ще пречат постоянно. За опитния пътник всеки пречещ камък ще бъде опора за крака, за неопитния – препятствие. В това отношение към всичко пречещо се прилага признакът на отсъдения ученик, когото нищо не спира.

1967 г. 634. (Гуру). Нашият съдия е вътре в нас. При осъзнаването на това човек съди и порицава сам себе си. Такова порицаване или самокритика е много полезно ако се извършва нелицеприятно и сурово. Това избавя от повторност на грешките. Който може сам да съди себе си, той не се нуждае от странични съдии. Но този съд трябва да бъде правилен, суров и безпристрастен, сякаш се съди напълно страничен човек. Умението да погледнеш себе си отстрани като на друг човек не е просто.

1967 г. 635. (15 ноември). Мислените полети по планетата са полезни. Защо? Те откъсват съзнанието от уседналото място и го освобождават от вибрациите на непосредственото обкръжение. Духът сякаш се измъква от тясна тъмница на свобода. Тези полети са преддверие към съзнателните полети в тънко тяло и прокарат канали в пространството за свобода на придвижване по време на Надземното пребиваване, след смъртта на тялото. Мисълта свързва съзнанието с това място или хора, към които е устремена и то получава впечатления, свързани с тях. Човекът може даже да не знае къде действат части от неговия дух, но хората могат да видят този, чиято мисъл е устремена към тях. Освен това възприятията, не достигнали до мозъка, остават в дълбините на съзнанието, давайки нужните

следствия. Забравената дума или име, които не могат да си спомнят в дадения момент, се намират все пак в дълбините на паметта и оказват своето въздействие на човека. Много от това, което се случва в съня, се забравя, обаче всичко забравено в дадения момент е достояние на човека. Той е забравил и миналите животи, но те не са забравени, те се съхраняват в Чашата и много е кристализирано явно в неговите способности и стремежи. Всичко е отложено в Чашата и когато настъпи времето ще бъде извикано в съзнанието всичко, включително до дълбините. За да си спомните нещо трябва да се отвърнете от настоящето. Мислените полети на близки или далечни разстояния също помагат на отвръщането от себе си. Малкото „аз“ и личното съзнание са само стъпало към висшето „Аз“.

1967 г. 636. (16 ноември). Всяко докосване до Нас с мисъл е напълно конкретно действие, донасящо следствие. Колкото по-дълбоко е съсредоточаването, толкова по-силно е следствието. Трябва да си давате ясна сметка за това, че мислените действия са още по-реални, отколкото физическите. Често последните веднага изчерпват себе си. Но мислените продължават да пулсират в пространството, донасяйки определени резултати и често проявявайки се вече в плътните условия. Тъй като мисълта, бидейки породена, не умира, но продължава да вибрира в пространството с енергията, вложена в нея от нейния творец. Затова мисленият контакт с Нас има много голямо значение и е по-жизнен, отколкото животът на физическото тяло. То ще умре, а връзката с Нас ще остане, но вече не ограничена от физическите условия. Нашата Близост е реална, независимо от това, че очевидността не я признава. За съзнанието действителност е този свят, в който то живее. Ако то живее в Тънкия Свят и в тънкото тяло, то Тънкия Свят ще бъде за него също толкова явен и осезаем, както е осезаем и видим плътният свят за човека, живеещ в плътно тяло. Затова мисълта, която царства в Надземния Свят и с която там всичко се движи и живее, тази мисъл, утвърдена здраво още на Земята, ще бъде фактор, определящ условията на съществуване на духа в този Извънплътен Свят. И връзката с Нас, вече не затъмнена и не скривана от очевидността, ще стане огнена действителност. Искам да Подчертая важността и значението на всекидневното мислено Общуване с Нас, утвърдено от постоянството на ритъма. Плътното обкръжение и неговата логика въстават срещу реалността на мисления свят и психическите продукти на съзнанието. Но даже във физическия свят всичко, което е създадено от човешките ръце, е създадено със силата на творческата мисъл. Човек дори ябълка не може да вземе в ръце, без предварително да помисли за това, тоест без да предприати мисъл на това. Мощта и значението на мисълта се отричат упорито и невежо от човечеството. Но как да се отхвърли това, което е, което съществува, което изгражда живота на всички хора на планетата, без да бъде нанесена вреда на себе си и без подриване на Основите. Мисълта е основата, върху която се изгражда светът. И ако искате да ни достигнете и да утвърдите завинаги неразривната връзка с Нас, пазете основата и действайте със силата на мисълта.

1967 г. 637. (М. А. Й.). Разликата в изражението на очите на избраните от вас Изображения, тяхната дълбочина и яркост зависят не от осветлението, а от условията на контакта. Не е игра на въображението, а реалност на тънките енергии и проявите на Тънкия Свят. При още по-внимателно наблюдение могат да бъдат отбелязани и нови подробности. Да се преодолява общоприетата еснафска логика и

да се виждат вещите и явленията над нея е много трудно. Тъй като това, което се отрича от човека, не съществува за неговото съзнание. Приемането, признаването, утвърждаването ще бъдат антипод на умъртвяващото отричане, както и вярата, която вдъхновява и води строителя, изобретателя и твореца на новия живот. Хората не биха започнали да летят ако не вярваха, че това е възможно; хората няма да започнат да вършат нищо ако преди това не повярват, че това, което те вършат, е възможно да се осъществи. Говорим не за суеверие, а за активна, творческа вяра, която помага да се постигне даже непостижимото. За любовта вече е говорено, сега говорим за вярата. Това е мощен двигател, двигател към бъдещето. Малко е само да се обича, трябва още да се вярва във възможността за достигане на това, което е отворено пред съзнанието с любовта. И тъй, в ръцете на човека се дават две мощни сили: вярата и любовта.

1967 г. 638. (18 ноември). Тънките явления се случват не по волята на човека, а когато условията позволяват. В тях има даже елемент на неочакваност. Именно очакването пресича тока на енергиите. Дори цветни звезди не могат да се видят по желание. Те пламват при съчетаване на психическата енергия с огньовете на пространството. Също така и на сънищата може да се даде направление, но е невъзможно да се предизвикат сънни видения. Погрешно смятат, че Ние Виждаме и Чуваме всичко ставащо с Нашите близки. Ние Виждаме и Чуваме това и тогава, когато Мислим за тях или когато Искаме да узнаем нещо за тях. Главната трудност на ръководството се заключава в това да не се нарушава кармата на ръководените. Радваме се когато тяхната свободна воля ги устремява към Нашата и двете воли се сливат. Тогава няма въздействие върху кармата и ръководството се облекчава. Затова и самостоятелните действия се ценят от Нас. Малките деца ги водят за ръчичка, възрастните вървят сами. Учението се дава широко и всеки ще почерпи от него по съзвучие, с действията на своята свободна воля. Излагайки Учението даже ръководителят може лесно да наруши кармата, ако го влага над вместимостта на съзнанието. Всяко претоварване на чуждото съзнание рано или късно предизвиква противодействие и обратен удар. Така също и в писмата трябва да се обмисля всяка дума и мисълта да се изразява точно и ясно. Няма по-печално зрелище от това да се говори не според съзнанието и заради себе си, а не за слушащия. Обърнали ли сте внимание на това, че самоутвърдените наставници и тези, които се стремят да поучават, правят това за себе си, за самоудовлетворение и мислят при това за себе си, а не за тези, които поучават и на които техните поучения обикновено са напълно ненужни. При правилно отношение от страна на даващия са необходими самоотвърщане и забравяне на себе си. Лошо, много лошо е когато грижата е за себе си. Себеслуженето се проявява твърде многообразно и има много самообявени учители. Вредата от тях е много голяма. Те са отблъснали от Светлината повече хора, отколкото са привлекли. Фанатизмът, нетърпимостта и сектантството са от същото гнездо. Огромни са също и човешките глухота и слепота. Не се учудвайте, в Тънкия Свят те са също така силни, както и на Земята. И е безполезно да се обръщаш към глухи. Както и на Земята и там те отричат действителността на Извънплътния Свят и спят, потопени в своите миражи и илюзии. И Тънкият прекрасен Свят, и неговите красоти не съществуват за тях. Отсъстват възприемчивостта и вместиането, отровени от отричането. Ето защо Ние Приветстваме радостно устрема към Светлината.

1967 г. 639. (М. А. Й.). Отговорността на Учителя за ученика се заключава също и в това, че Той го Насища със своята енергия. Тази енергия се пречупва в микрокосмоса на ученика. И ако съзнанието е недостатъчно чисто и много низши импулси не са изживени, то вредата е очевидна. Енергията на Учителя, вместо да бъде насочена за Благо, се излива често в недопустими действия и постъпки. Налага се следствията на такава съизмеримост да се изживяват много дълго. Ученикът е длъжен да пази всяка частица от енергията на Учителя и да насочва нарасналите благодарение на нея свои сили само към Благо. Отначало призованият върви като факел и всичко добро и всичко лошо в него се разгаря силно: доброто за утвърждаване, лошото - за изживяване. Този момент е много отговорен. Нужно е доброто да надвие и пребори лошото. Иначе е неизбежно падението и завръщането отново в тъмнината. Пътят на ученичеството е път на постоянна борба и преодоляване в себе си на всичко, което подлежи на очистване.

1967 г. 640. (21 ноември). (Гуру). Всяка грешка, извършена в миналото, трябва да бъде разбрана, осъзната и усвоена, и при това така, че в бъдеще повече да не се повтаря. Само при такова отношение към тях Учителят Може да ги обърне в полза. Затова не трябва да се смущавате от грешките. Разкажанието е безполезно, изисква се осъзнаване и разбиране на недопустимостта им в бъдеще, ако човек иска да продължава напредъка. Непоправимо е оскърбяването на Йерархията и предателството. Всичко останало е поправимо, изправимо и подлежащо на трансмутация. Но е необходимо да се разбере вредата от допуснатите грешки и следствията, предизвикани от тях и да не се оплаквате от тези следствия. Такова разбиране придвижва много и позволява по-лесно да се освобождавате от несполучливия товар.

1967 г. 641. (25 ноември). Да, да, именно трябва да се изпълвате с избрания Йерарх така, че нищо противно вече да не може да нахлуе в съзнанието. Мисленето за Светлината изпълва съзнанието със Светлина. Светлина от Светлината. А наоколо е тъмнина. Толкова е трудно да се носи Светлина в мрака на обкръжаващото. В това е подвигът на Носителите на Светлина. Тази Светлина е нетърпима за тъмните злосторници. Оттук и тяхното нападение и постоянните опити да угасят това сияние. Колко злорадство има у тях когато им се удаде, макар и до известна степен, да преуспеят в това и да затъмнят излъчванията на аурата. Те смятат да постигнат това чрез причиняване на страдания. Но страданията очистват и кръстът, поет съзнателно и носен мъжествено, довежда до върха на достиженията. Не в униние, не в помрачаване, не в оплаквания и недоволство, а в бодра радост на духа преминава позналият през тръните на живота при пълно разбиране на това, че всяко обременяване способства за израстването на духа. Обикновено земното съзнание не иска да приеме и да се примири с това, че земната тежест трябва да се вземе върху себе си и да се носи без да се губи равновесие. Когато това е постигнато се разгаря мощно пламък, който вече тъмнината не е в състояние да угаси. Несломимото противостоене на тъмнината е съдба на носещите пламъка в сърцето. Когато той е утвърден и неговата устойчивост вече не зависи от страничните тъмни въздействия, тогава може да се каже, че е достигната степенята, която Ние Наричаме “Лампада на Пустинята”.

1967 г. 642. (М. А. Й.). Любовта се нарича огнена победителка, тъй като ако тя гори в сърцето, то призовавайки я, с нейната сила може да се преодолее в себе си всичко, което подлежи на изживяване. И когато пред съзнанието се изправи огнено изпитание, призовете цялата своя любов и с нея побеждавайте своята слабост и немощ. Ето, казвате, че обичате и помните неизтриваемо. Ако това е действително така и вашата любов е не на думи, а на дело, използвайте нейната сила за преодоляването на всичко, което пречи да застанете още по-близо до нас и да се издигнете още по-високо по стълбата на духа. Действайте усилено с любовта.

1967 г. 643. (29 ноември). Обединяването на Световите е признак на идващата Епоха. Еволюция означава, че това ще се осъществи постепенно. В различните краища на земното кълбо и при различни народи ще започнат да се проявяват способности да виждат и чуват елементи на Тънкия Свят. При мнозина вече се проявяват, само че те не искат да го забележат. Почти всеки човек в своя живот е имал свидетелство за прояви на Тънкия Свят. Ако можеше всички те да се съберат в една книга, щеше да се получи нещо можещо да разтърси света и завинаги да го излекува от отрицанието. При това трябва също да се отчита, че всичко съществуващо в мислени образи и преминало през съзнанието на човека съществува в Тънкия Свят във вид на различни образувания, яснотата и картинността на които зависят от отчетливостта на мисълта. Опитното око на обитателя на Тънкия Свят различава природата на предметите, вещите, образуванията и съществата от Тънкия Свят. Той вижда различията между вижданията от него природа, гори, планини, реки и морета, не създадени от мислите на човека и неговите мислени продукти. Той вижда различието между героите на Шекспир и живите развъплътени и забелязва маските, надянати върху тях от истинската им същност. Намирайки се в Тънкия Свят трябва да можете да се ориентирате в неговите явления. При първите крачки се среща много смущаващо и неразбираемо. На желаещите и приемащите помощ тя се оказва.

1967 г. 644. (М. А. Й.). Ще твърдя за очистването дотогава, докато то не се осъществи и докато не остане нито едно тъмно или сиво петно върху светлите одежди на духа. Владиката Иска да вижда вървящите към Него радостни и светли. Нима е толкова трудно да се изпълни това желание на Йерарха? Или сте готови да отдадете правото на Неговата Близост за дребното подчиняване на собствените слабости и недостатъци и за общуването с мисли, пресичащи тази Близост? Ученикът трябва да прояви честност, признаване на своите грешки и техния безпристрастен анализ и нелицеприятния и суров съд над себе си. Как по друг начин да се освободите? В другите грешките се виждат и оценяват лесно. За да се видят своите също така лесно и в тяхната истинска светлина трябва да се отдалечите от себе си и да се погледнете отстрани като на напълно чужд човек. Тогава нашите грешки ще застанат пред нас такива, каквито са в действителност. Това ще помогне да се изживеят по-бързо.

1967 г. 645. (1 декември). (М. А. Й.). След като е взето твърдо решение да се освободите от един или друг недостатък, задължително следва изпитание за твърдост на приетото решение. Ако то не е издържано, след известно време изпитанието се повтаря. И така няколко пъти. Не е достатъчно да се реши нещо твърдо, трябва още да се издържи и проверката за твърдост и непоколебимост на решението. Но когато то действително е несломимо, тогава е лесно и просто да се

издържи всичко. Цялата трудност се заключава в приемането на непоколебимо решение.

1967 г. 646. (Гуру). Радостта от освобождаването от земния товар е несравнима с нищо друго. Това е крилата радост. И ако радостта си е отишла, тя ще се върне отново когато бъде достигнато освобождението.

1967 г. 647. (3 декември). Приемането на положенията на Учението в съзнанието служи като стъпала за устремяване на духа, когато той се освобождава от тялото. Продължителността на живота в тялото и на живота извън него след смъртта на тялото се несравними. Животът в тялото е само подготовка за живота извън него. Преди да се умее или може трябва да се знае. Учението дава това знание. Ние Признаваме само знанията, утвърдени чрез опита, практиката и прилагането. Теоретици има много, но къде са практиците? Приветстваме всеки опит да се приложат в живота получаваните знания. Това е стабилна гаранция за правото за получаване на знания. Искам да Устремя към големи дела. Много са нужни помощници, но къде са те, прилагащите? Всяко прилагане кристализира мисълта във формата на енергии, отлагани в Чашата. Кристалите от тези енергии образуват съкровището на Чашата - Камъка. Съкровището се умножава и расте при прилагане на изпращаните мисли, когато Учението е превърнато в свой живот. Много може да се получи, ако се отдаде целия многовековен боклук. Замяната е изгодна. Нима ще ви е жал да се разделите с любимите си и привични хлебарки и бълхи, и с мръсотията на мисленето за Светлината на бъдещето, за свободата на полетите, за Нашата Близост? Бъдещето е велико, но в него може да се влезе само в светлите и чисти одежди на духа.

1967 г. 648. (М. А. Й.). Импулсът, получен от Общуването, трябва да се насочи към това в течение на деня той да не заглъхне и да пулсира в мислите и действията. Най-лошо от всичко е да се забрави за него и да се покрие с дневния прах. Общуването устремява нагоре, ежедневността угасява импулса, ако той съзнателно не се удържа от волята. Съвсем не е лесно да се удържи висшето сред мрачините на плътния свят. Да се пренесе своя светилник горящ даже от сутринта до вечерта и през цялата нощ ще бъде вече достижение. Той се угасява от диханието на отживелия живот и суетата. Утвърждавайки Светлината на Надземните докосвания служите на Светлината и ставате сътрудници на Владиката.

1967 г. 649. (7 декември). (Гуру). Готовността може да бъде денонощна, почасова и няколко минутна. Но войнът на Светлината трябва да проявява постоянна и мигновена готовност, за да отговори незабавно на Зова, когато той се раздаде. Забавият се закъснява. Не трябва да се забавите. Лозунгът „винаги готов“ подхожда на тези, които искат да встъпят на Велико Служене. Зовът може да прозвучи внезапно и не трябва да се забавите с отговора.

1967 г. 650. (9 декември). Очистването на планетата от вековните наслоявания на мрак и очистването на всичките ѝ обитатели е извънредно актуален въпрос. С тази цел се разрушават много постройки в Тънкия Свят и много вече е разрушено. Новите идеи и новите форми на живот кристализират нови образувания, заменият старите. Така също постепенно се преобразява човешкото съзнание. Старият свят ще бъде разрушен докрай и вече няма да пречи на Новия.

Сега Даваме на мнозина Възможност да се изявят докрай, за да има възможност да отстранят всичко несъответстващо на новото стъпало на Еволюцията.

1967 г. 651. (М. А. Й.). В Древен Египет вярвали, че всеки човек има негово „Ка“, че то бодърства във времето, когато физическото тяло спи и пази спящия, можейки да изпълнява някои поръчения; че когато човек умира неговото „Ка“ продължава да живее. Разбира се, това е тънкото тяло на човека. Когато човек спи то може да бодърства и, получило от вечерта заповед, я изпълнява. Ако преди сън се утвърди положението на мислите, тънкото тяло ще се държи в съзвучие с тях. Чистите и устремени нагоре мисли ще възнесат тялото във Висшите Слоеове, нечистите и помрачени ще установят съзвучие с низшите слоеве. По този път тънкото тяло или ще охранява, или ще хвърли духа в общуване с тъмнината. Наистина, то може да бъде верен страж. Бодърстващото съзнание може да му даде направление. Сънят и сънищата са много съзвучни на сферите, които съответстват на нивото на съзнанието на човека в неговото дневно състояние. Устремяването прокарва канали в пространството за активността на тънкото тяло. Но мнозина още спят в своите тънки тела.

1967 г. 652. (10 декември). (Гуру). Помненето на някои дни Ни радва, но още повече Ни радва когато виждаме, че Учението на Живота и неговите наставления се прилагат в живота. Няма да се уморим да твърдим колко важно е това условие. С него се измерват всички достижения на духа и когато се прави равностметка на преживяния живот и се определят стъпалата на възход, именно всичко това, което е било приложено на практика, ще се зачете напълно, а всичко останало, дори най-възвишеното, няма да даде необходимите натрупвания и няма да умножи кристалите, отложени в Чашата на Огъня. Затова да устремим мислите си към това да проявим със себе си същността на Учението не на теория, а на практика, във всекидневното прилагане в живота.

1967 г. 653. (15 декември). Да се живее психоживот с цялото сърце значи да се пренесе съзнанието в сърцето, а тъй като сърцето бие винаги, тоест е безсмъртно, то безсмъртието се постига именно по този път. Векът на Майтрейя е Век на Сърцето и мнозина ще постигнат съзнателно безсмъртие именно чрез сърцето. Човекът спи, но неговото сърце не спи, то бие, то бодърства. Пулсирането на сърцето продължава в тънкото, в менталното и в огненото тела. Сърцето пулсира с живота в Безсмъртната Триада на човека. По такъв начин пренасянето на съзнанието в сърцето има огромно значение и ознаменува възможността за постигане на безсмъртието или вечния живот, за който се говори в Заветите.

1967 г. 654. (М. А. Й.). Много е полезно да се упражнявате в освобождаване от земните навици. Даже малкият опит във въздържането от някои видове храни показва колко лесно е да се върши това, ако решението е твърдо. И тогава желанието за тази храна вече не обременява. Освобождаването от някои желания по пътя на твърдото решение на волята може да се разпростре върху всички желания, не съзвучни с устрема към Светлината. И мъките на Тантал също се създават от желанията, които в Тънкия Свят е невъзможно да се удовлетворят, например възжелението за храна. Там е много тежко за чревоугодниците, за любители на месо, привикнали да се насищат с кръв. Овлабяването на всички свои чувства и желания довежда до освобождение от тях и дава на духа крила.

1967 г. 655. (16 декември). (Гуру). Огньовете на сърцето се поддържат и хранят с тържествеността, мъжеството, устрема, любовта, предаността и всички други положителни чувства и качества на духа. Тези огньове може да се поддържат съзнателно, като огньовете в древните храмове. Когато се казва „Не угасявайте духа“ се има предвид свещения огън на сърцето. Без него човекът е празна черупка. Осветеността на аурата без огъня на сърцето е бледнее. Празните обвивки на развъплътените се мятат като сухи листа на вятъра. Нека в човешките сърца да се утвърди Агни, светлият Агни, великият, даващ живот на духа.

1967 г. 656. (21 декември). Допустимо ли е пърхането на мисълта, когато наоколо има толкова несъвършенства и когато с мисъл може много да се изправи и подобри. Риши строи храм на двадесет прехода от мястото, където се намира. Ние Строим с мисъл. Подражавайки на Нас стройте и вие, изпращайки в пространството завършена мислена форма на това, което трябва да бъде направено. Мисълта, изпратена в името на Общото Благо, без да се мисли за себе си, се осъществява по-бързо и по-просто, отколкото мисълта привързана към интересите на личността и лишена от сила за изпълнение именно благодарение на астралната заинтересованост. Отричането от себе си дава на мисълта сила за осъществяване. Силата на мисълта може да се приложи към всичко, което изисква изменение. Светът се движи с мисъл, но нейната сила не се осъзнава. И ако ви е постигнал неуспех, значи принципът на самоотричане или самоотверженост, тоест отсъствието на лична заинтересованост не е бил приложен. Намирайки се встрани от събитията може да се взема най-дейно участие в живота на своята страна или в живота на планетата. Болшинството мислят за себе си, затова техните мисли са лишени от сила за осъществяване. Мислейки за народното благо, при пълно откъсване от себелюбието и личната заинтересованост може много да се постигне. И не трябва да се смущавате от трудността на задачата или от това, че от набелязаното благо още няма нищо. Мисълта на Светлината не знае прегради. С нея може да се докоснете до всичко и да разрушите тъпата и невежа съпротива на малоумниците. И вместо да губите скъпоценно време за празни и непотребни мисли, трябва съзнателно да ги насочвате към подобряване на живота и замяна на неговите недостатъци с положителни и нужни на Еволюцията прояви.

1967 г. 657. (Гуру). Указанията на Учителя се Дават за приложение. Всяко такова приложено вече придвижва и дава право за получаване на нови. Затова мисълта и стремежът могат да се насочат към това да се изпълнят те възможно по-пълно и съвършено. Нищо непосилно не се дава: всичко е според силите, всичко е според необходимостта и по съответствие. Всеки опит за приложение представлява един вид семена за бъдещи кълнове.

1967 г. 658. (27 декември). Налага се да се оставят привичните земни измерения и тяхната особеност в плътния свят. Те не подхождат и не са съизмерими с условията на извънплътното съществуване. Народните приказки дават ярка представа за законите на астралния свят, когато с махване на вълшебна пръчка се извършват необикновени неща: летят килимчета, случват се чудесни превръщания, изникват вълшебни замъци, появява се жива и мъртва вода, и така нататък. Това не е фантазия, а прозрение в Надземното. В Надземното ще се наложи да се сблъскате със същността на тези явления и ако не знаете отрано за всичко това, то е лесно да се объркате сред множеството неразбираеми

подробности. Опитът ще научи да се справяте и е добре когато съзнанието е подготвено. Тъй като пребиваването в онзи свят е несравнимо по-продължително, отколкото в земния свят. Отсъденото обединяване на Световите ще измени много и вече няма да бъде възможно да се отрича Извънплътния свят. Една от неговите особености е условната безтегловност. Казвам условна, тъй като на някого е трудно да мести даже краката си, докато в същото време някой друг лети по-бързо от Светлината, тъй като тънкото тяло, не обременено от грубата астрална материя, може да се придвижва свободно. Неизмеримите пространства на Висшите Светове дават свобода на полетите. И все пак основа на живота там, както и на Земята, ще бъде трудът. Не безцелно пърхане, а работа за Общото Благо. Ако земният свят затъва в невежество и непознаване на висшите Закони на духа, то там положението не е по-добро. Освобождавайки се от тялото хората не се освобождават от невежеството и отнасят със себе си кристализираните привички на живота в плътния свят. Но Законът гласи: „Според вярата ви ще ви бъде Дадено“. И не е трудно да си представим какво ще бъде дадено на невежите отрицатели. Така че всеки ще си отмери сам, със своите собствени ръце, според разбирането и стремежа си.

1967 г. 659. (М. А. Й.). Всички вървящи след Учителя искат да бъдат с Него винаги и колкото може по-близо. Но при това не мислят колко тягостна за Учителя би била такава близост именно благодарение на това, че тяхната неочистена и обременена със земни навици и условия аура е твърде дисхармонична, твърде далечна от високите и чисти вибрации на Неговата аура. Възможно е да се приближите и е възможно да застанете много близо и дори да останете задълго наблизно, но само ако процесът на очистване е напълно завършен и присъствието на такава осветена аура няма да бъде непосилен товар.

1967 г. 660. (Гуру). Свободната воля, озарена със Светлината на Учението се опитва да издигне духа по-високо и по-високо, но кармата на миналите деяния здраво го държи в рамките на предишните ограничения, оттук и борбата. Трябва да се даде свобода на волята и да се действа непреклонно, изпълнявайки нейните решения. Целият минал начин на живот, всички привички, слабости и грешки - всичко това се изправя в защита на кармичното минало. Но този, който върви към бъдещето и е решил да приключи с миналото, той разбива със силата на устрема оковите на миналото и побеждава в тази борба на свободната воля със своята минала карма.

1967 г. 661. (30 декември). Привичките да се действа по земному се пренасят и в Тънкия Свят при отделяне в тънкото тяло, докато в същото време те не са нужни, тъй като усложняват простотата на действията. Вместо да се върши нещо по земному постепенно, там може с мисъл изведнъж да се създава завършена форма на желания предмет или явление. Налага се съзнанието да се превъзпитава и приучва да действа по друг начин. Малко е нещо да се знае или усвои на Земята по отношение на особеностите на Тънкия Свят, трябва и да се утвърди това знание практически, с личен опит.

1967 г. 662. Даже обикновените мисли, които по своята природа не са нито добри, нито лоши, замърсяват съзнанието и го отвличат от добрите мисли. Можете да се очистите от лошите мисли, но ако съзнателно не ги замените с безусловно добри, а главно с мисли за Общото Благо, то все пак такава очистване

няма да даде желаните следствия. Контролът над мислите предполага и освобождаване от негодните мисли и замяната им с мисли на Светлината, съзвучни с високите слоеве на пространството и имащи определена насоченост към Фокуса на Йерархията. Ликът на Учителя в сърцето има при това устремяващо значение, даващо тоналност на целия начин на мислене.

1967 г. 663. (М. А. Й.). Някои недоумяват защо независимо от всички усилия да се приложи мощта на мисълта за да се защитят от пробужданията на тъмните същности, тъмните твари продължават да бодат и то по най-чувствителните места, използвайки при това всички възможни обстоятелства, различни хора и в особено деца. Отговорът е прост: те виждат неизживените слабости и дори не само петната, но и сивичките петънца върху аурата и именно чрез тях вредят. И защитните мисли, именно благодарение на тези петънца, стават неефективни, тъй като вредата се причинява през затъмнените места в аурата. Тези петънца служат като точки на контакт за тъмните въздействия. Ако те се унищожат чрез очистване на съзнанието, тъмните няма да могат да раняват и да причиняват вреда. И тук трябва да си спомним думите: “И бесовете отстъпиха от него и Силите на Светлината, и започнаха да му служат”. Това е моментът на пълна победа над тъмнината, удържана вътре в себе си, над самия себе си. След издържаното изпитание на известно стъпало тъмнината отстъпва. Но после борбата продължава отново, но вече на друго ниво и в нов аспект.

1967 г. 664. (31 декември). Лесно е да се загубите в безкрайните пространства на Тънкия Свят. Но ако връзката с Учителя е здрава, можете да се осмелите на далечни полети. Можете да си представите какво множество от хора се намира в развъплътено състояние. Всички те са разпределени по слоеве, съответстващи на светимостта на всекиго. Отгоре може да се посети всеки слой, но отдолу е невъзможно да се издигнете по-високо от този слой, достигането на който е обусловено от светлоносността на аурата. След смъртта на физическото тяло обвивките, обличащи духа, се разпределят така, че най-плътните се намират отвън и в хода на освобождаване на тънката материя от плътните частици духът се издига все по-високо и по-високо. Това освобождаване се съпровожда с борба. Случва се и така, че тя завършва с поражение на Висшата Дуада и тогава низшите принципи на човека го увличат надолу. Ето защо е толкова важно да се започне на Земята победния път за преодоляване в себе си на всички неизживени свойства, подлежащи на изгаряне. Подвижниците се трудят над това с години. Борбата е несвършваща, тъй като колкото и високо да се е издигнал духът, след всяко достигнато стъпало следва ново. Затова всички Носители на Светлина са Преминали Своя земен живот в борба и трудности. Има високи сфери, където духът може да отдъхне, но единствено само временно.

